

Erezii din „Cărarea Împărăției” și „Cuvinte vii”

I. Cuprins	2
II. Introducere	3
III. Cărarea Împărăției.....	4
A. Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic	10
B. Cugetarea trupească	20
C. Falsa antropologie, sexologie și genetică a Părintelui Arsenie Boca	35
D. Calea scurtă a harului.....	71
E. Tatăl.....	83
F. Învățătura pelagiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic	88
G. Noe și Iisus ca pretext pentru strâmba teorie ecumenistă a ramificațiilor.....	91
IV. Cuvinte vii.....	95
A. Basilica San Pietro și teoria ecumenistă a ramificațiilor	101
B. Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic.....	112
C. Ignațiu de Loyola.....	113
D. Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang.....	117
E. Despre reîncarnare	143
F. Propovăduitor și inventator de apocrife. Hulitor al Sfinților	168

Pentru a înțelege la modul concret, rătăcirea de la adevăr a Părintelui Arsenie Boca, vom selecționa din studiul *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*, o parte din ereziile sfinției sale, care se află în cărțile recunoscute ca având în ele mesajul original (nealterat de ucenici sau inamici) al sfinției sale.

Studiul îl puteți descărca de aici, fiind însoțit și de imaginile lămuritoare:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

Chiar denumirea acestei cărți arată ignoranța și cugetarea trupească a Părintelui Arsenie Boca: Domnul nostru Iisus Hristos este:

„Ioan 14:6 Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.”

Este singura Cale, altele nu sunt, iar cei ce se abat de la Cale, umblă nu pe două, ci pe multe cărări... toate strâmbe:

„Mat 3:3 El este acela despre care a zis proorocul Isaia: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.”

Iată ce zice Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei despre aceasta:

«„Cale” numește Evanghelia, iar „cărări”, poruncile Legii, ca unele ce erau roase și vechi. Deci, zice: „Gătiți-vă pentru petrecerea evanghelică, iar poruncile Legii, drepte, adică duhovnicești le faceți, că Duhul drept este”.

Deci, atunci când îi vezi pe iudei că trupește înțeleg Legea, atunci să știi că n-au făcut „drepte cărările”, adică nu înțeleg Legea duhovnicește.»¹

O astfel de înțelegere trupească a Ortodoxiei (deci cărare strâmbă), după cum vom vedea, a fost și „Cărarea Împărăției”. Părintele Arsenie Boca nu a zis Calea Împărăției, ci Cărarea Împărăției fiindcă nu cunoștea pe Sfinții Părinți și tâlcuirile lor, umblând încă rătăcit pe cărările părerilor proprii provenite din cugetarea trupească. Astfel a pierdut chiar și sensul Vechiului Testament, și al fricii de Domnul ce se află în cărările legii, răstălmăcind-o printr-o falsă genetică în mod jalnic, uitând de poruncile cele mai elementare care ne învață să nu mutăm hotarele părinților:

Pil 22:28 Nu muta hotarul străvechi pe care l-au însemnat părinții tăi. Iov 24:2 Viclenii mută hotarele țarinilor, fură turma de oi cu cioban cu tot. Sir 1:5 Izvorul înțelepciunii este cuvântul lui Dumnezeu întru cele înalte, și căile ei sunt porunci veșnice.

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice⁶⁰ și nedepășind dumnezeiasca predanie.²

Din păcate nu numai titlul îi vădea necunoașterea Sfintei Predanii și a cugetării duhovnicești, ci tot conținutul acestei cărți grosolane, în stilul lui de „bici al lui Dumnezeu”, este o răstălmăcire trupească a Sfintei Evanghelii.

Să enumerăm o foarte mică parte din învățăturile mincinoase pe care le găsim în „Cărarea Împărăției”:

Ecumenism mascat de tip uniat și teoria ramificațiilor;

Origenismul (preexistența sufletelor și trupul ca închisoare);

Pelagianism (dezrobirea sufletului prin nevoițe, fără harul Sfântului Duh);

Scientologie;

Poligamia din fire a lui Adam și aventura cu prima ieșită în cale.

- **Alte învățături greșite:**

Multă știință apropiată de Dumnezeu, puțină știință îndepărtează de Dumnezeu;

Despățimire prin supravegherea faptelor nu prin trezvie (pază a minții împotriva gândurilor).

Etc.

Iată și o parte din textele eretice, citate din această carte:

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaietele potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaietele pierzării.

¹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 162.

² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 11.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoai. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipă mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. **Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipă Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiuită a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, lunturi sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"***

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeodată și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserică văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserica aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" ivite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina răutății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățătura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței

adevărata; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără beteșug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pățimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă.³ Iar după dezlegarea noastră din cele pământeste, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, inșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicelanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

Fericit cine se-ntoarce...⁴

Înainte de a exista ca persoane pământeste, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fete omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiuse pe pământ:

„Înainte de a te urzi în pânțe... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare⁵”
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, **făpturi spirituale, trimise vremelnice într-o închisoare de carne și oase, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.**

DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.] CONFIRMATE DE GENETICĂ

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudeni. Astfel, la rudenia de consăngenitate, în linie directă, căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt⁶ [...]

Numărul combinărilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronoma cifră de 282.429.536.481 de posibilități.⁷

Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și **în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământeste, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.⁸ [...]**

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între

³ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 14-18.

⁵ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 237.

⁷ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 231-232.

⁸ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 281.

cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. [...]

Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea făpturii omenești.⁹ [...]

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.¹⁰ [...]

În vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârătoare de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.¹¹

“Garanția și criteriul sincerității este actul care taie incertitudinile și manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ți le ascunzi ție însuși. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinați, chiar slăbiciunile pot să servească ca avertisment prevestitor și reconfortant... descoperire cu atât mai importantă cu cât e în contradicție cu ideea falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem așa cum suntem și să ne facem așa cum vrem...

Acțiunile care răsar din adâncurile vieții inconștiente trebuie să ne slujească a studia curente care ne poartă uneori fără știrea noastră.¹²

Iată ce replici s-au pus pe forum, despre acest subiect:

Dr. Victor Ardeleanu

Erezii din Cărarea Împărăției 2, un răspuns la apelul domnului Ovidiula pt. adevăr

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Să nu mai vorbim de ignoranța totală în ceea ce privește interpretarea cărții Cărarea Împărăției.

Auzi, cică titlul cărții ar fi o erezie! :)))

Răspuns:

Autorii studiului despre fenomenul Prislop-Drăgănescu nu au spus că este vorba de un titlu eretic, ci doar de ignoranța Părintelui Arsenie Boca în privința tâlcuirii Sfinților Părinți (care arată că a trecut vremea cărărilor Vechiului Testament, a început Calea Hristos). Mă gândesc că nu ați citit cuvântul Sfântului Ierarh Teofilact al Bulgariei, foarte limpede în această privință.

Pentru a putea discuta în slujba lui Hristos Adevărul, nu credeți că ar fi bine să înțelegem fiecare ce a vrut să spună cel cu care vorbim?

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Prietene, de minunea asta ce spui?: https://www.youtube.com/watch?v=X2_QgANjApo

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

⁹ *Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 210-211.*

¹⁰ *Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., p. 243.*

¹¹ *Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.*

¹² *Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Imparatiei, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 167.*

Răspuns:

Încă nu am avut timp să ascult acel cuvânt. Acum am o mică intervenție de urgență cu un grup de sărmani tineri care și-au vândut sufletul diavolului și au ajuns în deznădejde, fiind prinși în cursa popularității ce le agravează starea. Mai sunt și doi oameni ai Bisericii care au o mică dezbinare din cauza unei probleme grave. Dacă îmi ajută Dumnezeu, după ce termin mica intervenție, o să ascult și cuvântul trimis de dvs.

Este foarte important ca să nu răspundem iute, doar ca să "ne dăm cu părerea" despre o problemă. Sfântul Ierarh Vasile cel Mare ne învață că "tot lucrul făcut în grabă nu e lucru bun". Una din pricinile căderii dracilor a fost și mintea pripită. Este unul din cei trei de 6 din pecetea lui antihrist.

Din acest motiv nu răspund degrabă, ci studiez problema în lumina Sfinților Părinți, pentru a încerca să descopăr adevărul, apoi răspund, străduindu-mă să Îi slujesc.

Deci, vă rog, nu vă supărați pentru întârziere și rugați-vă să ne lumineze Dumnezeu în căutările noastre.

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Dar dacă deschizi frumușel cartea chiar pe prima pagină găsim scris:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea."

[...]

Dar Dumnezeu preamiloștivul, din iubirea de oameni, a făcut totul din partea Sa, ca să-i întoarcă pe oameni din povârnia pierzării într-o cale nouă, în calea mântuirii. De aceea Fiul, a doua Față a lui Dumnezeu, S-a făcut Om desăvârșit - afară de păcat - și ne-a arătat Cărarea. Prin urmare, calea mântuirii e chiar cărarea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate și dându-ne îndrăzneală. Pe cărarea mântuirii încă merg două feluri de călători, căci de-atunci... un Tovarăș nevăzut și bun merge cu noi, cu fiecare, în toate zilele, cu fiecare rând de oameni, până la sfârșitul veacului: Dumnezeu însuși și cu sfinții Săi, întovărășind nevăzut pe oameni...

[...]

"Calea mântuirii e chiar cărarea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate și dându-ne îndrăzneală."

[...]

"Calea mântuirii, sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică".

P.S. Sunt curios cum au omis acești critici (care au ochiul format) aceste paragrafe? Cum poți face o interpretare a titlului cărții neținând cont de informațiile și explicațiile regăsite în carte? În ce duh se scaldă aceste interpretări?

Răspuns:

Țin, însă, să vă anunț, chiar dacă o să vă mâhniți, că citatele pe care le-ați dat dvs. mai sus conțin:

- o erezie dată anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic;
- o exprimare nepotrivită duhovnicește, ci pusă în slujba contextului politic în care a fost scrisă și
- câteva înțelesuri care contrazic Sfânta Predanie.

Numai ele dacă ar fi fost scrise, sunt pricină ca să ne atragă atenția că Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, nu poate fi canonizat în mod Ortodox.

Pentru început, să luăm chiar primul citat:

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Dar dacă deschizi frumușel cartea chiar pe prima pagină găsim scris:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ochiul. Aceasta e cărarea."

Răspuns:

Așadar, chiar de pe prima pagină cititorul necunoscător al Ortodoxiei, entuziasmat de stilul apoftegmatic al Părintelui Arsenie Boca și de faima sfinției sale, este introdus în lumea ereziei, crezând că se inițiază în marea sfințenie a "Sfântului Ardealului". Nu își dă seama, sărmanul, că i se inoculează o subtilă otravă ce-i tulbură (poate pentru veșnicie) înțelesul cel drept. Emoționat de întâlnirea cu o celebritate renumită, nu mai stă să cerceteze dacă învățăturile Sfinților Părinți sunt la fel cu ale lui, ca să se întrebe toți sfinții au greșit, numai sfinția sa este infailibil, sau mai degrabă sfinția sa nu cunoștea Sfânta Tradiție. Poate că începătorul ce vrea să se inițieze în Ortodoxie prin Cărarea Împărăției nici nu știe unde să-i găsească pe Sfinții Părinți. Iar dacă va continua să citească această carte, fără să se sfătuiască cu un duhovnic iscusit, va ajunge să aibă noțiuni cu totul deformatе despre credință, în final nemaiputând deosebi ce este Ortodoxie și ce este ortodoxism (înșelarea cea mai primejdioasă cu mască de Ortodoxie). Mai apoi, dacă va citi din Sfânta Tradiție se va plictisi, i se va părea abstractă, nu va avea răbdare să o parcurgă, fiind mulțumit că printr-o singură carte faimoasă a ajuns la o culme a cunoștinței duhovnicești, girate de renumitul și neîntrecutul ieromonah Ortodox.

„Iona 4:11 Dar Mie cum să nu-Mi fie milă de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, și cu un mare număr de dobitoace?”

Pentru a ne lămuri exact despre gravitatea primului citat, însă, este nevoie să cunoaștem mai întâi ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca prin expresia:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem",

ca să înțelegem ce credea Părintele Arsenie Boca despre suflet, despre trup și despre veșnicie, și ce model de mântuire ne preda.

Iar apoi să cercetăm cum ne învață Sfântul Duh despre realitatea mântuirii, prin Sfinții Părinți.

Dacă se unesc în aceleași înțelesuri, trebuie să primim pe Părintele Arsenie Boca ca un învățător al evlaviei și Ortodoxiei, vrednic de a fi canonizat.

Dar dacă, din păcate, vom vedea că învățăturile sfinției sale sunt date anatema de Sfânta Biserică, ne va părea rău de aceasta, ne vom ruga pentru sfinția sa și ne vom feri pe mai departe a-i urma modelul, ca nu cumva să întristăm Sfântul Duh și să ne despărțim de dulcele Iisus.

Așadar, haideți, cu mila lui Dumnezeu, să parcurgem împreună acest subiect, în lumina Sfinților Părinți...

Dr. Victor Ardeleanu

Scurt dacă se poate!

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Un răspuns ca de obicei lung și vag. Și de unde această siguranță a părerii de sine că analiza de face în lumina Sfinților Părinți?

Concret, care este erezia? Scurt dacă se poate!

Folosirea termenului "cărare" în loc de "cale"?

Răspuns:

Sunt mai multe erezii în Cărarea Împărăției.

Dintre ele:

- preexistența sufletului;

- închisoarea trupului (primele două se numesc origenism);

- **bărbatul este poligam din fire cu rostul fiziologic de a avea aventuri cu prima întâlnită în cale;**

- **dezrobirea sufletului prin nevoințe, fără harul Sfântului Duh (pelagianism).**

A numi Cărare în loc de Cale nu este o erezie, ci un semn de ignoranță (din partea Părintelui Arsenie Boca) a tâlcuirilor Sfinților Părinți la Sfânta Evanghelie.

A crede că sufletele preexistă înainte de zămislirea omului, că la zămislire intră într-o închisoare numită trup, apoi se întorc la Dumnezeu, este origenism, pe care fie de îl numești cărare, fie îl numești cale, fie îl numești pelerinaj la Prislop, tot erezie se cheamă.

Dar dacă nu aveți răbdare să citiți, cu trimerile de rigoare, cuvintele Sfinților Părinți, cum credeți că veți afla adevărul? Nu puteți afla nici măcar ce spun colegii de forum. Am observat că și cu alții procedați la fel, fără a încerca să vedeți ce vor să spună până la capăt.

Aici ne aflăm pe un forum Ortodox. Specificul Ortodoxiei este că iubește mai mult Adevărul decât orice necrezând pe nimeni infailibil. Singura Infailibilă este Sfânta Biserică Ortodoxă exprimată în Sfintele Sinoade Ecumenice. Acolo avem reperul.

De aceea, atunci când vrem să aflăm Dreapta Credință, o cercetăm în Sfânta Predanie.

Dacă vine vreun altul și ne învață altele luate chiar de la cei mai renumiți dintre pământenii, cât de mult l-am iubi și l-am aprecia, nu putem fi de acord cu ele, chiar dacă pe el nu îl disprețuim și nu îl depreciam.

Deci, ne așteptăm într-un asemenea forum, ca toți participanții dacă văd ceva neconform cu Ortodoxia nu să atace persoanele ci să nuanțeze cu un plus de înțeles, ca toți să se bucure și să se îmbogățească de o altă perspectivă a Adevărului.

Dacă ar fi vreun forum dedicat lui x sau y, atunci ar fi limpede că reperul ar fi ceea ce a scris acel x sau y și toate le-am interpreta în funcție de el, iar dacă ne-am abate de la el, am supăra pe toți participanții, care au ca idol pe x sau pe y. Cine ar îndrăzni să meargă pe acel forum și să-i supere pe susținătorii lui?

Dar într-un asemenea forum nu aș vrea să fiu prezent. Eu m-aș bucura să fiu pe un forum Ortodox, care nu pune pe nimeni mai presus de Sfinții Părinți.

Dacă nu puteți parcurge toată postarea, fiindcă vă plac cuvintele scurte, puteți să citiți doar ce este îngroșat. Sper să fie destul de scurt.

A se observa că domnul Ovidiu B. este unul din marii admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, care nu țin cont de nici un argument, dacă îi contestă sfințenia, nici măcar dacă vine de la Sfinții Părinți. Ba, ce este mai rău, devine cam agresiv... recurgând la minuni și abordând o siguranță suspicioasă proorocească debordantă. Este ceva specific ucenicilor pictorului de la Drăgănescu: intoleranță și siguranță de sine, asociate cu alunecarea minții pe lângă realitatea ce-i contrazice:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Prietene, de minunea asta ce spui?:

https://www.youtube.com/watch?v=X2_QgANjApo

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

A. ÎNVĂȚĂTURA ORIGENISTĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL V-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic.

Dacă cineva nu îi anatemizează pe Arie, Eunomie, Macedonie, Apolinarie, Nestorie, Eutihie și Origen, la fel și scrierile lor eretice și, de asemenea, pe toți ceilalți eretici care au fost deja condamnați și anatemiați de către sfânta, soborniceasca și apostolica biserică și de către cele patru sfinte sinoade care au fost deja menționate și, de asemenea, pe cei care au propovăduit sau acum gândesc în același fel ca și ereticii mai înainte pomeniți și care rămân în greșeala

lor chiar până la moarte: să fie anatema. (Anatema a XI-a a Sfântului Sinod al 5-lea Ecumenic)¹³

Tot în legătură cu neînțelegerea obârșiei Părintele Arsenie Boca a avut și **învățăturile origeniste** despre preexistența sufletelor ca lucrări superioare osândite la pedeapsă în închisoarea trupurilor inferioare, metempsihoză, relativitatea credinței în mântuire (sau ecumenismul ca o altă apocatastază) date anatema la Sfântul Sinodul al 5-lea Ecumenic, arătând permanent că teoria sa personală despre obârșia divină a oamenilor nu este doar o figură de stil, ci o gravă mentalitate eretică:

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fete omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiase pe pământ:

„Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit proroc printre popoare¹⁴”
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, **făpturi spirituale, trimise vremelnice într-o închisoare de carne și oase**, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.¹⁵

— Cei ce primesc și transmit vorbele elinești [păgâne] și deșarte cum că ar fi o pre existență a sufletelor, că nu toate s-au făcut și adus din ne ființă, că ar exista un sfârșit al pedepsei sau o restaurare [apocatastază] a creației și lucrurilor omenești, și prin cuvinte ca acesta introduc faptul că Împărăția cerurilor, pe care Însuși Hristos Dumnezeu nostru a învățat și a transmis că e veșnică și nedestrămată, ar fi supusă destrămării și trecătoare, în timp ce din întreaga Scriptură Veche și Nouă am primit că pedeapsa va fi nesfârșită și Împărăția veșnică; așadar, cei ce se pierd pe ei înșiși și pe alții prin asemenea cuvinte și se fac și altora pricină de osândă veșnică, să fie anatema! (Sinodiconul Ortodoxiei)¹⁶

De fapt, pentru Origene sufletul pre-există, întruparea sa fiind o cădere, ca rezultat al unei alegeri rele deliberate. Regăsim aici imaginea platonice a trupului ca închisoare.¹⁷

Sfântul și ecumenic (a toată lumea) al cincilea sinod (sobor), (care se numără al doilea din cele ce s-au făcut în Constantinopol), s-a făcut în anul 553 în timpul Împăratului Iustinian întâi, care se cuprinde în 8 praxe în limba latinească, după Dositei, cartea 5, cap 16 din Dodecabiblion. Iar în cea elinească în cinci Praxe, după tomul 2 al sinodicelelor, foaia 261 și s-au adunat la dânsul Părinți în număr 165, între care mai mult strălucea Mina la început, apoi după moștenire Eutihie, care au stat patriarhi ai Constantinopolului; Virghilie al Romei, aflându-se în Constantinopol, nu însă și de față în sinod, nici însuși în persoană, nici prin locțiitori (precum au urmat și la cel al 2-lea ecumenic sinod), întărind, însă, sinodul în urmă prin înscrisă arătare; Apolinarie al Alexandriei, Domnos al Antiohiei, Didim și Evagrie împlinind locul lui Evstohie al Ierusalimului. Și a anatematizat sinodul conscrierile lui Diodor al Tarsupolei și ale lui Teodor al Mopsustiei, dar și pe însuși Teodor acesta, și pe Diodor, după Fotie, codica 18 și după praxa sinodului al 7-lea, precum se arată și la foaia 14 a tomului 1 al catalogului celui despre tâlcuitorii care mai întâi cugetând dogmele lui Nestorie le-au lăsat acestea în scris și după moarte (mai ales Teodor al Mopsustiei care, fiind învățător al lui Nestorie, zicea că altul este Dumnezeu Cuvântul și altul Hristos, supărat fiind de patimile sufletului și de pofta trupului) au anatematizat și cele conscrise de Fericitului Teodorit asupra celor 12 capete ale Sfântului Chiril¹⁷³ și epistola cea ce se zice a lui Iva, episcopul Edesei, către Marin Persul¹⁷⁴ au anatematizat și pe însuși Origen și pe Didim și pe Evagrie și dogmele lor cele urâte; care bârfeau că sufletele sunt mai-nainte de trupuri¹⁷⁵ și că sufletele intră după moartea unui trup într-alt trup și că munca are sfârșit, că demonii au să ia dregătoria cea dintâi a îngerescului har, pe care o au avut, că sufletele au să învieze goale,

¹³ <http://www.hexaimeron.ro/Hexaimeron/Hotararile_Sfintelor_Sinoade_Ecumenice.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

¹⁴ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

¹⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 237.

¹⁶ <ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Sinodiconul%20ortodoxiei.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

¹⁷ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Origene#Sufletul>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

fără de trupuri și că cereștile trupuri au suflete, încă și alte rele socoteli. Au anatematizat și pe Antim Trapezutiul, care cugeta păgâneștile cugetări ale Eutihie, pe Sevir, și pe Petru al Apamiei, și pe Zooră¹⁷⁶. Iar canoane, sinodul acesta, care să privească spre biserică, nu a așezat, ci **numai 14 anatematizări împotriva pomeniților eretici și altora și 25 numai împotriva celor origeniști**. [atât de grav este origenismul că s-au dat 14 anateme la ceilalți eretici și 25 pentru Origen și origeniști! – n.n.] Acestea se cuprind în foaia 341 a tomului al doilea al sinodalelor. [...]

175 Pe această proesti a sufletelor Origen o zicea pricină de proorismos (adică de mai-nainte hotărârea) și de apodokimasie (adică de a lepădării). Că, de au făcut sufletele bunătați în lumea cea gândită, se hotărâu dinainte la împărăție, iar de au făcut rele, se lepădau la muncă. Împotriva acestei socoteli scrie Ieronim epistola către Pammah și Leon în epistolia 93 și Chiril al Alexandriei prin 24 de epihirime o surpă.¹⁸

După cum vom desprinde din acest studiu, vom înțelege, de fapt, că Părintele Arsenie Boca este un om care a îmbrăcat păgânismul de formă hindusă în haine Ortodoxe, după cum Origen a îmbrăcat păgânismul de formă elenă în haine creștine. Parcă cea mai mare afiliație, după uniatism, o are Părintele Arsenie Boca la origenism:

Sfintii Parinti ai Sinodului al V-lea Ecumenic – care a avut loc la Constantinopol în anul 553, convocat de **Imparatul Iustinian** (în mozaicul de la Ravenna, de mai sus) și prezidat de **Sfantul Patriarh Eutihie** (vezi icoana de mai jos) – au avut de lamurit mai multe controverse starnite, intretinute și promovate de sustinatorii invataturilor eretice referitoare la Persoana Mantuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu – Omul, dar provenite și din raticirile unui autor de talia lui Origen.

Dar acest Sinod Ecumenic are o importanta speciala deoarece aici se face separarea intre cugetarea parintilor, care este cugetarea Bisericii, și cugetarea intelepciunii lumesti, adica abordarea principiilor de credinta facute prin prisma filosofiilor (pe atunci) antice. Intr-adevar, toti ereticii anatematizati la acest Sinod, in frunte cu Origen, sunt tributari influentelor masive din platonism, aristotelism și alte curente filosofice care, pentru a il cita pe Apostolul Pavel, s-au aratat ca nebunie celor care s-au increzut in ele mai mult decat in intelepciunea lui Dumnezeu. Asadar, Sfintii Parinti reafirma prin acest Sinod ca **intelepciunea Bisericii este Crucea**, adica **rastignirea mintii și voii proprii ale firii cazute, care trebuie sa se supuna Duhului Sfant**. Nu se poate inainta în cunoasterea lui Dumnezeu decat prin aceasta esentiala smerire, desertare toatala a cugetului nostru in fata mintii lui Hristos.

¹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.170-172.

Altfel, ramanem prada fantasmelor propriei noastre minti si nalucirilor diavolesti care o inrauresc, asa cum a fost cazul celor anatematizati.

In ceea ce il priveste pe **Origen**, si **Sf. Ioan Scararul** avertiza asupra toxicitatii maxime a invataturii acestuia pentru orice nevoitor care cauta sa Il urmeze pe Hristos:

„Sa nu bolim in inima de boala lui Origen cel necredincios. Aceasta invatatura pangarita se face lesne primita de iubitorii de placere, dand ca motiv (pretext) iubirea de oameni a lui Dumnezeu.”

Cine accepta ca va avea loc **“apocatastaza”**, adica mantuirea finala a tuturor fapturilor cazute, nu mai are, practic, nicio motivatie in a diferentia intre bine si rau, intre adevar si minciuna. Nu are nicio motivatie de a se impotrivi raului, atat dinlauntru cat si din afara. **Daca toate se vor amesteca la sfarsit, atunci toate sunt relative in prezent. Descoperim, astfel, ca Origen este un prim mare precursor (chiar daca involuntar) al nihilismului atotputernic astazi, in postmodernitate. Si, vai, cati dintre noi nu suferim de acest nihilism latent, de tendinta de a relativiza raul, de a il amesteca cu binele, si acest lucru doar pentru ca nu suportam claritatea de sabie a adevarului! Este o boala larg raspandita in aceste vremuri de confuzie, pentru ca vrajmasul are tot interesul sa o raspandeasca. Nu ne vrea intregi la minte, staruitori in adevar, ci permanent dilematici si in dubiu si acolo unde totul este revelat si limpede, chiar si in fata evidentelor, suferind de frica acolo unde nu este frica (frica de a nu judeca dusa la extrema terorii de a nu judeca), neprimind adevarul si impotrivindu-ne cuvintelor batranilor. Iar toate acestea invaluite in principii pretins duhovnicesti, care isi vadesc insa falsitatea prin roadele lor.**

Caci nu am fi ajuns in starea aceasta jalnica si generalizata, noi ca Biserica, daca ne-am fi tinut de cugetarea Sfantilor Parinti si nu am fi primit otrava nihilismului si relativismului duhovnicesc. **Desigur, aici joaca un rol mare si trufia mintii, un pericol care ne pandeste pe toti, dar mai ales pe cei cu deschideri intelectuale largi.** La urma urmei, Origen era intr-adevar o minte geniala si a avut multe scrieri stralucite. Cunoastea filosofia vremii sale foarte bine, insa nu ca Sfantii Parinti (Ioan Gura de Aur, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul) care, spre deosebire de el, stapaneau filosofia fara a se lasa stapaniti de ea. Tocmai aceasta inaltime spirituala este insa extrem de periculoasa pentru noi, deoarece, daca e lipsita de smerita cugetare, duce la prabusire si la erezii. **Smerita cugetare ne fereste sa intram cu instrumentele logicii si ale ratiunii neluminate de har in Tainele Sfintei Treimi.**

Este necesar astazi, mai mult decat oricand, sa reamintim si sa intarim hotararea Sfantilor Parinti de la Sinodul al V-lea Ecumenic, pentru ca, **dat fiind duhul lumesc care bantuie atotstapanitor, dominat din plin de trufia mintii, generatoare de speculatii – fie acestea stiintifice, filosofice sau de alt tip – riscul de a prelua si a amplifica doar eresurile lui Origen este urias.** Chiar daca Origen, prin multe din scrierile sale benefice, a fost apreciat de Sfantii Parinti (si nu trebuie sa ne sminteasca faptul ca il gasim citat pozitiv in unele lucrari ale unora dintre ei, chiar apropiati de zilele noastre) si exercitand o influenta care nu poate fi contestata asupra Bisericii, este momentul sa accentuam greselile sale, anatematizate pe vesnicie de **Sfintele Soboare Ecumenice tocmai pentru ca suntem pe cale sa le adoptam si noi cu entuziasm, facand ca sminteala de pe urma sa fie mai mare decat cea dintai.** Intre duhovnicia Sfantilor Parinti si spiritualitatea origenista construita prin prisma erezilor sale, asa cum o prezinta cei care ii doresc reabilitarea, exista un antagonism pofund. Fara indoiala insa spiritualitatea origenista ne gadila firea noastra cazuta, dandu-ne chiar o aparenta duhovniceasca pentru fuga de Cruce si un argument pentru invartosarea trufasa a mintii noastre.

Toti suntem permanent deasupra unei prapastii, inaltati fiind de perspectiva patimasa cu care ne apreciem cunostintele teologice, ravna pentru Dumnezeu si alte daruri cu care am fost milostiviti, si, din acest motiv, trebuie sa privim cu compatimire, dar si cu frica la caderea lui Origen, ale carui calitati incontestabile i-au devenit pricina de ingropare a talantului Duhului Sfant.

Avand in vedere toate aceste lucruri, nu ne este greu sa intelegem de ce anume se preda atat de intensiv Origen in facultatile noastre de Teologie. **Viitorii preoti intra in facultate deja**

infestati de nihilism, iar contaminarea cu astfel de idei, prezentate sub girul autoritatii Sfinților Parinți, conduce adeseori la pierderea fermității adevărului mantuitor al dreptei credințe.

De altfel, și **Pr. Dumitru Staniloae**, în comentariile sale la cartea Sf. Ioan Scararul, atrage atenția ca:

“sunt multi astăzi, chiar dintre teologi, care ar dori o reabilitare a lui Origen. Nu-si dau seama ca origenismul duce la devalorizarea miscarii sau a efortului personal, a importanței timpului pentru mantuire și deci a persoanei. Totul duce automat la fericire. Iar din ea se cade iarasi. Origenismul e o teozofie sau antropozofie, sau panteism [...]”

Prin urmare, o spiritualitate origenista indeplineste de minune, am spune, doua lucruri: pe de o parte, distruge **discernamantul duhovnicesc** și **imbolulul de a lupta launtric cu raul** și de a il recunoaste ca atare în afara, pe de alta parte, ofera **mangaierea, sau compensarea**, draceasca în ultima instanta, a **unei foarte comode spiritualitati-simulacru** dar și a trufiei de a gandi înalt și filosofic, de a fi pretios în proprii tai ochi și în ai altora.¹⁹

Parcă ar fi descris, fără să știe, tocmai felul de a fi al Părintelui Arsenie Boca:

Numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități.²⁰

*Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și **în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământesti, iau în spate poveri părintesti, care-i spetesc și-i încovoaiete spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.***²¹ [...]

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. [...]

Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea fapturii omenești.²² [...]

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreeii de odinioară și ca turcii de până mai dăunazi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.²³ [...]

În vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoințe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoințe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoințele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie launtrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.²⁴

Acum este nevoie de o cercetare a cuvintelor origeniste ale Părintelui Arsenie Boca, în lumina Sfinților Parinți.

¹⁹ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2008/07/25/sfintii-parinti-ai-sinodului-al-v-lea-ecumenic-impotriva-nihilismului-origenist/>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

²⁰ **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

²¹ **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

²² **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 210-211.

²³ **Ierom. Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

²⁴ **Ierom. Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

242. Înainte de a exista ca persoane pământesti, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu.

[preștiința negrăită a lui Dumnezeu nu implică preexistența persoanei. Preștiința lui Dumnezeu este mai înainte de crearea veacurilor. Nu este vreun moment în care Dumnezeu să nu fi știut de faptul că ne va crea, fiindcă altfel nu ar fi Atotștiutor. Iar dacă preștiința ar fi totuna cu preexistența, ar însemna că și noi suntem dinainte de creație, deci și noi suntem dumnezei după fire, ca cei ce suntem necreați. Dar acesta este exact panteismul, esența elenismului și hinduismului, a tot păgânismul, pe care, după cum vom vedea, Părintele Arsenie Boca îl propovăduia în tot chipul, chiar dacă în mod ascuns, ca și Origen (numit de Sfinții Părinți ca fiind cel ce a învelit păgânismul în haină, terminologie și mască creștină, fiind părintele tuturor ereziilor). În realitate preștiința lui Dumnezeu nu implică și preexistența noastră, ceea ce înseamnă că noi am fost creați chiar la zămislirea noastră, atât cu sufletul, cât și cu trupul, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. În afară de asta de unde necuviința să împartă Atotștiința lui Dumnezeu în gânduri și intenții? – n.n.] 243. De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, [deci... preexistăm, după Părintele Arsenie Boca– n.n.]

Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostise pe pământ: „Înainte de a te urzi în pânțele... te-am sfințit și te-am rânduit proroc printre popoare²⁵” (Ieremia 1, 5) [iată și un citat denaturat, prin ciuntire, în sens origenist, de Părintele Arsenie Boca. Este ca și cum, citând *Psa 13:1 Zis-a cel nebun în inima sa: „Nu este Dumnezeu!”*, scoatem *Zis-a cel nebun în inima sa:* și lăsăm doar *Psa 13:1 ... „Nu este Dumnezeu!”*, iar apoi strigăm la toată lumea că Biblia este atee fiindcă ne învață că nu este Dumnezeu. Cuvântul autentic din Sfânta Scriptură este acesta: *Ier 1:5 Mai-nainte de a te zămisli tu în pânțele te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus.* Originalul din Septuaginta este (LXX) *Πρὸ τοῦ με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελεῖν ἐκ μήτρας ἡγιακά σε, προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε.* Deoarece nu știa limba greacă, și aborda Sfânta Scriptură după nebuloasa și nelămurita părere proprie (lucru vădit și de multiplele însemnări pe care le făcea pe marginea Bibliei, date la tipar cu atâta migală de ucenicii sfinției sale) iar nu după tâlcuirile Sfinților Părinți, Părintele Arsenie Boca îndrăznește să modifice Cuvântul lui Dumnezeu și să-L propovăduiască cu omisiune, schimbându-i sensul după cugetul propriu, pentru a convinge mintea cititorului de propria sa (ne)credință inventată, sau mai probabil primită prin vedenii, datorită amăgirii, dar opusă Ortodoxiei. Părintele Arsenie Boca a scos „*tu în pânțele te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras*”, ca să rămână doar: „*Mai-nainte de a te zămisli ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*”. Textul original „*Mai-nainte de a te zămisli tu în pânțele te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că Dumnezeu preștie pe om înainte de zămislire; textul cenzurat de sfinția sa: „*Mai-nainte de a te zămisli ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că omul există înainte de zămislire și poate fi sfințit. Este exact invers ca în exemplul dat de noi din Psalmi. Acolo ciuntirea arată că Dumnezeu nu există, aici ciuntirea Părintelui Arsenie Boca arată că noi preexistăm din veșnicie, fiind așadar dumnezei după fire. Sensul real al cuvântului din Ieremia este că Dumnezeu îl cunoaște pe proroc de mai înainte de a se zămisli, și nu s-a oprit sau se va opri vreodată de a-l cunoaște, dar de sfințit l-a sfințit, evident, după ce s-a zămislit, chiar dacă mai înainte de a se naște, de a ieși din uterul mamei. Așadar este vorba despre preștiința lui Dumnezeu despre toți oamenii (mai înainte de zămislirea lor și mai înainte de toți vecii), nu de sfințirea lor, care se poate face numai după zămislire, (în cazul de față, pentru acest proroc, chiar și mai înainte de naștere). Aceasta pentru că sfințirea se dăruiește omului existent, nu doar preștiut. Ideea sau gândul despre om nu sunt omul. Se sfințește omul cel gata zămislit, având de la începutul existenței sale și suflet și trup (unite negrăit). Nu se sfințește vreun gând sau vreo intenție dumnezeiască și nu se sfințește vreun suflet mai înainte de zămislire, ci se sfințește o persoană, în cazul omului, alcătuită din trup și suflet (create deodată prin zămislire). Nu se sfințește vreo gând sau intenție despre om, fiindcă pe de o parte necuvios lucru este a numi Atotștiința dumnezeiască ca fiind compusă din gânduri și intenții, iar pe de alta

²⁵ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

Dumnezeu și lucrarea Sa sunt sfinte, nu sfințite (sfințirea numelui Tatălui însemnând că noi ne sfințim, după ce ne-am zămislit, chemând și lucrând în noi cunoașterea Tatălui). Nu se sfințește nici vreun suflet mai înainte de zămislire, fiindcă sufletele nu preexistă zămislirii (fiindcă sufletul este creat cu tot cu trup în clipa zămislirii, nu vine din altă parte, creat altă dată, preexistent, cum credeau prostește Origen și Părintele Arsenie Boca). Iar o persoană se sfințește, dacă se afierosește lui Dumnezeu. Persoana există doar din momentul creării sale, la îngerii și demonii în veac, iar la oameni în timpul zămislirii, chiar dacă era preștiută de Dumnezeu mai înainte de a exista – n.n.]

Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, [dacă le aduce și nu le creează, iar avem de a face cu pre existența, căci nu spune le aduce la existență, ci le aduce în viața pământească – n.n.] **atâtea fete omenesti, încât numărul lor să îplinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?** ²⁶[uitați cum mărginește creația lui Dumnezeu de posibilitățile materiei, deci îl face dependent pe Dumnezeu de arborele genetic – n.n.]

*Numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronoma cifră de 282.429.536.481 de posibilități.*²⁷

[vedeți că nu știa nici genetică, nici matematică și nu avea nici harul proorocesc? Iată ce ne spun despre acest subiect oamenii de știință:

*Expertii estimează ca sunt între 60.000 și 100.000 de gene (facute din ADN) în cei 46 de cromozomi ai unei ființe umane. Un bebeluș moștenește 23 de cromozomi de la mama lui și 23 de la tatăl lui. Cu toate aceste posibile combinații, o pereche de părinți are potențialul de a produce 64 de mii de miliarde de copii diferiți. Aceasta îți va da o idee despre cât de imposibil este să prezici cum va arăta copilul tău. Știința geneticii este complicată, dar cu un curs scurt vei putea primi câteva informații pentru a îți ghida imaginația.*²⁸

Părintele Arsenie Boca s-a luat după un genetician ce a numărat greșit numărul de perechi de cromozomi. Dacă vedea vreo fotografie și îi număra, era suficient să vadă că nu sunt 24 de perechi, ci 26. Iar aplicând o matematică destul de simplă, a numărului de combinații, ar fi văzut că numărul de posibilități, doar pentru o familie de părinți, este cu mult mai mare decât cifra cea mică pe care a precizat-o sfinția sa. Chiar dacă nu ar fi știut genetică sau matematică, dar ar fi fost învățat de Sfântul Duh să scrie cele de mai sus, ar știut adevărul. Greșeala de mai sus nu arată numai superficialitatea sfinției sale ci și faptul că a scris din părerea proprie greșită, nu la porunca lui Dumnezeu și prin iluminarea ce o dă El prin har. Astfel că și sfinția sa face parte dintre cei ce s-au făcut de râs prin acest subiect. Dumnezeu este mult milostiv și a îngăduit să aflăm noi aceasta, ca încă o dovadă matematică, despre duhurile mincinoase cu care și-a compus lucrarea scrisă, verbală și pictată. Să ne miluiască și să ne izbăvească de rătăcirea de la Prislop.

Undeva în deceniul al doilea al secolului trecut cercetătorii au ajuns la concluzia ca omul are 24 de perechi de cromozomi; primul a fost Theophilus Painter, dar observațiile sale, la microscop, au fost reluate de nenumarate ori și cei mai multi savanti au ajuns la acelasi rezultat. Foarte putini au „vazut“ un numar mai mic de cromozomi, între 19 perechi și 23. Oricum, timp de mai bine de trei decenii, pentru lumea stiintifica faptul ca omul are, asemenea restului animalelor de pe Pamant, 24 de perechi de cromozomi a fost un adevar indiscutabil, iar cei cu mai putini au fost pusi la respect.

In 1956 evolutia tehnica a schimbat rezultatul: omul este un accident genetic (de fapt, prin aceasta Dumnezeu vrea să arate că valoarea omului nu este în numărul de perechi de cromozomi, ci în faptul că este diferit, fiind făcut nu prin poruncă, ci prin lucrarea mâinilor Lui. Omul este mai puțin trupesc, are informație trupească mai mică din punct de vedere al numărului de cromozomi. Locul cromozomilor lipsă (informația-logos materială), îl ține Dumnezeu – Cuvântul (Logosul) ce se unește cu el, și năzuința lui este să fie alături de cei 24 de bătrâni care se închină Lui, pentru a se împlini. Apo_4:4 Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununii de aur.10 Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni, căzând

²⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

²⁷ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

²⁸ <<http://www.7p.ro/Default.aspx?PageID=1359>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând: Cu alte cuvinte, pentru a se împlini chiar și trupește, sau cromozomial, omul are nevoie să-L laude pe Hristos. – n.n.) și are numai 23 de perechi de cromozomi. Painter a devenit tinta a ironiilor, dar pe nedrept. Aceasta pentru ca nimeni nu s-a obosit să numere atunci când a fost cazul: ilustrațiile din cartile tiparite în toată perioada aratau în mod clar 23 de perechi de cromozomi, chiar dacă explicațiile de sub poze vorbeau de 24. [...]

Oamenii se pot dovedi pur și simplu orbi, dacă vor să fie așa și să lase orbiti.²⁹ – n.n.]

[...]

250. Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și

în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ.

[Părintele Arsenie Boca susține aici că Dumnezeu trimite pe toți, adică toate persoanele, ca să ia trup. Deci sufletele, după Părintele Arsenie Boca și Origen preexistă dinainte de zămislire, până să ia trupul, care are în el structură genetică. Trimiterea înseamnă existența mai dinainte de a fi trimis. Se folosește același cuvânt prin care Fiul arată trimiterea Sa, de către Tatăl (prin întrupare) și trimiterea Sfântul Duh (prin Pogorâre). Cuvântul mai este folosit pentru trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor. Sfânta Treime este veșnică. Trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor se referă la cei ce deja existau înainte de trimitere. Așadar trimiterea include în sine înțelesul că cel trimis preexistă mai înainte de a fi trimis. Cine sunt toți acei trimiși mai înainte de a lua asupra lor povara părintească genetică trupească, dacă nu sufletele oamenilor, care în concepția Părintelui Arsenie Boca preexistă zămislirii (sau luării trupului, cum crede sfinția sa)? Fiindcă susține că Dumnezeu îi trimite înzestrați și drepti, și de abia trecând prin poarta nașterii iau în spate poverile părintești. Dar noi învățăm de la Sfinții Părinți că zămislirea fiind făcută prin învoirea la plăcerea împreunării strică toată firea, și a sufletului, și a trupului (prin ceea ce se cheamă păcatul strămoșesc, sau obârșia din Adam, sau alterarea firii de plăcere), nicidecum nu se înjosește sau strică sufletul de la preluarea trupului, ca și cum vreo creație a lui Dumnezeu ar fi rea prin fire, și poate strică cealaltă creație (sau că sufletul ar fi fost pentru care ar fi fost trimis din cer ca să se pedepsească tocmai prin unirea cu trupul josnic și stricăcios, după cum credea tot Origen și preia încălțit prin arborele genealogic Părintele Arsenie Boca) – n.n.] Pe urmă, **slăbiți de osteneala vieții** [Sfinții Părinți ne învață că osteneala vieții întărește sufletul, nu slăbește omul – n.n.] și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.³⁰

Iată și învățătura Ortodoxă, care dezvăluie ereziile susținute mai sus de Părintele Arsenie Boca:

a. Despre preexistența sufletelor:

Această absurditate face parte din neroziile lui Origen, care a susținut preexistența sufletelor. [...] Trupul și sufletul au fost făcute simultan și nu numai întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen.³¹

b. Despre preștiința cea simplă:

2. *Orice cugetare este (o sinteză) a celor ce cugetă și a celor cugetate. Dar Dumnezeu nu este nici dintre cei ce cugetă; nici dintre cele cugetate. El este deasupra acestora. Căci altfel s-ar circumscrie, ca subiect ce cugetă având lipsă de relația cu ceea ce cugetă, iar ca obiect cugetat căzând, datorită relației, în chip firesc sub vederea celui ce cugetă. Urmează așadar că pe Dumnezeu nu trebuie să-L socotim nici că cugetă, nici că este cugetat. El este mai presus de a cugeta și de a fi cugetat. Căci e propriu și firesc celor după El să cugete și să fie cugetate.*

3. *Orice cugetare, precum își are baza într-o ființă, fiind o calitate a ei, tot așa își are mișcarea îndreptată spre o ființă. Căci nu e cu putință să îl socotim ca ceva cu totul desfăcut și simplu. Dumnezeu însă este simplu în amândouă chipurile, fiind ființă care nu alcătuiește suportul a ceva, și cugetare care nu are ceva ca suport.*

Astfel El nu este dintre cele care cugetă și sunt cugetate, aflându-se adică mai presus de ființă și de cugetare.

²⁹ <<http://www.businessmagazin.ro/opinii/doua-perechi-de-cromozomi-2378279>>, vineri, 1 ianuarie 2016

³⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

³¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 132, 59.

4. Precum în centrul de unde pornesc liniile în direcție dreaptă, acestea sunt văzute cu desăvârșire neîmpărțit, la fel cel ce se învrednicește să ajungă în Dumnezeu cunoaște toate rațiunile fapturilor preexistente în el, printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită.

5. Cugetarea modelându-se după obiectele cugetate, cugetarea cea una se preschimbă în multe idei, luând forma fiecăruia dintre obiectele cugetate. Când însă trece dincolo de mulțimea lucrurilor sensibile și inteligibile, care îi întipăresc forma lor și devine astfel, cu totul fără formă, și-o atașează Cuvântul cel mai presus de cugetare, desfăcând-o de lucrurile care o alterau prin formele ideilor (*αλλοίουν*). Iar cel ce a pățimit aceasta «s-a odihnit și el de lucrurile sale, precum Dumnezeu de ale Lui».

³² [iată că nu numai la Dumnezeu avem simplitatea Atotștiinței, ci și la cei ce se odihnesc în Dumnezeu cunoscând rațiunile preexistente fapturilor (iar nu fapăturile, care nu sunt preexistente) printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită în gânduri și intenții – n.n.]

- c. Despre mărginirea de către Părintele Arsenie Boca a posibilităților lui Dumnezeu de a crea, încât numărul persoanelor omenești să se limiteze la împlinirea tuturor posibilităților „de configurație câte le oferă structura noastră genetică”:

Cel ajuns apoi la Dumnezeu, atât cât e cu puțință omului, prin virtute și cunoștință, nu trebuie să mai cugete, ca la niscai lemne, la vreo materie oarecare ce aprinde patimile, nici să mai adune rațiunile “firii, ca să nu dogmatizăm ca Elinii un Dumnezeu ce se îndulcește cu patimile sau se măsoară cu hotarele (definițiile) firii. Căci atunci pe Dumnezeu nu-L strigă decât tăcerea desăvârșită (33) și nu și-L reprezintă decât neștiința totală prin depășire (ή κα ύπεροχη ν άγνωσία).[...]

El se poartă deci întocmai ca Saul, nebunul de odinioară, către care, a zis Samuil, după ce a călcat poruncile dumnezeiești: “Nebunește ai lucrat că ai călcat porunca mea, care ți-a dat-o ție Dumnezeu“.654 (654 I Regi 15, 19.) Iar Saul este, cum am spus înainte, sau legea scrisă, sau nația Iudeilor, care viețuiește după legea scrisă. Căci de la amândouă acestea, care sunt împletite întreolaltă în chip pământesc, se depărtează Duhul Domnului, adică contemplația și cunoștința duhovnicească, în locul lui venind duhul rău (adică cugetul pământesc), care le chinuiește cu tulburările și frământările neîntrerupte ale celor supuse facerii și stricăciunii, ca pe unele ce sunt posedate de boala nestatorniciei gândurilor. Căci legea privită numai după literă și înțeleasă material, e parcă stăpânită de boala cea rea, fiind frământată de nenumărate contraziceri și neavând nici o armonie cu ea însăși, iar mintea iudaizantă, zăpăcită până la nebunie de învârtirea și nestatornicia celor materiale, își schimbă în chip necesar și ea mereu dispoziția. Dar când David, adică Domnul nostru Iisus, care e prin fire cu adevărat cântăreț, încântă prin duhul contemplației tainice, legea și pe Iudeu, pe cea dintâi o face din pământescă duhovnicească, iar pe cel de al doilea îl mută de la necredință la credință. Deci asemenea lui Saul, atât legea cât și nația iudaică pot fi și posedate și înțelepte. Legea este posedată când e înțeleasă pământeste, iar Iudeul este posedat când vrea să slujească lui Dumnezeu pământeste. Și iarăși, legea este înțeleaptă când e înțeleasă duhovnicește, iar Iudeul e înțelept când a trecut de la slujirea trupeză la cea duhovnicească a lui Dumnezeu.

De notat că pe cei scăpați de Iisus, îi omoară Saul. Căci pe cei pe care îi salvează duhul, îi omoară litera. De aceea Dumnezeu care a uns pe Saul, înțeleg legea scrisă, ca să împărățească peste Israel, se căiește când o vede înțeleasă trupeză de către Iudei și dă putere împărăției duhului, care este aproapele literei, însă mai bun decât ea. “Și voi da, zice, împărăția aproapei tău, care este mai bun ca tine“.655 (655 I Regi 15, 28.) Căci precum David era aproape de Saul, la fel duhul se află în vecinătatea literei, obișnuind să se arate după moartea literei (66).

Să rugăm deci și noi pe David cel spiritual (67) să cânte minții noastre posedate de cele materiale, din harfa contemplației și cunoștinței duhovnicești și să alunge duhul rău, care o rostogolește prin simțuri în cele materiale, ca să putem înțelege legea duhovnicește și să aflăm rațiunea tainică ascunsă în ea, spre a ne-o face avuție statornică și merinde spre viața veșnică ca să nu rămânem numai cu împrumutul legii simbolice a literei, străini de cunoștința duhovnicească cea după har, și să ne îndeletnicim numai cu întrebarea despre cele

³² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 212-213.

dumnezeiești, ca unii ce nu vedem, lipsindu-ne de privirea atotclară a adevărului indicat de cuvintele tainice (68).³³

d. Despre trimitere:

Mat 8:31 Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

Mat 13:41 Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea,

Luc 11:49 De aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: „Voi trimite la ei prooroci și apostoli și dintre ei vor ucide și vor prigoni”;

Ioan 13:20 Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

Ioan 14:26 Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Ioan 15:26 Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

e. Despre existența mai înainte de veșnicie a Persoanelor dumnezeiești și despre crearea în veac a celor îngerești și în timp a celor omenești:

Este însă necucernic să spunem cu privire la nașterea Fiului că a mijlocit oarecare vreme și că existența Fiului este posterioară existenței Tatălui. Deoarece spunem că nașterea Fiului este din El, adică din natura Tatălui. Iar dacă admitem că Fiul nu coexistă dintru început cu Tatăl, din care este născut, atunci introducem o schimbare în ipostasa Tatălui, anume că nefiind dintru început Tatăl a devenit pe urmă Tată. In adevăr, chiar dacă lumea s-a făcut pe urmă, totuși nu s-a făcut din ființa lui Dumnezeu. Ea a fost adusă, prin voința și prin puterea Lui, de la neexistență la existență; dar prin aceasta nu urmează o schimbare a firii lui Dumnezeu. Nașterea este actul prin care se scoate din ființa celui care naște cel ce se naște asemenea cu el după ființă. Zidirea și crearea, însă, este un act extern, în care ceea ce se zidește și se creează nu provine din ființa celui care zidește și creează, ci este cu totul deosebit de el.

La Dumnezeu, singurul impasibil, neschimbat, imuabil și totdeauna la fel, atât nașterea cât și crearea este impasibilă. Căci fiind prin natură impasibil și nesticăcios, deoarece este simplu și necompus, nu este supus patimii și nici stricăciunii, atât în naștere cât și în creare, și nici nu are nevoie de ajutorul cuiva. Pentru ca cel care naște să nu sufere schimbare și să nu fie Dumnezeu întâi și Dumnezeu pe urmă și să primească adăugire, nașterea la El este fără de început și veșnică, deoarece este opera firii Sale și provine din ființa Lui. Crearea la Dumnezeu este opera voinței și nu este coeternă cu Dumnezeu, căci ceea ce se aduce de la neexistență la existență nu poate să fie coetern cu cel fără de început și cu cel care există pururea. Omul și Dumnezeu nu lucrează la fel. Omul nu aduce nimic de la neexistență la existență, ci ceea ce face o execută din materia pe care o are mai dinainte; el nu voiește numai, ci și cugetă mai întâi și-și imaginează în minte ceea ce are să facă și apoi lucrează cu mâinile, suferă trudă și osteneală, ba de multe ori nu reușește, prin faptul că lucrul nu se face cum voiește. Dumnezeu, însă, voind numai, a adus toate de la neexistență la existență. Tot astfel nici nu naște Dumnezeu la fel cu omul. Căci Dumnezeu, fiind în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil, necorporal, unic, fără de sfârșit, naște în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil și fără de împreunare. Nașterea lui incompreensibilă nu are nici început, nici sfârșit. La Dumnezeu nașterea este în afară de timp, pentru că este imuabil; este nesticăciosă, pentru că este impasibil și necorporal; este fără de împreunare, tot din pricină că este incorporal și din pricină că numai unul Dumnezeu n-are nevoie de altcineva; este fără de sfârșit și fără de încetare, din cauză că este fără de început și în afară de timp, fără de sfârșit și există totdeauna în același mod. Căci ceea ce este fără de început este și fără de sfârșit. Dar ceea ce este fără de sfârșit prin har, negreșit, nu este și fără de început, după cum sunt îngerii.

Prin urmare Dumnezeu, care există totdeauna, naște pe Cuvântul Său, care este desăvârșit, fără de început și fără de sfârșit, pentru ca Dumnezeu să nu nască în timp, El, care are firea

³³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 465-468, 479-482.

și existența mai presus de timp. **Omul, însă, evident, naște într-un chip contrar, deoarece el se află sub legea nașterii, a distrugerii, a stricăciunii, a înmulțirii, este îmbrăcat cu trup și posedă în firea sa partea bărbătească și femeiască. Și aceasta din urmă pentru motivul că partea bărbătească are nevoie de ajutorul părții femeiești. Dar milostiv să fie cel care este mai presus de toate și care depășește orice gândire și înțelegere. [...]**

- f. Despre zămislirea prin plăcere a oamenilor, care le strică firea și despre zămislirea feciorelnică a firii omenești a Mântuitorului, pentru a ne vindeca prin moartea ca osândă a păcatului, dăruită nouă ca o putere activă și un mare har:

Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu. Și singurul iubitor de oameni se face mijlocitor între om și Dumnezeu²⁷², fiind zămislit în preacuratul pântece al Fecioarei, nu din voință sau din poftă sau din legătură bărbătească²⁷³³⁴ sau din naștere voluptuoasă, ci de la Duhul Sfânt și în chipul celei dintâi faceri a lui Adam³⁵. Și se face supus Tatălui, prin luarea firii noastre, vindecând neascultarea noastră și făcându-ni-se pildă de ascultare, în afară de care nu este cu puțință să dobândim mântuire.³⁶

Căci cel ce suferă moartea ca o osândă a firii de pe urma păcatului său, o suferă după dreptate. Dar cel ce nu o suferă de pe urma păcatului său, primește de bunăvoie moartea adusă în lume de păcat spre desfășurarea păcatului, dăruind-o mai degrabă din iconomie firii ca un har spre osândirea păcatului. [...] Deci precum din pricina lui. Adam, care a înființat prin neascultare legea nașterii din plăcere și drept urmare a acesteia moartea ca osândă a firii, toți cei ce aveau existență din Adam, după legea nașterii din plăcere, aveau în chip necesar și fără să vrea, împreună virtual cu nașterea, și moartea ca osândă a firii și deci atunci era vremea în care firea era osândită prin păcat, întrucât stăpânea peste fire legea nașterii prin plăcere, tot așa din pricina lui Hristos, care a smuls din fire cu totul legea nașterii prin plăcere și prin urmare rostul morții ca osândă a firii, primind-o de bună voie numai ca osândă a păcatului, toți cei ce s-au renăscut cu voia din Hristos prin baia renașterii în duh și au lepădat prin har nașterea de mai înainte prin plăcere din Adam și păzesc harul nepăcătuirii de la Botez și puterea nemicșorată și neîntinată a înfierii tainice în duh, prin legea poruncilor evanghelice, au în ei după cuviință moartea (întrebuințarea morții) ce se lucrează spre osânda păcatului³⁷.⁵²² Ei au apucat vremea în care se osândește prin har păcatul în trup. Iar osândirea aceasta are loc în general după fire, pentru marea taină a înomenirii, chiar din vremea întrupării; iar în special, după plecarea prin har, din vremea când primește fiecare prin Botez harul înfierii. Prin acest har, lucrat (actualizat) în chip voluntar prin împlinirea poruncilor,⁵²³ având la început numai nașterea în duh suportă fiecare, prin multe pătimiri, moartea (întrebuințarea morții) spre osânda păcatului.³⁸

B. CUGETAREA TRUPEASCĂ

³⁴ 266 Facerea III, 5.

267 Ioan I, 18.

268 Ioan I, 1-2.

269 Filipeni II, 6.

270 Eclesiastul I, 9-10.

271 Ioan I, 14.

272 I Timotei II, 5.

273 Ioan I, 13.

³⁵ Chipul nu este totuna cu identitatea.

³⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 19-22, 82-84.

³⁷ Vedeți că sunt mulți ce nu-și dezmint obârșia din Hristos și nu puțini cum vrea să ne convingă Părintele Arsenie Boca fiindcă el nu experimenta acestea datorită plăcerii de sine și, deci, nu credea că sunt posibile.

³⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

După Sfinții Părinți toate aberațiile pseudo-științifice și ereziile (însușite și predate de Părintele Arsenie Boca) i se trag de la superficialitate și cugetarea trupească

Col 2:8 Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos.

Să nu credem că dacă Părintele Arsenie Boca nu a vrut să afirme toate consecințele ce provin din scrierile sfinției sale, ba poate chiar pe unele, cele superficiale, le-a combătut doar cu numele și doar la arătare, este mai puțin vinovat. Semințele ideilor eretice le-a semănat și cu cât au fost mai mult mascate, cu atât sunt mai primejdioase. Iar ele l-au dus și pe preacuvioșia sa și pe adepții săi la păcatele cunoscute și îl vădesc că nu a avut o trăire autentic Ortodoxă și, cu atât mai puțin, nu poate fi un model de sfințenie.

Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă”³⁹

Lucrurile sunt afară de minte, dar ideile lor stau înăuntru. In minte este prin urmare puterea de-a se folosi bine sau rău de ele. Căci folosirea greșită a ideilor este urmată de reaua întrebuițare a lucrurilor. [...]

Unii spun că n-ar fi răul în fapte, dacă n-ar fi vreo altă putere care ne atrage spre el. Iar aceasta nu e nimic altceva decât neîngrijirea de lucrările firești ale minții. Căci cei ce au grijă de acestea fac cele bune, iar pe cele rele nu le fac niciodată. Deci dacă vrei, alungă negrija, și vei alunga totodată și păcatul. Căci păcatul este întrebuițarea greșită a ideilor, căreia îi urmează reaua întrebuițare a lucrurilor. [dacă Părintele Arsenie Boca nu s-ar fi îngrijit să aibă succes, să fie desăvârșit și să vadă vedenii, ci s-ar fi preocupat de a se lămuri cu smerenie în credință, ar fi înțeles că are nevoie de pocăință și ar fi ajuns la adevărata cunoaștere. Atunci nu ar mai fi propovăduit întunericul ca fiind lumină, ducând atâta lume la sminteală – n.n.]⁴⁰ întrebarea 30

Ce înseamnă: “Puteți bea paharul pe care Eu îl beau și vă puteți boteza cu Botezul cu care Eu mă botez”? 218 (218 Marcu 10, 38).

Care este deosebirea între pahar și botez?

Răspuns

Botezul Domnului este chipul ostanelilor noastre de bunăvoie pentru virtute, prin care ștergând petele de pe conștiință, omorâm de bunăvoie înclinarea voii noastre către cele ce se văd. Iar paharul este chipul încercărilor fără de voie, care vin asupra noastră în timpuri de strâmtoare pentru că stăm în slujba adevărului și prin a căror suportare, punând dorul după Dumnezeu mai presus chiar și de viață, primim de bunăvoie până chiar și moarte silnică a ființei noastre (1). Prin urmare aceasta este deosebirea între Botez și pahar, că Botezul face moartă aplecarea voinței noastre spre plăcerile vieții, de dragul virtuții, iar paharul convinge pe cei evlavioși să pună adevărul mai presus chiar și de viață. Paharul l-a pus înaintea de Botez, deoarece virtutea este pentru adevăr, nu adevărul pentru virtute (2). De aceea cel ce cultivă virtutea pentru adevăr, nu e rănit de săgețile slavei deșarte; dar cel ce se străduiește după adevăr de dragul virtuții, deschide în sine culcuș părerii de sine a slavei deșarte.⁴¹

Ca să înțelegem de unde i-a venit Părintelui Arsenie Boca rătăcirea minții de la Ortodoxie, deși se credea un mare apologet Ortodox, să citim un fragment din „Cărarea Împărăției”, impregnat de stilul sfinției sale, inconfundabil prin simplism și brutalitate:

La gâlceava se încaieră și următoarele perechi de termeni: sufletul cu trupul, rațiunea cu instinctul, știința cu credința, sau mai bine zis, neștiința cu credința [numai că adevărata credință nu este gâlcevitoare, ci îngăduitoare. La rugăciunile dimineții ne rugăm Domnului Hristos să ne apere de oamenii gâlcevitori. Chiar dacă știința mincinoasă se ridică asupra ei cu gâlceavă, credința nu participă, ci ori tace plângând, ori răspunde cu apologia blândeții și biruința cu tăria înțelesurilor de fulger – n.n.]. Iar cu Dumnezeu se gâlcevesc faptele Sale:

³⁹ Jerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericăscă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁴⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. II, Ed. cit., pp. 106,108.

⁴¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 140-141

îngerul căzut și omul decăzut. La rândul său, **omul decăzut, câtă vreme stăruie în decăderea sa, înseamnă că nu vrea să priceapă deosebirea între virtute și păcat, ci, după mintea lui, totul e natură și nimic mai mult** [în realitate decăderea minții omului nu constă doar în a vedea totul natură, cu alte cuvinte în a fi materialist. O altă decădere, mai gravă, este a crede în dumnezei mincinoși, cum fac toți cei ce se închină sau aplică religiile superioare. Iar cea mai cumplită decădere de la Ortodoxie este ortodoxismul, ideologia care aplică cele ale Sfintei Predanii doar pentru exterior, în interior închinându-se idolului plăcerii de sine că este dreptcredincios. Ortodoxist este cel care nu se vede pe sine cum și este, ca fiind cel mai mare păcătos. Decăderea aceasta de ar fi cunoscut-o și combătut-o Părintele Arsenie Boca, cu adevărat ar fi fost un suflet mare, închinat lui Hristos, iar scrierile sfinției sale nu ar fi fost pline de teribilisme, ci de lacrimi înmuiate în sângele blândeții. – n.n.] . *Ce nu vede, nu există. Dumnezeu, nemurire, înviere, judecată, diavol și iad, - astea-s vorbe de amețire a minții, bune pentru proști. (Deși nu știu cum s-ar părea la minte omul care, năvălit să judece așa, ar sta împotriva, zicând de pildă despre piramidele Egiptului că nu există, fiindcă nu le-a văzut el!) Da, el e măsura lumii; nu știam. Oare cine-l ține din umbră, că cele pământești le crede - de vreme ce nu s-a răsculat nimeni împotriva piramidelor Egiptului - pe când cele cerești și veșnice nu vrea să le primească? Dar felul ăsta de oameni, nu cred nici ce văd; vederea lor nu plătește nimic. Mai mult s-ar folosi să fie orbi, decât orbi fără să știe și să se țină că văd. Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu.*

[vedeți ce cădere?

Iată că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea pe Domnul.

Neavând smerenie, ci doar o stropire cu învățătură lumească (datorită curiozității de a cerceta tot ce vedea pe pământ și în cer), Sfântul Duh nu-l învățase, fiindcă nu viețuise după poruncile Lui:

Slavă Domnului și mării Lui milostiviri, că unor oameni păcătoși El le dă harul Duhului Sfânt. Bogații și împărații nu cunosc pe Domnul, dar noi, niște monahi și păstoriți sărmani, îl cunoaștem pe Domnul prin Duhul Sfânt.

Pentru a cunoaște pe Domnul n-avem nevoie nici de bogății, nici de învățătură, ci e nevoie să fim ascultători și înfrânați, să avem duh smerit și să-l iubim pe aproapele, și Domnul va iubi un asemenea suflet și Se va arăta pe Sine însuși sufletului și îl va învăța iubirea și smerenia, și-i va da tot ceea ce are nevoie pentru a-și găsi odihna în Dumnezeu.

Oricât am învăța, e cu neputință să cunoaștem pe Domnul dacă nu vom viețui după poruncile Lui, pentru că nu prin știință, ci prin Duhul Sfânt se face cunoscut Domnul. Mulți filozofi și savanți au ajuns la credința că Dumnezeu există, dar nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Și noi, monahii, învățăm ziua și noaptea Legea Domnului, dar nu toți ajung să-L cunoască, chiar dacă cred în El.

A crede că Dumnezeu există e un lucru, dar a-L cunoaște pe Dumnezeu e altceva. Iată o taină: există suflete care au cunoscut pe Domnul; există suflete care nu L-au cunoscut, dar cred în El; și, în sfârșit, există oameni care nu numai că n-au cunoscut pe Dumnezeu, dar care nici măcar nu cred în El, și printre aceștia din urmă există mulți oameni învățați.

La necredință se ajunge din mândrie. Omul mândru vrea să cunoască toate prin mintea și prin știința lui, dar nu-i este dat să cunoască pe Dumnezeu, pentru că Domnul nu Se descoperă decât sufletelor smerite. Sufletelor smerite Domnul le face cunoscute lucrurile Sale, care sunt de neînțeles pentru mintea noastră, dar se descoperă prin Duhul Sfânt. Numai cu mintea omul nu poate cunoaște decât cele pământești și pe acestea numai în parte, dar Dumnezeu și toate cele cerești nu se cunosc decât prin Duhul Sfânt.

Unii se ostenesc toată viața lor să cunoască ce este pe soare sau pe lună sau aiurea, dar aceasta nu e de folos pentru sufletul lor. Dar dacă ne vom strădui să cunoaștem ce este înăuntrul inimii omului, iată ce vom vedea: în sufletul unui sfânt - împărăția cerurilor, iar în

suflului unui păcătos - întuneric și chin. Și e de folos să știm aceasta, pentru că vom locui veșnic fie în împărăție, fie în chinuri.

Cel leneș la rugăciune cercetează cu nesaț tot ce vede pe pământ și în cer, dar cum este Domnul nu știe și nici nu se străduiește să cunoască, iar când aude învățătura despre Dumnezeu, el spune:

„Cum e cu puțință a cunoaște pe Dumnezeu? Și tu de unde îl cunoști?”

Îți voi spune: „Duhul Sfânt dă mărturie despre Dumnezeu [1 In 5, 6]. El îl cunoaște și ne învață și pe noi”⁴².

Câți savanți academicieni sunt ateii, materialişti, eretici, cu toate că au cunoștințe mari și în multe domenii? Ba chiar enciclopedismul este unul din coarnele cugetării trupești sau dobitocești ridicat împotriva smeritei cunoștințe în Hristos. Prin cunoașterea științifică mulți și-au găsit pieirea și credem că prin aceasta a decăzut în amăgire și Părintele Arsenie Boca. Este exact ceea ce ne învață Sfântul Apostol Pavel: *Iuda 1:10 Aceștia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce, - ca dobitoacele necuvântătoare, - știu din fire, într-acestea își găsesc pieirea. 1Co 8:1 Cunoștința însă semețește, iar iubirea zidește. 2 Iar dacă i se pare cuiva că cunoaște ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască. 3 Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El. Ioan 14:15 De Mă iubiți, păziți poruncile Mele. Așadar adevărata cunoștință (cea sufletească, treaptă spre cea adevărată, duhovnicească) nu vine din colecționarea de informații din tot felul de domenii, ci din împlinirea cu dragoste a poruncilor lui Hristos. – n.n.] Iar omul atâta prețuiește câtă apropiere de Dumnezeu și-a câștigat în sine [nu e adevărat. Orice om este chipul neprețuit al lui Dumnezeu, chiar dacă s-a stricat. Apropierea de Dumnezeu nu se face prin știință cum credea Varlaam din Calabria și Părintele Arsenie Boca, ci prin asemănarea cu El ce se dobândește în om prin curățire, iluminare și desăvârșire, toate întemeiate pe poruncile, dogmele și credința Ortodoxă – n.n.]. Dumnezeu i-a dat o valoare mare, însă trebuie și el să și-o câștige. Dar dacă nu vrea, Dumnezeu nu are nici o vină. Știința, filosofia, medicina și celelalte discipline ale preocupărilor omenești, chiar și dreptul, care pune crucea pe masa de judecată, toate la un loc nu pot să dovedească, nici că există Dumnezeu, nici că nu există [iar avem un fals avocațesc. Aici Părintele Arsenie Boca contrazice din nou Sfânta Scriptură: Psa 18:1 Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Rom 1:19 Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. 20 Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, 21 Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. 23 Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nesticăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. 24 De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, 25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin! 26 Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; 27 Asemenea și bărbații lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor. 28 Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine. 29 Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele, bârfitori, 30 Grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, laudăroși, născocitori de rele, nesupuși părinților, 31 Neînțelepți, călcători de cuvânt, fără dragoste, fără milă; 32 Aceștia, deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea,*

⁴² Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, pp. 70-73.

ci le și încuviințează celor care le fac. Pricina căderii lor nu a fost nici puțină știință, nici neștiință, ci călcare cu „bună” știință a poruncilor lui Dumnezeu. Așadar știința îl poate slăvi pe Dumnezeu, ne poate învăța despre El din fapte... cu o condiție: să fie înjugată prin dragostea rațională la împlinirea poruncilor Lui. Cu alte cuvinte, cunoștința trupească să fie supusă cunoștinței sufletești a pocăinței. Nu multă știință, nu puțină, nu neștiință, sau știință, ci pocăința cu sau fără știință apropiere de Dumnezeu. Cei care au capacitatea de a ști, nu sunt oprți de la știință, dar mai întâi să cunoască dogmatica Ortodoxă, pentru a se feri de înțeleșurile mincinoase din ea și a fi feriți de a trage concluzii amăgitoare care să le strice și credința. Mai ales azi că știința este dezvoltată deeretici care o îmbibă în concluzii perverse – n.n.] .. *Toate aceste discipline ale științei sunt însă folositoare când își cunosc marginile și când nu trec într-o altă zonă a existenței, unde nu au competență și nici mijloace de cercetare. În știință e savantul care sondează necunoscutul prin teorii și le verifică pe urmă, dacă aduc lumină și corespund realității sau ba. Savantul se ajută de teorie, teoremă, noțiuni, experiențe, concluzii, care formează o bază pentru noi cercetări. Adevărul lucrurilor, însă, e mult mai mult decât atâta; depășește măsurile omului.* [fals. Omul are măsura nemăsurării sau a dezmărginirii. Prin lucrarea lăuntrică poate ajunge la desăvârșire sau la identitatea sa în Dumnezeu prin care poate cunoaște toate. Cu atât mai mult adevărul lucrurilor. – n.n.] **Revelația n-are a ține pas cu vremea; nu e cazul adaptării Bisericii la spiritul timpului întrucât toate științele trebuie să ajungă la ce a revelat Dumnezeu.** [dublă greșeală. Revelația prin a treia Taină, a Bisericii, sau a extinderii Trupului lui Hristos în istorie, străbate timpul și-l vindecă în toate întrebările lui, prefăcându-l pas cu pas în vreme. Aceasta este a treia naștere a lui Hristos în mintea omului, coborându-Se la înțelegerea lui de fiecare clipă. În schimb științele fiind roadele minții omenești nu trebuie să ajungă la revelație, fiindcă țin de libertatea celor ce le concep de a se îndrepta sau nu spre Adevăr. Știința nu este de sine stătătoare și nici nu este perfectă ca să tindă impersonal la Dumnezeu. Aici este din nou reflexia concepției panteiste hinduse a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **In credință, în religie este sfântul** [iar un clișeu fals. Credința este binele virtual care însămânțează mintea Sfântului, deci ea este în el. Iar Sfântul nu se mișcă defel în religie, care este gârbova tentativă de relegare de Dumnezeu străpunsă și răpusă de ideile pline de părere de sine a întemeietorilor de curente religioase. Aceștia, fiind proroci mincinoși ce parazitează demonic năzuința firească a omului către Dumnezeu, par că îl apropie de Dumnezeu dar îl derutează subtil, trântindu-l epuizat în cea mai cumplită prăpastie a amăgirii de sine, cu mască mântuitoare – n.n.] , *care are alte mijloace de aflare a adevărului. Lui i se revelează, i se descopere o lume mai mare, temelie lumii acesteia. În cunoștința lui, nu are teorii, nici aparate, ci e angajată viața lui. Sfântul nu cercetează* [ce greșeală. Ca să ajungă la viața curată, permanent cercetează poruncile Domnului și meșteșugul vieții lăuntrice în scrierile Sfinților Părinți. Pocăința este arta artelor și știința științelor. Aici, Părintele Arsenie Boca, în mentalitatea sfinției sale, este iar tributar experienței proprii amăgiri care l-a făcut să aibă un model eronat de sfințenie. Fiindcă nu a cercetat Sfinții Părinți și s-a amăgit de vedenii, care îi aduceau facil tot felul de cunoștințe mincinoase (apropiate de adevăr ca să îl deruteze mai mult), s-a crezut Sfânt și că toți Sfinții lucrează așa... ca el. Unde sunt sudorile minții? Unde este împlinirea Sfintei Evanghelii? *Mat_7:8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.*

Mat_13:45 Iarăși asemenea este împărăția cerurilor cu un neguțător care caută mărgăritare bune.

Mar_1:37 Și aflându-L, I-au zis: Toți Te caută pe Tine.

Mar_3:32 Iar mulțimea ședea împrejurul Lui. Și I-au zis unii: Iată mama Ta și frații Tăi și surorile Tale sunt afară. Te caută.

Luc_11:10 Că oricine cere ia; și cel ce caută găsește, și celui ce bate i se va deschide.

Luc_12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.

Luc_12:30 Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;

Luc_12:31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.

Luc_15:8 Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o drahmă, nu aprinde lumina și nu mătură casa și nu caută cu grijă până ce o găsește?

Ioan 7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

Vedeți oamenii nu trebuie să caute sau să cerceteze cele ale lumii acesteia sau slava lor prin știință, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, dar sunt datori a căuta slava lui Dumnezeu și poruncile pline de înțelepciune ale Lui până la cea mai de pe urmă drahmă, care este cea mai mică monedă.

Părintele Arsenie Boca, săracul, este și aici tributar catolicismului: crede și nu cerceta. Sfinția sa cercetează tot felul de domenii științifice, superficial ce-i drept, dar nici nu se atinge de căutarea cunoștinței celei adevărate a lucrării lăuntrice întru ascultare și smerenie, a meșteșugului luptei cu patimile, crezându-se deja mântuit, și fiind încredințat de învățătorii lui mincinoși din vedenii că și Sfinții făceau la fel – n.n.]. *Viața lui curată e mijlocul de cunoaștere a unei realități pe care cercetătorul savant n-o poate prinde niciodată.*

Știința nu angajează viața [dimpotrivă. Câți nu și-au angajat viața în slujba științei. De aceea și-au și stricat-o, cum a făcut și Părintele Arsenie Boca. Dar unii au ajuns prin știință, dacă erau smeriți și căutau adevărul, chiar la Ortodoxie, prin mila lui Dumnezeu. În tot ce face, omul își angajează viața. Iar semințele raționale din univers, care grăiesc de Dumnezeu-Cuvântul pot fi prin rațiunea curățită de patimi, ca o altă Sfânta Scriptură – n.n.], *de aceea nici n-o poate pricepe și nici n-o poate crea. Sfințenia însă tocmai viața o angajează. Iar sfântul desăvârșit, care și-a angajat viața și a arătat că o poate și crea, înviind morți și făcând ochi unde nu erau, e singur Iisus. De ce oare nu-L recunoaște medicina? Ba nici măcar nu-L pomenește.* [ba sunt unii medici latini, și unii rățăciți de pe la noi, care fac studii științifice chiar și despre moartea lui Hristos. Însă sunt și medici creștini care cunoscând Sfânta Tradiție se folosesc de argumente medicale pentru duhovnicie. Chiar și Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul și Sfântul Ierarh Vasile cel Mare se folosesc de medicină spre lauda lui Hristos și pentru pocăință. Ba chiar și Părintele Arsenie Boca face o tentativă de slujire a lui Hristos prin medicină, numai că necunoscând nici medicina, nici Sfânta Predanie eșuează lamentabil – n.n.] **Poate fiindcă Iisus e de-o mărimă uluitoare** [ce uitare: cel mai smerit este Domnul Hristos care se coboară și la înțelesurile pruncilor pentru a-i mântui – n.n.], *care ar pricinui spaimă mișălălii omenești. De aceea, în interesul cunoașterii vieții și sub unghiul vremelniciei și sub al veșniciei - lucru care depășește puterea și cunoștința omenească - a venit la noi Dumnezeu însuși și ne-a spus cele de dincolo de știință, de filosofie și de medicină, oricât s-ar desăvârși acestea* [nu numai cele de dincolo, dar și cele de aici, când am avut nevoie pentru a cunoaște prin ele pe El – n.n.]. *Credința are revelația cu care omul credinței nu se tocmește. Dumnezeu ne însoțește mereu și, pe măsură ce-L cunoaștem, viața noastră biologică și psihologică se străbate tot mai tare de adevăr și de lumina cunoștinței* [dimpotrivă: pe măsură ce viața noastră biologică și psihologică moare înjunghiată de pocăință, suntem fulgerați de lumina adevărului care după ce străbate contemplația naturală ne duce la adevărata viață: înțelepciunea, în care nu mai este nimic la mijloc între noi și Dumnezeu, ci Îl cunoaștem precum suntem și noi cunoscuți de El: Gal 5:24 *Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftetele. Gal 2:20 M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. 1Co 2:16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.*

*2Co 10:5 Și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos, 1Co 13:9 Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim. 10 Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa. 11 Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului. 12 Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu. – n.n.] . Asta e ceea ce posedă credinciosul printr-o cale mult prescurtată, cunoștința pe care savantul n-o poate prinde prin știință, ci numai dacă și-a împins știința până la toate marginile și i-a recunoscut neputința. **Dumnezeu se revelează smereniei. Deci, dacă e să înțelegem și să folosim ceva, să încetăm gâlceava. Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea** [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - *o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu,**

*prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea făpturii omenești.*⁴³ [sărmanul Părinte Arsenie Boca! Ce contradictoriu! Auzise de smerenie, o porunca la oamenii de știință, dar nici o propoziție nu a trecut și iar a pus accentul pe sfinția sa zicând că încearcă el să ne lămurească, neapelând cum ar fi trebuit prin Sfânta Smerenie la Sfinții Părinți ci la cunoștințele întâmplătoare, îndemânatică, deci fără osteneală, din știința cea mândră, pe care tocmai o condamnase. Iar avem de a face cu duplicitatea sfinției sale, care după ce combate ceva, ca să pară Ortodox, se folosește de același lucru, apărându-l indirect ca bun, vădind de fapt că nu a înțeles paguba și/sau realitatea lui, sau că nu știe despre cele pe care le spunea. Acum se va apuca să se folosească de argumente false științifice, nesustinite nici măcar de biologie, ca să demonstreze tocmai necesitatea împreunării trupești din care ne vine nouă stricarea firii, ca fiind aducătoare de sănătate. Chiar și știința adevărată arată stricăciunea ce vine din această plăcere, dar sfinția sa ridică niște concluzii ireale, mincinoase, din proprietăți părute ale materiei stricate, ca să strâmbe dogmele cele drepte ale fecioriei și înfrânării.

Nu este sinistru? După ce face apologia revelației prezentată ca superioară științei, folosește știința cu nume mincinos ca să surpe revelația! După ce face apologia smereniei ca și cunoaștere adevărată (care prescurtează calea spre adevăr), se împotmolește în mândria împrăștierei (în informațiile culese cu superficialitate din tot felul de reviste ce abordează diferite domenii), uitând măcar de a zice un Doamne miluiește, sau a se consulta măcar cu vreun duhovnic, dacă nu pe Sfinții Părinți... cum să fie acesta un model de sfințenie? – n.n.]

Cu totul diferit gândeau Sfinții Părinți. Chiar dacă treceau prin știința din afară, experiența ei le descoperea și neajunsul ei, și modul păgubitor de suflet prin care lucrează, punând mintea în slujba simțirii și plăcerii. Și atunci alergau însetați la adevărata înțelepciune de sus, prin durerile înfrânării și răbdării, eliberând mintea și punând-o în slujba vieții, lepădându-se cu totul de cugetarea trupească, a cărei împărăteasă este știința. Trupul este o bună slugă, dar un rău stăpân, iar știința, care este liderul necontestat al trupului căzut, poate fi și ea o unealtă de stăpânire a trupului și lumii din afară (dacă se supune cu frică poruncilor dumnezeiești), dar o groaznică stăpână, dacă ajunge să ne conducă mentalitatea și începem ca nebunii să deducem din ea ce ar trebui să facem pentru a ne mântui, sau care este adevărul, îngâmfându-ne, sau că putem dobândi sănătate prin încălcarea vreunei porunci dumnezeiești. Ea ne duce pe căi greșite, cu atât mai periculoase cu cât sunt la aparență mai aproape de revelație. Cea mai mică undă de schimbare în nuanțele mântuitoare ale revelației o cocoță pe știința deasupra adevăratei cunoașteri, întunecându-ne mintea prin patimi. Alegerea de a ne-o face slugă sau stăpână ne aparține.

Părintele Arsenie Boca de la început până la sfârșit a făcut o alegere greșită: s-a lăsat stăpânit de știință și cunoașterea trupească a religiilor superioare, care l-a scos din hotarele Sfinților Părinți. A confundat revelația cu studiul rațional al lui Dumnezeu, asemenea lui Varlaam din Calabria, adăugând, însă, ca agravare, și vedeniile demonice, pe care le-a crezut adevărata Lui revelație, mai mare ca știința. Astfel că a fost rănit din două părți: 1. disprețul cunoașterii pocăinței și împlinirii poruncilor pusă sub știința trupească și 2. disprețul cunoașterii Sfinților Părinți pusă sub propriile vedenii amăgitoare și confundată cu revelația. Știința trupească o pune sub revelație, cum este și firească, dar pe ultima o confunda cu descoperirile oculte și mincinoase ce le primea de la draci.

În loc să păstreze ierarhia cunoașterii: cele aflate de la Dumnezeu, înaintea celor descoperite prin fire pentru a respinge minciunile de la draci, a inversat-o. Vedeniile descoperite de la draci le-a cinstit mai mult ca informațiile aflate de la fire prin știință, contrazicând poruncile, dogmele și credința dăruite nouă de Dumnezeu. Ba mai mult: a confundat pe draci cu Dumnezeu, crezând că înșelătoarele lor apariții sunt adevărata revelație.

Iată, însă, cum gândea Sfântul Eutihie, Patriarhul Constantinopolului, sănătos, asemenea tuturor Sfinților Părinți, despre acest subiect:

Cînd era de doisprezece ani, a fost trimis de părinți și de moșul lui la Constantinopol pentru învățatura cea mai mare. Acolo sporind bine în înțelepciunea cea din afară, pe mulți covârșindu-i, s-a convins că înțelepciunea din afară nu este de sus pogorîtă după cuvintele Sfîntului Apostol Iacov; ci pămîntească, sufletească, diavolească - care caută adică bunătăți pămîntești, slujind poftelor în simțirile trupești, cele iubitoare de desfătări ale sufletului, și

⁴³ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 210-211.

urmînd mîndriei diavolului -, care nu le aduce iubitorilor săi nici un rod duhovnicesc. Iar înțelepciunea cea de sus este curată mai întîi, după aceea pașnică, blîndă, bineascultătoare, plină de milă și de rodirile cele bune, cu care satură pe iubitorii ei.

Deci, înțelepciunea care se coboară de sus, căutînd-o acest binecunoscător tînăr cu sîrguință și cu minte bărbătească, apoi aflînd-o, a pus sfat bun în mintea sa, ca nu lumii, ci lui Dumnezeu să slujească în ceata monahicească.⁴⁴

Aici, poate, avem o altă explicație, de ce nu a răbdat până la sfârșit, Părintele Arsenie Boca viața monahicească: ea este incompatibilă cu știința acestei lumi și cugetarea trupească, pămîntească, sufletească, diavolească, la care s-a expus sfinția sa prin încredințarea în studiile păgubitoare ce le-a făcut și în vedenii, mai înainte de a-și însuși modul de a gândi și a trăi al Sfinților Părinți.

Iată ce ne învață despre această cădere a Părintelui Arsenie Boca Sfântul Ierarh Ioan Carpatiul⁴⁵:

13. Știind vrășmașul că rugăciunea ne este nouă apărătoare, iar lui vătămătoare, și silindu-se să ne desfacă de ea, ne împinge la pofta științelor elinești, de la cari ne-am depărtat, și ne îndeamnă să ne ocupăm cu ele. Să nu ascultăm de el, ca nu cumva, depărtându-ne de la legile plugăriei noastre, să culegem în loc de smochini și struguri, spini și mărăcini. „Căci înțelepciunea lumii acesteia s'a socotit nebunie la Dumnezeu”.3 [...]

Așadar studiul științei este vătămător pentru cel ce caută lucrarea lăuntrică a mântuirii, mai ales în timpul pregătirii sale de început. Părintele Arsenie Boca nu a înțeles aceasta și s-a vătămat ireversibil.

46. Cum ar putea fi convins cel necredincios sau puțin credincios, că furnica zboară și cutare vierme se face pasăre și că se întâmplă și alte multe lucruri în zidire, ca lepădând măcar astfel boala necredinței și a deznădejzii, să-i crească aripi și să înflorească în el ca într'un pom cunoștința prealăudată. Căci „Eu sunt, zice, cel ce înverzesc lemnul uscat și înviez oasele uscate”.6 [...]

Știința poate fi folosită, însă, după ce ai deprins cele ale înțelepciunii de sus, ca o contemplație naturală ce îți întărește credința.

Căci acesta [cel viclean – n.n.] ne ațâță să privim și să auzim toate cu patimă și ne împinge spre păcat. Învăluindu-ne mintea ca într'o ceață groasă, el face și trupul să simtă o greutate și o povară negrăită. Iar rațiunea cea firească, ce e simplă și neprefăcută, asemenea copiilor de curînd născuți, o face complicată și foarte expertă în tot felul de păcate, otrăvind-o și scoțînd-o din firea ei prin aplecarea în două părți.

Dacă o folosim altfel, de pildă de dragul slavei deșarte pentru a avea cunoștințe din cât mai multe domenii, mintea ni se strică și începe a fi complicată și expertă în tot felul de păcate, aplecându-se în două părți, ba spre adevăr, ba spre minciună, ne mai făcînd deosebirea între ele și transmitînd această stare și celor ce te urmează fascinați luîndu-te ca model, datorită părutei înțelepciuni din afară. Paguba atunci devine ireversibilă fiindcă este hrănită tocmai din admirația generată de ea și afectează pe alții pe care, chiar de te-ai pocăi, nu-i mai poți aduce la pocăință. Este exact căderea Părintelui Arsenie Boca prin misiunea pseudoștiințifică ce a dus-o în favoarea unei false Ortodoxii, deprinsă de învățătura și modul de a cugeta și trăi al Sfinților Părinți.

Chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu a făcut elogiul plăcerii împreunării fâțiș, totuși pricina ascunsă pentru care a propovăduit el însuși, sau scopul pentru care a fost insuflat de teologii iadului (prin vedenii și mentalități hinduse căpătate în urma lecturilor din tot felul de religii, mai înainte de a se întării în cunoașterea Sfinților Părinți), a fost... tot plăcerea. El a fost influențat cu siguranță de atracția bolnăvicioasă a sfinției sale către Maica Zamfira (care i-a stricat existența) și de năvala femeilor la Mănăstirea Sâmbăta, după cum a mărturisit chiar sfinția sa și cei care l-au cunoscut, însă nu doar plăcerea împreunării este singura ce ne vatămă. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Ioan Damaschin:

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților. Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpînirii, ale iubirii de

⁴⁴ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-06-sf_eutihie.html>, miercuri, 23 decembrie 2015.

⁴⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvîrși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 127, 137, 130.

argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pățimaș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iuțimii, mâniei, întristării și ținerii mințe a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătimirii neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poftei e de multe feluri, cum s'a spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțele, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt vizitiu nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal nărăvaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătımirea.⁴⁶

Dar chiar de nu slujea pe față plăcerii împreunării, totuși vorbea mult de plăcerea cea complexă a sănătății care cuprinde în sine toate plăcerile, devenită patimă dacă este iubită de voia liberă a sufletului mai mult decât voia lui Dumnezeu. Această plăcere oarbă de sănătate poate duce la toată împătımirea (lucru cu atât mai evident dacă se trece de dragul ei peste voia lui Hristos care vrea să dea prunci ca rod al împreunării, chiar și al celei viclene, dar oamenii, urmând sfatul Părintelui Arsenie Boca se folosesc de metoda calendarului sau orice altă contracepție, pentru a-și menține o sănătate utopică cu orice preț). Chiar și sănătatea trupească nu poate fi vreun scop duhovnicesc al împreunării (deși, după cum am văzut mai sus împreunarea aduce dimpotrivă: stricăciune, suferință, boală și grăbirea morții. Împreunarea trupească pentru sănătate trupească este doar un pretext mincinos scornit de dragul plăcerii ce zbuțumă trupurile, erupe gemete, absoarbe mințea și surpă firea, lăsând-o fără de cârmaci). Orice altă pricină a relației trupești cu femeia, în afară de nașterea de copii și ferirea de desfrânare, după Sfinții Părinți, este un păcat:

Sau iarăși păcătoșenia este o judecată greșită cu privire la înțelesurile lucrurilor, căreia îi urmează reaua întrebuintare a lucrurilor (abuzul de lucruri). De pildă când e vorba de femeie, judecata dreaptă cu privire la împreunare trebuie să vadă scopul ei în nașterea de prunci. Deci cel ce urmărește plăcerea greșește în judecată, socotind ceea ce nu e bine ca bine. Așadar unul ca acesta face rea întrebuintare (abuzează) de femeie, împreunându-se cu ea. [deci Părintele Arsenie Boca când îndemna la împreunarea cu femeia pentru sănătate, nu numai că mințea dar și abuza de femei, cel puțin în înțelesuri – n.n.] Tot așa este cu celelalte lucruri și înțelesuri. [...]

Aproape tot păcatul se face de dragul plăcerii. Iar desființarea lui se face prin reaua pătimire și întristare, fie de bunăvoie, fie fără de voie, prin pocăință, sau prin vreo certare adusă de Providența dumnezeiască. «Căci dacă neam judeca pe noi înșine, n-am fi judecați; iar judecați fiind de Domnul ne pedepsim ca să nu fim osândiți împreună cu ea». 193 (193 I Corinteni 11, 31.) [...]

Trei sunt iarăși cele ce ne mișcă spre cele rele: Patimile, dracii și hotărârea cea rea. Patimile, atunci când dorim vreun lucru împotriva rațiunii, de pildă mâncare fără vreme și fără trebuință, femeie fără scopul nașterii de prunci, sau nelegitimă: sau iarăși când ne mâniem sau ne supărăm fără să se cuvină, ca de pildă împotriva celui ce ne-a ocărât sau ne-a păgubit. Dracii, ca de pildă atunci când, din neatenția noastră, folosind prilejul, stârnesc deodată cu multă furie patimile pomenite și cele asemenea lor. Iar hotărârea cea rea când, cunoscând binele, alegem răul.⁴⁷

⁴⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 189-190.

⁴⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*..., Vol. II, Ed. cit., pp. 179, 99, 97.

Înainte de a cerceta textele Părintelui Arsenie Boca despre împreunarea ca sursă de sănătate și cele de genetică răstălmăcită, să cercetăm mai întâi duhul în care au fost scrise și să ne lămurim prin Sfinții Părinți de unde i-a venit o asemenea rătăcire?

Pe scurt, de la faptul că pune la baza gândirii sfinției sale știința ca temei pentru credință, vedeniile personale ca temei pentru revelație și nu credința ca lumină prin care se înțelege știința și se vindecă firea (fiind sămânța a tot binele, tocmai fiindcă este revelată de Sfântul Duh prin soborul Sfinților Părinți).

Credința este descoperită de sus, știința de jos, datorită cugetării trupești și numai descoperirea dumnezeiască îi poate lumina și vindeca înțeleșurile, iar vedeniile sunt aduse de și mai jos, din adâncurile nălucirii iadului. Cine pleacă de la știință sau, mai rău, de la vedenii, pentru a-și modela viața în Hristos este într-o mare rătăcire. El nu mai poate dobândi harul Sfântului Duh și cade în tot felul de erezii, ca și Părintele Arsenie Boca, devenind potrivit al poruncilor lui Dumnezeu și pierzându-și chiar și bruma de credință pe care o avea când a început să caute adevărul, cu mare risc de a-și rata veșnicia:

Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor. [...]

Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune. [...]

Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este "bună foarte", după cuvântul care zice: "A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte". Legea însă, poruncind înlăturarea acelei părticele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea impietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural⁶⁵⁷ simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera [...]

Precum cel ce se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului. [...]

Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiască, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuințare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semințele naturale din lucruri.⁴⁸

Contrar Sfinților Părinți cugeta și propovăduia Părintele Arsenie Boca:

"Garanția și criteriul sincerității este actul [nicidecum. Actul poate fi garanția fariseismului. A face una și a gândi alta este tipic ipocritului și machiavelicului. Este asemănarea cu cel viclean. Și atunci unde este sinceritatea? Garanția și criteriul sincerității este gândul, sau mai mult, lucrarea inimii, care nu poate fi supravegheată decât prin trezvie – n.n.] care taie incertitudinile și manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ți le ascunzi ție însuși. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinați, chiar **slăbiciunile pot să servească ca avertisment prevestitor și reconfortant**... [dar tocmai rostul slăbiciunilor este să ne străpungă inima că suntem neputincioși și răi. De unde să ne reconforteze. Se pare că Părintele Arsenie Boca lucra trupește, mulțumindu-se doar cu a nu face fapte rele și se reconforta, chiar și prin slăbiciunile sfinției

⁴⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

sale, hrănind fariseul dinlăuntru prin plăcerea de sine – n.n.] *descoperire cu atât mai importantă cu cât e în contradicție cu ideea falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem așa cum suntem și să ne facem așa cum vrem...* [ce diferit față de Sfinții Părinți propovăduia Părintele Arsenie Boca, ca un iudeu trupesc. Unde este paza minții, liniștea, curăția inimii, trezvia. Dar se împotriva direct și Sfintei Evanghelii:

Mat 5:8 Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. [...] Mat 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor. Mat 5:21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Mat 5:22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; [...] Mat 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”. Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. [...] Mat 15:19 Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtișaguri, mărturii mincinoase, hule. Mat 15:20 Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.

– n.n.]

Acțiunile care răsar din adâncurile vieții inconștiente [acum vorbește ca un psiholog influențat de hinduism, propovăduitor al întunericului inconștient și lucrării oculte, iar nu ca un Ortodox care prin paza minții toate le lămurește, la lumina conștiinței – n.n.] trebuie să ne slujească a studia curentele care ne poartă uneori fără știrea noastră... [deci, în chip ocult... – n.n.]⁴⁹

Vedem cum Părintele Arsenie Boca transformă războiul nevăzut într-unul văzut, de aceea pune la baza credinței știința trupească a studierii faptelor (nesusținute de înțelegerea mai profundă a tainele nevăzute) și la baza părerilor personale vedeniile (care acționează tot trupește, prin simțuri).

Dar omul lăuntric cum se lucrează dacă nu prin paza minții? Și cum se poate mântui cineva altfel?

2Co 1:12 Că lauda noastră aceasta este: mărturisirea științei noastre, că întru dreptate și întru curăție dumnezeiască, iar nu întru înțelepciune trupească, ci întru harul lui Dumnezeu, am petrecut în lume, și mai mult la voi. :13 Că nu scriem vouă altele, fără numai cele ce cetiți sau și știți; și am nădejde că și până în sfârșit veți cunoaște;

Deci nu prin înțelepciune trupească, iar cele predate sunt cele cunoscute ale sfintei Biserici iar nu altele noi, după mintea noastră bolnavă de iubirea de trup și de modul lui de a fi... Iată cum contrazice Părintele Arsenie Boca Filocalia, vădindu-se pe el însuși că nu poate fi ctitor duhovnicesc al ei, ci doar un sponsor nereușit:

Isihie Sinaitul

7 *Precum e cu neputință a trăi viața aceasta fără a mânca și a bea, tot așa e cu neputință, ca fără paza minții și curăția inimii, care este și se numește trezvia, să ajungă sufletul la o stare duhovnicească și plăcută lui Dumnezeu, sau să se izbăvească de păcatul cu mintea, chiar de se silește cineva, de teama muncilor, să nu păcătuiască.*

8. *Dar și cei ce se rețin printr-o anumită sforțare de la păcatul cu fapta, vor fi fericiți înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor, fiindcă au luat cu sila împărăția Cerurilor.*

9. *Acesta este folosul minunat, pe care-l are mintea din liniște: Toate păcatele bat mai întâi numai prin gânduri la ușa minții, încât dacă ar fi primite de cugetare, s'ar face apoi păcate sensibile și groase. Dar pe toate le taie virtutea cugetătoare a trezviei, nelăsându-le să intre în omul nostru lăuntric și să se prefacă în fapte rele. Iar aceasta o face prin înrâurirea și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos.*

10. *Vechiul Testament este chipul nevoinței trupești, exterioare și sensibile, iar Sfânta Evanghelie, care este Noul Testament, este chipul atenției, adică al curăției inimii. Și precum Vechiul Testament n'a desăvârșit și n'a întărit pe omul dinăuntru în cinstirea de Dumnezeu [„că pe nimenea, zice Apostolul, n'a desăvârșit legea”], l (1 Evrei 7, 19) ci a împiedecat numai*

⁴⁹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Imparatiei*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 167.

păcatele groase [căci doar pentru curăția sufletească e mai mare lucru a tăia și gândurile de la inimă și amintirile rele, — ceea ce este propriu Evangheliei — decât a împiedeca scoaterea ochiului și a dintelui aproapelui], tot așa se poate spune și despre dreptatea și nevoința trupească, adică despre post, înfrânare, culcarea pe jos, starea în picioare, privegherea și celelalte, cari se obișnuiesc în legătură cu trupul și fac să se liniștească partea afectivă [pasională] a trupului de păcatul cu fapta. Cum am zis despre Vechiul Testament, bune sunt și acestea, căci ele sunt o strunire a omului nostru din afară și un paznic împotriva patimilor cu fapta, ba mai mult, ele ne păzesc, sau ne împiedecă și de la păcatele cu mintea, de pildă, ne izbăvesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, de pismă, de mânie și de celelalte.

11. Curăția inimii însă, sau observarea și păzirea minții, al cărei chip este Noul Testament, dacă e ținută de noi cum trebuie, taie toate patimile și toate relele, desrădăcinându-le din inimă, și aduce în schimb bucurie, bună nădăjduire, străpungere, plâns, lacrimi, cunoștință de noi înșine și de păcatele noastre, pomenirea morții, smerenie adevărată, iubire nesfârșită față de Dumnezeu și de oameni și dragoste dumnezeiască din inimă.

12. Precum nu se poate să nu taie aerul dinafară, cel ce umblă pe pământ, tot așa e cu neputință să nu fie războită pururea inima omului de către draci, sau să nu fie turburată de ei într'ascuns, chiar dacă săvârșește multă nevoință trupească.⁵⁰

Sfântul Cuvios Ioan Damaschin

CAPITOLUL XI Despre cruce și încă despre credință

„Cuvântul cruce este nebunie pentru cei pierduți, dar pentru cei care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”⁴⁷³. „Cel duhovnicesc le judecă pe toate, dar omul sufletesc nu primește pe cele ale Duhului”⁴⁷⁴. In adevăr, crucea este nebunie pentru cei care nu o primesc cu credință și care nu țin seamă de bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu, ci cercetează cele dumnezeiești cu gânduri omenești și firești. Toate cele ale lui Dumnezeu sunt mai presus de fire, de cuvânt și de cuget. Căci dacă cineva va socoti cum și pentru care pricină a adus Dumnezeu pe toate de la neexistență la existență și va voi să ajungă la această cunoștință prin gândire naturală, nu va înțelege. Această cunoștință este sufletească și demonică⁴⁷⁵. Dar dacă cineva condus prin credință va socoti că ființa dumnezeiască este bună, atotputernică, adevărată, înțeleaptă și dreaptă va găsi pe toate lucioase și netede și cale dreaptă. Este cu neputință să te mântuiești fără credință⁴⁷⁶, căci prin credință se mențin toate, atât cele omenești, cât și cele duhovnicești. Nici plugarul nu taie brazda pământului fără credință, nici negustorul nu-și încredințează unui mic lemn sufletul lui noianului înfuriat al mării, nici nu se fac nunți, nici altceva din cele ce sunt în viață. Prin credință înțelegem că toate s-au adus prin puterea lui Dumnezeu de la neexistență la existență și prin credință izbândim toate, atât pe cele dumnezeiești, cât și pe cele omenești. Credința este un asentiment care nu iscodește lucrurile.

Orice faptă și orice minune a lui Hristos este foarte mare, dumnezeiască și minunată. Dar cea mai minunată decât toate este cinstita Lui cruce. Căci prin nimic altceva decât prin crucea Domnului nostru Iisus Hristos s-a distrus moartea, s-a dezlegat păcatul strămoșesc, s-a prădat iadul, s-a dăruit învierea, ni s-a dat puterea să disprețuim cele prezente și chiar moartea, s-a săvârșit întoarcerea la fericirea primară, s-au deschis porțile raiului, s-a așezat firea noastră în dreapta lui Dumnezeu, ne-am făcut copii și moștenitori ai lui Dumnezeu⁴⁷⁷. Prin cruce toate s-au îndeplinit

[...]

Așadar, nu este cu putință să spunem ceva despre Dumnezeu și, în general, să înțelegem altceva decât cele care, în chip dumnezeiesc, ni s-au vestit sau ni s-au spus și revelat prin cuvintele dumnezeiești ale Vechiului și Noului Testament.⁵¹

Sfântul Cuvios Isaac Sirul

⁵⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. 4, Ed. cit., pp. 68-69.

⁵¹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 12-13.

CUVÎNTUL XXXVIII

Despre trebuința de a cunoaște cineva, din gândurile ce se mișcă în el, la ce măsură a ajuns

Omul, cât este în trândăvie, se teme de moarte. Iar când se apropie de Dumnezeu, se teme de judecată. Dar când a înaintat deplin, a înaintat în dragoste²⁰⁶. Din acestea, două câte două sînt legate una de alta. Cum așa ? Când se află cineva în cunoștința trupească, se teme de moarte. Când se află însă în cunoștința sufletească și în viețuirea cea bună, cugetarea lui se mișcă în fiecare clipă în aducerea aminte de judecată. Pentru că stă în chip drept în firea însăși și se mișcă în treapta sufletească și umblă întru cunoștința de sine și într-o viețuire dornică de a se apropia de Dumnezeu²⁰⁷. Dar când ajunge la cunoștința adevărului, prin trezirea simțirii tainelor lui Dumnezeu și prin întărirea nădejzii în cele viitoare, omul trupesc care se teme de moarte, ca animalul de tăiere, e înghițit de dragoste; cel rațional se teme de judecată, iar cel ajuns fiu se înfrumusețează (se desăvârșește) în dragoste²⁰⁸ și nu se mai povățuiește prin toiagul care sperie. «Iar eu și casa tatălui meu vom sluji lui Dumnezeu» (înț. Sir., 24, 15).

Cel ce a ajuns la dragostea de Dumnezeu nu mai dorește să rămână aici. Căci dragostea scoate afară frica. Iubiților, fiindcă m-am făcut nebun²⁰⁹, nu mai rabd să păzesc taina în tăcere, ci mă port ca unul fără de minte pentru folosul fraților. Pentru că aceasta este dragostea adevărată, că nu mai poate răbda să păstreze ceva în taină față de cei iubiți. De multe ori când scriam acestea, mi se opreau degetele pe hârtie și nu mai puteam să le mișc de plăcerea ce se ivea în inima mea și care mă aducea la tăcerea simțurilor. Deci, fericit este cel ce se îndeletnicește pururea cu Dumnezeu și se oprește de la toate cele lumești și numai cu El se ocupă toată cunoștința lui. Și de va fi îndelung răbdător, nu va întârzia mult să se arate rod mare.

Bucuria cea întru Dumnezeu este mai puternică decît viața de aici. Și cel ce a aflat-o pe ea, nu numai că nu mai caută spre patimi, ci nu se mai întoarce nici spre viața sa; și nu mai are vreo altă simțire a ei, dacă bucuria aceasta i-a venit din adevăr. Dragostea e mai dulce ca viața²¹⁰. Căci e mai dulce înțelegerea cea după Dumnezeu, din care se naște dragostea cea mai dulce ca mierea și ca fagurul. Dragostea nu se întristează cînd trebuie să primească moartea înfricoșătoare pentru cei pe care îi iubește. Dragostea este fiica cunoștinței²¹¹. Iar cunoștința e fiica sănătății sufletului. Și sănătatea sufletului este puterea ce se naște din multa răbdare²¹².

întrebare: Și ce este cunoștința?

Răspuns : E simțirea vieții nemuritoare²¹³.

întrebare : Și ce este viața cea nemuritoare ?

Răspuns : Simțirea lui Dumnezeu²¹⁴. Căci din cunoaștere este iubirea²¹⁵. Iar cunoașterea de Dumnezeu este împărăteasa tuturor poftelor, și sufletul ce o primește nu mai are nevoie de vreo dulceață de pe pămînt. Căci nimic nu este asemenea dulceții cunoașterii lui Dumnezeu²¹⁶. [...]

CUVÎNTUL LXIII Despre întâia treaptă a cunoașterii

Cînd cunoașterea urmează poftelor trupești, ea adună aceste moduri: bogăția, slava deșartă, podoaba, tihna trupului, căutarea sânguitoare a înțelepciunii raționale, care e potrivită cu cârmuirea lumii acesteia și din care țâșnesc noutățile născocirilor, a meșteșugurilor și a învățăturilor și celelalte care încununează trupul în lumea aceasta văzută. Din aceste chipuri se naște cunoștința protivnică credinței, de care am spus că se numește cunoștința deșartă, întrucît este goală de orice grijă de Dumnezeu și aduce o neputință rațională în cugetare, punând-o sub stăpînirea trupului. Grijă ei este cu totul în lumea aceasta.

Însușirea cunoștinței adevărate este, dimpotrivă, aceea că e o putere cu totul înțelegătoare și o cârmuitoare ascunsă a omului și o grijă dumnezeiască ce-l cercetează pe el și se ocupă de el^{392a}. Dar cunoștința legată cu poftele trupești nu pune călăuzirile pe seama purtării de grijă a lui Dumnezeu, ci socotește că orice bine este în om și că în el este mîntuirea de cele ce-l vatămă și că păzirea de greutăți și de multele împotriviri ce însoțesc firea noastră în chip ascuns și arătat, stă în sîrguință firească a noastră și în meșteșugurile ei. Această

cunoștință lăudăroasă socotește că toate atârnă de purtarea ei de grijă, potrivit celor ce spun că nu există o chivernisire (dumnezeiască) a celor văzute.

Dar ea nu poate scăpa de grija neîncetată și de frica pentru trup. De aceea un astfel de om este stăpânit de lipsa de curaj, de întristare și de deznădejde, de frica de draci, de lașitatea față de oameni, de spaima întreținută de zvonurile despre tâlhari, de știrile despre moartea unora sau altora, de grija de boli, de teama sărăciei, de lipsa celor de trebuință, de frica morții, de frica suferinței și de frica fiarelor sălbatice și de celelalte asemenea acestora, de cele ce se întâmplă pe marea înviforată de valuri în tot ceasul de noapte și de zi, ce se pot năpusti asupra lui. Pentru că unul ca acesta nu știe să arunce grija lui asupra lui Dumnezeu, cu tăria credinței în El. De aceea, cunoștința aceasta se învârtește în uneltiri și viclenii în toate lucrurile ei. Iar când chipurile meșteșugirilor ei se dovedesc deșarte din vreo pricină oarecare și nu caută la purtarea de grijă a lui Dumnezeu, se luptă cu oamenii care o împiedică și i se împotrivesc.

In această cunoștință e sădit pomul cunoștinței celor bune și celor rele, care dezrădăcinează dragostea. Ea iscodește micile greșeli ale altor oameni și pricinile și slăbiciunile lor și face pe om să hotărască și să se împotrivescă în cuvinte și să uneltească prin vicleșuguri rele și să ocărăscă și în alte chipuri pe semeni. Din această cunoștință vine îngâmfarea și trufia; căci ea pune pe seama ei tot lucrul bun și nu-l pune pe seama lui Dumnezeu³⁹³.

Dimpotrivă, **credința pune faptele ei pe seama harului. De aceea ea nu cunoaște trufia, precum este scris: «Toate le pot întru Hristos, Care mă întărește pe mine» (Fii., 4, 13). Și iarăși: «însă nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine» (I Cor., 4,15). Iar ceea ce a zis fericitul Apostol: «Cunoștința îngâmfă», a zis despre cunoștința care nu este unită cu credința și cu nădejdea în Dumnezeu și nu despre cunoștința adevărată³⁹³**

Cunoștința adevărului întru smerenie face desăvârșit sufletul celor ce-o au. Așa l-a făcut pe Moise, pe David, pe Isaia, pe Petru, pe Pavel și pe ceilalți sfinți care s-au învrednicit în chip desăvârșit de cunoștința aceasta după măsura firii omenești. Căci contemplațiile (înțelegerile) lor mereu schimbate și descoperirile cele dumnezeiești și vederea cea înaltă a celor duhovnicești și a tainelor celor negrăite covârșesc cu totul cunoștința lor și trupul lor este în ochii lor cenușă și țărână.

Iar cealaltă cunoștință se îngâmfă, căci umblă întru întuneric și vrea să adeverească cele ale ei după asemănarea celor de pe pământ, necunoscând că este ceva mai înalt decât ea. Și toți sînt răpiți de mândrie pentru că sînt pe pământ și-și potrivesc viețuirea lor cu cele dorite de trup și se reazemă pe faptele lor și nu cugetă în mintea lor la cele necuprinse. Și pătimesc acestea tot timpul cît sînt purtați pe valurile acestea.

Iar sfinții lucrează virtutea cea slăvită a lui Dumnezeu și lucrarea lor este sus și cugetul nu se apleacă: spre grija de născociri și de cele deșarte. Căci cei ce umblă în lumină nu pot rătăci. De aceea, toți cei ce s-au rătăcit de la lumina cunoștinței Fiului lui Dumnezeu și s-au abătut de la adevăr umblă pe aceste cărări. **Aceasta e întâia treaptă a cunoștinței. În ea, omul ascultă de poftă. Pe aceasta o defăimăm și o socotim nu numai protivnică credinței, ci și oricărei lucrări bune. [după cum veți vedea, cu acest fel de cunoștință, dar și aceasta superficială, și-a scris Părintele Arsenie Boca celebrele lui cărți pseudo-psihologico-genetico-maritalo-sexologico-fantastico-hinduse de răstălmăcire a Sfințelor Scripturi și Sfintei Tradiții, evitând cunoașterea ce vine din Sfânta Cruce – n.n.]**

CUVÎNTUL LXIV Despre a doua treaptă a cunoașterii

Cînd însă părăsește cineva întâia treaptă și se întoarce spre cugetările și dorințele sufletului, el lucrează: bunătățile mai înainte descrise atît cu cugetarea sufletului, cît și cu simțurile trupului, prin lumina firii sale. Iar acestea sînt: postul, rugăciunea, milostenia, citirea dumnezeieștilor Scripturi, feluritele fapte bune, lupta împotriva patimilor și celelalte. Toate lucrările cele bune și cu deosebire diferitele bunătăți ce se văd în suflet și faptele cele minunate care slujesc în curtea lui Hristos, în această a doua treaptă a cunoștinței, sînt Împlinite de Duhul Sfânt prin lucrarea puterii Lui³⁹⁴. Acesta îndreptează cărările inimii, care ne călăuzesc spre credință, prin care ne adunăm merinde pentru veacul viitor. Dar și pe treapta aceasta cunoștința este încă trupească și compusă. Dar ea este calea care ne călăuzește și ne duce la credință. Căci există o treaptă mai înaltă decât aceasta. Și dacă cineva înaintează, se vede pe sine urcând prin ea cu ajutorul lui Hristos. Aceasta se întâmplă cînd

pune temelie lucrării ei în liniștirea dinspre partea oamenilor, în citirea Scripturilor, în rugăciune și în celelalte bunătăți, în care se săvârșesc lucrurile celei de a doua cunoștințe. Și în ea se lucrează toate cele bune. **Aceasta se numește și cunoștința lucrurilor. Pentru că săvârșește lucrul ei în lucrurile supuse simțurilor, prin simțurile trupești, în planul cel din afară** 395.

CUVÎNTUL LXV

Despre a treia treaptă a cunoașterii, care este treapta desăvârșirii

Ascultă cum se subțiază cineva și dobândește starea duhovnicească și se face asemenea în viețuire cu puterile nevăzute, care liturghisesc nu prin lucrarea simțită a faptelor, ci prin cea săvârșită cu luarea aminte a cugetării. Când cunoașterea se înalță de la cele pământești și din grija lucrării lor și începe să aibă cercarea înțelegerii celor dinăuntru, ascunse ochilor, și să disprețuiască într-un fel oarecare lucrurile; din care se nasc patimile cele ce strâmbă sufletul, și se întinde pe sine în sus; când urmează credinței în grija de veacul viitor și în dorința după cele făgăduite nouă și în cercetarea tainelor ascunse, atunci credința înghite cunoștința și se întoarce și o naște pe ea de la început, ca să se facă acea cunoștință ca cea de la început și să se facă cu totul duh 396

Atunci, acela poate zbura, purtat de aripi, în planurile celor nevăzute și să atingă adâncul mării celei neatinse 397, pătrunzând cârmuirile dumnezeiești și minunate, cele din firile celor gândite cu mintea (inteligibile) și din firile celor supuse simțurilor (sensibile), și cercetează tainele cele duhovnicești, cele prinse printr-o înțelegere simplă și subțire 398. Atunci se trezesc simțurile dinăuntru la o lucrare a Duhului, după o rânduială proprie stării de nemurire și de nestrucăciune 399. Pentru că au primit încă de aici învierea cea gândită (nu încă pe cea sensibilă), ca pe o taină, spre mărturia adevărată a măririi tuturor.

Acestea sînt cele trei moduri ale cunoașterii, prin care trece întreg drumul omului: în trup, în suflet și în duh. Prin ele începe el să deosebească între bine și rău : cunoașterea sufletului lui trece prin ateste trei măsuri pînă ce iese din lumea aceasta. O singură cunoaștere lucrează în cele trei măsuri plinătatea a toată nedreptatea și nelegiuirea, ca și cea a dreptății, și atingerea tuturor tainelor Duhului în cele trei măsuri 401. Și în ea este toată mișcarea minții, fie că urcă sau coboară în cele bune sau rele, sau de la mijloc. Aceste măsuri le numesc părinții «potrivite firii», «contrare firii» și «mai presus de fire». Și acestea sînt cele trei planuri în care se urcă și coboară, precum s-a spus, amintirea sufletului rațional 402 . Căci cînd cineva lucrează dreptatea în fire, sau mai presus de fire, e răpit de amintirea ei, la vederea lui Dumnezeu în lăuntrul firii, sau iese ca să pască porcii, ca cel ce a pierdut bogăția puterii lui, care a lucrat cu mulțimea dracilor.⁵²

Faptul că Părintele Arsenie Boca nu a cultivat în sine cunoașterea sufletească decât prin nevoițe inițiale peste măsură, care i-au întunecat înțelegerea prin slava deșartă astfel că a ajuns să o pună sub cea trupească, l-a făcut ca în final, să nu o poată dobândi pe cea duhovnicească, ci pe cea subfirească, a vedeniilor. De aceea nu poate fi, nici din acest punct de vedere, un model Ortodox, și deci, nu ne-ar putea fi spre folos canonizarea sfinției sale.

*Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.*⁵³

Este adevărat că Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul folosește și el știința vremii sale, ca un simbol al rațiunilor dumnezeiești din creație. Acea știință mai și greșea, ca și cea de acum, dar fiind folosită ca o întărire a învățăturilor Ortodoxe, concluziile la care ajunge sunt cu totul adevărate. Sfântul Cuvios Nicodim citează și din blestematul de Origen, și din eretici, și istoricii și oamenii de știință din apus, și din rătăciții păgâni, dar numai după ce este întărit în cunoașterea profundă a Sfinților Părinți și îi trăiește prin nevoiță echilibrată în ascultare și smerita cugetare. Astfel că știe ce să folosească de la cei rătăciți și ajunge la

⁵² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. 10, Ed. cit., pp. 205-207, 331-335.

⁵³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 141.

concluzii ce slujesc cunoașterea sufletească și duhovnicească. Niciodată nu a ajuns la vreo înțelegere care să contrazică poruncile, dogmele și credința Ortodoxă.

Problema Părintelui Arsenie Boca este că folosind știința (fără să o cunoască decât superficial), filozofia și învățăturile eretice și păgâne, fără să trăiască sau să aprofundeze Sfânta Predanie ajunge la niște concluzii aberante (dar care par logice la vedere) care însă contrazic și poruncile și dogmele și credința Ortodoxă, arătând că de fapt avea o cugetare trupească, ce pune știința mai presus de credință. Acest mod de a cugeta și l-a stimulat din copilărie prin studiul filozofilor și religiilor păgâne (în care toți gândesc în acest fel și pe această lucrare a minții deviată își întemeiază credința lor greșită).

Diavolul fiind viclean între răutăți, întinde cursele sale ca pe unii prin deznădăjduire să-i sape, pe alții prin iubire de bani, și ca un doctor purtător de moarte aduce oamenilor otravă; adică, pe unul, prin fificați îl ucide, aducându-i doctoria cea rea a poftii, pe altul îl rănește la inimă, aprinzând mânia lui spre iușime; apoi unora, tâmpind puterea cea domnitoare, ori prin neștiință, ori prin iscodire răzvrătindu-i, i-a abătut la rău. Căci despre Dumnezeu și despre ființa Lui vrând a vorbi, ca o corabie s-au înecat; fiindcă n-au priceput cum trebuie s-o cârmuiască.

Cel ce învață literele, întâi trebuie să vadă formele lor și apoi învață numele, deci, dacă pentru litere este trebuință de atâta obișnuință și meșteșug, cu atât mai vârtos înaintea Ziditorului trebuie osteneală și vreme, pentru a merge spre privirea Celui căutat, a mării celei negrăite. Să nu se îngâmfe cineva că are descoperirea celor dumnezeiești, prin învățăturile cele din afară; că unul ca acesta se amăgește cu mintea de diavolul. Căci zice cântătorul de laude: Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă. Iar Domnul cu al Său glas în Evanghelie a zis: Lăsați copiii să vină la Mine. Și iar zice: Dacă nu vă veți face ca pruncii, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu. Ai învățat despre lume? Fă-te nebun pentru Domnul! Taie pe cele vechi, ca pe cele noi să le sădești! Temeliile cele putrede surpă-le, ca să pui temelii cel de diamant al Domnului, ca astfel și tu ca Apostolul să te zidești pe piatra cea vârtoasă!

Deci, nu se cade a fi iubitor de cuvinte. Să nu te îndeletnicești mult cu acestea, pentru că diavolul prin bârfirea cea fără de vreme te poate vătăma. Multe curse are el, căci cumplit vânător este; apoi păsărilor celor mici, curse mici le întinde, iar păsărilor celor mari, le gătește lațuri. Laț greu și purtător de moarte este a crede că cineva e procopsit. Vrednic de alungat este gândul acesta.

Precum țărănilor și corăbierilor este oarecum neluminată cunoștința vânturilor și a ploilor, din mersul norilor, tot asemenea și acestora le este întunecată de diavol mai înainte cunoștința. Dacă s-au alcătuit de la diavoli aceste cuvântări de minciună, este primejdios meșteșugul celor ce le rostesc.⁵⁴

C. FALSA ANTROPOLOGIE, SEXOLOGIE ȘI GENETICĂ A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Acestea le găsim propovăduite în scrierile ce aparțin cu adevărat sfinției sale, pe care le recunosc ca fiind oficiale chiar regizorii principali ai mișcării de la Prislop (printre care și Maica Zamfira).

Ele sunt tot atâtea gogomării pseudo-științifice, dar și erezii combătute de Sfânta Biserică

Dar să vedem ce dorește să ne învețe sfinția sa, el însuși zăcând în neștiință, dar crezându-se pe sine ca un stâlp și model al cunoștinței preoțești, fiind mult folositor în problemele noastre și obligându-ne cu dispreț (numind pe cei ce nu sunt de acord cu sfinția sa ca fiind dezertori) să îl urmăm pentru a afla ce să facem să ne mântuim, ba chiar să ne sfințim:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. Știam că tot ce pătesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor. Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului,

⁵⁴ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 05.01.

ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață. I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie, etc.) și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).

Despre această învățătură, **martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire și viața curată, care fac cu puțință reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurtă cercare a cuminenței și a iubirii noastre, pe pământ,**[iarăși origenismul – n.n.] în stadia și arena vieții.

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri, deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire.

De alte gânduri și rosturi sunt străin

·
Ieromonahul Arsenie.

R. Vâlcii. 17 iulie 1945⁵⁵

Părintele Arsenie Boca zicând că: „**Știam că tot ce pătesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor**”, se consideră mai înțelept decât Dumnezeu Cuvântul, deci „mai atotștiutor”:

Ioan 9:1 Și trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. 2 Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? 3 Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Nedorind să urmeze înțelepciunii Sfintei Evanghelii, n-a citit nici tâlcuirea la cele de mai sus:

Iese Domnul din templu, meșteșugind [urzind, lucrând] oarecare potolire mâniei iudeilor și spre tămăduirea orbului Se întoarce [îndreaptă], prin semnul [minunea] acesta asprimea și neplecarea lor domolind-o, măcar că ei cu nimic nu se foloseau. Încă, totodată, le și arată lor că nu în | zadar, nici fâlindu-Se, a zis aceasta: „Mai înainte de a se face Avraam, Eu sunt”⁴⁵⁶ (Ioan 8,58). Căci, iată El face minune pe care nimeni niciodată nu a făcut-o mai înainte, căci chiar de a deschis cineva ochii vreunui orb, însă nu orb din naștere (Tobit 11, 7-15). Arătat este, așadar, cum că Acela Care e Dumnezeu și este mai înainte de Avraam, face aceasta, [minune] care din veac încă nu s-a făcut (Ieșire 4,11-12). **Și într-adins a venit El la cel orb și nu acela la Dânsul. Pentru aceasta, și ucenicii, văzându-L pe El că privește cu luare aminte la cel orb, îl întrebă: „Cine a greșit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”** Și se vede întrebarea că este cu greșală [greșelnică], căci, cum ar fi putut să „greșească [păcătuiască]” acesta, mai înainte de a se naște? Căci, cu adevărat, nu au primit Apostolii bârfelile elinilor [și ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.], anume că sufletul mai înainte de a fi în trup, păcătuieste petrecând [viețuind, fiind] într-o altă lume, apoi, după aceea, ca și cu o muncă [caznă] oarecare este pedepsit cu această pogorâre în trup. Căci, fiind pescari, nici că au auzit ei ceva de acest fel, pentru că acestea erau dogme [învățăturii] ale filozofilor. Se vede, așadar, că întrebarea este fără de socoteală, însă nu și pentru cel care ia aminte. Căci, învață-te: Apostolii, auzindu-L pe Hristos zicând către slăbănogul: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești [păcătuiesti], ca să nu-ți fie ție ceva mai rău” (Ioan 5, 14), după ce l-au văzut pe orb, nu se pricep [dumiresc] și întrebă, ca și cum ar fi zis unele ca acestea: „Fie că acela pentru păcate s-a slăbănogit, însă pentru acesta ce vei zice? El «a greșit»? însă nu este cu puțință a spune asta, fiindcă din naștere este el orb. Așadar, părinții lui [au păcătuit]? Dar nici aceasta [nu este], căci fiu pentru tată nu este muncit [căznit, chinuit]”. Deci, nu atâta întrebând, cât nepricepându-se [nedumirindu-se], grăiesc ei acestea.

⁵⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13

⁵⁶ 1 In ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru orbul cel din naștere”. 2 în ediția de la 1805, în loc de „Învățătorule, cine a păcătuit”, se găsește „Rabi, cine a greșit”. 3 în ediția de la 1805, în loc de „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui”, se găsește „Nici acesta nu a greșit, nici părinții lui, de s-a născut orb”. 4 Adică: „Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam” (Ioan 8, 58).

Iar Domnul, dezlegând nepriceperea [nedumerirea] lor, zice: „«Nici acesta nu a greșit» - căci cum ar fi putut greși mai înainte de a se naște? - «nici părinții lui»". Și [Domnul] nu a zis aceasta ca să-i arate pe ei [pe părinții orbului] fără de păcate, căci nu așa, de rând [simplu], a zis: „Nu au greșit părinții", ci a adăugat: „de s-a născut orb". Căci au greșit părinții lui, însă nu de acolo este orbirea acestui orb. Pentru că nu este cu dreptate a pune păcatele părinților peste fiii cei ce nu au făcut nici o nedreptate. Și aceasta Dumnezeu o învață prin Iezechiil, zicând așa: „Nu va mai fi pilda aceasta care se zice: Părinții au mâncat aguridă și dinții fiilor s-au strepezit"⁵⁷ (Iezechiil 18, 2-3). Legiuiește încă și prin Moise: „Nu va muri tată pentru fiu"⁶ (Deuteronom 24,16). Așadar, cum este scris⁷: „Care dau [pedepsesc] păcatele părinților pe feciori până la al treilea și al patrulea neam"? (Ieșire 20,5; Deuteronom 5,9) Mai întâi, este cu puțință a zice că nu este de obște această hotărâre, nici nu s-a zis pentru toți, ci numai pentru cei care au ieșit din Egipt. Apoi socotește și înțelesul [noima] hotărârii, căci nu zice aceasta, anume că pentru cele ce au greșit părinții se muncesc feciorii [se pedepsesc fii], ci că „păcatele părinților", adică muncile [caznelor, pedepsele] cele pentru păcate se vor da și fiilor lor, ca acelora care pe cele asemenea le-au greșit. Căci, ca să nu socotească cei care au ieșit din Egipt căci chiar dacă mai rele decât părinții lor vor greși, nu cu aceleași [pedepse] se vor munci [căzni], zice: „Nu va fi așa, ci păcatele părinților, adică certările [ce li se cuvin lor] și peste voi vor veni, pentru că nu v-ați făcut mai buni, ci pe aceleași, ori și mai rele ați greșit".

[și atunci de unde ideea eretică a Părintelui Arsenie Boca că acest text ar arăta genetica, adică părinții păcătuiesc și, ca o consecință, se îmbolnăvesc copiii, ba chiar cum sugerează Părintele Arsenie Boca, există chiar o fatalitate a îmbolnăvirii copiilor dacă părinții păcătuiesc – n.n.]

Iar dacă de multe ori vezi și prunci răpindu-se [din viața aceasta], ca și cum pentru pedepsirea părinților, să știi însă că pentru iubirea de oameni, Dumnezeu mai înainte îi răpește pe ei din viață, ca nu cumva, trăind, să se facă mai răi decât părinții, și spre răul sufletelor lor sau și al altor multora să viețuiască.

[vedem, așadar, că nu este adevărat ce spune Părintele Arsenie Boca. Dumnezeu nu lucrează orb, prin mecanisme implacabile genetice, trupești. Nu crează în funcție de combinațiile de cromozomi și nu proniază în funcție de mecanismele genetice ale seminței viciate sau sfințite de părinți. El nu este dependent de trupul omului, ci prin trup se îngrijește să fie omul fericit. Pe unul, având același fel de părinți și educație, îl îngăduie ca să se îmbolnăvească și să sufere, iar pe altul nu, în funcție de preștiința Sa în legătură cu alegerea lor din viitor, surprinzătoare și diferită (ce se folosește spre mântuire de nevoi sau de nevoie) Rom 9:13 Precum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Isav l-am urât”.

Dumnezeul cel netrupesc nu este dependent de nimic și cu atât mai puțin supus trupului oamenilor și mecanismelor lui biologice, în purtarea lui de grijă pentru fiecare. Dumnezeu nu are în vedere sănătatea trupului (care nu este autonomă de suflet și de El), ci alegerea (din prezent și viitor) părinților și copiilor și ce le este de folos pentru mântuirea lor și a semenilor.

Așadar genetica nu este judecata, cum în mod materialist proclamă pictorul de la Drăgănescu, ci judecățile lui Dumnezeu mișcă genetica spre mântuirea sufletului ce poartă trup cu slăbiciuni pentru a se smeri – n.n.]

Dar, acestea adâncul dumnezeieștilor judecăți întru sine le-a ascuns

[dacă Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei, Sfântul Apostol Pavel, Sfântul Cuvios Antonie cel Mare, Sfântul Prooroc David și toți Sfinții se nedumiresc de judecățile lui Dumnezeu, cum se obrăznicește Părintele Arsenie Boca să le înjosească ca fiind mecanisme materiale pe care sfinția sa le-ar cunoaște și pe care toți ucenicii săi dacă își însușesc învățăturile lor, ar putea să

⁵⁷ 5 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israil pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiii lor li s-au strepezit dinții? (3) Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai grăi pilda aceasta lui Israil" (Iezechiil 18, 2-3). 6 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său"(Deuteronom 24,16). 7 „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam" (Ieșire 20,4-5; Deuteronom 5, 9-20).

le stăpânească. Este vădit că avea o gravă confuzie între cunoașterea trupeză și cea duhovnicească – n.n.],

*iar noi, către cele care urmează de aici înainte, să purcedem.*⁵⁸

Rom 11:33 O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât sunt de nepătrunse căile Lui!

*Avva Antonie, căutând la adâncul judecăților lui Dumnezeu, a cerut zicând: „Doamne, cum unii trăind puțin, degrab’ sunt luați din lumea aceasta, iar alții se gârbovesc de bătrânețe? Și pentru ce unii sunt săraci, iar alții bogați; sau cum cei nedrepti se îmbogățesc, iar cei drepti sunt săraci?” S-a auzit atunci glas zicând: „Antonie, ia aminte la tine, că acestea sunt judecăți ale lui Dumnezeu și nu-ți este fie de folos a le ști”.*⁵⁹

Psa 115:1 Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte.2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”

Părintele Arsenie Boca neubind Sfânta Evanghelie în lumina tâlcuirilor Sfinților Părinți răstălmăcește Sfânta Scriptură după propria sa părere, asemenea protestanților sau teologilor evoluționiști papali, zicând că în felul acesta i-ar da o tentă științifică. Dar, în fapt susține și o genetică eronată, care nici măcar biologic nu este adevărată. Și ca un refren, parcă înadins contrazice întreaga tâlcuire de mai înainte punct cu punct, susținând peste tot preexistența sufletului. În felul acesta se arată mai degrabă un origenist înfocat, decât un om de știință sau creștin Ortodox:

Iată de ce Biserica, observând degenerările ce trebuie să le îndure urmașii căsătoriilor rudenii, declară vinovate asemenea căsătorii și le oprește. Unirea averilor a fost pricină de multă bătaie de la Dumnezeu: sau multă bătaie au mâncat oamenii de la lăcomie. [...]

[dacă genetica ar fi cauza nu s-ar fi căsătorit Adam cu Eva, și toți urmașii lor. Fiind frați ar fi ieșit cu toții degenerați. La fel și urmașii lui Noe. Și nu le-ar fi spus Dumnezeu să se înmulțească, pentru a se îmbolnăvi genetic. Mai mult la evrei, pentru a se menține moștenirea în cadrul familiei, erau obligați să se căsătorească rudele între ele. Avraam a trimis slujitor fiului său Isaac, pentru a-i găsi tocmai o rudă cu care să se căsătorească. Nu s-a modificat genetica prin întruparea lui Hristos. Este adevărat că azi incestul este un păcat, dar nu datorită geneticii, ci datorită împiedicării înfrânării și dragostei duhovnicești, care nu trebuie să se mai reducă la cei înrudiți trupezte, toți cei botezați Ortodox fiind rude duhovnicești. Păcatul (neascultarea de Dumnezeu care dorește unirea tuturor oamenilor în dreapta credință și nu rezumarea doar în cercul restrâns al rudeniilor), iar nu genetica strică firea. Dar și aici nu este o lege oarbă, după cum am văzut mai înainte, ci Dumnezeu o personalizează, îngăduie o boală sau nu în funcție de finalitatea ei pentru mântuirea sufletului – n.n.]

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu [preștiința lui Dumnezeu și rațiunile Lui nu înseamnă totodată și existența noastră, după cum planul arhitectului nu înseamnă și târnosirea bisericii. Noi începem să fim de la zămislire, chiar dacă Dumnezeu știa de mai înainte că vom fi. Aceasta este rod al existenței Lui, mai presus de existență și nu o preexistență a noastră– n.n.] . Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fețe omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică ?

De faptul că suntem oarecumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuipe pe pământ:

Ieremia 1:

5. Înainte de a te urzi în pânțele... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare. [am discutat despre aceasta amănunțit la origenismul Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, făpturi spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase,

⁵⁸ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 238-239.

⁵⁹ *Patericul...*, Pentru Avva Antonie, 4.

[și această idee, că trupul este o închisoare și o pedeapsă, este origenistă. Trupul este o minunată creație, cu rostul de a deveni cuvânt, a se personaliza și spiritualiza, o mare dovadă pentru raționalitatea lui fiind tocmai genetica. Este atât de important încât pentru el a ales Dumnezeu să se facă om și prin el am dobândit puterea împărătească, pe de o parte pentru că ne este în el siguranța smereniei și pe de alta pentru că prin el ne putem uni cu toată creația (și cea sensibilă) și să o aducem în dar lui Dumnezeu. Astfel că ne nuntim cu El tocmai prin împărtașania cu Trupul și Sângele Lui. – n.n.]

și împlinind un destin [și iată cum susține și absurditatea destinului, deși în alte părți îl nuanțează ca fiind sens și țel al existenței. Dar însăși folosirea acestui termen, chiar dacă se străduiește să îi dea un sens Ortodox, îl vădește ca formare păgână, sau cel puțin ca om ce caută să impresioneze pe alții prin cuvinte neobișnuite și strălucitoare. Unii numesc aceasta snobism. Noi, însă, îl plângem că nu a urmat calea cea smerită a părinților autentici, care nu doreau să se abată nici prin înțelesuri, nici prin nuanțe și nici prin vreun cuvânt neobișnuit de la Sfânta Predanie, ca să nu strălucească ei, ci Sfântul Duh ce a insuflat adevărul în toate și să sublinieze unirea lor cu toți cei ce au fost mai înainte în Sfânta Biserică, nemutând hotarele cele veșnice – n.n.] , între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.

**DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.]
CONFIRMATE DE GENETICĂ**

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudenii. Astfel, la rudenii de consângenitate, în linie directă, căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt⁶⁰

[dacă ar fi fost un păcat genetic dreptii din Vechiul Testament nu s-ar fi căsătorit cu rudele lor, n-ar fi existat legea leviratului și Dumnezeu nu l-ar fi pedepsit pe Onan pentru două păcate: că nu voia să lase urmași cumnatei sale și că făcea păcatul recomandat de Părintele Arsenie Boca (nu prin onanism ci prin metoda calendarului, un onanism mai subtil și mai viclean, ca să înșele pe mai mulți), adică să verse sămânța pe jos ca să nu facă copii:

Fac 24:2 Atunci a zis Avraam către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: „Pune mâna ta sub coapsa mea

Fac 24:3 Și jură-mi pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu,

Fac 24:4 Ci vei merge în țara mea, unde m-am născut eu, la rudele mele, și vei lua de acolo femeie lui Isaac, fiul meu”. [...]Fac 24:29 Rebeca însă avea un frate, anume Laban. [...]Fac_24:67 Și a dus-o Isaac în cortul mamei sale Sarra și a luat pe Rebeca și aceasta s-a făcut femeia lui și a iubit-o. Și s-a mângâiat Isaac de pierderea mamei sale, Sarra. [...]Fac_25:21 Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit. Fac_25:26 După aceea a ieșit fratele acestuia, ținându-se cu mâna de călcâiul lui Isav; și i s-a pus numele Iacov. Isaac însă era de șaiszeci de ani, când i s-au născut aceștia din Rebeca. [...] Fac 28:1 și l-a binecuvântat și i-a poruncit, zicând: „Să nu-ți iei femeie din fetele Canaaneilor; Fac 28:2 Ci scoală și mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale, [...]

Fac 38:6 Apoi Iuda a luat pentru Ir, întâiul născut al său, o femeie, cu numele Tamara. Fac 38:7 Dar Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău înaintea Domnului și de aceea l-a omorât Domnul. Fac 38:8 Atunci a zis Iuda către Onan: „Intră la femeia fratelui tău, însoară-te cu ea, în puterea leviratului, și ridică urmași fratelui tău!” Fac 38:9 Știind însă Onan că nu vor fi urmașii ai lui, de aceea, când intra la femeia fratelui său, el vărsa sămânța jos, ca să nu ridice urmași fratelui său. Fac 38:10 Ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu și l-a omorât și pe acesta.

– n.n.]

[...]

⁶⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 237.

In tot cazul nu sunt în concurs concepțiile de viață ale filosofilor, că nu găsești doi în toată istoria filosofiei să fie de acord [deci nici filozoful Arsenie Boca nu este de acord cu ei, dar nici cu Sfinții Părinți, dovedind că nu ne este părinte nouă, Ortodocșilor – n.n.], pentru că rațiunea omenească, naturală, are un mare cusur [fals. Rațiunea naturală este o lumină creată de Dumnezeu pentru a-L contempla natural (care este și partea a doua a urcușului duhovnicesc, numit iluminare, la care ajunge cel ce își pune tocmai rațiunea naturală stăpână peste poftă și mânie, sau iubire și ură, deci după ce biruie în faza de curățire prin pocăință patimile, cu harul lui Dumnezeu). Doar cugetarea trupească sau rațiunile subfirești ne strică. Cum să fie rău ceva creat de Dumnezeu care pe toate bune le-a făcut? – n.n.]: e capabilă, cu aceeași stringență logică, să dovedească și teza și antiteza uneia și aceleiași probleme; umblă cu două fețe.

[aici este vorba de cunoștința trupească a binelui și răului. Cunoștința sufletească nu caută vicleșugul, ci să se simplifice prin poruncile, dogmele și credința Ortodoxă. Ea este cunoștința firească, în care lucrează rațiunea naturală, adică cea neîntunecată de patimi. Vedeti că Părintele Arsenie Boca credea rațiunea stricată și căzută (în cunoașterea trupească din sclavia simțirii), ca fiind naturală și de aceea umbla după ea? – n.n.]

Deci nu putem da nici unei filozofii, singure, creditul responsabilității vieții, deși de alegere răspundem. Sistemele rămân bune de știut, dar în patrimoniul culturii și ca atare. [nicidecum nu sunt bune de știut. Doar dacă le cercetăm, în lumina Sfinților Părinți, sunt bune de combătut, dezvoltându-ne capacitatea de înțelegere prin nuanțe a adevăratei credințe, care este și adevărata cunoștință. Este foarte important nu să le citim și să le păstrăm. Ori le evităm ori le citim și le combatem altminteri le luăm drept bune ca și Părintele Arsenie Boca, care poate fără să vrea, s-a făcut adeptul și robul cu gândirea al lor, crezând că este apologet Ortodox. 1Co 11:19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați. – n.n.]

Noi avem revelația în Iisus Hristos, ca cea mai bună concepție de viață, cu modelul ei, care a realizat-o în întregime, până în ultima fibră a ființei.

[revelația în Iisus Hristos nu este o concepție de viață, nici un model, ci Însele Calea, Adevărul și Viața, asemănarea cu Tatăl întru fecioria în care L-a născut pe Fiul și iubirea Sfintei Treimi

Ioan_14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. [...]

Ioan_17:11 Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. [...]

Ioan_17:21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

– n.n.] . [...]

- încă nu văd legătura...

- Ai s-o vezi îndată. [dacă nu spunea gogomăniile de mai jos, ar fi fost o legătură bună, fiindcă arăta deșertăciunea filozofiilor ce merg cu raționamentele pentru propria slavă deșartă omenească. În loc să înceapă, cum a promis, să ne învețe după credință, începe să construiască un sistem filozofic propriu (de proastă calitate și slăbuț chiar printre celelalte filozofii), bazat tot pe cugetarea trupească. Astfel că nici noi nu vedem legătura, ci doar că este legat mai mult de minciunile filozofiei, neavând nici o legătură cu Ortodoxia, ba chiar hulind-o că l-ar susține – n.n.]

In creier funcționează două glande endocrine: epifiza și hipofiza. [ne-am fi așteptat, după combaterea filozofilor să înceapă a vorbi de cele două firi din Hristos, sau măcar de cele două căi, ale vieții sau morții. Dar vedem că o ia pe aceeași arătura a cugetării trupești. – n.n.] Aceste două glande produc hormoni pe care-i trimit pe calea sângelui la toate celelalte glande endocrine de pe verticală, cu dispoziții precise de lucru.

O caracteristică a lor e faptul că emit hormoni într-o strânsă interdependență, și, de acordul lor, ascultă toată coloana. Una din ele, hipofiza, e sensibilă la concepția pe care o alege omul ca normativă de viață; și în funcție de această concepție, trimite, prin hormoni emisari [bine că nu hormoni armăsari, sau cai verzi pe pereți. Vrea să susțină că dacă omul este marxist are altfel de hipofiză decât arseniștii. În realitate cei care practică hinduismul, dintre care a făcut

parte și sfinția sa, prin tehnicile și invocările demonice biciuiesc și forțează organismul și endocrin. Dar nu concepția este vinovată, ci lucrarea rătăcită din trup – n.n.] , *vecinei sale din creier, impulsul să producă hormonii ei specifici care dirijează în continuare toată coloana endocrină, în conformitate cu această concepție.*

Într-un fel lucrează toată coloana când te afli în turma lui Hristos, și cu totul într-altfel dacă te găsești cu concepția, în turma lui Epicur. [...]

Deocamdată lămurirea e cam puțină și unilaterală...

- *Din aproape în aproape ajungem și la lămurirea suficientă. [după ce a scăldat-o cu hormonii, începe să se îmbârlige în cromozomi, ca apoi să revină iar la hormoni, numai ca să se arate savant și să-și susțină ideile hinduse, cu masca științei, după cum fac și azi toți propovăduitorii păgânismului modern – n.n.] *Genetica are cuvântul. Trebuie să ne coborâm în infinitul mic biologic ca (să) prindem - poate - chiar „misterul” ființei omenești, în ciuda infinitei sale variabilități constituționale. [cum să fie misterul ființei omenești rezumat la trupul său circumscris în labirintul finit și plictisitor de repetitiv al materiei, chiar dacă este exprimat rațional prin genetică, când marea taină a omului este mintea, tronul lui Dumnezeu, care ea dă valoare negrăită trupului? – n.n.]**

- *E drept, mărturisesc mulți vrednici de crezut, că nu sunt doi oameni identici de la Adam încoace și tocmai asta-i imposibilitatea de a-i înțelege.*

- *Nu numai asta, **dar variabilitatea este pur și simplu infinită***

[fals. Sfinții Părinți ne învață că atunci când numărul persoanelor omenești se va împlini se va sfârși creația. Că tocmai finalitatea numărului lor, le face să aibă libertatea în asemănarea infinită cu Dumnezeu, după chipul Sfintei Treimi care nu are un număr infinit de Persoane, deși este Dumnezeu cel neajuns și necuprins. Ce păcat că nu a ascultat de și nu l-a studiat pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi învățat din Sfinții Părinți și nu ar mai fi ajuns să debiteze erori, erezii și minciuni, cu atâta siguranță și atâta nonșalanță:

De aceea actualizarea chipului nu constă numai în realizarea comuniunii depline cu Dumnezeu și între ei a tuturor celor ce cred în Hristos, modelul divin și uman al lor, ci și într-o încadrare a întregii naturi în comuniunea omenirii transfigurate. Duhul dumnezeiesc, răspândit în plenitudinea Lui din Hristos în oamenii care cred în El, întărind spiritul din ei, va face nu numai trupul lor deplin elastic și transparent, ci și natura cosmică. Sfântul Maxim Mărturisitorul a insistat pe larg asupra acestei perspective împotriva platonismului și origenismului, care profesa o desprindere a spiritului uman de trup, de lumea ca temniță și de istorie, pentru a se întoarce în pleroma de unde a căzut prin păcat. Oamenii actualizează chipul lor dumnezeiesc sau umanitatea lor autentică înaintând spre cunoașterea lui Dumnezeu și în asemănarea cu El și prin înaintarea în cunoașterea rațiunilor lucrurilor și prin pătrunderea prin ele la rațiunile lor preexistente în Dumnezeu și la Dumnezeu însuși, ca și printr-o viețuire conformă cu simfonia acestor rațiuni. Omul e chemat să crească prin stăpânirea duhovnicească asupra lumii, prin transfigurarea ei, prin capacitatea de a o vedea și de a o face mediu transparent al ordinii spirituale ce iradiază din Persoana Cuvântului.

El poate spori în această creștere duhovnicească și din știința care poate descoperi la un nivel tot mai înalt sensul apofatic al lumii, ascuns în Dumnezeu, precum poate câștiga și din experiențele istoriei. Acestea, dacă sunt bune, duc mai departe comuniunea umană; dacă sunt rele, arată necesitatea ajutorului dumnezeiesc pentru adevărata desăvârșire a existenței noastre, sau ne întorc spre bine. Și în general totul contribuie la descoperirea complexității nesfârșite a posibilităților umane în raporturile dintre oameni și în raporturile lor cu natura. Adevăratul folos ce trebuie să-I câștige însă omul din istorie este fortificarea spiritului uman pentru a actualiza în mod tot mai accentuat contingența trupului și a naturii în raport cu spiritul lui, pentru a descoperi tot mai multe din adevăratele virtualități ale naturii. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește de "popoare infinite de puteri netrupești, ale căror mii nu le poate număra nimeni"⁸³. Clement Alexandrinul presupune că "îngerii sunt în număr infinit"⁸⁴.

Infinitatea nu înseamnă lipsa oricărei limite a numărului lor, ci neputința pentru oameni de a ajunge vreodată la capăt în numărarea lor. Dionisie Areopagitul zice că "ființele cerești sunt așa de numeroase și de desăvârșite, că numai cel ce susține rânduiala lor le poate ști".⁶¹

Sfârșitul lumii va veni deci când se va completa lumea din punct de vedere spiritual, sau trupul lui Hristos, ca o spiritualitate unitară și armonică. Unitatea acelei lumi trebuie să cuprindă totalitatea formelor de încorporare individuală a spiritualității divino-umane a lui Hristos. Desigur deplinătatea unirii se va realiza dincolo. Dar dincolo se realizează cele năzuite aici.

Dar de ce este definit prin număr această totalitate și nu implică mai degrabă o infinitate de forme individuale, e greu de înțeles. Poate pentru spiritul finit e necesar acest caracter definit al totalității formelor de spiritualitate, ca să le poată cuprinde fiecare pe toate. Spiritualitatea divină exprimat uman primește un contur definit, fără a înceta să fie experimentată ca infinită în adâncimea ei. Poate însă motivul principal pentru care numărul persoanelor care completează Trupul tainic al Domnului e definit, să fie acela că un număr infinit de persoane nu poate fi iubit. Iubirea infinită cere și o concentrare a ei spre persoane de număr finit. Nici dumnezeirea nu e un număr infinit de persoane. Dar ipostasurile ce se iubesc sunt ele înseși infinite. Tot așa experimentează infinitul persoanele umane ce se iubesc în trupul Domnului cu iubirea unitară din El, sau din Sfânta Treime, dar nu din infinite centre divine.

Însa conturul definit al spiritualității se referă probabil nu numai la numărul limitat de persoane în care se experimentează, ci și la modalitățile de experiență și exprimare a spiritualității lui Hristos de către lumea spiritelor create, fără ca să se excludă trăirea infinitului de către ele și o înaintare în Hristos cel infinit și Unul prin fiecare modalitate. Persoanele se grupează pe pământ pentru a experimenta modalități și mai bogate ale încorporării spiritualității divine a Capului noii umanități, Hristos, în legături variate și mereu schimbate. Dar în lumea viitoare fiecare persoană, deși reprezintă o modalitate de încorporare a spiritualității infinite a lui Hristos, va avea și va înțelege în legătură cu ea pe toate celelalte într-un mod infinit mai deplin ca aici, încât fiecare va trăi întreaga spiritualitate a lui Hristos, a trupului tainic al Lui, dar în altă formă. Iar pe de altă parte, întreaga spiritualitate dumnezeiască și omenească concentrată în Hristos, Capul trupului omenirii îndumnezeite, se va afla actualizată prin mădularele acestui trup al Său. Nimic din comoara aflată în Hristos nu va fi nevalorificat în trupul Lui tainic, datorită nenumăratelor capacități naturale, înălțate de har, pe care le reprezintă mădularele Lui.

Sfântul Grigorie de Nyssa spune că Dumnezeu privește în viziunea Sa omenirea ca un întreg și dacă n-ar fi prevăzut căderea ei, oamenii s-ar fi născut altfel și ar fi apărut toți în existență deodată 185. Faptul că în urma păcatului se nasc succesiv, face ca fiecare să aștepte realizarea sa deplină până la nașterea tuturor. Oarecum nașterea deplină a fiecăruia e condiționată de nașterea tuturor la sfârșitul lumii. Chipul dumnezeiesc e comun întregii omeniri. „La început, când puterea divină a produs natura existențelor, ținta lor a fost creată în imediată corespondență cu începutul lor... în același moment cu începutul lor apare perfecțiunea lor finală. Natura umană era în număr. Ca și celelalte creaturi ea trebuia să aibă perfecțiunea sa chiar în momentul creației, imediat”186. Datorită căderii, specia umană „are durerea să regăsească prin generații succesive integritatea ei numerică și ontologică, adică libertatea completă sau, mai bine zis, libertatea de jugul păcatului”187.

Îmbinând motivele dezvoltării istoriei spre sfârșit cu motivul opririi ei când va vrea Dumnezeu, s-ar putea spune că lumea se va sfârși atunci când, pe de o parte, nu vor mai crea în ea oameni care să o completeze de sus spre a exprima vreuna din trăsăturile spiritualității lui Hristos, pe de alta, când cei ce vor apărea nu vor mai lua din ea nimic pentru a o dezvolta în cadrul ei. Se va sfârși atunci când nu va mai fi posibil în ea o dezvoltare a spiritualității infinite concentrate în Hristos. Epuizarea istoriei în acest rol al ei nu va fi nici accidental, nici silit de providența divină, ci se va datoră unei misterioase convergențe și întâlniri a acesteia cu orânduirea divină, care nu exclude nici libertatea umană, nici lucrarea dumnezeiască. Refuzul lui Dumnezeu de a mai revela adâncimi noi prin creație va coincide cu neputința ei de

⁶¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997, pp. 279-280, 291.

a mai sesiza și dezvolta aceste adâncimi. Epuizarea puterii creatoare sau revelatoare de spiritualitate a istoriei va fi un semn că lumea de sus s-a completat.⁶²

– n.n.].

Posibilitățile aranjării genelor (primele subunități ale unui cromozom) în cromozomi întrec numărul atomilor în univers. [fals. Vom vedea că însuși Părintele Arsenie Boca dă un număr finit de combinații, care este mai mic decât numărul de atomi dintr-un vârf de unghie – n.n.] .

- *Atunci Antropologia ar fi cea mai imposibilă încercare.*

- **Și tocmai asta vrem să facem: imposibilul, posibil.** [de aceea a și căzut. A vrut să facă imposibilul mântuirii prin sine însuși și prin mintea sa, posibil, neținând cont că: – n.n.] *O rânduială este. Creațiunea nu e haos. Convergența elementelor se intensifică. Dar, la rând... întâi e nevoie de o metodă de lucru, adică de o supraprivire a materialului care se adună din toate părțile și din diverse moduri de experiență și existență.* [prin aceasta Părintele Arsenie Boca se arată... metodist. Ce bine ar fi fost să nu adune atâta material să-l ordoneze după cum îl taie capul, ci să se roage, să asculte și să studieze pe Sfinții Părinți – n.n.] .

- **Știința și Revelația... Nu sunt în conflict?**

- *Numai dacă ești de rea credință, sau dacă adopți convingerea că rațiunea ta naturală e ultimul criteriu al adevărului, sau, dacă crezi (greșit) că materia e singurul mod de existență.* [dar iată o altă concepție greșită, extremistă a Părintelui Arsenie Boca. Este o extremă ca știința și revelația să fie în conflict. Această extremă este întâlnită la materialisti. Dar cealaltă extremă eretică este ideea că știința și revelația sunt tot una (sau că se pot trage concluzii despre revelație pe baza științei). Aceasta se întâlnește la ereticii de tip apusean, din care cel mai dureros exemplu este Varlaam din Calabria, strămoșul în cugetare al Părintelui Arsenie Boca.

Primilor le răspunde Sfântul Apostol Pavel:

Rom 1:20 Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, 21 Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. 23 Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nescricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. 24 De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, 25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

Celor de-al doilea le răspunde chiar Domnul nostru Iisus Hristos:

Luc 10:21 În acesta ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.

În realitate știința este o umilă cercetare a minții omenești, cu rostul de a înțelege și a-i face viața mai comodă pe pământ, întunecată însă de patimile și mentalitatea cercetătorilor care o practică. Ea poate fi descoperită și ca o sămânță rațională sau un simbol natural minunat ce ne ajută în contemplația lui Dumnezeu, dar numai dacă o punem la locul ei, adică să fie slugă a credinței.

Ca și trupul, știința pot fi o bună slugă, dar un rău stăpân.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa în „Viața lui Moise”, tâlcuind acest cuvânt din Sfânta Scriptură:

Ies 4:24 *Și a fost pre cale unde a poposit, l-a întâmpinat pre el îngerul Domnului și cerca să-l omoare pre el. 25 Și luând Sephora (soția lui Moise – n.n.) o pietricică ascuțită a tăiat împrejur marginea trupului fiului său, și a căzut la picioarele lui, zicând: stătut-a sângele tăierii împrejur a fiului meu. 26 Și s-a dus de la el, pentru că a zis: stătut-a sângele tăierii împrejur a fiului meu.*

⁶² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997.

După ce deci a fost întărit așa de mult prin strălucirea luminii și a luat atîta tărie și putere împotriva celor ce i se împotriveau, ca un bun atlet îndeajuns de deprins în școala bărbăției nevoitoare, plin de îndrăzneală și de încredere, se pregătește pentru lupta cu vrăjmașii, avînd în mîna toiagul, adică cuvîntul credinței, cu care va avea să biruiască șerpii Egiptului. Iar lui îi va urma și soția cea din alt neam ; căci există și ceva din cultura din afară care nu trebuie respins de la însoțirea cu noi spre nașterea virtuții. Căci și filosofia (înțelepciunea) morală, sau naturală ar putea să-i fie vieții mai înalte soție și prietenă și părtaşă de viață, dacă cei născuți din aceasta nu aduc cu ei nimic din întinăciunea de alt neam. Dar dacă un astfel de făt nu este tăiat Împrejur și nu este curățit astfel încît să fi depărtat de la el tot ceea ce este vătămător și necurat, îngerul venit în înfîmpinare îi aduce frica de moarte. Dar pe înger îl îmblînzește soția care arată pe cel născut din ea curat, prin înlăturarea părții din care se cunoaște ceea ce este străin în el. Socotesc că celui ce cunoaște povestirea istorică îi este vădită, din cele spuse, sporirea după rînduială în virtute, pe care o descoperă Scriptura, continuînd să înfățișeze pe rînd ghiciturile istorice. Căci este într-adevăr, în rodul dat de filosofie prin învățăturile sale, ceva trupesc și netăiat împrejur, care, fiind înlăturat, rămîne numai ceea ce poate să facă parte din neamul ales izraelitean, anume nemurirea sufletului, pe care o recunoaște și filosofia. Acesta este rodul binecredincios al ei. Dar că sufletul poate trece din trup în trup și că se preschimbă din fire rațională în nerațională, aceasta este partea trupească străină și netăiată împrejur¹⁷. Și multe altele de același fel.

Ei mai zic că există Dumnezeu, dar Îl socotesc material. Mărturisesc că este creator, dar că are nevoie de materie ca să creeze ; recunosc că e bun și puternic, dar că e supus în multe nevoii destinului. Și cîte altele ca acestea n-ar putea fi arătate aici în amănunt, prin care cele bune ale dogmelor sînt întinate de adăogirile nebunești, care dacă sînt înlăturate îngerul lui Dumnezeu se face îndurător, bucurîndu-se de aceste învățături ca de un prunc născut după lege !⁶³

– n.n.] .

Dar, iar o luăm pe filosofie și ne angajasem la genetică.

- *Adică tot știință...*

- *Și încă veche. Mult mai veche decât mazărea lui Mendel [Johann Gregor Mendel (n. 20 iulie 1822 — d. 6 ianuarie 1884) a fost călugăr augustinian și cercetător științific, cunoscut ca fondator al geneticii. De unde și dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru genetică, aparținând aceleiași familie de mentalitate – n.n.].*

⁶³ Sfântul Grigorie de Nyssa, *Părinți și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1982, p. 42.

Nucleul geniciei a fost revelat

[iată unde duce această confuzie gravă a înțelegerii. Știința devine deja revelație!!! Ne mai mirăm că sfinția sa și alții ca el o iau ca pe o literă de Evanghelie și ascultă mai mult de doctori și savanți decât de preoți, chiar și când debitează minciuni despre viețuire și Dumnezeu? Vai nouă – n.n.]

lui Moise, când i s-au dat scrise poruncile pe Muntele Sinai: „Pedepsesc vina părinților în copii, până la al treilea și al patrulea neam, pentru cei ce calcă poruncile mele și Mă milostivesc până la al miilea neam pentru cei ce Mă ascultă”; (Exod 20,5-6; 34,7; Deuteronom 5,9-10; Ieremia 32,18) - Comentar la porunca a șaptea.

[deja am văzut mai sus, când am citit tâlcuirea Evangheliei de la Ioan în legătură cu orbul din naștere, ce hulă cuprinde această interpretare a Părintelui Arsenie Boca și ce a vrut să spună Dumnezeu prin acest cuvânt, revelând Sfinților Părinți înțelesul real.

Hula Părintelui Arsenie Boca: dacă părinții păcătuiesc se strică genetic copiii, automat, fără intervenția lui Dumnezeu și aceasta este judecata. Lucru pe care Moise l-a exprimat ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu, pentru a convinge pe iudeii ce nu studiaseră încă pe Mendel și nu știau decât de Dumnezeu. Deci, după Părintele Arsenie Boca Moise era un om de știință mincinos ce se camufla în prooroc. Sau Dumnezeu nu se preocupa de mintea oamenilor ca să se unească tainic cu ei prin pocăință în vederea vieții veșnice, ci dorea să-i învețe biologie, ca să se descurce mai bine pe aici, în viața aceasta trecătoare, până la moarte, ca să aibă o prăsilă sănătoasă.

Ce ne-a învățat de fapt Dumnezeu prin Sfântul Prooroc Moise: dacă copiii vor avea aceeași vină ca și părinții, călcând poruncile lui Dumnezeu, nu vor fi scutiți de pedeapsă doar pentru că au deprins acest păcat de la părinți, ci vor fi pedepsiți, pentru înțelepțire și mântuire, la fel ca și părinții lor.

Textul Sfintelor Scripturi este însă altul, mai adânc:

Ies 20:5 Să nu te închini acelor și să nu slujești lor; că eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Dumnezeu râvnitor, cel ce răsplătesc păcatele părinților în fii până la al treilea și până la al patrulea neam, celor ce mă urăsc pre mine. 6 Și fac milă până la a mia neam celor ce mă iubesc pre mine și păzesc poruncile mele.

În aceasta se arată că din urmașii părinților răzvrățiți, doar cei ce urăsc pe Dumnezeu (chiar dacă urmează păcatele părinților și nu fac unele inventate de ei), vor fi răsplățiți de Domnul. Iar copiii acelorași părinți păcătoși, dacă vor iubi pe Dumnezeu și vor urma poruncile Lui, vor

avea parte de marea milă, ce se va transmite și urmașilor, dacă și urmașii vor urma dragostea lor și vor iubi pe Dumnezeu.

După cum spun Sfinții Părinți, Dumnezeu nu este răzbunător și satisfăcut să vadă pe om pedepsit, ci fiind iubitor, nu îi forțează pe cei ce Îl urăsc să vină la El, ci îi lasă să rămână în ura pe care ei înșiși și-au ales-o, chiar dacă au văzut-o mai întâi la părinții lor. Dar ura lor îi face extrem de nefericiți.

Vedem, însă, comparativ și puterea iubirii, care se întinde la o mie de neamuri (căci mia este icoană a veșniciei) față de josnicia și neputința urii, care de abia afectează trei-patru neamuri (până când va intra în om cunoștința Sfintei Treimi prin cele patru Evanghelii.

Recapitulăm ce spune Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei:

Apoi socotește și înțelesul [noima] hotărârii, căci nu zice aceasta, anume că pentru cele ce au greșit părinții se muncesc feciorii [se pedepsesc fii], ci că „păcatele părinților”, adică muncile [caznela, pedepsele] cele pentru păcate se vor da și fiilor lor, ca aceluia care pe cele asemenea le-au greșit. Căci, ca să nu socotească cei care au ieșit din Egipt căci chiar dacă mai rele decât părinții lor vor greși, nu cu aceleași [pedepse] se vor munci [căzni], zice: „Nu va fi așa, ci păcatele părinților, adică certările [ce li se cuvin lor] și peste voi vor veni, pentru că nu v-ați făcut mai buni, ci pe aceleași, ori și mai rele ați greșit”. [...] Pentru că nu este cu dreptate a pune păcatele părinților peste fiii cei ce nu au făcut nici o nedreptate. Și aceasta Dumnezeu o învață prin Iezechiil, zicând așa: „Nu va mai fi pilda aceasta care se zice: Părinții au mâncat aguridă și dinții fiilor s-au strepezit”⁶⁴ (Iezechiil 18, 2-3).

Deci, nu se spune în Sfânta Scriptură că părinții s-au îmbătat și s-a stricat genetic urmașul lor... ci unii urmași s-au stricat genetic, din pronia lui Dumnezeu pentru căința lor și a părinților, iar alții nu, după cum este și drept. Vom vedea că și mecanismele trupești descrise de Părintele Arsenie Boca pentru aceasta sunt absurde și false.

E adevărat că unele metehne se transmit la urmași, dar și aceasta pentru a fi biruite și a se încununa, după cum și unele defecte de educație îi influențează, dar dacă ei caută adevărul le vor fi spre nuanțarea și aprofundarea înțelepciunii.

Faptul că sămânța lui Set nu trebuia să se amestece cu cea a lui Cain, pentru a nu se strica, nu viza genetica, ci proastele obiceiuri și reaua credință, astfel că Ham nu s-a folosit cu nimic de strămoșul lui Sfânt, dacă a ales obiceiurile fiicelor lui Cain, ca și urmașii lui Set. Nu genetica ne conduce, ci alegerea minții:

Serenus. Mi-ați pus două întrebări la fel de însemnate, la care voi răspunde, pe cât voi putea, în ordinea în care le-ați exprimat. În nici un chip nu trebuie să credem că duhurile prin firea lor pot să se unească trupește cu femeile. Dacă s-ar fi putut petrece vreodată acest lucru într-adevăr, de ce nu se întâmplă și acum aceasta, oricât de rar, de ce nu vedem oameni născuți fără sămânță bărbătească, zămislighi de femei numai datorită demonilor? Se știe dealtfel că ei se desfată în plăceri josnice, pe care fără îndoială că doresc să le aibă mai degrabă între ei înșiși decât cu oamenii, dacă aceasta s-ar putea îndeplini cumva, de vreme ce Ecclesiastul spune : «Ceea ce este a mai fost și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare, despre care să se poată vorbi și spune: iată acest lucru este nou, căci a fost în acele secole care au fost înaintea noastră». 2. La întrebarea pusă, răspunsul este cel ce urmează. După uciderea dreptului Abel, pentru ca neamul oamenilor să nu-și ia în întregime începutul de la un nelegiuit, ucigaș de frate, în locul fratelui mort s-a născut Seth, ca acesta să-i urmeze nu numai ca moștenitor, dar și să ducă mai departe dreptatea și dragostea de frate. Fiii lui Seth, respectînd dreptatea, s-au ferit de legătura și înrudirea cu coborătorii din nelegiuitul Cain și urmașii lor au rămas întotdeauna despărțiți, precum arată clar șirul neamurilor, care

⁶⁴ 5 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israil pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții? (3) Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai grăi pilda aceasta lui Israil” (Iezechiil 18, 2-3). 6 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său”(Deuteronom 24,16). 7 „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsește pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam” (Ieșire 20,4-5; Deuteronom 5, 9-20).

⁶⁵ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tălcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 238-239.

vorbește astfel: «Adam a născut pe Seth, Seth a născut pe Enos, Enos a născut pe Căinam, iar Căinam a născut pe Maleleil, Maleleil însă a născut pe Iaret, Iaret a născut pe Enoh, Enoh a născut pe Matusalem, Matusalem a născut pe Lameh, Lameh a născut pe Noe». De asemenea, neamul lui Cain este deosebit și se arată : «Cain a născut pe Enoh, Enoh a născut pe Căinam, Căinam a născut pe Malelil, Malelil a născut pe Matusalem, Matusalem a născut pe Lameh, Lameh a născut pe Ioabal și pe Iubal». 3. Astfel, acea generație care cobora din spița dreptului Seth, cu căsătorii numai pe linia urmașilor ei, a durat mult timp prin sfințenia moșilor și strămoșilor, nefiind molipsită niciodată de nelegiuire și de răutatea celui alt neam, care păstra în sine sămînța nelegiurii transmisă de la strămoșul său. Cît timp s-a păstrat între ei acest neamestec al neamului, cei din acea sămînță a lui Set, ca una care provenea dintr-o foarte bună obîrșie, pentru meritul sfințeniei lor au fost numiți îngeri ai lui Dumnezeu, sau, cum se spune în alte locuri, fiii lui Dumnezeu, și, din contră, ceilalți, din cauza nelegiurii lor sau a înaintașilor lor, precum și din cauza lucrării lor pămîntești, se numesc fiii oamenilor. 4. Dar deși pînă în acel timp era folositoare și sfîntă această despărțire dintre ei, văzînd după aceea fiii lui Set, care erau fiii ai lui Dumnezeu, pe fiicele celor ce se nășteau din spița lui Cain, aprinși de dorul frumuseții lor, și-au luat soții dintre acestea, care, însuflînd bărbaților răutatea părinților lor i-au coborît încetul cu încetul din sfințenia și simplitatea pe care o moșteniseră. Destul de potrivite sînt pentru ei aceste cuvinte : «Eu am zis : Dumnezeii sînteți și fii ai Celui Preaînalt. Dar voi veți muri ca oameni, și ca unul dintre principii veți cădea». Și ei au decăzut din acea învățătură adevărată despre natură și înțelepciune, învățătură transmisă de strămoși și de acel prim om, care însușindu-și cunoștințe despre întreaga fire, le-a putut transmite bine orînduite urmașilor. 5. Acela văzuse copilăria universului încă binară, neformată și oarecum palpitînd. El avea nu numai deplinătatea înțelepciunii, dar și harul dumnezeiesc al profeției și, punînd nume tuturor viețuitoarelor, acel locuitor al lumii abia închegate știa să deosebească tot felul de fiare și de șerpi, cu furiile și veninul lor, cunoștea puterile ierburilor și ale arborilor, precum și natura pietrelor, și timpul cu împărțirile lui. Astfel că a putut spune cu îndreptățire : «Domnul mi-a dat știința adevărată a celor ce sînt; m-a făcut să cunosc formația globului pămîntesc și puterile elementelor, începutul, sfîrșitul și mijlocul timpurilor, mersul anilor și orînduirea stelelor, natura animalelor și furia fiarelor, puterea duhurilor și cugetele oamenilor, deosebiriile dintre arbori și însușirile rădăcinilor și toate cele ce sînt ascunse le-am cunoscut pe 'dată'». 6. Așadar, această știință a întregii firi, semînția lui Set preluînd-o din generație în generație, cît timp s-a menținut deosebită de neamul cel nelegiuit, cît de sfîntă a primit-o, așa a folosit-o pentru cultul lui Dumnezeu și pentru foloasele vieții de obște. Dar după ce s-a amestecat cu spița cea fără de evlavie, sub înrîurirea demonilor a abătut spre lucruri lumești și vătămătoare cele ce învățase cu respect de Dumnezeu. Și-a însușit astfel cu îndrăzneală arta de a inspira griji și de a face rău, superstițiile și vrăjitoria, îndrumînd și pe urmași să se închine la foc, la stihii și la duhurile văzduhului, părăsind astfel cu totul cultul cel sfînt al puterii dumnezeiești. 7. Cum n-a pierit în timpul potopului și s-a putut trece mai departe această practică a curiozităților despre care am vorbit, nu este greu de răspuns ; dar fiindcă noi dezbatem o altă problemă, voi restrînge răspunsul cît se va putea de mult. Din, cîte ne spun vechile tradiții, Ham, fiul lui Noe, care fusese format în aceste superstiții păgînești și nelegiuite, știind că nu poate lua nici o carte despre acestea în corabia în care avea să se urce împreună cu dreptul său tată și cu dreptcredincioșii săi frați, a înscris științele criminale și păgînești pe pietre foarte tari și pe foi subțiri din diferite metale, care nu puteau fi stricate de ape. 8. După trecerea potopului, cu aceeași grijă cu care o ascunsese, a transmis urmașilor sămînța nelegiurii și a răutății veșnice. În acest chip, acea părere din popor, prin care se crede că îngerii cei căzuți au învățat pe oameni diferitele mijloace de a face rău, a devenit un adevăr. Precum am spus, din fiii lui Set și din fiicele lui Cain s-au născut odrasle mai rele, care au devenit vînători puternici, bărbați puși pe violență și vărsare de sînge Aceștia, din cauza corpului enorm, a cruzimii și a răutății lor, au fost numiți giganți. 9. Ei cei dintîi dintre oameni au început să jefuiască pe vecini și să se îndeletnicească cu tâlhăria, mulțumiți să-și ducă viața mai degrabă din pradă, decît din muncă și din sudoarea frunții lor. Crimele lor s-au înmulțit într-o măsură așa de mare, încît lumea nu putea să fie purificată altfel decît prin potop. Fiii lui Set au călcat astfel, sub imboldul poftelor, datorită instinctului firesc, acea poruncă păzită multă vreme de la

*începutul acestei lumi și a fost necesar ca aceasta să fie restabilită după aceea prin litera legii: «Fiica ta n-o vei căsători cu fiul Lui și nici nu vei căsători fiul tău cu vreuna din fiicele lor, pentru că vor amăgi inimile voastre să vă despărțiți de Dumnezeu vostru și să primiți pe zei lor și să le slujiți lor».*⁶⁶

– n.n.] .

Știința descoperă acum și înțelege cu aparataj modern ceea ce e pus de la creație în om și în toată firea vie. De altfel atotștiința lui Dumnezeu știa și genetică

[Părintele Arsenie Boca vrând să-l laude, datorită cugetării meschine trupești, îl hulește. Dumnezeu nu cunoaște și nu este cunoscut. Este mai presus de cunoaștere. Și nu știa genetică, ci a poruncit și s-a făcut și legea genetica ca o sămânță rațională și o carte ce-L laudă în materie – n.n.]

... Și de la început omul a fost pus să facă și știință, dându-i-se să numească toate făpturile creației.

[iată cum hulește și pe Adam, fiindcă așa vede sfinția sa, îngust, prin ochiul științei căzute, realitatea. Adam nu a fost nicidecum pus să facă știință, ci să Îl contemple pe Dumnezeu din făpturi. Nici nu avea nevoie de știință, vorbind direct cu El și având *nu numai deplinătatea înțelepciunii, dar și harul dumnezeiesc al profeției și, punînd nume tuturor viețuitoarelor.* după cum am citit la Sfântul Cuvios Ioan Casian, puțin mai sus. – n.n.]

A fost o ocupație vastă, cât creația, cât n-a isprăvit nici acum cu numirea și analiza ei. Inventarul creației e neisprăvit și înainte mult mai este. Omul însă a început să se laude întru sine cu treaba asta și uită pe Cel ce i-a dat instinctul citirii creației, nevoia științei.

[Și de unde știința este un instinct? Instinctele sunt cele prin care firea conduce animalele fără minte. Minte a făcută tocmai pentru a conduce firea. O lucrare a ei este și știința, menită nu să slujească simțirea (cum face știința cu nume mincinos și cum impulsionează instinctele pe animale), ci să o conducă spre lumea inteligibilă și să experimenteze prin sușul rațiunii veșnicia.

La sârmanul Părintele Arsenie Boca aproape fiecare cuvânt este putred, după chipul cugetării lumii căzute. Ce păcat că nu a cercetat, nu a înțeles și nu a urmat Sfinții Părinți... – n.n.]

- *Și se complace „în conflict” ...*

- *Conflictul e el însuși o deviere a omului de la destinul său în creație; și, atunci și știința lui e deviată de la rostul cu care i-o dase Dumnezeu. Dacă până aci „știința fără conștiință era pierzania sufletului”, acum e și mai rău, că-i pierzania și a trupului, cu planeta pământ cu tot. [de unde se vede că nu-i e dragă Sfânta Evanghelie care spune că:*

Mat 16:26 *Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*

Sfinției sale i se pare că este mai rău să se piardă trupul și planeta pământ decât sufletul... – n.n.]:

Dar să revenim la genetică.

Ce sunt cromozomii, genele, alelele și conexiunile lor întreolaltă, catenele, e azi treabă de cultură generală. Ceea ce nu se știe, pentru că nu se lasă prins în experiment, dar nu că nu există, e faptul legăturii biologiei noastre personale cu Dumnezeu. [...]

Ca urmare tot ce gândim, vorbim și facem se petrece în atotprezența lui Dumnezeu, Care le înseamnă în contul nostru, în două locuri: în Cartea Sa - Cartea Vieții - și cartea noastră, codul genetic (subl. n.) [iată și teoria grației pe care o administrează papa prin indulgențe.

⁶⁶ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 446-450.

Teoria Dumnezeuului bancher. Unde este mila și înțelegerea neputinței noastre? Unde mai este valoarea iubirii? Noi știam că vameșii văzduhului și pârâșul nostru sunt contabilii răutăcioși ce scriu cele ale noastre pe răboj, pentru a ne scoate ochii cu ele. Dumnezeu atotștiutorul și iubitorul de oameni nu este contabil ci iartă, iubește, ceartă, vindecă și se folosește de zăpășul nostru duhovnicesc unde sunt trecute și faptele bune pentru a învinge pe draci, cu toată amănunțimea lor pizmătăreață.

Luc 7:47 De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. 48 Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele. – n.n.]

-Cum?

- *în codul genetic, arhiva vieții noastre, în care sunt și resturi de arhivă de la înaintașii noștri de milenii chiar, avem scrise și înscriindu-se în flux continuu tot ce gândim, vorbim și facem, ca pachete de energie virtuală, informația genetică, în genele cromozomilor noștri - factorii eredității noastre spre viitor*

[stupidități hinduse, cu mască bioenergetică și holistică. Ce experiment a fost făcut vreodată că un cuvânt al nostru, sau vreun gând modifică vreo genă? Ba chiar și faptele trebuie să fie mutante pentru a face aceasta. Nici chiar radiațiile nu produc mutații, sub vreo anumită doză mare. Nouă ni se poruncește ca:

Col 2:20 Dacă deci ați murit împreună cu Hristos pentru înțeleșurile cele slabe ale lumii, pentru ce atunci, ca și cum ați viețui în lume, răbdați porunci ca acestea: 21 Nu lua, nu gusta, nu te atinge! 22 - Toate lucruri menite să piară prin întrebuințare - potrivit unor rânduieli și învățături omenești? 23 Unele ca acestea au oarecare înfățișare de înțelepciune, în păruta lor cucernicie, în smerenie și în necruțarea trupului, dar n-au nici un preț și sunt numai pentru sațiul trupului.

Și atunci cum să aibă Dumnezeu grijă ca la toate năstrușniciile care le facem să le însemneze în trup, în arborele genetic, și să o mai transmită și la urmași. Asta ar însemna că ne-am naște cu toții morți.

Ce meschin este dumnezeul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca și cum ar vătăma duhovnicește pe oameni o astfel de lege a înscrierii gândurilor în arborele genetic, făcându-i pe ucenicii sfinției sale (căci oamenii întotdeauna vor să semene cu dumnezeul lor) meschini, răzbunători, minuțioși în a scoate ochii aproapelui care le greșește. Și dacă s-ar feri de păcat doar pentru sănătatea trupului, iar nu pentru Hristos, nu numai că nu s-ar folosi, ci chiar s-ar vătăma:

36 Dumnezeu caută la scopul tuturor celor săvârșite de noi, ca să vadă de le facem pentru El, sau pentru altă pricină.

37. Când auzi Scriptura zicând: „Că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui»¹⁹¹ să știi că Dumnezeu nu va răsplăti cu bine cele făcute fără un scop drept. Căci judecata lui Dumnezeu nu privește la cele făcute, ci la scopul celor făcute (17). [...] Așadar atunci nu putem arăta un scop, când nu facem ceva pentru Hristos, ci pentru altceva. Aceasta pentru că am lucrat nu după scopul lui Dumnezeu, ci după al nostru.⁶⁷

- n.n.] .

Clipele acestea, cu valențe în eternitatea noastră, au multe direcții în antropologia creștină. De felul cum le trăim suntem în continuu fie sub Har fie sub Judecată [ce învățatură diferită de a Sfinților Părinți care ne spun clar că cele două moduri prin care ne cheamă la mântuire și împreună-lucrează cu noi Dumnezeu sunt Pronia pentru cei ce se nevoiesc și Judecata pentru cei ce se lenevesc, chemându-i la pocăință prin nevoi. Dar în amândouă lucrează harul cel mult iubitor de oameni al lui Dumnezeu care vrea să ne ducă la o existență veșnică fericită.

Pentru Părintele Arsenie Boca când lucrează harul nu mai lucrează judecata și invers. Ca și cum ar exista la Dumnezeu vreun har lipsit de judecată (ca ieșit din minți). Sau ca și cum atunci când lucrează judecata nu mai lucrează harul (ca și cum ar exista la Dumnezeu vreo judecată fără milă și dar mântuitor, sau ca și cum ar înceta vreodată izvorul harului, adică al energiilor necreate).

⁶⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. II, pp. 98, 162.

În realitate este cu totul altfel, după cum ne învață Sfinții Părinți:

*Acela care iubește lucrurile bune și frumoase, tinde de bunăvoie spre harul îndumnezeirii, fiind călăuzit de Providență prin rațiunile înțelepciunii, iar acela care nu e îndrăgostit de acesta e tras de la păcat împotriva voii lui și lucrul acesta îl face Judecata cea dreaptă prin diferitele moduri de pedepse. Cel dintâi, adică iubitorul de Dumnezeu, e îndumnezeit prin Providență, cel de al doilea, adică iubitorul de materie, e oprit de judecată să ajungă la osândă. [...] Prin Providență Dumnezeu îndrumă în chip pozitiv pe om prin binefacerile ce i le dă fiecare clipă și prin meditația asupra lor; prin judecată îl abate de la rău, trimițându-i diferite cercetări. Aceste două moduri se alternează sau chiar se împletesc, ca într-o pedagogie părintească. În fiecare zi Dumnezeu ne dă bunurile sale și aproape în fiecare zi ne și ceartă. El zilnic stă la judecată cu noi, ca să ne scape de judecata neîndurată de la sfârșit.*⁶⁸

– n.n.]

E deci foarte important să știm în ce concepție de viață ne înscriem (idealism, epicureism - pragmatism, materialism, spiritualism) [dar credința unde a lăsat-o? Căci enumeră doar ideologii false. Nu o cunoștea, nu o practica, nu credea în ea, sau o confunda cu spiritualismul și de aceea a căzut în spiritism? – n.n.], ca să știm ce se consemnează și la ce să ne așteptăm chiar și numai într-un viitor apropiat.

[...]

Când greșim - avem libertatea și prostia de a greși - de la destinația noastră spirituală, cea gândită pe seama noastră la creație de Dumnezeu, faptul se înscrie ca Defecțiune, ca defectivitate, într-una din genele unuia din cromozomii care au de condus o zonă, un organ al făpturii noastre fizice [numai că genele nu conduc nici o zonă. Ele nu sunt minte, nici măcar circumvoluțiuni cerebrale, ca să spunem că ar fi în ele vreun centru coordonator prin care lucrează mintea. Ele doar sunt niște cărți de construcție ale organismului, având personalizarea lui – n.n.]. Informația codificată trece la arhivă, activul nostru genetic, și așteaptă prilejul transcrierii de la virtualitate la actualitate. Această genă cu înscriere negativă (a greșelii) se numește genă recesivă; informația se numește recesivitate și va traduce, va dirija o infirmitate, o deviere, o urâțire, o infirmare, o moarte, în linie ereditară spre viitor. [Mare necunoaștere a geneticii avea Părintele Arsenie Boca. Habar nu avea nici măcar despre noțiunile elementare. Doar se dădea mare savant și om de știință, fluturând termeni pompoși ca să impresioneze pe neștiutori și să-și facă faimă de sfânt genial. Așa cum nu știa sau se prefăcea că știe Sfinții Părinți la fel și cu știința, în realitate transpunându-și propriile patimi și neștiințe (sau cunoștințe mincinoase) în vocabular impresionant să facă vâlvă și să atragă gloatele de închinători (care nu cercetează nici Sfinții Părinți, nici știința, sau le cercetează superficial) spre el.

Haideți să vedem împreună care este realitatea genelor:

Organismele diploide au un număr de perechi de cromozomi omologi. Fiecare cromozom are locuri („locus” la singular, „loci” la plural) specifice de poziționare a unei gene.

Gena este cea care determină construcția unei proteine. Proteinele au un rol structural și funcțional.

Genele pentru fiecare caracter sunt perechi la organismele diploide, stând pe același locus de pe cromozomi omologi. Genele pereche sunt numite alele, provenite una de la tată, alta de la mamă, deoarece și un cromozom provine de la tată prin sămânța însuflețită a lui, iar celălalt de la mamă, prin sămânța însuflețită a ei. Alelele pot fi dominante D sau recesive r.

Cele dominante D sunt cele care pot fi transpuse în construcția proteinelor mult mai eficient ca cele recesive r, de aceea le și domină.

- Homozigoții de tip DD. Organismele cu alele identice se cheamă homozigote. Astfel că dacă pentru o proteină sunt două alele dominante DD se construiește acea proteină cu caracteristica dictată de ele.
- Heterozigoții de tip Dr. Organismele cu două alele diferite se cheamă heterozigote. Ele sunt una dominantă și una recesivă Dr. În acest caz se construiește în trup proteina dictată tot de D. Există și semidominanță.

⁶⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 282-283, 272.

- Homozigoții de tip rr. Numai dacă sunt împerecheate două alele recesive rr, atunci apare caracterul dictat de gena recesivă.

Așadar recesivitatea nu implică stricăciunea, ci variația.

Probabil că Părintele Arsenie Boca în analfabetismul său genetic voia să spună nu gene recesive, ci gene mutante (adică stricate de factori negativi). Dar acestea pot fi și dominante și recesive, recesiv nefiind sinonim pentru mutant.

Dar nici măcar genele mutante nu sunt arhive care stochează vreo informație dată de comportament, ci sunt gene stricate prin diferiți factori fizici, între care nu fac parte nici gândurile, nici cuvintele, nici ritualurile, nici comportamentele. Poate unele comportamente care expun organismul la anumiți factori mutageni, indirect pot favoriza mutația.

Genele recesive și nici măcar cele mutante nu infirmă nimic, după cum nici nu afirmă. Gena morții, sau apoptoică (este cea care dictează oprirea reproducerii celulei și moartea programată, tocmai pentru ca prin uzură să nu se producă celule anormale și să fie un echilibru constant între proliferare și eliminare).

Așadar nici genele recesive, nici cele mutante nu dirijează moartea. Cele mutante sunt în general defecte și purtătorul lor, din această cauză este bolnav, dar în nici un caz nu este dirijat de ele, ca de fapt de nimic sensibil și inteligibil, dacă nu vrea, ci de mintea și voia sa având libertatea de a refuza chiar și voia lui Dumnezeu, darămite dictatul unor aglomerări proteice. Trupul lui suferind este handicap sau scară spre cer, după cum îl lucrează el însuși. Moartea nu ne vine de la gene ci, dacă nu ne sinucidem, ne este un dar de la Dumnezeu venit tocmai în momentul cel mai potrivit pentru mântuirea noastră.

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea nici biologia, nici Ortodoxia. – n.n.] [...]

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruozitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte [fals. Uneori este îngăduită devierea spre smerenie și pocăință, deci viață veșnică. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea duhovnicia. – n.n.]. [...]

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici [antropologia pastorală nu trebuie să fie nicidecum vreun atac. Ci rugăciune și pocăință delicate, pătrunsă de cunoașterea firii, persoanei și mai ales a poruncilor, dogmelor și credinței Ortodoxe. Un bun duhovnic se poate lipsi cu ușurință de genetică și endocrinologie, dar de cunoașterea Sfinților Părinți și a căderilor de-a dreapta și de-a stânga, ba. Din păcate Părintele Arsenie Boca cu mult mai mult decât necunoașterea geneticii și endocrinologiei, avea cunoașterea mincinoasă în duhovnicie, aducând pierzare la atâția și atâția oameni care l-au urmat și au căzut în amăgire

11. *Furt viclean este robirea firii prin amăgire.*

*Sfășierea cu care sfășie diavolul pe cei răpiți de el, este junghierea voinței îndreptate spre viață în Dumnezeu și omorirea totală a amintirii acelei vieți. Iar pierzania este neștiința ce se naște în cei sfășiați, din lipsa cunoștinței lui Dumnezeu. Căci de aceea le fură gândul răpindu-i la sine, ca să-i lipsească de viața întru virtute și cunoștință.*⁶⁹

– n.n.] . [...]

REPERE

I. *Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)* [acum, după ce își demonstrează incompetența teologică, științifică și duhovnicească, dându-și cu părerea în toate, nu se mulțumește cu atât, ci se instalează singur pe tronul sfetnicului și îndrumătorului de preoți și arhierii, îndemnându-i să propage aberațiile dezvoltate mai sus și mai jos, ca pe o misiune mântuitoare. Slavă Domnului că nu s-a introdus încă, deși mulți au încercat să ne

⁶⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 393-394.

ispitească, o astfel de antropologie găunoasă în Teologie, ci se studiază Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Ioan Damaschin și toți Sfinții Părinți – n.n.]

II. *In lipsa unei cunoașteri amănunțite a omului - las că aceasta este o treabă și foarte grea, dacă nu chiar imposibilă [după cum am văzut și dăunătoare – n.n.], ținând seamă de diversificarea disciplinelor care-l studiază pe om, dar pe plan exclusiv natural, laic - sentimentul și conștiința răspunderii preotului dau de greutate imense. Terenul cere preotului cunoștințe la nivel contemporan. Oamenii - vârstele - nu se lasă convinși de ascultarea predaniei; ei se închid într-o autonomie și suficiență a științei, față de domeniul credinței, față de nivelul Revelației, al cunoștinței [și atunci preotul ce să facă? Să le confirme că au dreptate să creadă în aceste aberații, ba să se vădească incompetent în înțelesurile cele mai elementare ale științei, cum se arată Părintele Arsenie Boca și astfel să le piardă definitiv sufletului cu ideea că așa este cum zice știința că și preotul a confirmat-o..., sau să îi ridice la adevăr și să le arate slăbiciunile, îngustimea, contradicțiile și erorile științei, arătându-le lumina și lărgimea atotcuprinzătoare și de minte lămuritoare a Sfinților Părinți, care fac inteligibilă și știința? – n.n.] .*

III. *Autonomia omului - rebeliunea lui față de Dumnezeu și sufletul său, considerate ca „inexistente” - nu e libertate, ci păcat [această autonomie și rebeliune, poate marele păcat, nu se manifestă numai prin negarea sufletului și a lui Dumnezeu, ci mai ales prin înlocuirea ascultării cu propriile păreri, a smereniei cu părerea de sine și a Sfintei Tradiții cu tot felul de apucături din religiile superioare și din știința căzută – n.n.] [...]*

Cunoștințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriților față de Legea divină, înscrisă în fire, sub formă de instinct. Și mai urmăresc urmărirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: Păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu [fals. Păcatul este despărțirea de Dumnezeu sau absența binelui. Poate fi însușit și prin înșelare, și prin proprie invenție, nu numai prin conspirație cu diavolul. Două lucruri se străduie dracii să convingă pe om: ori că nu există, ori că dacă există el l-a pus pe om să păcătuiască, nu este bietul om vinovat – n.n.] .

Cu această definiție, de lucru, înțelegem dintr-o dată cum că numai Iisus a fost fără de păcat [dar de Maica Domnului cum ai îndrăznit să uiți preacuvioase? Este oare aceasta cuvioșie? – n.n.]. Adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea și viața și faptele Sale. [...]

Dumnezeu iartă (dacă-I ceri aceasta prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit nimic nu lasă. Așa scrie în Carte (Naum 1,3).

[iar ideea dumnezeului mânios, pedepsitor, răzbunător, ce vrea satisfacție prin ispășire pentru onoarea jignită. Ce spurcată credință apuseană propovăduia Părintele Arsenie Boca!

E adevărat că se spune:

Naum 1:2 Domnul este un Dumnezeu zelos, Domnul se răzbună, El cunoaște mânia. Domnul se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat. 3 Domnul este îndelung-răbdător și mult-milostiv, dar nepedepsit nimic nu lasă.

Dar iată cum pedepsește Domnul:

Psa 89:12 Că au venit blândețe preste noi și ne vom pedepsi.

Psa 88:30 De vor lăsa fiii lui legea mea, și după judecățile mele nu vor umbla. 31 De vor spurca dreptățile mele, și poruncile mele de nu le vor păzi. 32 Certa-voi cu toiag fărădelegile lor, și cu bățai strâmbătățile lor. 33 Iar mila mea nu o voi risipi de la dânșii, nici voi face strâmbătate întru adevărul meu. 34 Nici voi spurca așezământul meu; și cele ce ies prin buzele mele, nu le voi defăima.

Toiag și bățai, dar cu milă și blândețe.

Iar ispășirea? Iată-o:

1Co 15:3 Că am dat vouă întâiu care am și luat, cum că Hristos au murit pentru păcatele noastre după scripturi;

Gal 1:4 Carele s'au dat pre sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pre noi dintr'acest veac de acum rău, după voia lui Dumnezeu și Tatălui nostru.

Isa 53:1 Patimile, moartea și preaslăvirea lui Mesia. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? 2 Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca

să ne fie drag. 3 Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. 4 Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, 5 Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. 6 Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

Deci am putea spune că pe Sine S-a bătut, pentru păcatele noastre, mânia lui Dumnezeu fiind simțirea pe care o au cei care sunt vinovați, fiindcă s-au despărțit de El, iar nu o patimă răzbunătoare ca din cele prezente la oameni, deoarece Dumnezeu este mai presus de toată patima. În realitate această concepție o avea Părintele Arsenie Boca ca să-și justifice mânia neînfrântă și să și-o dogmatisească ca fiind „bici al lui Dumnezeu”. Dar în felul acesta construiește și prin aceasta o imagine a lui Hristos în care Acesta seamănă cu el, făcând din sine model universal al oamenilor și... al lui Dumnezeu.

Astfel Hristos, în concepția Părintelui Arsenie Boca, nu mai este chipul Tatălui, ci... chipul Părintelui Arsenie Boca.

1. *A patra luptă o avem de dat împotriva mîniei, oare trebuie alungată cu totul din suflet, pentru otrava ei ucigătoare. Cît timp stăruie în inimi, orbindu-ne mintea cu vătămatoarele ei întunecimi, nu vom putea ajunge nici să judecăm cu dreaptă chibzuință, nici să ne bucurăm de văzul unei sublime contemplații și nici să dăm sfaturi înțelepte altora. Nici părtași la viața adevărată și păstrători statornici ai dreptății nu vom mai rămîne, dar să mai încapă în noi lumina duhului și a adevărului! Căci zice Scriptura : «Turburatu-s-a de mânie ochiul meu» (Ps. 30, 9). Nici parte de adevărata înțelepciune nu vom avea, chiar de am trece de înțelepți în ochii tuturor, «Pentru că mînia sălășluiește în sânul celor nebuni» (Eccl. 7, 8), dar nici viață fără de moarte nu vom putea dobîndi, oricît de prevăzători s-ar părea că sîntem judecați de oameni : «Căci mînia îi pierde chiar pe cei prevăzători» (Pilde 15, 1), Nu vom fi în stare să păstrăm nici cîrma dreptății ajutați de un ascuțit discernămînt al minții, oricît de desăvîrșiți și vrednici de respect am fi socotiți de toata lumea : «Căci mînia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu» (Iacob 1, 20). Nici cîntecul gravă, pe care o întîlnim deseori chiar la oamenii acestui veac, n-o putem în nici un chip cîștiga, oricît de nobili și cinstiți am fi prin privilegiul nașterii, «căci bărbatul mînios este necinstit» (Pilde 11, 25). Nici la un sfat înțelept nu vom fi în stare să ne ridicăm vreodată, oricît de severi și plini de adîncă știință am părea, fiindcă «cel iute la mînie săvîrșește nebunii» (Pilde 14, 7). Nici la adăpost de turburări primejdioase și fericiți de păcate nu vom putea fi, chiar dacă nici o neliniște nu ne vine din partea altora, fiindcă «un om mînios așfîță cearta, și cel aprig săvîrșește multe păcate» (Pilde 29, 12).*

2. *Am auzit pe unii care, încercînd să aducă îndreptățire acestei foarte primejdioase boli sufletești, se grăbesc să-i micșoreze vina, printr-o neîngaduită interpretare a Scripturilor. De pildă, susțin că nu este greșit a ne mînia pe frații care cad în vreo greșeală, de vreme ce se spune că chiar Dumnezeu se înfurie și se mînie, fie împotriva celor ce nu vor să-L știe, fie contra celor care, cunoscîndu-L, îl disprețuiesc, cum este acel pasaj : «Și S-a aprins de mînie Domnul împotriva poporului Său» (Ps. 105, 40), sau cînd se roagă profetul, zicînd : «Doamne, nu cu mînia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți» (Ps. 6, 1). Ei nu înțeleg că, vrînd să li se îngăduie oamenilor o așa boală ucigătoare, aduc nemărginirii divine și fîntînii întregii curății jignirea unei patimi trupești²⁰³.*

3. *Dacă într-adevăr, cele ce se spun despre Dumnezeu trebuiesc luate în însemnarea lor trupească și strîmță, adică după literă, deci și doarme, cînd se spune : «Deșteaptă-Te, pentru ce dormi, Doamne ?» (Ps. 43, 25). Tot asemenea se zice despre El: «iată, nu va dormita și nici nu va adormi Cel ce păzește pe Israel» (Ps. 120, 4), și stă în picioare și se așează, cînd zice : «Cerul este scaunul Meu și pămîntul așternutul picioarelor Mele» (Isaia 66, 1), care «măsoară cerul cu palma și pămîntul îl cuprinde în pumnul Lui» (Isaia 40, 12), și se îmbată cu vin, cînd se zice : «Și S-a deșteptat Domnul, ca cel ce doarme, ca un viteaz amețit de vin» (Ps. 77, 71). «Cel ce singur are nemurirea și locuiește întru lumina cea neapropiată» (I Tim. 6, 16). Trec peste necunoașterea și uitarea, pe care le întîlnim deseori presărate în Sfintele Scripturi, cînd se face mențiune despre El, ca de pildă înfățișarea membrilor, care sînt prezentate ca cele ale unei ființe cu chip și alcătuire omenească, deci cu păr, cap, nări, ochi și față, mîini, și brațe, degete, pînțe și picioare. Dacă am vrea să le admitem pe acestea luate în sensul mărginit al*

literei, va trebui să se considere că Dumnezeu este alcătuit din membre cu înfățișare trupească, afirmație nelegiuită, de care trebuie să ne ținem departe.

4. Prin urmare, așa cum nu pot fi interpretate asemenea expresii după literă²⁰⁴, fără a săvârși un grozav sacrilegiu față de Cel pe care autoritatea Sfințelor Scripturi ni-L înfățișează ca nevăzut, de negrăit, necuprins, mai presus de minte, nepătruns, simplu și fără alcătuire, tot așa și tulburarea furiei sau a mâniei nu i se poate alătura acelei naturi veșnice, fără a comite o mare blasfemie. Printr-o imagine de acest fel, a membrilor, trebuie să înțelegem însușirile mai presus de fire ale lui Dumnezeu și nemărginitele Lui lucrări, care nu se pot face înțelese decât prin aceste numiri obișnuite ale membrilor.

De pildă, în imaginea gurii, trebuie să recunoaștem cuvântul Lui, care se adresează de obicei cu blîndețe simțirilor tainice ale sufletului nostru, sau cel care a vorbit la fel părinților noștri și profeților. În cea a ochilor, vom putea cunoaște nemărginirea privirii Sale, care vede și cercetează toate, fără a-i scăpa nimic din cele ce săvârșim, și ce va trebui să săvârșim sau gîndim. În menționarea mîinilor, vom recunoaște înțelepciunea și lucrarea prin care El însuși este și Creatorul și Ziditorul a toată făptura. Și brațul este semnul puterii și cărmuirii, prin care pe toate le sprijină, le stăpînește și le diriguie și, ca să trec sub tăcere celelate, părul alb ce altceva poate arăta decât adîncă existență și nemărginire în timp a divinității, care, fără de început și mai înainte de vreme, este mai presus de toată zidirea.

Tot așa, cînd citim despre mînia sau furia lui Dumnezeu, nu trebuie să înțelegem *αυτοπάθως*, adică după josnica patimă omenească, ci într-un chip demn de Dumnezeu, care-i străin de orice patimă, în felul acesta, Îl putem considera drept judecătorul și osînditorul tuturor faptelor rele din această lume și, luîndu-ne după înțelesul acestor cuvinte, să ne temem de înfricoșătorul platnic al faptelor noastre, și să nu îndrăznim a admite ceva împotriva vrerii Lui.

Într-adevăr, omul întotdeauna s-a temut de cei despre care știe că se mînie, și de aceea se ferește să-i supere. Așa, în fața unor foarte drepți judecători, de obicei se tem de mînia lor pedepsitoare cei a căror conștiință este apăsată de vreo vinovăție, și asta, nu pentru că s-ar afla vreo pornire de răzbunare în sufletele celor care au să dea o sentință dreaptă, ci pentru că acesta este sentimentul ce-l încearcă cei ce se tem chiar în fața celui ce aplică legile, după o examinare și cumpănire dreaptă. Oricît de mari ar fi blîndețea și bunătatea cu care este făcută judecata, ea este socotită ca izvorînd dintr-o grea și foarte pornită mînie de către cei ce au trebuit să fie supuși din vina lor osîndei.

Ar fi lungă înșirarea și nepotrivită cu scopul lucrării, dacă am sta să lămurim toate cîte s-au spus în sens figurat în Scripturi despre Dumnezeu asemuit cu făptura omenească. Pentru trebuința de acum, ar fi cam de ajuns cele ce am spus despre patima mîniei, pentru ca nimeni să nu-și mai tragă prilej de boală și moarte veșnică tocmai de acolo, unde se caută sfințenie și nemurire, tămăduirea vieții și mîntuirea.

5. Prin urmare, monahul, care tinde spre desăvîrșire și dorește să se lupte după regulă în războiul duhului, să se țină departe de orice păcat al mîniei și furiei, și să asculte ce-l învață pe el calitatea de vas ales: «Orice mînie și izbucnire și defăimare să piară de la voi împreună cu orice răutate!» (Efes. 4, 31). Cînd zice: «Toată mînia să piară de la voi» nu exclude pe vreuna, ca fiind trebuitoare și folositoare. Și dacă trebuie să-l vindece pe fratele, care a păcătuit, s-o facă în așa fel, încît, preocupîndu-se să-i aducă tămăduire unuia, care suferă, poate de o mai ușoară fierbințeală, să nu se prăvălească chiar el din cauza mîniei lui aprige în boala mai cumplită a orbirii. Se cuvine neapărat ca, cel ce vrea, să vindece suferința altuia, să rămînă sănătos și ferit de orice slăbiciune, ca să nu i se aplice și lui acel cuvînt al Evangheliei: «Doctore., vindecă-te pe tine însuși mai întîi» (Luca 4, 23), căci vîzînd paiul din ochiul fratelui, nu vede bîrna din ochiul său și cumva vedea să scoată paiul din ochiul fratelui cel care în ochiul lui are o bîrnă?

6. Pornirea de mînie aprinzîndu-se din orice motiv, întunecă ochii minții, căci, vîrîndu-li-se în ei «bîrna» ucigătoare a unei boli mai grele, nu le îngăduie să mai vadă soarele dreptății. Nu interesează dacă se pune peste ochi o foaie de aur, de plumb, sau de orice metal: valoarea metalului nu aduce cu sine nici o deosebire în felul orbirii.

7. Negreșit avem sădită în noi mînia spre o destul de bună slujire, la care este folositor și sănătos să recurgem numai atunci cînd fierbem de mînie împotriva pornirilor ticăloase ale

inimii noastre și ne indignăm că cele, de care ne rușinăm a le face, sau vorbi în fața oamenilor, s-au furișat în ascunzișurile inimii noastre. Firește, prezența îngerilor și a lui Dumnezeu însuși, care pătrunde cu vederea pretutindeni și în toate, și căruia nu-i pot rămîne ascunse în nici un chip tainele conștiinței noastre, ne cutremură de spaimă.

8. Tot astfel, ne aduce bună slujire, cînd ne pornim împotriva mîniei însăși, care s-a furișat în noi contra fratelui și alungăm întîi toate îmboldirile ei ucigașe, fără a-i îngădui să aibă lăcaș în adîncul inimii noastre.⁷⁰

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca, dacă tot căuta desăvârșirea, să fi început prin a lupta împotriva furiei sale, pe care o avea cu pretext misionar și care o dezvoltă împotriva arhierilor, confrăților în preoție, și bieților oameni necăjiți, care veneau la el ca la un păstor, neștiind că vor da de un lup mînios, bici al lui Dumnezeu.

Da să mai și pui patima ta pe seama lui Dumnezeu, câtă amăgire! – n.n.]

[...]

[după ce am văzut cum pune pe seama lui Dumnezeu propria mînie, cu pretextul geneticii, să vedem cum pune pe seama lui Dumnezeu (și a sănătății firii pe care El a făcut-o) propriile poftă, cu pretextul hormonilor – n.n.]

In conviețuirea căsătorească nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. [dar e cea mai bună înfrînarea. Prin convingere, împreună pătimire și cunoaștere de sine. După cum ne învață Sfinții Părinți, dacă se poate, până la a ajunge la curăție, izvor și de sănătate. Altminteri cei doi se uzează și au suferință în trup – n.n.]

Abuzul atinge pe soț [în realitate și pe soție – n.n.], refuzul atinge pe soață și pe soț. Cum aceasta ? Așa-i făcut omul de (către) Dumnezeu: bărbat și femeie: un singur trup [fals: Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. 22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. 23 Și a zis Adam: „Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.”. 24 De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup. A fi luat dintr-un trup nu e tot una cu a fi un singur trup. Ci ei devin („vor fi”) un singur trup. Dacă ar fi fost un singur trup, nu mai era nevoie să spună că vor fi un trup. Aceasta se petrece în viitor, în două modalități. Fie prin împreunare, în mod trupesc, ca un simbol de învățătură sădit în experiența noastră din simțire pentru a înțelege adevărata menire a firii în veșnicie, adică de nuntă cu Hristos. Fie prin împărtășanie, în mod duhovnicesc, feciorelnic, atunci când Sfânta Biserică va fi mireasa și Trupul lui Hristos, luată din coasta Lui, de unde a curs sânge și apă. Fiindcă noi suntem creștini, Sfânta Cununie recapitulează în sine amândouă modurile. Se începe ca într-un Vechiul Testament de la unirea prin relația trupestă și se ajunge la Noul Testament: Efe 5:29 Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Hristos Biserica, :30 Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. :31 De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. :32 Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserica.

– n.n.].

Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru [în realitate nu numai că nu înțelegem nimic, dar ne și amețim de cap, căzând în înșelare, cum a pățimit bietul Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

*Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condițiuni, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7-8 (depinde cum sunt numărate) pe toată verticala staturii noastre. Două sunt în cap - responsabile cu comenzile și cu modul de funcționare al tuturor celorlalte. **Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanță cu concepția ta de viață, în care te integrezi trup și suflet** [aceleași ineptii ca la genetică. Nu s-a făcut nici un studiu care să dozeze hormonii în funcție de religie sau mentalitate. Și nu s-a făcut, fiindcă în realitate acestea nu influențează,*

⁷⁰ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 212-216.

decât indirect poate, prin practicile care le implică. Vedeți comentariile ce dezbat această problemă la genetică – n.n.] .

Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcționeze într-un mod sau să funcționeze într-un alt mod, e destul să dau de exemplificare două concepții de viață diametral opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în turma lui Epicur și altfel vor conduce iconomia ta endocrină, când te integrezi în turma lui Hristos [după ce nu dovedește nimic, ci demonstrează ipoteza prin aceeași ipoteză, ca să nu fie prins cu ocaua mică sare direct la preocuparea sfinției sale, pentru care a făcut atâta introducere, scopul pentru care a construit această demonstrație, plictisindu-se să mai inventeze minciuni pentru celelalte glande. Suficient cât a aburit cititorul prin impresia ce i-a sădit-o că este cunoscător rafinat al endocrinologiei – n.n.] .

Sărim peste celelalte glande de pe verticala omenească și ne oprim puțin la cele sexuale. Aci-i aci. Aci au fost lăsați oamenii fără nici o cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în banii lui, cu greșelile și ereziile sale [e adevărat. Și ca și cum nu ar fi fost îndeajuns, continuă și Părintele Arsenie Boca cu același stil, dar mai grav, că e din gura unui ieromonah Ortodox, care ar fi trebuit să apere curăția și adevărul, nu să le combată printr-o falsă știință – n.n.] .

S-o luăm, fugitiv, cu puțină biochimie endocrină. Sexele - bărbat și femeie - se caută la maturizare unul pe altul, trecând peste orice bariere ale oricui [ce înjosire la adresa și a bărbaților și a femeilor, dărâmând barierele puse de Sfânta Ortodoxie împotriva păcatului. Îi reduce la sexe ce se caută... poate că asta este experiența sfinției sale personală, și o generalizează – n.n.] . Totuși e bună, și foarte bună chiar, și puțină minte și cât de câtă cunoștință pozitivă a faptului acestuia, a continuității vieții. Constituțional, natura bărbătească are o glandă în plus față de femeie: prostata.

[Iată cum își începe întreaga demonstrație putredă de la o minciună:

După Părintele Arsenie Boca prostata ar fi o glandă endocrină.

Uitați acum la lista glandelor endocrine:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Gland%C4%83_endocrin%C4%83>, luni, 9 noiembrie 2015

Hipotalamus;

Glandă pituitară;

Glandă adrenală;

Glandă paratiroidă;

Glandă tiroidă;

Insulele lui Langerhans;

Testicul;

Ovar;

Glandă pineală.

Unde este trecută în această listă prostata? Sigur, ucenicii hipnotizați vor zice: chiar dacă nici un om de știință nu a observat până acum, dacă a spus Părintele Arsenie Boca este glandă endocrină! Dar atunci, pentru ei, sfinția sa este un papă infailibil – n.n.]

Aceasta spune foarte importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multor necazuri ivite în familie.

Tot pentru clarificare trebuie spus și numele produselor de biosinteză ale glandelor: hormonii. [vedeți cum își repetă ineptia? Producerea de hormoni este caracteristica glandelor endocrine. O glandă este un organ situat în corpul unui animal, care sintetizează o substanță deosebită, pe care o poate trimite direct (glandă endocrină) în circuitul sanguin sub formă hormoni (și cei ce produc laptele matern) sau o eliberează sub formă de secreție exocrină (glandă exocrină) prin cavitățile din interiorul corpului sau de la suprafața acestuia⁷¹. Așadar prostata este o glandă exocrină. Ea nu produce hormoni ci secreții exocrine care reprezintă 25-30% din spermă – n.n.]

⁷¹ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Gland%C4%83>>, joi, 19 noiembrie 2015

Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande, și vărsate în circuitul mediului intern al sângelui, cu ajutorul cărora circulă prin tot organismul, cu activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg în bune condiții de viață, internă și externă [cum se varsă secrețiile prostatei în sânge? Iată o a doua minciună sugerată de Părintele Arsenie Boca. Sau a câta minciună din cele pe care erau construite viața, mentalitatea și predica sfinției sale – n.n.] .

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârânătoare de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul⁷²

Iată cum tocmai ați citit și alte minciuni, din cele nenumărate, susținute de Părintele Arsenie Boca , falsul iconar și mincinosul învățător de la Drăgănescu, în faza de *concluzi[e]a celor cinci decenii (1939-1989) de „antropologie pastorală și documentație pe teren”*, după cum sugerează scotocitorul osârdnic printre hârțiile lui, autorul cărții de mai sus.

Haideți acum, împreună, să analizăm aceste minciuni:

1. De când sărurile acidului glutamic sunt hormoni? De când sunt sintetizate de prostată? În afară de asta, ele se găsesc și în legume, și în fructe din abundență. Și femeia și bărbatul le pot procura cu simplitate, din hrana de toate zilele, fără a se preocupa de el.
2. Prostata este o glandă exocrină, iar nu endocrină. Ea are rolul de a produce un lichid alcalin, vehicul pentru sămânța bărbătească și contribuie la expulzia sa prin musculatura netedă. Nu sintetizează nici un hormon și nici săruri ale acidului glutamic.
3. Nici măcar sperma nu conține aceste săruri sau acest acid.

Haideți să citim împreună câte ceva despre compoziția spermei:

Compoziția spermei umane:

Componentele spermei sunt două: sperma și plasma seminală. Plasma seminală, în schimb, este produsă din compuși secretați de vezica seminală, prostată și glandele bulbouretrale.

Plasma seminală umană conține o gamă complexă de constituenți organici și anorganici.

*Plasma seminală constituie un mediu nutritiv și protector pentru spermatozoizi în timpul traiectului lor spre aparatul reproducător feminin. Mediul vaginal este unul ostil pentru gameții masculini, deoarece acesta este unul foarte acid și plin de celule pentru imunitate. Componentele plasmei seminale compensează acest mediu, prin faptul că aceasta conține amine bazice cum ar fi **putrescina**, **spermina**, **spermidina** și **cadaverina**, care sunt responsabile pentru mirosul și aroma spermei.*

[să ia aminte cu ce se împărtășesc cei ce sunt pasionați de acest lichid: cu putrescină și cadaverină, adică cu moartea. A îngăduit Dumnezeu chiar și prin aceste denumiri date de oamenii de știință să înțelegem către ce ne îndreaptă cu pași rapizi împreunarea trupească, de unde ne vine în fire stricăciunea și moartea, nicidecum sănătatea și echilibrul, după cum sugerează pasionatul de la Prislop – n.n.]

Aceste baze alcaline contraatacă mediul acid din canalul vaginal și protejează ADN-ul din spermă de denaturarea acidă.

[deci, rolul lor nu este să fie absorbite, ci să contraatace mediul acid. – n.n.]

Componentele și contribuțiile spermei sunt următoarele (glanda, %, descrierea):

- testicule 2-5%[1] aproximativ 200-500 milioane de spermatozoizi, produși în testicule, sunt eliberați la ejaculare;
- vezica seminală 65-75% aminoacizi, citrat, enzime, fructoză (principala sursă energetică a spermatozoizilor, care se bazează pe zaharurile din plasma seminală pentru energie), fosforilcolina, prostaglandine (implicate în crearea unui răspuns de imunitate a femeii împotriva spermei străine) [vedeți că până și organismul femeii se apără ca față de un corp străin față de sămânța străină, cum ar putea zice cineva că are nevoie de ea? – n.n.] ,
proteine, vitamina C

⁷² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 238-254.

- prostata 25-30% acid citric, fibrinolizină, antigen specific prostatei, enzime proteolitice, zinc (servește la stabilizarea cromatinei din ADN în celulele spermei. O deficiență în zinc poate să cauzeze o fertilitate mai scăzută datorită fragilității crescute a spermei. Deficiența de zinc poate să afecteze în mod advers și spermatogeneza.)
- glandele bulbouretrale < 1% galactoză, mucus (servește la intensificarea mobilității spermatozoidilor în vagin creând un canal vâscos pentru ca spermatozoidii să înoate prin el și să prevină difuzia lor în spermă. Contribuie la aspectul gelatinos al spermei), acid sialic [...]

O trecere în revistă din 2005 a cercetărilor a raportat următoarele proprietăți fizice și chimice ale spermei umane:[3]

Proprietate	Per 100mL	Într-un volum mediu per ejaculare (3,4 ml)
Calciu (mg)	27,6	0,938
Clor (mg)	142	4,83
Citrat (mg)	528	18,0
Fructoză (mg)	272	9,25
Glucoză (mg)	102	3,47
Acid lactic (mg)	62	2,11
Magneziu (mg)	11	0,374
Potasiu (mg)	109	3,71
Proteine (g)	5,04	0,171
Sodiu (mg)	300	10,2
Uree (mg)	45	1,53
Zinc (mg)	16,5	0,561
Capacitate tampon (β)		25
Osmolaritate (mOsm)		354
pH	7,7	
Viscozitate (cP)	3-7	
Volum (ml)	3,4	

Valorile pentru volumul mediu au fost calculate și rotunjite la trei cifre semnificative. Toate celelalte valori sunt cele oferite în trecerea în revistă.⁷³

Unde sunt sărurile acidului glutamic? Dar, după cum vom vedea din comentariile ucenicilor înfierbântați (la observațiile pline de bun simț ale unei cercetătoare în domeniu, care îl contrazicea pe bună dreptate, mâhnită fiindcă aberantele afirmații ale sfinției sale nu sunt numai mincinoase, nesuținute științific, dar și vătămătoare fecioriei și duhovniciei), pentru ei evidențele nu contează. Părintele Arsenie Boca este mai infailibil ca un papă ex cathedra.

4. Glutamatul (sărurile acidului glutamic) este un neurotransmițător care, în exces, duce la distrugerea neuronului și la epilepsie. Dacă am păstra logica Părintelui Arsenie Boca oamenii ar trebui să se ferească de împreunarea trupească ca nu cumva să își distrugă creierul sau să facă accident vascular cerebral, și unele boli, precum scleroza amiotrofică, latirismul, autismul, unele forme de retard mintal, boala Alzheimer și epilepsie:

Transportatorii de glutamat se găsesc în membranele neuronale și a celulelor gliale. Ei transportă rapid glutamatul din spațiul extracelular înăuntrul celulei. În leziuni cerebrale, acest proces determină ionii de calciu să pătrundă masiv în celule prin intermediul canalelor care aparțin receptorilor NMDA. Creșterea concentrației calciului intracelular duce la apoptoza (moartea – n.n.) neuronului, procesul fiind numit excitotoxicitate.

Mecanismele morții celulare sunt:

- Distrugerea mitocondriilor,
- Glu/Ca stimulează factorii transcriptionali pro-apoptotici, sau inhibă factorii de transcripție pentru genele anti-apoptotice.

⁷³ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Sperm%C4%83#Compozi.C8.9Bia_spermei_umane>, joi, 19 noiembrie 2015

Excitotoxicitatea cauzată de glutamat apare în timpul cascadei ischemice cerebrale, fiind asociată cu accidentul vascular cerebral, și unele boli, precum scleroza amiotrofica, latirismul, autismul, unele forme de retard mental și boala Alzheimer.

Acidul glutamic este implicat în crize epileptice. Microinjectia de acid glutamic în neuroni produce depolarizări spontane la intervale de aproximativ o secundă, iar acest model de declansare este similar cu ceea ce este cunoscut sub numele de schimbare paroxistică depolarizatoare în atacurile epileptice⁷⁴.

Vedeți ce dăunător poate fi acidul glutamic ca și sărurile lui în exces?

Dar poate că sunt unii care, neținând cont că totul este o mare farsă jucată de duhurile hinduse prin gura Părintele Arsenie Boca, susțin (deși știința demonstrează contrariul) că dacă sfinția sa așa a spus, el nu poate vorbi decât de la Sfântul Duh. Așa că prostata, contrar biologiei, medicinei și întregii științe este totuși o „glandă endocrină” care sintetizează „hormonul” numit săruri ale acidului glutamic, iar acelea dau astfel de efecte doar în exces, în schimb administrate echilibrat și constant, furnizează (pe lângă plăcerea de care nu se pot lipsi și pentru care îl și apreciază pe Părintele Arsenie Boca, că le-a justificat-o) sănătate mintală și progres nervos.

Ei recomandă atunci să se facă doar „administrarea lui necesară și suficientă printr-o împreunare trupească echilibrată și o absorbție sporită” (desigur prezentă doar la ucenițele Părintelui Arsenie Boca, prin efectul placebo, căci mucoasa vaginală, în realitate, nu permite absorbția acidului glutamic sau a sărurilor lui la nici o femeie). Aceasta le-ar feri pe femeile arsenice și de curențe, și de exces; și de refuz, și de abuz.

Ne vedem, astfel, obligați de iraționalitatea scrierilor Părintelui Arsenie Boca și de gândirea nefinalizată a ucenicilor sfinției sale să analizăm ce ar fi exces pentru firea noastră căzută în legătură cu împreunarea trupească și cum se face absorbția prin vagin, pentru a descoperi încă două minciuni propovăduite de Părintele Arsenie Boca prin aceste spumoase cuvinte, concluzia viețuirii îndelungate lângă și mai efervescenta Maică Zamfira din „*Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*”.

5. Să studiem acele fapte care nu sunt conduse de minte, ci de instinct. Nefiind conduse de minte nu pot fi pildă pentru om, fiindcă omul trebuie să-și stăpânească instinctele. În schimb pot arăta până unde merge instinctul în mod firesc și la om, și de unde încep excesele unei minții întunecate, conduse de patimi, de nălucirile plăcerilor și căzută sub fire, specifică numai omului trupesc.

Dobitoacele cele necuvântătoare, împreunându-se doar când le dictează instinctul, ne arată care este normalul firii noastre căzute. Excesele față de ce fac ele provin, așadar, nu din instinctele firii, ci din găselnițele minții care vrea să slujească plăcerii, inventând și provocând astfel tot felul de pretexte, printre care și ideea că prin împreunarea deasă ar ajunge la sănătatea și normalitatea firii.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Părintele Nicodim Măndiță, un învățător popular, ce s-a adresat și el oamenilor simpli, tot în aceeași perioadă ca și Părintele Arsenie Boca, dar spre deosebire de ultimul și-a păstrat viața nepătată, atât politic cât și moral, neabătându-se nici cu faptele, nici cu învățătura de la Sfânta Predanie. Cu adevărat este un model de sfințenie, oricât putând a fi propus pentru canonizare. Însă lumea nu-l iubește, fiindcă, spre deosebire de pictorul de la Drăgănescu, o oprește de la păcat și mentalitățile ei demonice. Intelectualii au găsit pretextul în a-l respinge că nu are flexibilitate și rafinament (în realitate sfinția sa nu umblă cu compromisuri și filozofii de doi lei bucata, ca să pară interesant ca studentul în religii superioare), iar oamenii simpli îi reproșează că nu face minuni spectaculoase (ceea ce în realitate ne arată că s-a adresat oamenilor credincioși, ce umblă după poruncile lui Dumnezeu, nu oamenilor necredincioși fascinați de duhurile amăgitoare și spectaculoase, ce vor să atragă spre mentalități eretice prin hipnoza falselor minuni demonstrative).

Am preacurvit cu soția mea când era gravidă (însărcinată). . . în timpul scurgerilor de sânge lunare. . . și până în 40 de zile de la nașterea pruncului.. în zilele oprite: Sâmbăta, Duminică, Luni, Miercuri, Vineri, în sărbători, în cele patru posturi și în ajunurile din cursul anului? (c)

⁷⁴ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Acid_glutamic>, luni, 9 noiembrie 2015.

c) **Medicii binevoitori ai omenirii spun că cei căsătoriți trebuie a se împreuna numai odată sau de două ori pe săptămână, Marțea și Joia după rânduiala creștinească, când nu-i sărbătoare sau post, ca să aibă copii sănătoși, vioi și activi în viața lor. împreunarea se face numai în scopul facerii de copii. Priviți moravurile genezice ale animalelor. Ele se împreună (gonesc, mârlesc.) rare ori, numai pentru înmulțire.** [în medie de două ori pe an – n.n.] După ce a zămislit nu se mai împreună. Și omul, în loc de a fi superior animalelor, să devină mai bestial decât ele?! **Legile indiene recomandă oamenilor a NU avea raporturi sexuale decât de 3—4 ori pe lună, ba în lunile de vară numai odată pe lună; iar cei trecuți peste 50 de ani să se astâmpere. Oare creștinii să se pogoare tot mai jos, dedesubtul necreștinilor!?** [păgânii pot fi și un bun exemplu, când sunt mai înfrânați. Mai jos vedem că sunt și un rău exemplu, când sunt desfrânați. Ne întrebăm de ce Părintele Arsenie Boca a luat din păgânism tocmai învățăturile ce îndeamnă la desfrânare, dându-le o mască științifică și Ortodoxă? — n.n.]] (Vezi „Oglinda Duhovnicească”, pp. 1546 — 1736; 2309 2313, de autor, și nota întrebării 172, pp. 446 — 456 din această carte).

Cei căsătoriți trebuie a se abține de la împreunări trupești: Lunea, Miercurea, Vinerea, Sâmbăta, Duminica, în sărbători mari și în posturi, „ca să se îndeletnicească cu postul și cu rugăciunea” (1 Cor. 7 5), pe cât este cu putință, precum și în timpul scurgerilor lunare, al purtării sarcinii și pînă după 40 de zile de la nașterea pruncului.

„Cei căsătoriți sînt datori a-și fi lor înșiși judecători, adică, este cuviincios lucru a se depărta unul de altul prin învoirea fiecăruia, când se zăbovesc în rugăciune, apoi să se împreune iarăși, a spus Pavel Apostolul“ (1 Cor. 7 5; Sf. Dionisie, 3).

„Femeia care va fugi de bărbatul ei, urînd împreunarea bărbătească, și va vrea să umble așa (contra rânduiei), anatema (Să fie)“. (deci păzirea curăției în familie numai cu învoirea celor doi și nu prin ura față de slăbiciunile firii, ci din dorința vieții feciorelnice în doi, cum vom vedea mai jos – n.n.) [...]

283) **Am preacurvit peste fire cu soția mea și cu alte femei (cu soțul meu, cu alți bărbați), primejduindu-mă vremelnic și veșnic? (a)**

a) **CURVIA PESTE FIRE. Cel ce va umbla cu femeia lui peste fire, ani 5 și Preot să nu se facă... Așa să canonisești și pe femeie, de va fi fost cu voia ei; iar de-i va fi fost cu sila, s-o canonisești mai ușor, însă precum vei pricepe tu sila ei (Canon Molitfelnic). Cel ce va umbla cu femeie străină peste fire, 15 ani. Bărbatul de se va afla cu femeia afară de fire, care lucru este afară de fire i omenească, acela să se despartă din alesul și blagoslovitul neam al Creștinilor, ca o amestecare rea și lucru rușinat, și să se despartă de dânsul muierea (de nu-și revine, nici face roade vrednice de pocăință, n.n.) fără de cuvîntul nimănui, și să își ia zestrea ei și darurile cele de dinaintea nunții, și din averea lui cât va fi a treia parte peste darul nunții dinainte, atîta sa ia (după o pravilă veche de la Ohrid). Care va face cu muierea lui afara de fire, acela Preot să nu se facă; ci numai să se despartă de tot de dânsa și dacă se va despărți, atunci să se canonisească 15 ani să nu se Cuminece (Postnicul și Grigore Soluneanul, PAI.B. gl. 231).**

284) **Am păcătuit contra firii și rânduiei omenesti, pe dinapoi ca dobitoacele ? (b)**

b) **Prin împreunarea pe dinapoi ca dobitoacele, oamenii se degradează, devin scârboși, spurcați, decăzuți de pe treapta demnității omenesti, depărtează de la ei pe îngerii păzitori, mânie pe Dumnezeu, și apropie de ei pe necurații draci. "Omul în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte, și s-a asemănat lor“ (Ps. 48 72, 27).**

285) **Am păcătuit cu femei, cu bărbați, cu copii, pe unde nu se cade (pe șezut, sodomie) ? (c)**

c) **Păcatul sodomiților se numește tot felul de desfrânare împotriva firii, precum și felurile păziri sau împiedicări cu intenția de a nu face copii, în afara de rânduiala păzirii curăției** [deci și metoda calendarului, pe care o propovăduia Părintele Arsenie Boca fiind atât de „atárnător” în mentalitatea sfinției sale, de împreunarea trupească, astfel ca nici măcar bolile ce pun în pericol femeia însărcinată și fătul să nu împiedice plăcerea. Dar vom vedea că spurcata idee arsenică a sănătății prin sămânța bărbătească duce și la o altă concepție de împreunare împotriva firii (sau perversiune sexuală) enumerată și de Părintele Nicodim Mândiță și practică de păgâni atât în Tantra Yoga, în satanism, în orgiile dionisiace sau bachice, dar și în practica lor curentă– n.n.].

Păcatul acesta este în strînsă legătura cu păcatul aruncării pruncilor născuți, ce domina în păgînism (Rom. 1 25—27). Deși în societatea sălbaticilor, a păgînilor sau idolatriilor, uciderea pruncilor găsea oarecare trecere sau simpatie în lumea aceea bestială și depravată îngrozitor, însă în societatea noastră creștină și civilizată, nu poate avea nici îngăduire, nici scuză. Diferitele specii ale acestui păcat urâcios se află în mai multe locuri ale Dumnezeieștilor Scripturi și în canoanele Sfinților Părinți (Pidalion, o.c. filele 465; 469; 470). Cei care fac sodomie cu bărbați, sau cu femei, sau cu tineret, stricătorii de parte bărbătească (sodomitenii) și stricătorii de vite, ca și ucigașii, fermecătorii, preacurvarii, idolatrii, sînt vrednici de aceiași pedeapsă, se canonisesc cu 15 — 20 ani (Rom. 1 26—32; Sf. Vasile, 7; 62; Sf. I. Post. 18; P.M.B. gl. 231; vezi și nota întrebării 151, pp. 413 — 414, din această carte).⁷⁵

Omul împreunându-se mai des decât dobitoacele și în poziții nefirești, nu pentru zămislirea de prunci, arată că pricina nu este vreun echilibru însănătoșitor dictat firii, ci îmbolnăvirea imaginației și simțirii de plăcerea păcătoasă, care duce în timp și la îmbolnăvirea trupului. Aceasta este cauza inventării pretextelor pentru împreunarea deasă care strică mentalitatea și generează tot felul de ideologii obsedate de sex. Dar în același timp este și ea, într-un cerc vicios, influențată, desfrînată și impulsionată de astfel de mentalități. Gravitatea cea mare apare nu când Freud sau nu știu ce guru propovăduiește acestea ci tocmai un ieromonah Ortodox cu aură de Sfânt, construită cu grijă de cei ale căror interese oculte a slujit o viață întreagă.

Astfel nu numai că *Psa 48:21 omul în cinste fiind n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte, și s-a asemănat lor*, ba chiar s-a pus prin pofta nerațională sub ele. Vă dați seama ce lipsă de raționalitate, și cu atît mai mult de omenie, la acest învățator faimos, dar găunos? El ridică dobitocia necuvântătoare, pofta nerațională, atârnaarea de împreunarea trupească (pe cea mai prejos decât firea dobitoacelor, dar, după cum vom vedea mai jos, chiar și pe cea împotriva firii), la rangul de normalitate și sănătate. Cum poate fi propus la canonizare un astfel de dușman de calibru crescut al neamului omenesc, ce propovăduiește stricăciunea ca normalitate, pofta fără de minte ca raționalitate și moartea ca viață?

Am spus că învățăturile Părintelui Arsenie Boca îndeamnă la păcate împotriva firii, nu numai prin sfătuirea de a practica metoda contracepției calendarului. Dar încă și prin mai ce? Poate fără să vrea, prin aceste teorii, Părintele Arsenie Boca îndeamnă la gomarie.

Haideți să vedem cum, descoperind în același timp și a 6-a minciună din afirmațiile sfinției sale:

6. Absorbția substanțelor (deci și a sărurilor acidului glutamic) prin mucoasa vaginală este extrem de redusă, aproape inexistentă, în schimb prin mucoasa bucală este cea mai rapidă și mai consistentă din întreg organismul uman. Femeile dornice să asculte de Părintele Arsenie Boca vor dori să își administreze sărurile acidului glutamic de la bărbați direct prin mucoasa bucală (spurcată consecință ale unei gândiri vulgare provenită de la cel care a înșelat pe atîția să îl considere Sfânt. Sau mai bine spus roadă vicleană a amăgirii duhurilor ce vor să batjocorească Ortodoxia, a Cărei esență este fecioria. Doamne, păzește-ne de lucrările cele spurcate ale celui viclean!)

Particularitati ale absorbției prin mucoasa uretrala si vaginala

- absorbția este redusă [...]

Particularitati ale absorbției prin mucoasele tubului digestiv

Abs prin muc bucala:

- sublingual efectul se instaleaza in 1-3 min.

- circ venoasa de la acest nivel se varsa in vena cava superioară.

- Avantaje: absorbția rapida, medicamentul este protejat de degradarea sucului gastric [cum s-ar degrada dacă ar ajunge în stomac – n.n.] si de trecerea prin „primul pasaj hepatic” (ex: nitroglicerina) [dar nimeni nu împiedică un om ahtiat după plăceri și montat de Părintele Arsenie Boca să gândească aceleași lucruri și despre sărurile acidului glutamic – n.n.]

În realitate, cele ce au această perversiune sexuală numită gomarie sau sex oral, nu numai că se hrănesc cu putrescină și cadaverină, adică cu însăși moartea lor, ci se despart și de

⁷⁵ Protos. Nicodim MĂNDIȚĂ (după SFÂNTUL ATANASIE AL CRETEI), *Calea sufletelor în veșnicie sau cele 24 vămi ale văzduhului*, Volumul 2, Ed. Lumină din lumină, București, ²1992, pp. 747, 760-761.

Dumnezeu. Ele înlocuiesc Sfintele Taine, unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos (focul dumnezeiesc ce arde păcatele și ne dă o viață duhovnicească), cu secrețiile spurcate ale unui trup bărbătesc stricat și muritor. Ele primesc astfel, sărmanele, o viață trupească dărâmată de ahtierea după niște plăceri împotriva firii. Până acolo se strică firea, încât de dragul plăcerii trupești și imaginative mai intense trec chiar și peste scârba firească față de gustul și mirosul unei asemenea necurății puturoase, pentru a-și împlini fantezia demonică. Este evident astfel că este un păcat împotriva firii, susținut de niște puteri întunecate ce duc la freamătul trupului (chiar contrar luiși) și la perversiunea mentalității (contrară strigătelor conștiinței căzute și umilite).

GOMARIA

806. -*Se pare că din pricina groazei urâciunii a acestui păcat și ca să nu se spurce hîrtia și auzul, părinții bisericii au evitat să-l mai formuleze. Dar întrucât a existat și există socot că este necesar să-l dăm pe față. Gomaria (gură, Gomora Facere 19) este păcatul adorării părților genitale, prin care adoratul le sărută, le ia în gură ... mai josnic decît animalul. Un astfel de păcătos se canonisește cu afurisirea ca sodomiții și ucigașii de suflete pînă la douăzeci de ani. Ei nu mai pot fi niciodată hirotonisiți iar în caz de hirotonie prin tăinuire, se caterisesc definitiv, rămînînd simpli mireni, fără dar lucrător de cele sfinte. Fără îndreptare totală și deci, ei nu mai pot fi primiți la tainele bisericii, pînă ce nu dau dovadă prin fapte deplin verificate în timp îndelungat de curată pocăință. Nici în cimitir să nu se îngroape dacă rămîn nepocăiți, iar fapta a devenit publică (V. curvie-sodomie). [...]*

870. -*“Cînd cineva vrea să se facă preot, acela trebuie să fie de treizeci de ani, iar diaconul de douăzeci și cinci, iar citețul de optsprezece. Iar păcatele care opresc de preoție sînt acestea : “De-l va strica alt copil, sau el copil fiind, va strica pe alt copil”.*

“Sau va curvi cu muiere, sau cu voinic, sau cu dobitoc, sau cu femeia sa afară de fire” (sodomie, gomorie). [...]

CURVIA-SODOMIE

487. -*“Curvia -sodomie este păcatul pe care îl face bărbat cu bărbat sau bărbat cu femeie cînd nu vor să aibă copii. El este păcat strigător la cer. “Strigătul (dreptății dumnezeiești) împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit foarte și, păcatul lor este foarte greu” (Fac. 18,20). “Dacă cineva se va culca cu un bărbat așa cum se culcă cu o femeie, amîndoi au făcut o mare urâciune, de aceea ei trebuie pedepsiți cu moartea, iar sîngele lor să cadă asupra capului lor” (Lev 20, 13; Deut. 23, 17; Rom. i, 26, 32). **Sodomiții și Gomoriții, adică cei ce fac spurcăciuni în gură, împărăția lui Dumnezeu nu o vor vedea**” (I Cor. 5, 9-10).*

488. -*“Cel ce va umbla cu femeia peste fire, cinci ani și preot să nu se facă”. -Molitifelnic.*

489. -*“Așa să canonisești și pe femeie de va fi fost cu voia ei, iar de va fi fost cu sila, mai ușor s-o canonisești, însă cum vei pricepe tu sila ei”. -Molitifelnic – [...]*

498. -*“Dacă cineva face sodomie cu soția sa, se canonisește opt ani, dacă mănîncă hrană uscată după ora a noua din zi și să facă în fiecare zi cîte două sule de metanii”. I. Post. 65. [...]*

500. -*“Păcatul sodomiei se osîndește cu două judecăți: biserica îi afurisește, iar judecata lumească îi osîndește la moarte și trupul i se arde în foc”. -ILT, 333.*

501. -*“Sodomitenii se consideră mai rău decît ucigașii, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decît a trăi în halul acesta. Ucigașii despart sufletul de trup, dar aceștia, împreună cu trupulucid și sufletul. Orice fel de păcat nu se poate compara cu această grozavă nelegiuire și dacă, cei ce pățimesc de această boală ar simți grozăvia acestei pofte păcătoase, ar prefera ca mai bine să moară de o mie de ori, decît să facă aceste păcate... Unul ca acesta este vrednic de bătut cu pietre și de femei și de bărbați, căci a nedreptățit și a defăimat ambele sexe”. Sf. Ioan Hrisostom, ‘ Rom. Om. V a LV. [...]*

871. -*“Iar dacă se va face cineva preot, și va cădea în unele păcate de acestea, să i se ia darul preoției de tot, după canonul 51 al Sf. Vasile, iar a se împărtăși nu este oprit”. “Iar dacă va fi fost cineva cucon mic și s-a amestecat cu altul în păcate, (de sodomie) și i s-a slobozit curgerea numai între coapse [vedeți ce importantă este prezența spermei în păcătuire, cea secreție atât de laudată de Părintele Arsenie Boca și atât de dorită ca leac și sursă de sănătate de către ucenițele sfinției sale, amăgite de învățăturile aberante ale lui? – n.n.], **acela întîi să se***

canonisească și apoi să se facă preot, numai dacă nu s-a făcut păcatul deplin, să fi intrat mădularul în șezutul copilului. Iar dacă va fi intrat într-însul să nu se facă preot, deși a fost copil și nu a cunoscut păcatul, însă i s-a spart vasul și s-a făcut netrebnic și nefolositor preoției. Drept aceea, trupul lui nu mai poate să fie bun pentru slujba preoției. De aceea și copilul, care la alt copil își va băga mădularul, se oprește de la preoție”. -ILT, 58.⁷⁶

E adevărat că ucenicii sfinției sale, și cei intelectuali, și cei simpli, nu sunt obișnuiți să gândească până la capăt ceea ce spune Părintele Arsenie Boca, luându-i toate cuvintele la modul absolut adevărat și incontestabil și rezumându-se doar la ceea ce a declarat el fățiș, necercetând și consecințele ascunse ce decurg din acelea, neputând să-și dea seama astfel de vicleșugul învățaturii sale. Ei nici nu admit că ar fi putut sugera idolul lor altceva decât Ortodoxia.

Nu cunosc nici suficientă medicină ca să se gândească la absorbția bucală comparativ cu cea vaginală. Am putea gândi că tocmai prin infirmitatea modului lor de a gândi (gândirea nefinalizată) ar putea fi scutiți de ajungerea la astfel de păcate împotriva firii sugerate subliminal de Părintele Arsenie Boca. Însă, în realitate, chiar dacă la început conștiința le atrage atenția că e ceva greșit (sau măcar neclar), ei se obișnuiesc cu ideea plăcerii ca o necesitate a firii, apoi cu plăcerea însăși, nemaigândindu-se vreodată măcar că ar fi vreun păcat. Aceasta se produce încetul cu încetul în mintea lor prin adormirea conștiinței datorată dogmatisirii (justificării) acestui viciu ca fiind virtute prin scrierile idolului lor de la Prislop și practicarea unei vieți îndulcitate trupește, care le întunecă în final discernământul. Mintea li se schimbă pe nevăgăte de seamă (dar nu spre pocăință ci spre păgânism), având și dezlegarea Părintelui Arsenie Boca pentru contracepție și cum vom vedea mai jos și la poligamie, și la aventurile curvești, pentru care este învinovățită firea și fiziologia ei. Duhurile viclene ale desfrânării nu se poartă cu mânuși, ci se bucură când omul nu gândește până la capăt (numai cei ce își folosesc cu trezvie întreaga minte pentru a deosebi binele de rău până la consecințele lui ultime le pot birui, cu ajutorul lui Hristos). Ele sapă prin plăcere în minte, făcând-o roaba simțirii și, încetul cu încetul, profită de mentalitatea contemporană că sexul oral este o variantă intelectuală, rafinată, sănătoasă și eficientă împotriva zămislirii de copii, ducând pe cuplurile bocofile, (deja grav avariate prin plăcerea de sine sădită de arsenism), să cadă în cursa păcatelor împotriva firii devenind în cazul de față bucofile. Desigur aceasta se petrece la început doar în cadrul căsătoriei, pentru a fi mascată că e ceva firesc, dar, odată deschisă cușca fiarelor gândite, sfâșierea nu se oprește doar aici, ci sfâșie mai apoi și familia însăși, prin extinderea plăcerii fără responsabilitate și în afara casei, mai ales că sunt susținuți de

7. A șaptea minciună, chiar din „Cărarea împărăției”:

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.⁷⁷

Ce hule la adresa lui Dumnezeu. Oricine hulește firea, hulește pe Făcătorul ei. I-a făcut Dumnezeu pe bărbați poligami și curvari aventuroși, iar apoi îi pedepsește pentru aceasta. ce perversiune pusă în cărca Ziditorului de către hulitorul de la Prislop!!!

Dar Dumnezeu l-a făcut la început numai pe Adam, pentru a respecta principiul unității și pentru a face în el cele cinci mari uniri ale creației (unirea dintre pământ și cer, dintre pământ și rai, dintre intelighil și sensibil, bărbat și femeie, dintre creație și Creator).

Apoi, din el, pentru a fi izvor al unității, i-a scos din coastă pe femeie, după ce a numit toată creația, fiind astfel ridicat la rangul de împărat și unificator spiritualizator al ei, împreună lucrător cu Dumnezeu în pătrunderea și prefacerea ei rațională. Dar și acea femeie a fost numai una, pentru aceeași unitate, tocmai pentru a ne învăța să nu avem decât o singură femeie și pentru a feri tot neamul omenesc de două origini, sau de dezbinare. De aceea și legat de facerea femeii este dată cauzalitatea unității. Ea a fost scoasă dintr-un trup, dar fiind o altă persoană, ca toate persoanele să devină una, prin Sfânta Biserică, în Trupul noului Adam Hristos:

⁷⁶ [erom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁷⁷ [erom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

Fac 2:18 Și au zis Domnul Dumnezeu: nu este bine să fie omul singur, să-i facem ajutor asemenea lui. 19 Și au făcut Dumnezeu încă din pământ toate hiarele țarinii și toate pasările cerului, și le-au adus la Adam să vadă, ce nume le va pune; și tot sufletul viu, cum l-a numit Adam, acesta este numele lui. 20 Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor pasărilor cerului și tuturor hiarelor pământului; iară lui Adam nu s-a aflat ajutor asemenea lui. 21 Și au pus Dumnezeu somn în Adam și a adormit; și au luat o coastă dintru ale lui și au plinit cu carne locul ei. 22 Și au făcut Dumnezeu coasta, care o au luat din Adam, muiere, și o au adus pre ea la Adam. 23 Și a zis Adam: iată acum os din oasele mele și trup din trupul meu, aceasta se va chema femeie, pentru că din bărbatul său s-a luat. 24 Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

Vedeți, spune că se va lipi de „femeia sa”, nu de femeile sale. Bărbatul este făcut din fire, așadar, monogam, iar nu poligam cum bârfește Părintele Arsenie Boca și cum se justifică preacurvarii dând exemple pe lei (și citând din Părintele Arsenie Boca că sunt aventuroși prin fiziologia lor, împreunându-se cu prima ieșită în cale). Dacă l-ar fi făcut pe Adam poligam, i-ar fi scos două coaste: una Eva, alta Maica Zamfira. Slavă Domnului că nu ne-a făcut așa. Ar fi fost îngrozitor ca jumătate din neamul omenesc să fi avut o sinucigașă ca mamă. Și așa suntem dezbinați, când avem cu toții același strămoș (pe Adam) și aceeași strămoașă (pe Eva). Ce crunte ar fi fost războaiele dacă aveam un tată și jumătate din noi o mamă, cealaltă jumătate o altă mamă, mai ales una invidioasă ce nu suporta alte femei lângă cel iubit. Ce cumplit ar fi fost și ce crime ar fi apărut dacă Adam era un aventuros care se împreuna cu prima ieșită în cale (ar fi avut copii cu toate fetele lui, ieșind un neam omenesc amestecat și necurat, moleșit de vicii, după asemănarea amestecării monahismului cu căsătoria prin conviețuirea unui călugăr și unei maici în aceeași casă, având ca pretext fiziologia. Iar copiii lui s-ar fi omorât furându-și unul altuia soția. N-ar mai fi ținut cont de nici o bună cuviință, ba ar fi prezentat necurăția ca sfințenie, cum fac și acum atât păgânii, cât și adulatorii fenomenului de la Prislop).

Iar unitatea zidită prin fire se împlinește desăvârșit în har prin noul Adam Hristos care S-a rugat: *Ioan 17:21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimes.* Principiul unității se află în Sfânta Treime, unde este o singură cauză Tatăl prin naștere a Fiului și prin purcedere a Sfântului Duh, și crează toate prin Fiul în Sfântul Duh. După chipul Sfintei Treimi și noi oamenii ne naștem firesc din tatăl nostru Adam, în Eva maica noastră, prin urmașii lor, strămoșii noștri, iar în chip duhovnicesc, din Tatăl, fiind fii, mădulare ale Fiului în care se odihnește Sfântul Duh (fiind îmbrăcați în Hristos prin Sfântul Botez), iar pe pământ prin Sfintele Taine din noul Adam, în Maica noastră Biserica, noua Evă (Maica Domnului), prin Apostolii, sfinții și preoții Ei, ca născători ai noștri duhovnicești: *Gal 4:19 O, copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii, până ce Hristos va lua chip în voi!*

Așadar negreșit este vorba de monogamie și în fire, și în înfiere, și, după cum avem o singură Biserică mântuitoare, Ortodoxă, tot așa și toți bărbații Ortodocși evlavioși, icoane ale lui Hristos, au câte o singură femeie, care este icoana Sfintei Biserici. Ne referim la acei bărbați din cei ce nu pot păstra fecioria, dar sunt datori să-și păstreze patul nespurcat *Evr 13:4 Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.* Căci mințile monahilor sunt miresele lui Hristos.

Efe 5:23 Căci bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap bisericii; și acesta este mântuitorul trupului. 24 Ci precum biserica se supune lui Hristos, așa și femeile bărbaților lor întru toate. 25 Bărbaților, iubiți-vă femeile voastre, precum și Hristos au iubit biserica, și pre sine s'au dat pentru dânsa; 26 Ca pre ea să o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, 27 Ca să o puie înainte pre ea luiși slăvită biserică, neavând întinăciune, nici prihană, sau altceva de acest fel; ci ca să fie Sfântă și fără de prihană. 28 Așa sunt datori bărbații să'și iubească femeile lor ca și trupurile lor. Cel ce își iubește pre femeia sa, pre sine se iubește. 29 Că nimeni niciodată nu și-a urât trupul său; ci îl hrănește și'l încălzește pre el, precum și Hristos biserica: 30 Că mădulare suntem ale trupului lui, din carnea lui și din oasele lui. 31 Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup. 32 Taina aceasta mare este; iar eu zic de Hristos și de biserică. [...]Efe 4:4 Un trup și un Duh, precum și chemați sunteți într'o nădejde a chemării voastre; 5 Un Domn, o credință, un botez. 6 Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este preste toate și prin toate și întru noi toți.

Primul om care a păcătuit împotriva firii luându-și mai multe femei, a fost Lameh, care a ajuns și la crimă pentru aceasta:

Sa știi cititorule, căci cînd vei citi în seminția lui Cain, pe Enoh, pe Maleleil, pe Matusalem, pe Lameh, să nu socotești ca sunt aceia care puțin mai pe urma în cea dreaptă seminție a lui Set s-au născut, și drepti au fost, ci alții, neplăcuți lui Dumnezeu, măcar de sînt și cu aceleași nume. Pentru că mulți sînt și păcătoși de un nume cu dreptii, și drepti de o numire cu păcătoșii. Însă numele cel cinstit nu face pe om drept și sfânt, de-i va fi viața răzvrătită, nici numele cel necinstit nu face pe om necinstit și păcătos, de-l va fi viața îmbunătățită. Doi Iuda erau în ceata Apostolilor, unul Iscariotean, iar altul frate lui Dumnezeu (Matei 10, 4; Ioan 14, 22). La amîndoi un nume, ci viața deosebită, unul vânzător, altul propovăduitor al numelui lui Iisus Hristos. Unul lepădat se făcu, iar altul frate Domnului după trup (Mt. 27, 3, 5; Iuda 9). Unul s-a spînzurat și a pierit, iar altul pentru Hristos pătîmind, cununii cerești s-a învrednicit. [...]

Trăind Set fiul lui Adam de la nașterea sa ani 205, a născut pe întăiul său fiu Enos, din sora sa Asvama. Iar după nașterea aceluia a născut și alți mulți fii și fiice, petrecînd în nașterea de fii șapte sute de ani și mai mult, și si-a văzut nepoții și strănepoții săi și cea multa seminție a sa, care din an în an se înmulțise. Deci îi era lui locuința, și a întregii seminții a lui, la pămîntul cel mai înalt aproape de Rai (Chedrin, 8) și avea porunca de la tatăl sau Adam ca să-și păzească seminția sa cu dinadinsul, ca să nu se amestece ei cu cea de Dumnezeu urăta seminție a lui Cain. Pentru că doua seminții erau în vremea aceea în partea cea de sub cer, care din doi strămoși ieșiseră: din Cain și din Set. Deci seminția dreptului Set, era dreaptă și sfântă, lui Dumnezeu plăcînd, iar a lui Cain seminție era rea și răzvrătită, de Dumnezeu mîniătoare și de oameni urătoare, pentru că în ce fel era rădăcina de acel fel erau și ramurile; precum le era tatăl, așa erau și fiii. Fiindcă la toate răutățile fiilor săi, Cain le era chip și începătură. Și el întîi cu seminția sa a început a hotărî pămîntul și a face război și a jefui și a aduna bogăție, nu numai din osteneala mîinilor sale, ci și din răpiri și asupriri, și se ridicară de acele războaie între oameni. Încă a aflat seminția lui Cain și feluri de meșteșuguri și de măsuri ce la prisosită desfătare trupească era data. Lameh strănepotul lui, neîndestulându-se cu o muiere, a luat două: pe Ada și pe Sela [vedeți că nu firea duce la poligamie ci prisosita desfătare trupească? – n.n.] și a fost el întîi în lume cu doua muieri. Deci l-a născut lui Ada pe Iabal, acela a aflat facerea corturilor din piei, și era tata celora ce viețuiau în lăcașurile hrănitorilor de dobitoace. I-a născut și pe alt fiu Iubal, acela a aflat muzica, fluietul și alăuta [vedeți cine a inventat instrumentele plăcute din tinerețe Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]. Iar Sela cealaltă femeie a lui Lameh a născut pe Tovel. (alții Tubalcain pe acela îl numesc) el era bătător cu ciocanul, căldărar și faur fierar: Iar sora lui Noema a aflat toarcerea lânii și a inului și țesătoria: aceeași a aflat să facă din dobitocescul lapte untul și brînză și la celelate femeiești lucruri de mîini ea a fost aflătoare. Încă s-a învățat seminția lui Cain și vrăjitoriile, farmecele și descântecelile și împărțășirea cu dracii și era potrivnică lui Dumnezeu și urăta de Dumnezeu, pentru aceea mai pe urmă, cu potopul s-a prăpădit de tot. [...]

Și s-a născut Set împreună cu sora lui Asvama (precum Cain cu Calmana și Abel cu Delvora) (Gheorghe Chedrinul, fila 18). Pentru că așa din început, de Ziditorul s-a alcătuit firea- omenească, ca să nască câte doi fii, parte bărbătească și parte femeiască, ca să se înmulțească oamenii pe pămînt. și se însoțeau atunci fratele cu sora sa cea împreună născută, până ce s-au rodit noroadele. Iar dacă s-a înmulțit omeneasca seminție, îndată singura fireasca lege și înțelegerea omeneasca nu și fără de Dumnezeiasca Porunca, cea de aproape însoțirea celor împreună născuți a tăiat-o, și s-a hotărât ca fratele cu sora de un pîntece fiind născuți, să nu se însoțească în cea trupească însurare.⁷⁸

De aceea și Sfînta Biserică condamnă a doua căsătorie în Sfintele Sale Canoane (care nu sunt porunci juridice provenite din mintea vreunui om exagerat, ci descoperiri ale lui Dumnezeu despre realitățile firii):

375. - Căsătoria a doua este îngăduită de biserică numai ale celor ce au rămas văduvi de tineri prin deces și n-au copii. Sf. Pavel sfătuieste la văduvie castă, dar cine nu poate, mai bine să se Căsătorească (Rom. 31; 1 Cor. 7, 39; Sf. Vasile 87). Dacă sînt tineri, canonisirea va fi mai scurtă și mai ușoară, dacă vor fi mai în vîrstă, canonisirea va fi mai aspră, ajungînd pînă la un an (1 ec. 8; Sf. Vasile 4). Cel căsătorit a doua oară, nu mai poate fi hirotonisit (Ap. 17;

⁷⁸ Sfîntul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 75-77, 72.

VI ec. 3; Sf. Vasile 12). Slujba cununiei se face mai redusă și fără fast, iar preotul, n-are voie să ia parte la masa lor (Neocez. 7.). “Nunta cea dintâi este lege, a doua este iertare, iar cea de-a treia este călcare de lege”. -ILT, 205.-

377. - “După dascălul nostru, cei ce s-au căsătorit a doua oară după legea omenească, sînt păcătoși, precum și cel ce caută la femeie pofțind-o pe ea. Că nu numai cel ce preacurvește de fapt este preacurvar, ci și cel ce voiește a preacurvi, fiindcă nu numai fapta, ci și gîndurile sînt văzute de Dumnezeu. [cu cât mai mult este curvească mentalitatea că plăcerea împreunării ar aduce sănătate... – n.n.] într-adevăr, sînt mulți bărbați și multe femei de 60-70 ani, care din pruncie de cînd au primit învățătura lui Hristos, au rămas necăsătoriți și mă bucură acest fapt, că astfel de oameni se găsesc la toate neamurile”. -Sf. Justin (160) Apologia 1,15.-

378. - “Am hotărât potrivit canonului (ap. 17), ca mirenilor celor ce liber și legiuit s-au căsătorit a doua oară (după moartea soțului) și n-au trăit în concubinaj, după ce au petrecut un oarecare timp în rugăciune și post, după iertarea spovedaniei, să li se dea împărtășania ” -Laod. 7.

379. - “Pentru cei ce se căsătoresc de mai multe ori, li se osîndește un timp de pocăință (1-2 ani) dar, rîvna și credința lor le scurtează iar acest timp de pocăință ” Neocez. 3.

380. - “Preoții, să nu ia parte la masa celor căsătoriți a doua oară, deoarece a doua nuntă are nevoie de pocăință; și oare cine ar fi acel preot, care trebuie să canonisească pe miri, ar voi să participe la masa lor, aprobîndu-le faptele prin participarea la ospăț?”. -Neocez. 7.

381. - “Canonul (Ap. 17), a oprit cu desăvîrșire de la slujba de preot, pe cel ce s-a căsătorit de două ori”. - Sf. Vasile 12.-

382. - “Femeia, căreia i s-a dus bărbatul în țări depărtate și a dispărut, dacă se căsătorește cu altul mai înainte de a se încredința despre moartea lui, se canonisește ca o preacurvă ”. - Sf. Vasile 31.

383. - “Dacă stăpînii nu vor, văduva sclavă nu greșește mult, dacă se căsătorește a doua oară, simulînd că a fost răpită. Deci, nu trebuie învinovățită, căci nu se judecă formele, ci viața ei legitimă de a se căsători. Dar, i se aplica canonisirea nunții a doua ” Sf. Vasile 53.

384. - “Dacă femeia are duh necurat și stă legată, iar bărbatul zice că nu se poate înfrîna și vrea să ia alta, în acest caz este preacurvie și nu se poate da un răspuns hotărît; însă după legea duhovnicească, nu se poate recăsători pînă ce nu moare soția ” Timotei 15.

385. - “In privința celor ce se căsătoresc a doua oară, canonul al patrilea al lui Vasile cel Mare zice că unii au stabilit un an, iar alții doi (ani de epitimie); iar cei ce se căsătoresc a treia oară și pe patru ani. Dar noi, zice, am primit obiceiul afurisirii în cinci ani, pentru cei ce se căsătoresc a treia oară, firește nedesfăcîndu-se căsătoriile anterioare” Sf. Ioan Post. 19.

386. - “Cel ce se căsătorește a doua oară, nu se încununează (nu i se pun cununile pe cap); ci chiar i se dă canonisire de doi ani, iar cel ce se căsătorește a treia oară, cinci ani se canonisește” Sf. Nichifor 2.

387. - “Cînd se cunună a doua nuntă, preotul la masă să nu meargă, ci numai la biserică să-i blagoslovească pe dînșii, iar în casa lor, să nu meargă la cea de-a doua cununie” PBG. 51.

388. - “Cine va fi la a doua nuntă, de va fi tînăr și va muri femeia, de va putea răbda așa, după cuvîntul apostolului, bine este, iar de nu va putea răbda așa, el să ia a doua muiere; iar de va fi bătrîn și se va însura a doua oară, acesta minie pe Dumnezeu, să aibă pocanie trei ani și metanii cîte 24pe zi” PBG, 83.

XL.

CĂSĂTORIA A TREIA

389. - “Cu privire la cei ce se căsătoresc a treia oară și acelor ce se căsătoresc de mai multe ori, am hotărît același canon. Ca și la cei ce se căsătoresc a doua oară, adică pentru cei ce se căsătoresc a doua oară, un an, iar alții doi ani. Cei ce se căsătoresc a treia oară sînt afurisiți trei ani, ba chiar și palm ani. Aceasta nu se numește nuntă, ci poligamie sau mai curînd desfrînare, care se pedepsește. De aceea și

Domnul a zis Samaritencii care curvise cu cei cinci bărbați: “Pe care îl ai acum nu-ți este bărbat...” (Ioan 4,18). Cei ce au trecut peste a doua nuntă, nu merită a fi numiți bărbați sau soții”. “S-a obișnuit ca cei ce se căsătoresc a treia oară să fie afurisiți pe cinci ani, nu din

vreun canon, ci din predania moștenită din vechime. Dar nu trebuie a-i înlătura cu totul de la biserică, ci să asculte doi sau trei ani, apoi să stea împreună cu cei credincioși în biserică, fără a se împărtăși cu sfințele taine și după ce vor da dovezi de pocăință, să fie primiți la împărtășanie” st. Vasile 4.

390. - **“Pentru a treia nuntă, nu avem lege canonică, deci ea nu-i aprobată de lege și astfel, pe aceasta o privim ca pe o întinăciune a bisericii. Dar nu le supunem osîndirii publice, fiindcă sînt mai de tolerat decît desfrîul liber” Sf. Vasile 50**

391. - **“Sfinții Părinți, au trecut sub tăcere poligamia (nunta a treia) și au socotit-o ca pe o poftă dobitocească și străină de vrednicia omului creștin. -Nouă ni se pare că acest păcat este mai mare decît curvia. Totuși, se cuvine ca aceștia să fie canonisiți (cu îngăduință) adică, un an să se tînguie la ușa bisericii, trei ani să stea în genunchi în urmă la intrarea în biserică și apoi să fie primiți” Sf. Vasile 80.**

392. - **“Cei ce vor să facă a treia însurare să se pocăiască patru ani și să facă cîte 66 metanii pe zi, că se cheamă curvie”. -PBG, 83.-**

393. - **“Cine se însoară de patru ori, să se pocăiască 8 ani, metanii cîte 100 pe zi, unii ca aceia curvesc și, pe Dumnezeu mînie” PBG, 83.⁷⁹**

Iată cum Părintele Arsenie Boca, necunoscând și/sau necrezând și/sau neubind Sfintele Canoane ci „medicina cuantică” din mintea sfinției sale, învinovățește firea și, indirect, pe Creatorul ei pentru: „călcarea de lege”, „poftea dobitocească”, „întinăciunea Bisericii”, „păcatul mai mare decât curvia, străin de vrednicia omului creștin” toate denumiri din Pravila Bisericească ce definesc poligamia. Dar aceasta nu va îndepărta vreun Ortodox autentic de Sfânta Predanie, în schimb îl arată pe sfinția sa neconform cu Sfintele Canoane, deci nevrednic de canonizare.

Acest text cumplit scris de Părintele Arsenie Boca **„Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decît aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire”⁸⁰** este probabil o roadă a stării lăuntrice jalnice a sfinției sale. El ne sugerează că fiind adulat de atâtea femei și văzând în sine atracție către multe din ele și-a justificat starea sa ca fiind firească (pentru că nu era obișnuit să rabde muștrările conștiinței, socotindu-se un ales perfect al lui Dumnezeu, ce nu poate greși și nu poate păcătui decît, eventual, nesemnificativ, conform cu firea). În gândirea anormală a sfinției sale, căderea sa era pricinuită de Însuși Dumnezeu prin creația unei astfel de firi bărbătești, înzestrată cu o astfel de fiziologie.

După preacuvioșia sa noul om universal, noul Adam, este făcut după chipul lui Arsenie (după cum vedem atât în pictura de la Drăgănescu, când îl pictează chiar și pe Hristos după sine, cât și în dogmele scrise ale autorului ei în care se justifică de ce a făcut aceasta, precizând că numai acela poate fi pictat ca pantocrator, care este un chip al omului universal). Noul om universal Adamul-Arsenie, ar fi putut avea scoasă din coasta sa nu numai pe Maica Zamfira, ci și pe toate admiratoarele sfinției sale, sau măcar pe cele 12 femei cu care a conlocuit la moartea sa, fiind făcut din fire poligam aventuros cu primele ce-i ieșeau în cale. De aceea sfinția sa ar putea fi numit, după propriul crez, în loc de ieromonah, poligamonah. Dacă ar fi numai așa, consecințele din veșnicie pentru sfinția sa ar fi mai puțin grave, dar preoția și călugăria nu se desprind de pe om, cu toate consecințele responsabilității lor, indiferent de năzdrăvăniile pe care le face, chiar și dacă se leapădă de ele. Cel mai primejdios ar fi însă, ca lumea să îl considere și Sfânt și să îl ia ca model. Atunci situația sfinției sale s-ar agrava cumplit. Nu vrem să ne gândim la aceasta, ci ne rugăm lui Dumnezeu să îl ferească și pe preacuvioșia sa, și pe noi de o asemenea lucrare, implorându-l să ne ierte păcatele.

Să recapitulăm ideile Părintelui Arsenie Boca păgâne și stricătoare de suflet ce susțin că împreunarea sexuală este întăritoare și susținătoare a firii, atât la femei, cât și la bărbați [el se pune de-a curmezișul izvorului curat al învățăturii Sfinților Părinți care o numesc stricătoare și ruperea de înțelepciune și viață a minții (conducătoarea firii), agentul vector al morții, cauza transmiterii și însuși o parte din păcatul strămoșesc – n.n.]

Iată din tainele prostatei:

⁷⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁸⁰ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârnată de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul [...]

Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. Hormon feminin toxic și cancerigen. (cu alte cuvinte Dumnezeu a făcut femeia o cutie cu otrăvuri. Iar hule! – n.n.) Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3-4 sarcini în sus. Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.⁸¹

„Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!!] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi..⁸²

Iată, însă, care sunt adevăratele taine ale prostatei, de care ne învață, fără de greșală, Sfântul Cuvios Nil Cavescolivitul, ce s-a arătat întru slavă, la mai mult de 200 de ani de la nașterea sa, unui mare păcătos monahul Ehmalot (adică robitul) [observăm că avem în istoria Bisericii și o îndrumare, chiar la Sfântul Munte, din partea unor Sfinții adormiți de mulți ani, dar dată unor păcătoși mari. Probabil din aceasta s-au și inspirat duhurile demonice ca să-l amăgească pe Părintele Arsenie Boca. Păcatele îngrozitoare pe care le-a făcut Ehmalot nu-l lăsa, însă, să se mândrească pentru vedeniile pe care le-a primit, fiind chiar și îndrăcit. Primitorul vedeniilor primea ca poruncă să asculte de duhovnic și să primească canoane de la el, nu pentru a face minuni, ci pentru a se pocăi. Tocmai aceasta este diferența între înșelarea vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și vedeniile lui Ehmalot. Pocăința în adevăr. Primul este laudat și de arătare, și de ucenicii care îl slăveau în deșert, iar apoi capătă puterea de a face minuni spectaculoase, ajungând la o amăgire de mari proporții, dând lumii învățături mincinoase, puerile, arhicunoscute, superficiale, neîmbogățind cu nimic pe cititori, ba chiar întărind în ei omul vechi. Al doilea este muștrat și de Sfânt, ocărat și de oamenii ce îi aflau vedeniile în care erau descoperite păcatele lui, având o îndrăcire foarte spectaculoasă, fiind astfel smerit din toate părțile și ajungând la pocăință, dar transmițând întregii lumi învățături Ortodoxe de mare folos duhovnicesc ce înnoiesc pe cei care le citesc în lucrarea lăuntrică autentică – n.n.):

Fiindcă împreunarea cea vicleană zămisliind, când se va naște rodul cel viclean, după vicleșugul său, îndată deschide ochii din pântecele mumei sale și privește curat pe muma-sa, și se uita în ochii ei, și numai că nu vorbește. Că de era să vorbească, negreșit că ar fi zis aceste trei cuvinte: «Asin înfierbântat înțeleg, adică asin fierbinte m-am zămisliit, din viclenia părinților mei, și am înțeles vicleșugul lor din pântecele maicii mele!» Că asinul cunoaște numai viclenia împreunării, dar pe alt păcat nu-l cunoaște. Și aceasta nu totdeauna.

Iar omul cunoaște tot păcatul și toată fărădelegea. Neastâmpărarea lui se aseamănă cu a câinelui care nu cunoaște vremea împreunării, ci pe drumuri, oriunde se întâmplă de găsește, se împreună fără de oprire. Fiindcă oamenii, când se împreună fără vicleșug, după lege, numai spre nașterea de fii, atunci se face pruncul cu bună înțelegere. Iar când se împreună cu gândul neastâmpărării și al vicleniei, se face și pruncul viclean, asemenea lor. Că zice: «Am femeie cu cununie, după lege. Când voiesc, săvârșesc pofta mea!» Așa, asta este cu cununie pentru nașterea de fii, iar nu pentru neastâmpărarea osândirii și a fărădelegii să curvești fără socoteală, că atunci se va zămisli prunc viclean, din lucrarea împreunării celei viclene. Pentru aceea, vicleanului aceluia prunc, când se naște, i se deschid ochii și vede curat vicleșugul părinților. [vedeți că modelul familiei propus de Părintelui Arsenie Boca în care bărbatul se împreunează cu soția sa și pentru alt motiv decât nașterea de prunci (cu pretext poligamia din fire aventuroasă și atârnată de femeie de bărbat, în realitate pentru a își administra unul altuia fără frâu plăcerea sexuală), este un vicleșug care nu îmbolnăvește doar pe cei doi soți, periclitându-le mântuirea, dar îmbolnăvește și pe prunc care

⁸¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 254-255.

⁸² [Jerom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

se naște nu numai cu păcatul strămoșesc, dar și viclean, adică cu o mare aplecare către toată răutatea? – n.n.]

Însă curățenia împreunării cea fără de vicleșug întunecă și închide ochii vicleșugului și deschide pe cei ai darului. La cele vremelnice întunecat, iar la cele gândite și veșnice prealuminate se hrănește cu cunoștință și înțelegere dumnezeiască rodul curățeniei. Iar pruncul cel viclean, născut din vicleșug, se hrănește cu furțișaguri și cu nedreptăți, cu minciună și cu neastâmpărări, cu necurății și cu netemere de Dumnezeu și de oameni. Iar pricina este neastâmpărarea și nesăturarea de a păcătui a născătorilor lui. Pentru aceea slobozește Dumnezeu, când este să iasă pruncul din maica lui, să se primejduiască și să moara amândoi, și nu vede nici mama pe prunc, nici pruncul pe mama lui. Asemenea se face și la călugări când vin din lume. Că precum se dezlipește pruncul din pântecele maicii lui, așa și călugărul din putoarea lucrurilor lumii, și se unește cu viața monahicească. Și pruncul, după neastâmpărarea împreunării născătorilor lui, nu cunoaște cele sfinte, ci se unește în căile pierzării lumii. [citiți și înțelegeți. Bietul Părintele Arsenie Boca s-a zămislit dintr-un cuplu fără Sfânta Cununie, dintr-o familie mixtă alcătuită dintr-un cizmar greco-catolic mândros și o mamă Ortodoxă atașată de vedenii. Observați, așadar, ce fel de împreunare au avut ei, ca să înțelegeți ce fel de ochi vicleni deschiși, a primit de la ei. De aici putem să plângem mai adânc și să-l dezvinovățim, găsind cauza pentru care nu a putut fi nici statornic în viața călugărească (alegând să stea cu o femeie mai mult timp decât a fost monah), iar pe de alta de ce a dobândit o astfel de mentalitate vicleană, care se folosește de pretextul sănătății, jertfei în familie, ba chiar și a sfințeniei cununiei pentru a ridica curvia la rang de taină – n.n.]

[...]

Strămoșul nostru Adam, când a ieșit din Rai, a găsit sămânță de buruiană ce a răsărit din pământ, care s-a sădit de Ziditorul a toate, și o a numit roadă a pământului, adică grâu. Și mâncând, s-a întărit inima lui cu acea hrană, precum zicem astăzi. Și udând grâul cu lacrimile lui, îl mânca așa, nemăcinat și fără de foc, până ce a născut pe Cain, pe fiul neascultării, fiindcă Cain s-a născut mai înainte de a se pocăi Adam lui Dumnezeu, când a cunoscut pe Eva fără de sfatul lui Dumnezeu. [așadar, prima împreunare trupească, s-a făcut fără pocăință, fără sfatul lui Dumnezeu. Dacă ar fi răbdat Adam și s-ar fi pocăit, smerindu-se ca să poată birui înfierbântarea trupului, nu cumva i-ar fi dat Dumnezeu o altă soluție pentru a dobândi copii, dar să-și păstreze fecioria? Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că ar fi fost posibil, și ar fi și acum, dacă toți s-ar hotărî să rămână feciori. – n.n.]

Atunci a început a pisa grâul și a-1 sfărâma ca bulgurul (ca păsatul) și îl uda cu lacrimile ce le vărsa din ochi, aducându-și aminte de desfătarea Raiului, și așa îl mânca. Că privind bunătațile Raiului plângea cu amar. Și vânturând bulgurul alegea făina cea măruntă o frământa ca pământul și mânca cu suspine, până când a născut pe fiul ascultării, pe Abel, și atunci pentru ascultarea lui Abel cea către părinții lui și către Dumnezeu, și pentru buna lui voință, a zis Dumnezeu lui Abel de a făcut foc și s-au făcut cărbuni și a pus Abel frământătură în lăuntru focului, jertfă bine primită Lui Dumnezeu, până ce s-a mistuit jăraticul, și s-a copt, și s-a făcut pâine. Și a arătat buna voință Abel, ascultând cuvintele lui Dumnezeu, și a lăsat jertfa și s-a mistuit pentru Dumnezeu, și s-a făcut cenușă, și pe urmă a făcut alta frământătură, și a copt-o și a mâncat cu tatăl său.

[...]

Păcat săvârșit se numește când își aduce aminte cu dulceață. Iar când și cu lucrarea, se numește păcat îndoit. **Pentru aceea zic: omul necurat, fiindcă în păcate s-a zămislit, și necurăția o lucrează.** Și pentru aceea S-a pogorât Dumnezeu pe pământ și a dat Sfântul Botez, ca să se curățească omul. **S-a botezat Fiul lui Dumnezeu și cu apă, și cu Sângele Lui, fiindcă nu S-a zămislit în păcate ci S-a întrupat din Duhul Sfânt. Și botezându-Se în apă, a curățit păcatul zămislirii, al fărădelegii și călcării de poruncă a lui Adam.** Și botezându-Se și cu Sângele Său, a înviat pe cei din Adam din veac adormiți. [vedeți că Domnul nostru Iisus Hristos zămisindu-se prin Feciorie nu a avut păcate, și prin puterea Fecioriei Lui a curățit prin Sfântul Botez tocmai păcatul zămislirii, adică al împreunării trupești de la zămislire și apoi pe cel al fărădelegii și călcării de poruncă a lui Adam. Păcatul strămoșesc nu este, așadar, doar călcarea poruncii de către Adam, ci și zămislirea prin plăcere. Iar Domnul Hristos se întrupează din Feciorie, tocmai pentru a ne curăți de plăcerea împreunării, care este un păcat. Și atunci cum

poate păcatul să aducă sănătate bărbatului sau femeii, când este tocmai agentul vector al morții? El le aduce suferință în trup și chiar el strică firea pruncului zămislit, omorându-l, după un timp, căci gena morții o avem în noi de la concepție. Tocmai această stricare a firii se numește păcat strămoșesc, și este moștenirea cea sinistă, cu atât mai grea, cu cât plăcerea împreunării a fost mai mare și neînfrânarea părinților mai accentuată, iar mentalitatea lor mai ahtiată după îndulcire, căci păcatul se zămislește în gândul omului. Păcatul strămoșesc nu este un păcat al voinței pruncului, căci nu are posibilitatea de a alege cum să se zămislească, nefiind înainte de a se concepe – n.n.]

Iar botezul pocăinței nu l-a arătat împreună cu botezul curăției, ci mai pe urmă l-a arătat. Fiindcă la întâiul botez al curăției nu trebuie la om muștarul, ci veselie și bucurie.

Când păcatul se zămislește în gândul omului, uneltește precum șarpele la Eva, și gândul a uneltit la Adam, și amândoi împreună s-au întinat. S-au zămislit Cain și Abel în păcate, dar Abel s-a curățit cu sângele lui, precum și trăind, cu muștarul dreptății. Adam și Eva s-au întinat cu călcarea de poruncă a necurăției, iar nu cu zămisirea fărădelegii. Și pentru călcarea poruncii s-au izgonit. [Adam și Eva s-au izgonit pentru călcarea poruncii, ei nefiind zămisliți prin fărădelege, prin plăcere, căci au fost creați de Dumnezeu – n.n.] Însă au arătat multă pocăință, cu amar plângând și suspinând din tot sufletul lor, dar cu toate acestea nu au putut să se izbăvească.

Pocăința lui Adam a pogorât pe Fiul lui Dumnezeu numai, și Fiul lui Dumnezeu pogorându-Se a curățit păcatul lui Adam fără de muștar. Așa și oamenii la Botez, se curățesc în dar de păcatul cel strămoșesc [în dar, tocmai pentru că nu l-au vrut – n.n.], și pe urmă cad în alte păcate [cu muștar, tocmai pentru că celelalte păcate le-au vrut – n.n.]. Pentru aceea trebuie să se curățească cu muștarul acela, că și aceasta a săvârșit-o Fiul lui Dumnezeu cu Cinstitul Său Sânge.⁸³

Ideile sexuale ale omului vechi, care își pune mintea în slujba inventării mijloacelor de a se îndulci prin simțire, expuse de Părintele Arsenie Boca într-o formă fals Ortodoxă și pseudoștiințifică, sunt ușor de demontat, iar cauza lucrării lor de către sfinția sa este explicată de Sfânta Scriptură și de Sfinții Părinți:

Gal 5:16 Zic dar: În Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului. 17 Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi.

68. Cel ce se ocupă neîncetat cu cele dinlăuntru, este cumpătat. Dar nu numai atât, ci și contemplă, cunoaște pe Dumnezeu și se roagă. Aceasta este ceea ce zice Apostolul: „Umblați în duh, și pofta trupului să nu o săvârșiți”.¹

69. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească, nu poartă grijă de cugetările pătimase; ci toată preocuparea lui se mișcă în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în desfrânare, în întristare, în mânie și pomenirea răului și prin aceasta își întunecă mintea, sau se dedă la o nevoie fără măsură și-și tulbură înțelegerea.

70. Cel ce s'a lepădat de lucruri, de pildă de femeie, de bani și de cele asemenea, a făcut pe omul din afară monah, dar încă nu și pe cel din lăuntru. Dar cel ce s'a lepădat și de înțelesurile pătimase ale acestora, l-a făcut și pe cel din lăuntru, care este mintea. Pe omul din afară ușor îl face cineva monah, numai să vrea; dar nu puțină luptă se cere pentru a face pe omul dinlăuntru monah. [ce ne facem, însă, cu sărmanul Părinte Arsenie Boca care nu s-a lepădat nici măcar în afară de ele, ci deoarece a mers la începutul vieții pe latura nevoiței fără de măsură, a căzut mai apoi în conviețuirea îndelungată cu o femeie (sau chiar cu mai multe la sfârșitul vieții) în proprietățile sale personale? – n.n.]

Ce incompatibilitate: **ieromonah - poligam**. De ce oare Părintele Arsenie Boca nu și-a lucrat călugăria și s-a aruncat cu mintea în astfel de prăpăstii?

⁸³ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 194-195, 91, 199-200,

Dar minciunile fals medicale ale Părintelui Arsenie Boca nu sunt dezvăluite în miezul lor păcătos numai de Sfântul Duh prin Sfânta Tradiție, ci și de adevărata știință medicală, ca o rațiune dumnezeiască sădită de Hristos în fire, ce ne învață ce ne strică și ce ne însănătoșește cu adevărat.

D. CALEA SCURTĂ A HARULUI

Există o cale mai scurtă de a obține harul Sfântului Duh, astfel ca Părintele Arsenie Boca să nu mai aibă nevoie de calea împărătească a ascultării, ci să devină rapid (fără a avea nevoie de experiența unei vieți și înțelepciunea bătrâneții) un infailibil vizionar?

Cei cu adevărat experimentați în venirea harului Sfântului Duh (nu doar cu renumele de clar-vizionari) ne arată că și pe calea cea scurtă este nevoie de ascultare, altfel negreșit este vorba de înșelare. Degeaba vor să ne amăgească ucenicii sfinției sale că ar fi vreo excepție calea Părintelui Arsenie Boca. Excepție de la smerenie nu există, fiind asemănarea cu Hristos. Nu poți să fi Sfânt, adică asemenea cu Hristos, fără să fi smerit, adică să semeni cu El. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi putut căpăta repede harul, nu însă în 66 de zile, ci după multe părăsiri și dureri până la marginea desăvârșitei deznădejdi. Iar venirea statornică a harului s-ar fi făcut prin ascultarea de un duhovnic aflat în trup, ca și el, pentru smerenie.

Vom vedea în descrierea acestei căi scurte o mulțime de intersecții prin care se poate cădea în rătăcirii. Nu știm ce fel de rătăcire a agonisit Părintele Arsenie Boca, nefiind (cu mila lui Dumnezeu) străvăzător (fiindcă străvederea se dobândește în urma unor cumplite suferințe și trebuie însoțită de o uriașă smerenie pentru a nu cădea în adâncul cel pierzător al iadului). Semnele raționale desprinse din viața și învățătura sfinției sale arată că poate face parte din:

- categoria celor ce se cred mântuitori ai lumii și că pot dobândi harul prin ostelile proprii, devenind foarte duri cu alții care sunt neputincioși;
- dacă însă a căzut și trupește cu Maica Zamfira (ceea ce ne dorim să nu fi fost), avem de a face cu rătăcirea care se sfârșește în patimile de-a stânga;
- dacă, însă, a și dogmatizat păcatul împreunării trupești ca și cum ar putea păstra concomitent cu săvârșirea lui și desăvârșirea sfințeniei, fiindcă ei ar fi niște excepții alese de Dumnezeu... atunci nici nu mai putem grai nimic, amuțindu-ne durerea inimii, fiindcă avem de a face cu păcatul împotriva Sfântului Duh. De ce atotcovârșitoare milă este nevoie atunci...

5. *Despre cum vine dumnezeiescul har și cum se cunoaște, și despre calea cea scurta*

Asculta, fiul meu, cum vine harul dumnezeiesc și cum se cunoaște. Nu spunem noi ca cel care a gustat o data vinul, atunci când i se da sa bea otet Ți cunoaște ?

Asa se intampla si cu cel care a cunoscut harul dumnezeiesc. Cel care a gustat intai harul cunoaște inselaciunea. Demonul se preface oferindu-se ca har, dar cel care a mancat o data din fructul adevărului, cum am spus, acela cunoaște fructul înșelăciunii. Numai putina atentie daca da mintea rătăcirii, atunci se umple inima omului de tulburare. Mintea se întuneca si chiar perii capului se ridica. Dar si il umfla ca lucrul umflat de vânt. In timp ce harul dumnezeiesc este dulce, pașnic, smerit, liniștit, curatitor, lumnator, aducător de bucurie si nu lașă nici cea mai mica îndoiala ca este, cu adevarat, har dumnezeiesc.

Fii tare atent sa afli in ce fel vine harul dumnezeiesc și cum se cunoaște calea adevărului de cea a inselaciunii.

Spunem, mai intai, ca viata monahala este după cum urmeaza:

După ce harul lui Dumnezeu il luminează pe om si acesta pleaca din lume si vine la obște sau unde sunt mai mulți frați, face ascultare fata de toti frații si se liniștește păzind toate poruncile dumnezeiesti împlinind apoi toate indatoririle duhovnicești rânduite si asteapta cu multa nădejde mila iubitorului de oameni Dumnezeu. Aceasta este calea comuna pe care pasesc cei mai mulți parinii.

Exista insa si o cale mai scurta, despre care vom vorbi aici. Aceasta cale scurta nu este descoperire a cunoașterii omenești, ci a Stăpânului Insusi, care indruma pe fiecare, asa cum este voia Sa cea sfanta.

Si daca iubitorul de oameni si bunul Dumnezeu trimite raza harului Sau dumnezeiesc in inima păcătosului, de indata acesta se ridica si începe sa caute duhovnici pentru mărturisirea relelor pe care le-a savarsit.

Cauta apoi si pustiuri si peșteri pentru a se păzi de patimi si pentru îndreptarea, relelor de mai înainte prin foame, sete, frig, cald si celelalte nevointe. Iar Domnul îi trimite mai multa căldură - care ca un cămin aprins aprinde inima sa spre iubirea înfocata de Dumnezeu - zel nemăsurat spre împlinirea poruncilor dumnezeiești si ura nețărmurită împotriva patimilor si a păcatului.

Si incepe atunci sa-si imparta cu multa bunăvoință tot ceea ce are, fie puține, fie multe. Si daca ajunge intru totul sarac si păzește in parte poruncile dumnezeiești, nemaiputand sa stăvilească dragostea si dorul pentru pustiul, alearga precum un cerb insetat, cautand îndrumător pentru urcarea in viețuirea duhovniceasca.

Dar, din nefericire, pentru ca astazi lipsesc astfel de îndrumători si pentru ca sunt foarte putini cei care urmeaza calea aceasta, de aceea plânge si se tanguieste negasind ca in timpurile vechi ceea ce dorește. Ce poate sa faca, totuși, daca are multa ravna pentru liniștire (isihie) ? **Cauta si cercetează pe cel cu mai multa experienta si face ascultare de acesta. Cu rugăciunea si cu binecuvântarea lui poate incepe luptele cele duhovnicești.**

Asculta acum acestea : mulți dintre cei care au avut ravna au imbracat schima cea mare si au plecat in isihie cu rugăciunea si binecuvântarea starețului, si din timp in timp vin sa ceara sfat. Alții au ramas si au primit binecuvântarea pentru anumite ore sa se retraga in isihie si sa încerce orice nevointa si virtute : sa planga, sa privegheze, sa postească, sa se roage, sa citească si sa faca metanii după putere; in general, sa se îngrijească de curăție si sa lupte împotriva patimilor. Si daca ajunge la liniștire, printr-o cale sau alta, atunci continua mai departe nevointa.

Aici insa este nevoie de multa atentie. Mulți s-au despărțit si au plecat nu pentru ca ardeau de dragoste pentru Hristos si doreau luptele si necazurile, sau pentru ca doreau liniștirea pentru vindecarea patimilor, ci pentru ca nu au putut rabda ascultarea si batjocoririle, pentru ca iubeau mai mult voia lor proprie si, devenind robi ai patimilor, slujeau acestora, adica maniei si poftei. Aceștia se inseala intru totul.

Iar cel care se retrage in liniștire pentru Hristos, acesta are lacrimi tot timpul, plangandu-si păcatele sale si îngrijindu-se neîncetat de toata virtutea. Acesta se arunca in lupta pana la moarte Cu multa căldură si credința si ducandu-si mintea in inima, se sileste, prin inspirație si expirație, sa spună rugăciunea : " Doamne, lisuse Hristoase... miluieste-ma " si sa-si adune mintea după îndrumările sfinților Părinți niptici.

Toate acestea savarsindu-le si cerând cu multa staruinta voia lui Dumnezeu, ajunge, puțin cate puțin, sa simtă tainic ajutorul dumnezeiesc, care ca o baie, puțin cate puțin, il curateste. îi inmoaie inima spre rugăciune, spre jelire, spre ascultare si spre zel si mai multa ravna. Si ca o mama il tine si il invata ca pe un prunc. Când pleaca harul, acesta, necunoscand înțelepciunea lui Dumnezeu, plânge si se tanguieste cautandu-l. Si isi impune posturi peste posturi, privegheri peste privegheri, rugăciuni si cereri, crezând ca de către el poate fi atras harul lui Dumnezeu. Iar ispitele il apasa mai mult si cu mai multe lacrimi cere ajutorul dumnezeiesc. Aceasta este iconomia Proniei dumnezeiești, ca sa dobandeasca experienta.

Si când iarasi vine cercetarea dumnezeiasca, acesta ca un copil începe sa strige : " Ah! Ah ! Cum ai putut sa ma parasesti ? Fara puțin erau sa ma inabuse demonii. Nu mai pleca de acum ! Ah ! Ce sa fac sa te pot păstra ? " El crede ca luptele si nevointele lui aduc harul, de aceea se intreaba ce sa faca pentru a-l păstră. Dar, nici nu apuca sa-l guste bine, ca iarasi pleaca. Dar, incetul cu incetul, incepe sa vina mai des si sa ramana mai mult. Iar copilul incepe sa se obișnuiască, cu gândul si cu cunoștința, sa prindă curaj, crezând de acum ca i-a fost dat ca plata pentru ostenelile lui.

Timp de trei sau patru ani, el vede harul lui Dumnezeu intarindu-l si inteptindu-l continuu, patimile imputinandu-se si pe demoni neputand sa mai lupte mult împotriva lui din cauza pazei pe care i-o asigura harul lui Dumnezeu. Daca este treaz, are mangaierea lacrimilor, fie ca merge, fie ca lucrează. Daca se roaga in taina, are simțirea tainica a norului luminos, care îi cercetează uneori. Iar daca doarme, fie si numai puțin, vede lucruri frumoase, raiuri cu flori aurii si palate împărătești de nedescris si mai strălucitoare decât soarele, si

multe altele, pe care, după ce se trezește, mintea și le aduce aminte și îi indeamna spre ravna și căldură, minunându-se de frumusețea bunătăților celor veșnice și gândindu-se să se învrednicească să devină moștenitor al acestora.

Dar, fiule, și aici este nevoie de multa atenție și vedere clară, să nu creadă cineva în ceea ce vede în timpul somnului, dacă nu cunoaște, mai întâi, dacă sunt de la Dumnezeu sau de la diavoli, și pentru că foarte mulți nu au puterea de a distinge, atunci este mai bine să nu le dea nici un fel de crezare. Cele ale lui Dumnezeu se cunosc, totuși. Când le vede în timpul unui somn profund, când în somn ușor, neștiind dacă este în somn sau în trezvie, și pentru puțin timp. Iar după ce se scoală este plin de bucurie și mintea le revede și îi produc vederea cea duhovnicească. Ani de-a rândul și le amintește, pentru că sunt de neuitat.

Cele care sunt de la diavoli umplu sufletul de tulburare. Iar când se trezesc și mintea vrea să le aduca la suprafață, se umple de teama și inima nu le primește. Dar și în timpul somnului când vede astfel de lucruri, ele nu au stare, ci își schimbă forma, locurile, felurile faptele și mișcărilor. Și din aceste schimbări, din tulburarea și neplăcerea care le însoțesc, poți să cunoști de unde sunt [parcă ar fi aici descrierea limpede a vedeniei treptelor – n.n.]. Mai sunt și altele, din imaginația minții și din prea multa mâncare, dar nu este nevoie să le aratam.

Dar, cum am spus în alta parte, și rugăciuni neîntrerupte face în timpul somnului inima celui ce se nevoiește.

Deci, văzând toate aceste bunătăți, pruncul, adică cel care nu are cunoștința necesară pentru ca să recunoască și să distingă Pronia lui Dumnezeu - pentru că până acum este hrănit cu lapte și pentru că nu a dobândit încă ochi curați, ci până aici este plin deopotrivă de lumina și de întuneric și faptele lui sunt amestecate cu patimile, începe să gândească despre sine ca, prin luptele și necazurile sale, iată ce i-a dăruit Dumnezeu. Iar demonul cel rau seamana în taina otrava ca oarecând Evei, și pruncul deschide urechile. Aceasta se întâmplă și cu îngaduinta lui Dumnezeu, pentru ca să învețe smerenia.

Și vine, deci, demonul înșelător să-i spună : „Vezi, ca astăzi zic că nu mai da Dumnezeu har”. Vezi ? Pentru că nu vor să se nevoiască, îl împiedică și pe cel care se nevoiește spunându-i: te vei rătăci, vei cădea, vei slabi.

Și multe altele îl învătă cel vechi în rele. Iar el, necunoscând plasa care i se țese, deoarece este fără experiență, este înșelat și primește minciuna ca adevăr.

Aceasta se întâmplă, cum spuneam, și cu îngaduinta lui Dumnezeu, pentru ca să-l înțelească și să nu ramana pentru totdeauna prunc.

Slava înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu, care rânduieste în feluri diferite vindecarea sufletului nostru; slava și lauda totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

6. Despre cum cad în rătăcire astfel de nevoitori, când nu au îndrumător; și care este medicamentul pentru vindecarea lor

Ai auzit până acum cum vine harul. Ascultă și cum se înșeală mulți. Se cere multa atenție de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut în zilele de demult și mulți cad și astăzi în fiecare zi. Pentru că, dacă primesc minciuna drept adevăr, firesc este să înceapă să spună și să învețe ca omul vrea, dar nu face. Ca, dacă vrea și se sileste, el poate deveni salas al harului. Și luptându-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin câte puțin cad în rătăcire și devin robi ai demonului, spunând ca toți se vor duce în iad, pentru că nimeni nu are cunoștința în afara de ei. [parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Cărarea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n.] Încetează să se mai increada în cei care îl povățuiesc spre binele lui. Și se închide în sine, făcând voia demonului care salasluieste în el. Și dacă ramane închis, ori îl va sufoca, ori îl va spânzura, convingându-l ca, astfel, va deveni martir. [vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? – n.n.] **Iar dacă nu face aceasta, îl va arunca în indiferență și nepăsare, să se lase de toate și să bea și să manance, fără să înțeleagă că a căzut și că trebuie să ceară vindecare, ci să creadă că merge bine, că aceea este calea cea dreaptă și adevărată. Iar Domnul nostru, Iubitorul de oameni, îl asteaptă să înțeleagă când a căzut. Dacă va înțelege caderea, atunci are vindecare.**

Aceasta, deci, fiule, este o rătăcire. Și medicamentul ei este să cunoști că ai căzut și cu lacrimi multe să cauți doctor cu multa experiență, în măsură să te izbavească, să-ți dea

medicamentele potrivite pentru sanatatea sufletului. Iar noi sa ne intoarcem acolo unde am ramas si sa spunem :

Daca omul nu pleaca in afara, ca acesta despre care am vorbit, dar are necunostinta si gândește ca prin sine a dobândit harul, sau are pretenția in plus ca omul, daca se sileste pe sine, poate sa primească har, dar are si frica si spune cu vederea naturala a lucrurilor:" Cum sa judec eu pe ceilalți, ca ei nu au cunoștința si numai eu dintre toti m-am aflat luminat?" si luptandu-se cu gândurile, lovește si este lovit. Iar harul lui Dumnezeu, puțin cate puțin, se îndeparteaza si il lasa sa cada in ispite pentru a invata smerenia. Si acesta, nesuportand lupta crâncena a gândurilor si temandu-se sa nu rataceasca, alearga sa caute un duhovnic cu experienta care sa-i vindece rana.

Dar, deși toti Părinții sunt buni si sfințiși si fiecare isi spune parerea sa, acesta in sa nu se vindeca, pentru ca nu a sosit ceasul ca Dumnezeu sa descopere doctorul si medicamentul potrivit. De aceea nu primește știre, pentru ca ii este lui mai de folos cuvânt mai presus de acesta pentru a-l smeri si pentru a-l determina sa se lepede de mândrie. Si neafland ceea ce cauta - deoarece nu are rabdare ca aceasta sa vina atunci când vrea Domnul - mai mult se mândrește. Atunci este părăsit si lasat in slăbiciunea firii. Harul pleaca. Trupul slabeste. Nu mai poate sa-si faca cele îndatorate după randuiala, cum le facea altadata. **Îl strivesc nepasarea, neglijenta, greutatea trupului, somnul fara măsură, paralizia mădularelor, întunecimea mintii, tristetea fara mângâiere, gânduri de necredința, frica de rătăcire. Si neputand sa suporte toate acestea, alearga după ajutor. Dar, asa cum am spus de multe ori, astazi este greu sa gasesti îndrumător practic.** De aceea, unul ii spune sa manance lapte, oua, branza sau carne ca sa se intareasca; si acesta, neputand altceva sa faca, se lasa convins, Pentru ca si-a pierdut rabdarea si s-au răcit zelul si căldură credinței, si din cuvintele tuturor a ajuns ca un nebun. Alții ii spun : " Ești pierdut!" Alții : " Ești rătăcit, asa s-au pierdut si alții !" si fiecare după puterea sa, din dragoste, ii spune ceea ce știe. **Acesta incepe sa manance, sa bea, sa sape si celelalte, si astfel, pustnicul niptic de mai inainte devine comerciant, grădinar, cultivator de vie sau altceva asemenea, si nu se mai multumeste nici macar sa ramana in calea comuna a Părinților, ci sau va lepădă definitiv Schima si se va casatori, sau va deveni, cum am spus, rob al trupului si dușman al celorlalți asceți. Si când va auzi pe cineva ca postește sau privegheaza, ca plânge sau se roaga, acesta se va mania, se va tulbura si va spune : " Toate sunt niște rătăciri, vei rătăci. Astăzi nu mai vrea Dumnezeu astfel de lucruri. Eu am făcut aceste lucruri si erau gata sa ma lege in lanțuri. Un astfel de om disprețuiește complet indatoririle lui duhovnicești, trăind in mare nesimțire, aflandu-se in pragul iadului din cauza păcatelor pe care le savarseste clipa de clipa. Mai mult, el devine si obstacol in calea mântuirii celorlalți. El vrea ca toti sa fie ca el, care la inceput a fost un luptător fierbinte, iar acum este rob al demonilor.**

Aceasta, fiule, este deci o alta rătăcire in care pot aluneca nevoitorii. Medicamentul ei este smerenia inimii; sa revină acolo unde era la inceput si, cu multa rabdare, sa aștepte mila lui Dumnezeu. Si, daca vine ajutorul dumnezeiesc, bine; daca nu, sa ramana in ascultare pentru a se smeri, pășind pe calea comuna a Părinților. Noi sa venim iarasi la ale noastre si sa spunem :

Daca acesta despre care am spus suporta lupta cu multa rabdare, așteptând milostivirea lui Dumnezeu, smerindu-se; si după ce, mai intai va incerca puțin din indrumarile Părinților si va vedea ca nu se intampla nici o vindecare - : pentru ca nu sunt medicamentele potrivite cele pe care i le dau, ci este ceva diferit, ceea ce au, desigur, ceilalți - incepe cu multe lacrimi sa ceara de la Dumnezeu si de la oameni.

Dar Bunul Dumnezeu ascunde si mai mult harul Sau si il lasă prada ispitelor pana se va smeri cu desavarsire si se va invata bine cum sa gandeasca, deoarece are inca mândrie. Aici este cea mai mare lupta. Aici vointa luptătorului se incearca precum aurul in foc. Si pentru ca este plin de patimi, mai presus de toate de mândrie, este lasat in mâinile fricii, ale tristetii, maniei, hulei si ale oricărei rautati a vrăjmașului. Si gusta in fiecare clipa din inabusirea sufleteasca si bea din apele iadului; patimile sale sunt lucrate zi si noapte de demoni. Iar Domnul sta departe, neintarindu-l ca la inceput.

Cel care se lupta cu adevarat, in ciuda tuturor acestor pericole, nu paraseste câmpul de lupta, ci se lupta, adunand neincetat părțile corăbiei sale, desprinse in lupta cu demonii. Isi

plânge si isi jelește rănile si incearca sa si le vindece. Asteapta cu mare agonie sau sa ia sfarsit ispitele, sau desființarea sa definitiva. Având in sa putina nădejde, mai spune : " Mai bine sa mor in lupta, decât sa părăsesc lupta si sa las si-i fie hulita calea Domnului, din moment ce am atatea mărturii ca pe aceasta cale au mers toti Sfinții noștri. Mai mult decât toti ceilalți Părinți, despre acestea ne asigura Awa Isaac Sirul, lauda isihiei si mangaierea asceților." Cu astfel de mângâieri, el isi vindeca puțin frica si castiga in rabdare. Trupul sau si-l vindeca cu putina hrana, pentru a putea suporta necazurile si luptele trupești si toate puterile mintii le pune in slujba atenției, ca nu cumva in tulburarea pe care o provoacă demonii si patimile sa ajunga sa hulească numele lui Dumnezeu.

Aceasta lupta grea tine mult timp, in functie si de rabdarea fiecăruia si de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu o îngăduie pana când acesta se va curăți deplin de diferitele patimi si va fi adus la cunoașterea desavarsita pentru a vedea bine care sunt de la sine si care de la Dumnezeu. Si, după ce va fi ispitit atat cat trebuie, incepe sa gandeasca spunând in sine: " O, umilule si netrebnicule! Unde este ceea ce spuneai, cum ca ceilalți nu se nevoiesc si de aceea nu inainteaza? Vai tie, ca daca Domnul nu va zidi casa sufletului tau, in zadar te ostenești.

Acestea si altele ca acestea gândind, se lupta neincetat cu demonii, dând el una si primind zece in loc. Iar aceasta una pe care o da el este rabdarea, pe care nu i-o ia in întregime Dumnezeu, ci ii mai lasă putina, cat sa poata sa reziste cu multa silința. Si, in taina, ii spune o voce: " Ai grija, nu te clinti din locul tau pentru ca vei cadea si te vei pierde definitiv. Si se va șterge amintirea ta din cartea vieții. Vei deveni mai rau decât cei din lume Pentru toate acestea rabda. Iar demonii cei rai ii lupta neincetat, numai ca nu-l inabusa. In somn ii vede pe demoni, legiuni intregi, care ii chinuie in nenumărate feluri. Iar treaz fiind, vede toate tulburările patimilor. Preabunul Dumnezeu sa ne dea noua curaj si rabdare pentru a putea trece in siguranța acest mare pericol sufletesc.

7. Despre cum revine harul dumnezeiesc, după ce, mai intai, am fost bine încercați

Este bine acum sa auzi cum rânduieste inteptul Carmuitor sfârșitul ispitelor si revenirea harului Sau dumnezeiesc. In cele din urma, după ce ajunge sa se cunoască bine, sa vada slăbiciunea firii omenești si realizează smerenia in adâncime, atunci Domnul ii spune: "Ajunge lupta înăbușirii sufletului, sa-l ajutam pe cel rănit." Nu trimite un inger ca sa-l ajute, deoarece nu este in stare sa poarte firea veacului următor, nici nu-i da har lui personal, ca la inceput, pentru ca sa nu spună ca i s-a dat pentru rabdarea si pentru lupta sa. De aceea Precunteptul Dumnezeu, care toate le rânduieste pentru binele nostru, care ne ridica la cer si ne coboara in iad, care omoara si iarasi aduce la viata, Acesta ingaduie ispitele pentru curăție si vindecare, dar atunci când soseste timpul potrivit, iarasi intr-un mod potrivit le pune capat cu multa intelepciune.

Ridica un Părinte duhovnicesc (Gheron), si el supus patimilor, dar practic si cu multa experienta, bun îndrumator, care sa poata salva suflete, sau mai curând Dumnezeu insusi Se salasluieste in el si vorbeste prin el si îi aduce la intalnire. Si, in timp ce are loc dialogul, iata si revenirea harului dumnezeiesc. Părintele ii vorbeste si cuvintele lui strabat ca fulgerele adancul inimii acestuia, si lumina dumnezeiasca impresoara sufletul lui, si demonii fug departe, neputand sta împotriva duhovnicului. Deoarece, in clipa aceea, părintele este in întregime foc dumnezeiesc si cuvintele lui umplu pe celalalt de lumina dumnezeiasca, iar sfaturile lui sunt foarte subțiri, de mare intelepciune si cunoaștere, pline de vedere duhovnicesca, deoarece sunt insotite de har dumnezeiesc. Si de indata ce pătrund in inima, mintea se mișca spre mirare si admirație, deoarece invatatura aceea este mai presus de minte si conține toate cele necesare pentru a putea ridica sarcina rautatii demonilor. După ce ii intareste suficient si ii da atatea îndrumări cate sa-i salveze sufletul, se despart. Si întreaga noapte a iernii a trecut ca o clipa, ca prin minune, fara sa inteleaga când a trecut.

După despărțire, intorcandu-se la ale sale, cel care era mai inainte prunc, acum, încercat prin lupta cu demonii, striga, curgandu-i șiroaie lacrimile dulci ale iubirii: " Cu rabdare am așteptat pe Domnul si m-a cercetat" si " daca nu ma ajuta Domnul, sufletul meu ar fi locuit in

iad ", si multe asemenea. După ce a venit in chilia sa si a pus in lucrare indrumarile, de indata a fost eliberat de toate cel care mai inainte ii stapaneau.

Si după puțin timp, cu rugăciunile părintelui duhovnic, pe care îl vedea si in timpul somnului si care îl întărea, se vindecă deplin. Umplandu-se de dragostea lui Hristos, patimile sale se liniștesc si vine pacea gândurilor. Primește si putere in credința, care vine din contemplație, si nu ca la inceput, din citiri si din speranța tainica pe care o avem de la Sfântul Botez si din invataturile cele drepte, ci credința care vine din vederea cea duhovniceasca; vede si crede, deci. La fel si celelalte daruri ale lui Dumnezeu, vin ca un lanț, har si mila, fara ca acesta sa le ceara. Nici chiar când sta la rugăciune nu poate sa spună: " Da-mi cutare sau cutare ", pentru ca Domnul ii da mai mult decât ar cere el. Iar rugăciunea lui este numai sa se faca voia lui Dumnezeu. Si, din când in când, in timpul rugăciunii, este răpit de dragostea lui Iisus. Si mulțumind Domnului fara incetare pentru atatea binefaceri, mintea lui este răpită in multa mirare si admirație. Si suflarea harului dumnezeiesc pătrunde in gura lui. Si Hristos domnește intru el. Si, după ce trece puțin de la aceasta vedere dumnezeiasca, acesta devine ca si când nu ar mai avea trup. Si minunandu-se de toate, striga: " O, adancul bogăției si al intelepciunii si al cunoașterii lui Dumnezeu ! O, cat de necercetate sunt tainele Tale, Doamne ! Cine poate intelege bogatia nemăsurata a harului Tau ? Si ce limba poate explica tainele Tale cele mai presus de înțelegere ? O, Doamne, de nu ai tine apele harului Tau, omul s-ar topi ca ceara la fata focului !" Zicând acestea, el se vede pe sine mai rau si decât târâtoarele pământului, si vrea, daca ar fi posibil, sa aiba in inima pe toti oamenii, pentru ca si aceștia, vazand, sa se mantuiasca, chiar daca el ar fi mult vatamat de harul lui Dumnezeu. Dar pentru ca si acest lucru l-a aflat - cum ca nu este posibil ca cineva dintre oameni sa mantuiasca pe ceilalți oameni - de aceea se mulțumeste sa ramana in linistire si sa se roage pentru toti ca sa-i mantuiasca Dumnezeu. [vedeti din manifestările celui cu har, dar și din recunoașterea neputinței omului de a mântui pe altul, gravitatea rătăcirii Părintelui Arsenie Boca, care se manifesta și credea diametral opus? Cine ar putea huli că Sfântul Duh este șovăielnic și nehotărât, învățând pe fiii Săi în două feluri nu complementare, ci contradictorii? Dar însăși conștiința celor ce s-au hrănit din învățăturile Sfinților Părinți mărturisește că în cuvintele de mai sus se află adevărul și în cele ale pictorului de la Drăgănescu minciuna– n.n.]

Acesta, fiul meu, este, in cateva cuvinte, modul lucrării harului dumnezeiesc, si cel care a ajuns pana aici poate sa ne spună ce altceva mai vede, daca nu s-a intamplat sa aiba alte obstacole. Deoarece acesta mananca iubire dumnezeiasca si bea vinul pe care l-au băut toti Cuviosii Părinți care au mers pe calea aceasta si au fost izbăviți de necazuri. Dar harul nu mai pleaca asa cum pleca la inceput. In afara de faptul ca ar interveni vreo instrainare. O, sa nu fie, Doamne !

Așadar, daca si tu, fiul meu, faci ascultare, vei ajunge sa vezi toate acestea. Iar eu las pana aici cuvântul meu, pentru ca sa-ti vorbesc si despre o alta rătăcire. Acum iti spun numai ca toate aceste ispite prin care a trecut, toate furtunile si naufragiile, toate spaimile si greutățile s-au intamplat pentru ca nu a avut îndrumător sa-l sprijine si sa-l sfatuiasca. Pentru ca este aceasta lipsa de astfel de îndrumători practici, de aceea este minune daca se gaseste unul la mie, care sa paseasca pe aceasta cale foarte riscanta. Aceasta, cum am spus mai înainte, este calea scurta a lui Dumnezeu, care conduce pe om la viata vesnica, si pentru ca exista aceasta lipsa se intampla si atatea rătăcirii. [vedeti că și pe calea lungă, dar mai ales pe calea scurtă este nevoie în toate etapele de ascultare, chiar dacă lipsesc azi povătuitori? – n.n.]

Harul lui Dumnezeu, după ce a fost gustat de nevoitorul începător la inceput, trebuie sa plece, pentru a-l antrena pe acesta sa devină ostas lucrator ai lui Hristos. Fara astfel de încercări nimeni nu a ajuns la desavarsire. Punctul acesta in care mulți au căzut in rătăcire, cum am spus, este punctul in care harul lui Dumnezeu se retrage pentru a ne întări prin incercari, ca sa nu mai fim prunci, ci soldați încercați in războaie. " Domnul dorește ca noi sa devenim barbati vrednici, luptători curajoși, in măsură sa păzim bogatia Sa. De aceea ne lasă să fim ispițiți.

Iar Sfinții Părinți, care ne invata sa fim la inaltimea virtuților cum ar fi ascultarea - devenind astfel următori ai lui Hristos - urmăresc acelasi scop. Adică acela de a ne curăți

de diferitele patimi ale gândului și ale plăcerii de sine a propriei voințe, pentru ca să primim har dumnezeiesc. Și iarasi, când pleacă harul pentru a ne căii, părintele îndrumător este ca un alt har, care ne sprijină și ne îndruma cu cuvintele faptelor pe care acesta le-a făcut și ne încălzește zelul până când, cu ajutorul harului dumnezeiesc și cu rugăciunile părintelui, ne vom izbăvi de lupte. Și iarasi, ne va cuprinde harul și dulcele Iisus ne va încredința cu desăvârșire comorile Sale.

Nu există nici un alt scop pentru care omul să facă ascultare. Astăzi însă, fiecare crede că își ia ucenic pentru ca să-l învețe cum să scoată bani, sau să sape grădina, sau să devină negustor, sau să-l lase moștenitor pentru casa sau chilia sau magazinul sau, sau pentru ca să-i slujească.

Noi, însă, spunem că astfel de lucruri nu este nevoie să se întâmple și ca singurul scop pentru care merge ucenicul la părintele sau și face ascultare deplină este următorul: pe de o parte, Părintele, arzând de dragostea lui Hristos, să transmită talantul bogăției virtuții sale, iar pe de altă parte ucenicul, dacă are, lepădare de sine desăvârșită și tăiere a voii, făcând ascultare deplină și bucurându-se de har din partea Părintelui sau, atunci își va împlini toate treburile necesare pentru întreținerea casei.

Pentru că s-a pierdut acest scop adevărat al monahilor și, între mii de călugări, numai de se vad cativa ca niște scânteii, și aceștia sunt vazuți de miile de călugări ca niște rataciți. Iar aceștia, neavând cui să transmită această bogăție duhovnicească, arată tuturor ca sunt rataciți și neînțelepți.

De aceea, cei de se nevoiesc, atunci când ajung la punctul în care harul îi paraseste, neaflând medicamentul potrivit pentru vindecarea neputințelor, cad, se rătăcesc și astfel se pierd nenumărate suflete, care au aratat la început multă voință și zel pentru Dumnezeu. Cei care nu cunosc, din ignoranță, au numit calea Domnului pe care au mers picioarele îndurerate ale sfinților, cale rătăcitoare. Și, din neștiință, păcătuiesc și hulesc calea lui Dumnezeu și împiedică pe cei care vor să meargă pe ea. Cel puțin să spunem, atunci când ne întreaba cineva. " Eu, fiul meu, ca slab ce sunt, nu pot să urmez calea aceasta. Tu însă, dacă ai răvnă, îngrijește-te să afli o astfel de cale. Și dacă o găsești, urmează-o cu multă credincioșie, iar dacă nu o găsești, urmează calea comună a Părinților, pe care vei avea mulți împreună mergători și îndrumători și nu vei avea teama ca te rătăcești."

Acesta este adevărul curat și nepatimas al lui Dumnezeu. Cine va spune așa va scăpa de multe capcane. Iar dacă ești întrebat, spune că acea cale este rătăcită și toți cei care merg pe ea sunt rataciți, că acesta să afle că a căzut în cursa diavolului. Să știe acest lucru și să ceară mila lui Dumnezeu, înainte de a veni moartea și de a fi astfel închis pentru totdeauna în iad. Atunci nimeni nu ne va putea izbăvi pe noi din osanda cea veșnică, pe care am dobândit-o din pricina lipsei de educație a gurii noastre. Și, în timp ce Tatăl Luminilor a dat toată Judecata Fiului, noi, necugetații, ne grăbim să judecăm pe aproapele nostru fără nici o reținere, ignorând lucrarea acestuia și Pronia lui Dumnezeu. A Lui este slava și puterea în veci. Amin.

8. Despre o altă rătăcire

Fiul meu, ai să auzi acum despre o altă rătăcire, ca să știi să te păzești. Mulți monahi se îngrijesc de o singură virtute și depun toată silința lor pentru realizarea ei. De exemplu, să spunem postul, adică să nu consume ulei sau mâncare gătită sau altele asemenea. Își îngăduiesc astfel libertatea, crezând gândului lor că totul este să postești. Și practicând această virtute sfătuiesc și pe alții să-o facă, spunându-le că aceasta este singura cale și plinătatea tuturor virtuților și asigurarea mântuirii sufletului, socotind că are atâția ani de când nu a mâncat ulei sau mâncare gătită sau altceva asemenea.

Noi credem că acesta a devenit rob postului tinut din propria lui voință și crede că cine nu face la fel nu se va mântui sau este pe un drum rătăcit. Pe un astfel de călugăr noi îl întrebăm : " Omule al lui Dumnezeu, spune-mi, în atâția ani de post, ce ai castigat ? Arată-mi rodul postului tau îndelungat și mă voi convinge. O, omule, tu, pentru stapanul tau, postul, ai depărtat pe alții de mila lui Dumnezeu. Unde ai pus nemărginită mila a bunătății Domnului? Oare toți oamenii sunt de aceeași constituție și au aceeași putere a trupului ca tine, de ceri tuturor să fie ca tine? Deoarece nu te conduci cum trebuie pe tine însuți, de aceea

bați în nicova la postul lui atatia ani obolul fierului, pentru ca nu ai duhul deosebirii lucrurilor. Vindecarea acestuia este de a parasi asa-zisa postire a sa si de a cauta îndrumar la duhovnic, cum sa petreacă în continuare.

Un altul se baza pe privegherea sa de noapte si numai despre aceasta vorbea. Si numără anii de când privegheaza noaptea. Iar pe cel care nu facea ca el il socotea ca mergând intru întunerice. Si acesta trebuie sa paraseasca privegherea sa de noapte si sa urmeze îndrumărilor duhovnicului.

Un altul, convins de lacrimile sale, îi invata pe ceilalți aceasta descoperire a sa omeneasca, spunandu-le ca este vai de cel care nu plânge ! Iar despre sine crede ca daca plânge a ajuns la desavarsire. Si pentru acesta medicamentul este sa cunoască faptul ca lacrimile trebuie sa fie insotite de smerenie si sa nu considere ca face vreo lucrare a lui Dumnezeu si ca Domnul îi este dator cu har. Ci, chiar daca plânge asa cum se cuvine, sa afle ca lucrează o singura virtute si-i mai lipsesc celelalte nouăzeci si noua.

Altul, iarasi, convins de rugăciunea sa, indruma si pe alți sa faca asa, pentru ca astfel vor reuși sa-si țină mintea neimprastiata. La fel si acesta: socotește aceasta ca pe o descoperire a cunostințelor sale.

Altul, convins de liniștirea (isihia) sa, crede ca în aceasta consta toata desavarsirea si socotește ca, daca vrea, cineva poate sa ajunga la isihie.

Dar ce spun eu ? Sunt oameni care nădăduiesc numai în anii în care au purtat haina monahala si chiar se lauda cu aceștia.

Noi despre toate aceste virtuti avem de spus următoarele: nu ne indoim ca acestea sunt instrumentele fara de care nu putem ajunge la desavarsire, dar trebuie ca sa ne silim pana la sânge pentru a le implini pe acestea toate si multe altele la care nu ne-am referit.

Liniștirea (isihia) este, într-adevar, singurul ajutor care contribuie la realizarea tuturor celorlalte virtuti. Dar spunem : nimeni nu poate duce greutatea acesteia în deplina cunoștința si cu discernământ, daca nu-i va trimite Domnul ca dar si mila harul liniștirii. Asa incat cel ce se liniștește trebuie sa știe ca liniștirea este dar al lui Dumnezeu si Acestuia trebuie sa-l mulțumească.

La fel spunem si despre cel care se roaga. Apostolul însusi spune: " Nimeni nu poate spune Domnul Iisus, decât numai în Duhul Sfânt". Așadar, cum poți tu sa spui ca te rogi curat si îți mintea ta greu de tinut în neimprastiere si inveti ca, daca se va sili, omul poate sa-si stapaneasca mintea sa si sa se roage cu rugăciune curata?

[vă dați seamă ce lipsă de cunoștință are Părintele Arsenie Boca când spune că se poate omul dezrobi de patimi și armonia lăuntrică fără harul Sfântului Duh?

„În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevointele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.”⁸⁴

– n.n.]

Noi spunem ca rugăciunea este singurul ajutor care contribuie la curățirea cugetului, si fara aceasta nu putem sa trăim duhovniceste. Dar nimeni nu-si poate ține mintea si nu poate sa se roage cu rugăciune curata daca nu va primi harul dumnezeiesc al cunoasterii duhovnicesti, sau un gând bun si dumnezeiesc mai presus de fire, sau alta lucrare a harului dumnezeiesc.

Asa incat trebuie sa cunoască faptul ca nu el isi ține mintea, ci harul dumnezeiesc si se roaga curat pe măsură harului dumnezeiesc, care i se da. Sa cunoasea deci ca nu de la sine, ci de la Dumnezeu este rugăciunea curata si Acestuia sa-l mulțumească. Si sa-i invete pe ceilalți ca noi suntem datori sa facem tot ceea ce putem pentru a arata lui Dumnezeu voința noastră de bine, ca vrem sa ne rugam curat, dar a ajunge la aceasta este al lui Dumnezeu.

Tot asa spunem si celui care are lacrimi. Lacrimile sunt singura arma împotriva demonilor si baie de curățire a păcatelor, daca se intampla cu cunoștința. Dar nu este de la

⁸⁴ [Ierom. Arsenie BOCA], Cărarea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

cel care le are. Acela, silindu-se, arata dorința de a plânge, dar a avea lacrimi tine de Cel care cheama norii pământului și face să plouă. Să învețe din propria lui experiență că nu plânge atunci când vrea el, ci atunci când vrea Dumnezeu. Și să-l mulțumească lui Dumnezeu, Datatorul a toate. **Iar pe cei care nu au lacrimi să nu-i judece, pentru că Dumnezeu nu da tuturor la fel.**

Aceiași lucru spunem și despre privegherea de noapte, ca aceasta contribuie la curățirea minții, dacă se face în cunoștința și cu discernământ. Dar dacă nu ajută Dumnezeu, aceasta nu rodește de nici un fel. **Cel care poate priveghea peste noapte să ceară de la Dumnezeu cunoștința și să se conducă cu mult discernământ, pentru că fără ajutorul dumnezeiesc privegherea de noapte rămâne neroditoare.**

La fel cel care postește și toți ceilalți, dacă se conduc bine. Sunt virtuți pe care noi le lucrăm cu multă silință pe de o parte, arătând voința noastră lui Dumnezeu și, de cealaltă parte, luptându-se împotriva dorinței patimilor. Pentru că, dacă nu ne vom sili spre aceste virtuți, vom savarsi mereu păcatul. Acesta este adevărul pur, al nostru, al oamenilor. Ca și cel al agricultorului: el ara pământul, îl curățește, seamana și apoi așteaptă mila lui Dumnezeu. Și dacă nu trimite Dumnezeu ploaie la timpul potrivit și vânturi bune, agricultorul va pierde și ostenele sale, deoarece locul se va umple de mărăcini și nu va ajunge să secere nimic, totul rămânând spre mâncare animalelor necuvântătoare. La fel și noi. Dacă Domnul nu trimite apele curățitoare ale harului Sau dumnezeiesc, noi rămânem goi de orice rod și faptele noastre ajung hrană pentru demoni. Deoarece le înabusa patimile noastre și nu ajungem să seceram nimic. Virtuțile care nu sunt lucrute cum trebuie se transformă în rautăți.

Așadar, dincolo de toate avem nevoie de discernământ duhovnicesc, de deosebirea duhurilor, pe care trebuie cu multă râvnă să-l cerem de la Dumnezeu. A caruia este slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

9. Despre felurile aceleiași rătăcirii

Ascultă și despre alta rătăcire, fiul meu: **sunt iarăși unii monahi care lucrează toate aceste virtuți la un loc și nădăduiesc în faptele lor. Și când se roagă și cer ceva de la Dumnezeu nu o fac cu smerenie, ci cu obrăznicie, și îndreptățire, ca și când ar obliga pe Dumnezeu prin eforturile lor și L-ar îndatora. Și când nu sunt ascultați și Domnul nu le împlineste voia lor se tulbură și se întristează foarte tare. Iar demonul cel vrajmas, când îi vede în această stare de necunoscință, îi ataca și cu gânduri spurcate îi învătă spunându-le: "Vezi? Tu te silești atata să lucrezi pentru El și El nici nu te aude! De ce mai lucrezi atunci?" Si îl fortează să hulească numele lui Dumnezeu pentru că, după aceea, să intre într-însul demonul, să-l stapanească și să-l lege cu lanțuri.**

Iar dacă nu reușește să facă aceasta, încearcă altfel. Se prefăce în inger de lumină și îi spune că este Arhanghelul Gavriil sau alt inger și că l-a trimis Dumnezeu să fie alături de el, pentru că a bineplăcut lui Dumnezeu prin faptele sale. Sau, se prefăce chiar în forma Domnului Iisus Hristos iar altul în forma de inger merge mai devreme și îi spune: "Deoarece ai plăcut lui Dumnezeu cu sudorile tale, a venit Domnul să te cerceteze. Ieși în întâmpinare și închina-te Lui, pentru că să primești har." Sau, iarăși, îi spune că a venit să-l ia la cer ca pe Proorocul Ilie. În fine, ca să nu lungesc vorba, în felul acesta a rătăcit pe mulți în timpurile mai vechi și astăzi. Pe unii i-a lovit de stânci, pe alții i-a aruncat în fântâni, pe alții i-a junghiat și i-a pierdut pentru totdeauna. Toate acestea se întâmplă deoarece, dintru început, aceștia nu au avut discernământ și s-au supus voinței proprii, fără să facă ascultare.

Tu, iubitul meu fiu întru Domnul, deoarece faci ascultare și te spovedești de toate cu umilinta, nu te teme. Deoarece ai un duhovnic care te îndrumă și se roagă pentru tine zi și noapte, Dumnezeu nu te va lăsa să rătăcești. Iar dacă îți va apărea o astfel de arătare de inger, nu te teme, ci cu curaj, chiar dacă va lua chipul Domnului, sau al vreunui sfânt sau inger, spune-i: "Eu am duhovnic care mă îndrumă. Nu vreau învățături de la ingeri! Eu, pe Domnul, pe Sfinți și pe ingeri vreau să-i vad în cealaltă viață. Aici nu vreau să-i vad." Si întoarce-ți fața în alta parte. Nu te uita la el. Acela, neputând să îndure curajul tău, se va face nevăzut. Chiar și adevărata să fie vedenia, Domnul nu se va mania, ci frica se va transforma de îndată în bucurie.

Noi însă nu trebuie să avem niciodată astfel de cereri și dorințe de la Dumnezeu, adică de a vedea ingeri și sfinți, deoarece sunt rătăcirii. Noi să cerem - așa cum am scris de atatea

ori - mila pentru iertarea păcatelor noastre si sa ne îngrijim pentru curățirea sufletului, si cele ale lui Dumnezeu vin de la sine, fara cererea noastra.

Chiar daca vom fi ridicați pana la ceruri prin vederea cea dumnezeiasca, nimic nu este de la noi. Si daca, numai puțin dupa aceea, ne schimbam fara voia noastra si ne vine o întristare mare si o supărare de nesuportat ca si când am fi in iad, si ni se pare ca nu mai putem ieși din aceasta, ci pana la moarte ne va chinui, nici atunci sa nu fim tulburați. Ci, asa cum ne bucuram atunci când suntem ridicați la cer, asa si atunci când ni se intampla schimbarea si ne vine întristarea sa avem rabdare, fara sa ne tulburam si fara sa cârtim. Ci cu pace sa spunem gândurilor: Dumnezeu Tatal are doua locașuri: unul in ceruri, cel al bucuriei si al desfătării, si unul jos in iad, cel al necazurilor. Si ori de cate ori vrea ma ridica la bucuria cea de sus, iar când vrea ma coboara la cele de jos. Aceasta, pentru a cunoaște ca, din moment ce port acest trup de lut, de la sine vine si schimbarea. Asa incat eu nu am nimic de spus. Numai: faca-se voia Domnului in toate, in toate si pentru toate. Chiar daca pentru totdeauna ma va lasa in cele de jos, eu spun: " Dulcele meu Mântuitor si Dumnezeu. Eu nu am făcut nimic bun si bineplacut înaintea felei Tale, ci ca un lucrator sarguincios al păcatului sunt vrednic fiu al iadului. Deci, chiar daca voi fi dat iadului, asa mi se cuvine. Numai Tu sa nu fii suparat pe mine, ci sa ma privești cu fata bucuroasa; atunci, pentru mine, iadul se va preface in rai luminos !"

Daca vei spune acestea, întristarea te va parași si va veni din nou bucuria. Tu nu le spui pentru a veni bucuria, ci le spui din inima. Si, intrucat - asa cum am mai spus - suntem in viata, niciodată sa nu te increzi in tine insuti, chiar daca vei fi ridicat pana la al șaptelea cer, chiar daca vei vedea toate tainele. Atata timp cat porți trup exista teama si închisoarea ne este de folos. Numai când parasesti trupul mort, atunci bucura-te ca nu te vei mai schimba, ci ceea ce iti da Domnul este al tau si nimeni nu poate sa ti-l rapeasca. A Lui fie slava si puterea in vecii vecilor. Amin.

10. Despre lupta cea indoita a demonilor si cum aceștia se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc

Așadar, fiule, afla si despre lupta cea indoita a demonilor. Iată ce spunem despre aceasta: demonul se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc. Si când vede ca monahul nevoitor alearga cu mult elan si căldură si ca este fara îndrumător, atunci demonul cel rau, insotindu-l de aproape pe ascuns, uneltește împotriva lui. Ascunzandu-si capcanele sale, il împinge mereu inainte. Iar nevoitorul, fara sa inteleaga ca este si vrăjmașul împreuna cu el, alearga fara discernământ, postind, priveghind si rugandu-se. Demonul ii taie de tot pofta de mancare si nu mai pofteste nimic chiar daca are in fata cea mai buna mancare. [înțelegeți de unde pot proveni performanțele ascetice și trupești ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Tot asa, il lasă sa privegheze liber, incat monahul sa creada ca a ajuns deja la nepatimire si poate trai fara mancare. Si daca demonul vede ca monahul este gata sa ajunga la capat, atunci il lasă să cada. Deoarece, neavand aripile inalte ale vederii duhovnicești pentru a se inalta si a-si ridica trupul, se taraste ca un șarpe. Si. când crede ca s-a ridicat de la pamant la ceruri, fara sa inleaga macar, se afla deodata dezarmat in mijlocul marii. Pentru ca trupul, care are armele si lupta, printr-o exagerata lipsire de mancare, a ajuns la epuizare si a căzut. Atunci, dracul cel iubitor de sânge, bucurandu-se nespuse, se repede asupra sârmanului monah tragand după el si alte nenumărate duhuri rele. Si il inabusa complet, daca nu cauta de indata un îndrumător cu multa experienta practica. De aici, diavolul a aruncat multi nevoitori in cele mai rusinoase patimi ale păcatului. Deoarece aceasta patima este mișcata de demonii altor patimi, atunci când trupul este extenuat si căzut. [așadar, dacă, Doamne ferește, Părintele Arsenie Boca a căzut și trupește cu Maica Zamfira, să înțelegem de unde i-a venit căderea și să-l plângem, rugându-ne pentru sfințiile lor – n.n.]

Iar daca, acest nevoitor este ascuțit la minte si se nevoieste cu discernământ, fiind atent sa nu cada in fata, atunci demonul il paraseste. Dar când vede ca inceteaza căldură si zelul cel mult si scade puțin elanul si incepe delasarea, atunci demonul din nou se apropie de el pe la spate pentru a-l impinge la indiferenta, sa lase totul deoparte pentru a deveni iarasi rob al demonilor.

De aceea este indoita lupta. Iar monahul trebuie, fie sa aiba un îndrumător pentru aceasta lucrare si sa faca ascultare desavarsita, taindu-si complet voia proprie, fie, daca este singur, sa se pazeasca de exagerări si sa paseasca pe calea de mijloc. Sa nu se aplece nici spre dreapta, nici spre stanga. Si sa știe bine ca, numai când va primi aripile inalte ale vederii duhovnicești, atunci, in funcție de acest har dumnezeiesc, poate sa tina si slăbiciunile trupului. Pentru ca trupul, fiind stricacios, adeseori se schimba, slabeste si cade. Iar mintea, deoarece are alte aripi, pe cele cerești si mai presus de fire, zboara la inaltime si nu-i pasa de greutatea trupului, ci ii poarta oricât ar fi de bolnav si de slăbit. De aceea mulți sfinți, avand acest har, au petrecut mulți ani fara pâine si mancare, multumindu-se numai cu Sfanta Impartasanie a preacuratului Trup si Sânge ale Domnului. [din păcate, însă, minciunile din propovăduirea Părintelui Arsenie Boca, arată că nu dobândise adevărta vedere duhovnicească, fiind în contradicție cu întreaga Sfântă Predanie – n.n.]

Noi insa, deoarece Sfinții Parinli nu ne invata sa nu mancam deloc, de aceea, chiar daca primim acest har si cunoaștem ca putem trai si fara mancare, in realitate nu in închipuire, trebuie totuși sa mancam si branza si ou si lapte, daca avem, si peste. Cate puțin din toate cele care ne sunt îngăduite de randuiala monahala, pentru următoarele scopuri : intai, pentru ca astfel zdrobim rădăcină mândriei si a suficienței de sine, calcand peste orice gând ridicat împotriva lui Dumnezeu, si apoi, aratand ca toti ceilalți oameni, fara ca cineva sa cunoască lucrarea noastra cea de la Dumnezeu, fugim de slava omeneasca si de laude. Cu toate acestea, sa nu credem ca aceasta putina mancare, luata in deplina cunoștința si cu discernământ, ne lipsește de harul dumnezeiesc, si ca daca am fi postit am fi avut mai mult har. Nu. Deoarece Dumnezeu nu Se uita la cantitatea nevointelor noastre, ci cauta la scopul si înțelegerea cu care lucrăm si, in funcție de acestea, Își revărsă bunătatea Sa, mila Sa cea multa si imbelsugata. [de aici înțelegem că o parte din înșelare i se trage Părintelui Arsenie Boca și din epoca când se nevoia exagerat pe o scândurică, nădăjduindu-se în sine. – n.n.]

*Lui se cuvine toata slava, cinstea si închinăciunea, acum si totdeauna si in vecii vecilor. Amin!*⁸⁵

Vedeți cât de subtilă este calea lăuntrică? Pe ce căi opuse poate intra înșelarea? Cum să te descurci în hățișurile războiului nevăzut fără experiență de mulți ani și fără ascultare. Peste tot, ca un refren, se spune de duhovnic și ascultare. Vedeți că modelul prezentat de Părintele Arsenie Boca, modelul succesului rapid, eficient și răsunător, liniar, fără căderi, fără părăsiri ale harului și fără (re)cunoașterea propriei neputințe din gustul amar al căderii, nu poate fi real, ci este un basm de adormit copiii credinței, ca să poată fi omorâți în timpul somnului rațiunii, de către monștri? Vedeți ce cursă amarnică a întins fiilor Bisericii Satana prin propunerea la canonizare a pictorului de arătări de la Drăgănescu? Să ne trezim fraților și să ne plângem rătăcirea... cât mai este vreme.

În realitate, din păcate, Părintele Arsenie Boca, nu numai că nu a mers pe calea scurtă a dobândirii harului Sfântului Duh. Sfinția sa nu a mers nici pe calea comună a Sfinților Părinți fiindcă nu a urmat ascultarea, neiuibind stăpânirea rânduită de Dumnezeu și nesupunându-se ei cu bucurie.

Noi credem că nu a pierdut harul Sfântului Duh doar de când a locuit cu Maica Zamfira, deși acela a fost o părăsire evidentă tuturor a harului ca să se trezească și să ne trezim și noi din influența preacuvioșiei sale. Dar credem că nici dacă ar fi stat o sută de ani în Sfânta Mănăstire, alături de cel mai iscusit duhovnic, nu l-ar fi dobândit, dacă nu și-ar fi schimbat așezarea neînțelegătoare, nepotrivită cu harul, a sufletului său sărman și amăgit, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Sfinții Părinți pun ascultarea mai presus decât postul și rugăciunea, pentru că fără ascultare omul poate crede despre sine însuși că e un nevoitor [ascet] și un rugător, dar cine și-a tăiat voia sa întru toate înaintea „bătrânului” [„starețului”] și a duhovnicului său, acela are mintea curată.

Monahul neascultător nu va ști niciodată ce este rugăciunea curată. Omul mândru și căruia îi place să-și facă voia proprie, chiar dacă a trăit o sută de ani în mănăstire, nu va cunoaște nimic duhovnicesc, pentru că prin neascultarea sa întristează pe „bătrâni” [„stareți”] și, în ei, pe Dumnezeu.

⁸⁵ Gheron Iosif, *Mărturii Din Viața Monahala*, Ed. Bizantină, București, ²2003, <<https://ro.scribd.com/doc/202983254/Gheron-Iosif-Marturii-Din-Viața-Monahala-Vol-1-2>>, joi, 30 iulie 2015, pp. 200-218.

Vai monahului care n-ascultă de „bătrâni” [„stareți]. Mai bine ar fi fost să rămână în lume. Dar, chiar și în lume, oamenii ascultă de părinții lor și îi cinstesc pe cei bătrâni, se supun stăpânilor și ascultă de mai-marii lor.

Vai nouă! Domnul, împăratul cerului și al pământului și a toată lumea, S-a smerit pe Sine însuși și S-a supus Maicii Sale și Sfântului Iosif, dar noi nu vrem să ascultăm de „bătrânul” [„starețul”] nostru pe care-l iubește Domnul și căruia El ne-a încredințat. Dacă „bătrânul” are un caracter rău, măcar că aceasta este o mare pacoste pentru ascultător, acesta trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru el întru smerenia duhului, și atunci Domnul va milui și pe ascultător și pe „bătrân”.

Unii monahi nu au pace și invocă drept pretext felurite pricini: sau că ascultarea [slujirea] nu este bună, sau chilia este rea, sau că „bătrânul” lor are un caracter ursuz. Dar ei nu înțeleg că de vină nu e nici chilia, nici „bătrânul”, ci sufletul bolnav. Nimic nu e pe plac sufletului mândru, dar toate vor fi bune pentru cel smerit.

Dacă întâi-stătătorul este rău, roagă-te pentru el și vei avea pace în sufletul tău. Dacă chilia e rea sau dacă ascultarea nu-ți e pe plac sau dacă ești istovit de boală, gândește în tine însuși: „Domnul mă vede și cunoaște starea mea; să fie cum îi place lui Dumnezeu”, și vei avea pace. Dacă sufletul nu se predă voii lui Dumnezeu, nu-și va găsi nicăieri pacea, chiar dacă ar păzi posturi mari și ar stărui în rugăciune. Cine învinuiește pe oameni pentru faptul că îi fac reproșuri, acela nu înțelege că sufletul lui e bolnav și că nu reproșurile sunt vinovate pentru suferința lui. Cel căruia îi place să-și împlinească voia sa proprie, acela nu e deloc înțelept, dar cel ascultător degrabă va înainta [duhovnicește], pentru că Domnul îl iubește.

Cel în care este, chiar și numai puțin, harul Duhului Sfânt, acela iubește orice stăpânire rânduită de Dumnezeu și i se supune cu bucurie spre slava lui Dumnezeu. În Biserica noastră acest lucru e cunoscut prin Duhul Sfânt, și Sfinții Părinți au scris despre acest lucru.⁸⁶

Avem chiar un exemplu recent de acest fel:

Ierodiaconul amăgit

în urmă cu 40 de ani [pe ia 1878] trăiam în Mănăstirea Rusă. Există atunci un ierodiacon cu numele Ierotheos, cunoscut de mulți, care acum câțiva ani s-a stins din viață în Schitul Cutlumuș. Acesta, cum pe atunci era tânăr, a început cu voia sa (și fără binecuvântarea duhovnicului său) să privegheze mult, stând toată noaptea în picioare, făcând metanii și fiind post. Diavolul, văzând că are minte slabă, a început să-i arate mulțime de vedenii toată ziua, pe Iisus Hristos, pe Maica Domnului, vederi de îngeri. Și ca să-l convingă cel viclean că așa-zisele arătări (vedenii) erau de la Dumnezeu, i-a zis: „Iată, Eu, Hristos, am de gând să te învrednicesc de haruri mari; numai să fii cu luare-aminte, să nu fii înșelat de diavolul mândriei și să-ți faci mereu semnul crucii, să se alunge ispita vrăjmașului”.

De multe ori îi apărea „Hristos răstignit” și își lucea semnul Crucii și canonul în fața lui, cu băgare de seamă; Diavolul însă îi arăta și nenumărate vederi și descoperiri, însă și slăbiciunile părinților (care se nevoiau împreună cu el).

Lucru bun însă era că mărturisea încontinuu toate acestea. Și duhovnicii (cei ce spovedeau), văzând cruci și umilință și că acesta evita orice vorbă deșartă, îl socoteau sfântul secolului. Și cine erau duhovnicii care au fost de acord cu acestea? Erau Bartolomeu de la Vatoped, părintele Nifon din Schitul Vatoped, Ieronim Rusul din Mănăstirea Rusă și părintele Sava. Dar mai târziu, părintele Sava s-a gândit că dacă este însuși Hristos care Se va arăta, voi pune în mintea mea, zice, un gând, fără să-l cunoască nimeni altcineva, și dacă îl va descoperi, atunci toate aceste fenomene sunt din harul dumnezeiesc, dacă nu, sunt cu toate înșelăciunea diavolilor.

Părintele Sava i-a spus ierodiaconului să-l întrebe pe Hristosul ce va apărea despre gândul acesta (pe care și-l pusese în minte), dar blestematul nu a putut să îl descopere. Atunci, foarte infuriat, cel amăgit a zis: „Tu ești cel ce-mi apari ca Hristos? Nu, ești Diavolul!”. Și atunci, imediat, Satana i s-a înfățișat în chipul adevărat: „Eu, zice, sunt Diavolul pe care l-ai slujit atâția ani și am ca garanție semnătura ta (pentru că de multe ori, în mod închipuit, îl puneai să semneze)”; și îndată s-a aruncat asupra lui. Atunci, părinții l-au prins pe ierodiaconul cel

⁸⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 115-116.

amăgit și l-au liniștit cu greu, căci tremura și își plângea pierzania. Și așa, cu exorcisme repetate, nălucirile au dispărut.

Dar să știți că, chiar dacă s-a lăsat de acele amăgiri, totuși, de atunci și-a părăsit toate îndatoririle monahale; și cercetați să vedeți ce sfârșit jalnic a avut.⁸⁷

Așadar, mântuirea nu depinde atât de mult de împrejurări (fiindcă de ele are grijă Hristos, dacă Îi cauți voia), ci de cum alege sufletul tău: a fi sau a nu fi... cu Dumnezeu.

Aceasta este adevărata și minunata întrebare a existenței noastre veșnice. **A fi sau a nu fi** duhovnicesc, deci mântuit. Prin smerenie cu dragoste = **a fi, sau** prin mândrie în singurătate = **a nu fi... fericit.**

E. TATĂL

Tatăl sfinției sale a fost greco-catolic, cu purtări grosolane, lucru care l-a marcat pe preacuvioșia sa toată viața, păstrând o formare uniata și o asprime necuvioasă de bici al lui Dumnezeu:

Subsemnatul m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul în orașelul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarcă o anumită înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii” iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.

[deja, după cum declară chiar el însuși, vedem tendința la idioritmie și la confuzia între filozofie, religii și credință, dar și forțarea peste puteri, care este specifică ispitirii de-a dreapta. De asemenea, este foarte interesant că în autobiografia pe care și-a făcut-o a presărat foarte multe laude de sine, arătându-se ca cineva special, cu preocupări înalte. Lipsește duhul smerit pe care îl regăsim de pildă în autobiografia Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, pe care o puteți găsi aici:

<<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamt>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015 – n.n.]

La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știu până astăzi că m-a bătut odată pentru ca să nu mai pierd timpul - ceea ce i-am fâgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață. [iată și bătăile până la lacrimi, care l-au făcut să folosească timpul pentru a fi aspru cu oamenii și deci a-l pierde și a-i pierde, fiindcă forțarea prin limbaj și ghicirea realității, ca și asprimea este mișcarea diavolească de înrobire a minții radical opusă Celui blând și smerit cu inima, care întărește libertatea prin convingerea iubirii înțelepte – n.n.]

In cursul liceului mi-au plăcut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul și muzica.

Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive [de aici căderea prin explicarea științifică a celor ce fac parte din lumea nevăzută, deci neaccesibilă experimentului științific și cugetării trupești. De aici și căderea în înțelegerea eretică a împreunării trupești și geneticii, de care vom scrie, dacă ne ajută Dumnezeu, mai jos – n.n.], dar dacă aveam avere sau garantau tutorii pentru mine intram la aviație la Cotroceni, ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă, sau speculativă [aici este o contradicție. Nu a biruit înclinația contemplativă, fiindcă nu a avut loc o dezbateră între două alternative posibile, ci dorința pentru aviație a fost înfrântă de sărăcie și, neavând ce face, s-a dus către teologie cu... duh de aviator, executând luping-uri duhovnicești și neasigurându-și începutul ca un infanterist prin marșul la solul smereniei – n.n.] și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

In cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu mă înduram, întrucât era divorțată de tata iar eu eram dat tatii prin sentința de divorț, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală.

În timpul teologiei mi se lămură frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. Cu prilejul

⁸⁷ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 339-340.

acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit.

[vezi apoi căderea din vedenia treptelor din Sfântul Munte, cum nu s-a mai ținut de începutul promițător – n.n.]

Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu vreo câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am. Asta am reușit toată vremea teologiei, deși făceam parte și din „Reuniunea de muzică Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirij oral N. Oancea, și care era mixtă. Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor.

[și-a remarcat slăbiciunea. Atunci de ce nu a luat aminte și s-a lăsat biruit de împreună șederea cu Maica Zamfira? Ori a îndrăgit-o mai mult decât pe idealul său din tinerețe, ori a fost amăgit de misiunea cea falsă de a o scăpa cu orice preț, chiar și cu pierderea sufletului ei și al lui prin unire nepermisă, ori a fost înșelat de cumplita rătăcire că ar fi ajuns la nepătimire. În afară de aceasta ar fi aflat, dacă ar fi studiat Sfinții Părinți, că trebuie să devină stăpân și pe imaginație, și pe contemplație, și pe mișcările rațiunii, și pe mișcările minții și atunci nu ar mai fi confundat vedeniile înșelătoare cu lumina necreată și adevăratele descoperiri – n.n.]

Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței.

[atât de nelămurit în credință era datorită căsătoriei mixte a părinților sfinției sale, încât a abordat problema nepătimirii prin metode trupești științifice și religioase ecumeniste, bizuindu-se pe sine, și chiar le-a practicat (fiindcă spune „prin proprie experiență”) din cauză că nu a cunoscut ce ne învață Sfinții Părinți:

Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.

Mulți au studiat toate credințele [religiile], dar adevărata credință nu au cunoscut-o astfel, așa cum trebuie, dar celui ce se va ruga lui Dumnezeu cu smerenie să-l lumineze, Domnul îi va face cunoscut cât de mult îl iubește El pe om

Oamenii mândri cred că înțeleg totul cu mintea lor, dar Dumnezeu nu le dă aceasta.

Dar noi îl cunoaștem pe Domnul: El ni S-a arătat prin Duhul Sfânt, și sufletul îl cunoaște, și de atunci se bucură, se veselește și se odihnește, și în aceasta stă viața noastră sfântă.

Domnul a zis: „Acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și va vedea slava Mea” [In 12, 26]. Dar oamenii nu înțeleg Scriptura; ea este ca pecetluită. Dar când Duhul Sfânt ne învață, totul va fi înțeles și sufletul se va simți ca în cer, căci același Duh Sfânt este și în cer, și pe pământ, și în Sfânta Scriptură, și în sufletele care iubesc pe Dumnezeu. Dar fără Duhul Sfânt oamenii rătăcesc și, deși învață neîncetat, nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și n-au cunoscut odihna în El.⁸⁸

Cheremon:

Îmi place că voi, înflăcărați de cea mai mare dragoste de a cunoaște adevărul, afirmați chiar unele idei greșite, dar prin a căror combatere apare mai bine dovedită și, ca să zic așa, mai bine cercetată puterea credinței creștine. Ce înțelept s-ar folosi de propoziții atât de contrare, încât să creadă că puritatea cerească a castității, despre care ieri afirmați că nici prin harul lui Dumnezeu nu se poate dobândi, a fost însușit chiar de păgâni, prin propria lor putere? 2. Dar fiindcă, fără îndoială, din dragoste pentru a cerceta adevărul faceți asemenea afirmații, ascultați ce avem de spus despre ele. Mai întâi nu este de crezut că filosofii au dobândit această neprihană pe care o cerem noi și adăugăm la acestea că nu numai desfrânarea, dar nici măcar necurăția nu este pomenită printre noi. Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească, prin care-și interziceau numai

⁸⁸ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 16.

împreunarea. Dar această curăție lăuntrică și neîntreruptă a minții și a trupului n-au putut s-o dobândească nu spun cu fapta, dar nici cu gândul. 3. Acel Socrate, cel mai faimos dintre ei, după cum spun ei înșiși, n-a roșit să mărturisească despre sine aceasta. Un fizionomist uitându-se la el, a zis : «Iată ochi de stricător al copiilor». Discipolii lui s-au repezit la fizionomist, voind să răzbune ocară adusă dascălului lor, dar se zice că acesta i-a oprit spunându-le ; «Lăsați-l prieteni, căci așa sînt, dar mă stăpînesc». Se dovedește foarte clar, așadar, nu numai prin afirmația noastră, ci și prin mărturisirea lor, existența nerușinării adică josnicia patimii, înăbușită de ei de nevoie, cu forța, dar fără să fie înlăturată din inima lor dorința și plăcerea acestei patimi. 4. Cu ce groază trebuie amintite acele cuvinte ale lui Diogene ? Pe acestea filosofilor acestei lumi nu le-a fost rușine să le repete ca pe ceva demn de amintire, dar care nu pot fi nici rostite nici auzite de noi fără jenă. Căci precum se spune, cuiva care trebuia pedepsit pentru adulter, i-a grăit așa: «Nu va, plăti cu viața ceea ce se dă gratis». Se vede bine deci că ei n-au cunoscut virtutea castității adevărate, care este dorită de noi. De aceea este destul de sigur că **circumciziunea noastră, care este în duh, nu se poate dobândi decît cu darul lui Dumnezeu și că ea există numai în aceia care au slujit lui Dumnezeu cu tot devotamentul lor. Deși multora, ba chiar tuturor li se poate dovedi întotdeauna că oamenii au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și că șubrezenia omenească numai prin sine, adică fără ajutorul lui Dumnezeu, nu poate face nimic care duce la virtute, totuși, în nici o împrejurare nu se vede mai mult aceasta decît în dobîndirea și păstrarea castității.** Dar să amânăm puțin discuția despre greutatea de a păstra întreagă castitatea, și să vorbim pe scurt deocamdată despre mijloacele acestei păstrări. 2. Cine ar putea, întreb, să suporte fără nici o laudă a oamenilor, sprijinit numai de puterile sale, asprimea singurătății și hrana zilnică cu pîine uscată, mulțumindu-se doar cu atîta ? Cine, fără mîngâierea Domnului, ar putea să rabde neîntrerupta sete de apă, să răpească ochilor omenești acel dulce și desfătător somn de dimineață și să îngrădească prin regulă permanentă, mărginind la patru ore, toată odihna sa de noapte ? Cine, fără harul lui Dumnezeu, ar fi în stare să se achite de obligația cititului neîncetat, a muncii neîntrerupte, neavînd nici un interes pentru foloasele prezente ? 3. **Acestea toate nu pot fi nici dorite de noi mereu fără însuflarea dumnezeiască, și nici înfăptuite fără ajutorul ei.**⁸⁹

Acest gând greșit, că putem să-l vedem chiar și la începuturile frămîntării pentru a afla adevărul lucrării lăuntrice la Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea, a provenit la Părintele Arsenie Boca din lipsa de experiență (a modului cum lucrează smerenia și harul Sfântului Duh) și cunoștință (a Sfinților Părinți), dar mai ales din lecturile mult păgubitoare filozofice și religioase rătăcite (care toate au în comun că marșează pe păgânismul mântuirii autonome, prin noi înșine, pentru a obține o „despățimire” trupească a faptelor bune fără colaborarea cu harul Sfântului Duh, prin care ar dobîndi pe Adevăratul Domn Iisus Hristos ca centru al existenței. Ele diferă ca particularități doar prin metodele realizării practice a acestui ideal și prin pomenirea diferiților zei/ hristoși mincinoși ca centru al slujirii lor). De aceea este de iertat. Problema amăgirii definitive (și în această problemă) i-a venit, însă, din modul său bolnăvicios de a lucra lăuntric prin bizuirea pe sine, care l-a despărțit de Dumnezeu. Sfânta Scriptură numește acest mod vrăjitorie și închinare la idoli: *1Re 15:23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvîntul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel*”.

Dacă ar fi verificat acest gând și aceste practici cu duhovnicii Ortodocși, ar fi devenit iscusit în depistarea amăgirilor și nu i-ar fi devenit un crez pe care îl preda ucenicilor sfinției sale. Acest crez greșit, infatuit și mincinos este de fapt erezia pelaghiană a sfinției sale, dată anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice⁹⁰:

⁸⁹ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 532-534.

⁹⁰ CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA 418-424 d.H.

Deci după multe cercetări, și tracțiuni ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rînduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomeneste sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.⁹¹ așadar, după Părintele Arsenie Boca lucrarea lui Dumnezeu vine doar să crească și să rodească darurile Sfântului Duh, dar omul poate să se scoată singur din robie și să își repare firea doar prin nevoițe și voie bună!!! – n.n.]

Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofică din București, și-mi parveneau pe această cale.

[aici reia ideea păguboasă de mai sus, dar ne indică orientarea sfinției sale hinduse, care îl va marca până la moarte, practicând, după cum au mărturisit colegii sfinției sale chiar și Hatha Yoga, prin care a dobândit controlul atât de celebru asupra oamenilor, prin fulgerarea cu ochii, vezi mai jos – n.n.]

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.

[ce strâmbă pregătire pentru călugărie: orientalistică. De aceea și ucenicii lui observau încântați că Părintele Arsenie Boca este, de fapt, de tânăr, ca un călugăr budist:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, încă din

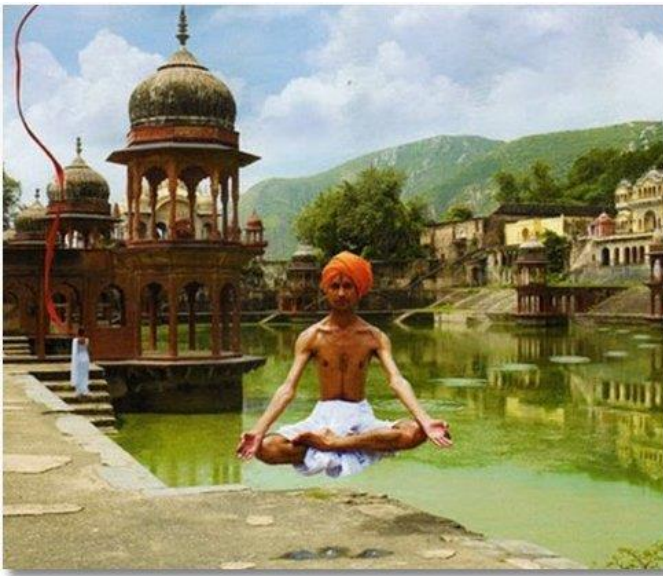
perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.⁹²

Fenomenul levitației a fost privit din perspective diferite pe doua continente care descriu culturi foarte diferite: Europa și Asia. In vreme ce pe “batranul continent” levitația era un fenomen demonic (desi cel mai des “posedatii” erau chiar clerici), in Asia era o adevarata arta, pe care doar cei

⁹¹ Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

⁹² Dan LUCINESCU, Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

initiați și experimentați o puteau practica. În religiile orientale, una dintre diferențele semnificative dintre zei și oameni era aceea că primii posedau darul zborului. Deși, aparent fără nicio explicație, mulți muritori au învățat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitației. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni și fakiri și-au impresionat audiența cu abilitățile lor, înfruntând gravitația și încălcând multe reguli ale fizicii⁹³.

În filmul de pe internet intitulat Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbură, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult.»” „Întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. În cartea Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „«Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”

⁹³ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatie-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpâna tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălalalt aci și de la o vreme se duse după voi.»” (ălalalt era sigur satana care îi stăpâna pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?⁹⁴

1) Poate așa și-a mângâiat sfinția sa dorul de a deveni aviator și abținerea de la spectacolul dansului de mai jos – n.n.]

Mă abțineam de la „voia în oraș”, ci stăm în curtea școlii cu poarta deschisă. Cu colegii nu ieșeam în oraș decât dacă trebuia în interesul școlii, a vreunui profesor, sau însoțiți de profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzică. **N-am dansat și n-am învățat lucrul acesta.** [grozavă „performanță monahală”, apropiată de culmile „despătimirii”... trupești. Nu a dansat și nu a învățat să danseze. Altă dată se dădea exemplul că nu a fumat. Ce ținte își aleg și bieții oameni ca să se arate în fața altora că sunt virtuoși...

Se confirmă ce spunea Avva Cheremon mai sus: *Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească.* Și de ce să pomenească ca laudă nezbânțuirea, când ea ține de firescul omului? Oare nu a citit în Sfânta Scriptură: *Luc 17:10 Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.* Toate! Și cele ale trupului, și cele ale sufletului, și cele ale minții. Pentru toate suntem datori, ca să ajungem măcar la marele dar de a fi sluga lui Hristos, ba încă trebuie să le mai și ascundem: *Mat 6:17 Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, 18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.* – n.n.]

îmi dase tata grija asta și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui să fac așa ceva. [...]

F. ÎNVĂȚĂTURA PELAGHIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL VI-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic.

Părintele Arsenie Boca propovăduia pelaghianismul, dat anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice⁹⁵:

*In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.*⁹⁶

Să vedem ce ne învață despre această erezie Sfânta Biserică Ortodoxă:

⁹⁴ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

⁹⁵ *CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA* 418-424 d.H. Deci după multele cercetări, și tractații ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomenește sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

⁹⁶ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

68. Nimenea dintre noi nu e în stare să biruiască cu de la sine putere uneltirile și meșteșugirile celui viclean, ci cu puterea nebiruită a lui Hristos. Deci în zadar s'au amăgit cei ce se mândresc, lăudându-se că au desființat păcatul prin nevoințele săvârșite de ei și prin voia lor liberă. Acesta nu poate fi desființat decât prin harul lui Dumnezeu, ca unul ce a și fost omorât prin taina de pe cruce. De aceea și luminătorul Bisericii, Ioan gură de Aur, zice că „nu ajunge râvna omului, dacă nu se bucură și de revărsarea ajutorului de sus“, dar iarăși că „nu câștigăm nimic din revărsarea harului de sus, dacă nu este râvnă. Acestea amândouă le arată Iuda și Petru. Cel dintâi bucurându-se de mult ajutor, n'a folosit nimic, fiindcă n'a adus cele ale sale. Iar Petru, cu toate că a râvnit, fiindcă nu s'a bucurat de niciun ajutor, a căzut. Din acestea două se țese virtutea. De aceea vă rog, zice, nici să nu dormiți aruncând totul asupra lui Dumnezeu, nici sârguindu-vă să nu socotiți că dobândiți totul prin ostenele voastre”.

69. Dumnezeu nu vrea ca noi să zăcem pe spate. De aceea nu face El totul. Dar nu vrea nici să fim mândri. De aceea n'a lăsat pe seama noastră totul, ci scoțând din fiecare ceea ce este vătămător, ne a lăsat nouă ceea ce este de folos. Bine învață și Psalmistul: „De nu va zidi Domnul casa, în zadar va priveghia cel ce păzește și ostenește”. Căci este cu neputință omului să caice peste aspidă și vasilisc și să încalce peste leu și peste balaur, dacă nu se va fi curățit mai înainte, pe cât e cu putință omului, și nu-l va fi întărit apoi Cel ce a zis Apostolilor: - „Iată v'am dat vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului”. De aceea ni s'a și poruncit să cerem în rugăciune de la Domnul „să nu ne ducă pe noi în ispită, ci să ne izbăvească de cel viclean”. Căci de nu ne vom izbăvi prin puterea și ajutorul lui Hristos de săgețile cele aprinse ale celui viclean și de nu ne vom învrednici astfel să dobândim nepătimirea, în zadar ne vom osteni, socotind să isprăvim ceva prin puterea sau sârguință noastră. Deci cel ce vrea să se ridice împotriva uneltirilor diavolului și să le facă fără putere și să fie părtaș de slava dumnezească, e dator să ceară cu lacrimi, cu suspine, cu dor nesăturat și cu suflet fierbinte, ziua și noaptea, ajutorul și sprijinirea lui Dumnezeu. Iar cel ce vrea să se împărtășească de acestea, trebuie să-și facă sufletul său curat de toată dulcea împătimire de lume și de patimile și poftele protivnice. Căci despre asemenea suflete zice Dumnezeu: „Voiu locui și voiu umbla întru ei”. Iar Domnul a zis ucenicilor: „Cel ce mă iubește pe mine va păzi poruncile mele și Tatăl meu îl va iubi pe el, și vom veni și ne vom face locaș în el”.⁹⁷

Faptele lui Adam sunt patimile de necinste. Căci virtuțile le lucrează singur Dumnezeu în cei ce voiesc. De la cei ce voiesc numai intenția, folosind-o ca pe o unealtă spre scoaterea la iveală a virtuților. [...]

Așadar la dreapta se află taina întrupării Cuvântului, cea conformă Providenței. Ea înfăptuiește prin har îndumnezeirea mai presus de fire a celor ce se mântuiesc, îndumnezeire hotărâtă mai înainte de veacuri, la care nu se va putea ridica după fire nici o rațiune a fapturilor. Iar la stânga stă taina patimii de viață făcătoare a lui Dumnezeu, care a voit să pătimească după trup. Ea este conformă Judecării și pricinuieste pe de o parte desființarea desăvârșită a tuturor însușirilor și mișcărilor, care au pătruns în fire împotriva firii prin neascultare, și înfăptuiește pe de alta restaurarea deplină a tuturor însușirilor și mișcărilor conforme cu firea de la început. În urma acestei restaurări nu se va mai afla în fapte nici o rațiune știrbită și falsificată.⁹⁸

310 Asupra lui Pelaghie întâi s-a adunat sinod în Ierusalim de patriarhul Ioan, după monahul Orosie. Al 2-lea în Lida (care și Diospoli se numește) de 14 episcopi, în anul 515 de față fiind Ioan al Ierusalimului. Că pâra pe Pelaghie la sinod doi episcopi din Gallia Nepor și Lazar. Iar ce s-a isprăvit la acest sinod, povestește dumnezeiescul Augustin. Că fățarnicindu-se Pelaghie, a anatematizat în sinod capetele cel 12 ale eresurilor lui, și ca cum s-ar fi pocăit s-a iertat. Ci tot eresiarh precum a fost, a rămas. Deci fiindcă după puțină vreme, iar și-a arătat eresul care a început a se lăși în Africa, pentru aceasta adunându-se sinodul acesta a anatematizat socotelile lui cele ereticești în 8 canoane de la 120 până la 127 și vezi acolo. Cu dânsul a anatematizat și pe Chelestie ucenicul lui, iar socoteala lor era, ca să zicem pe scurt,

⁹⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV., pp. 222-224.

⁹⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul III, Ed. cit., pp. 54, 409-410.

că de sineși stăpânirea omului este mai mult decât darul, și voia omului ajunge spre împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. [...]

CANONUL 122, 116

A plăcut, ca, oricare ar zice că darul lui Dumnezeu, cu care cineva se îndreptează prin Iisus Hristos Domnul nostru, are putere numai spre singură lăsarea păcatelor celor ce până acum s-au greșit, și că nu dă încă și ajutor spre a nu mai greși altele, anatema fie. [Cartagina, can. 120, 121, 123, 124, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

În trei protasuri (înainte puneri) cuprindeau pelaghienii ereticeștile lor cugetări. În una, că omul întrebuițând numai puterile cele firești, poate să păzească toată legea și să se îndrepteze, și să rămână întru dreptate, și să dobândească viața cea veșnică. Iar într-alta că omul nu are trebuință de nici un dar al lui Dumnezeu din lăuntru, care să-l deștepte spre bine, ori să-l ajute, sau să-l îndrepteze. Ci îi ajunge lui spre mântuire, numai stăpânirea de sine, legea, învățătura, și pilda. Și în a treia, că deși se dă darul de la Dumnezeu, însă se dă pentru vrednicia stăpânirii de sineși. Deci de aceste 2 a lor protasuri (înainte puneri), atârnă și aceasta ce rânduiește canonul acesta. Adică, cum că, darul lui Dumnezeu, cel ce prin Iisus Hristos îndreptează pe om în Botez, numai iertarea păcatelor celor făcute dăruiește, dar nu și ajutor de a nu păcătui și altădată. Pentru aceea și anatematisește pe cei ce o zic aceasta. Că Biserica cea sobornicească crede cu totul din potrivă, adică, că Darul cel ce se dă prin Iisus Hristos întru Botez, și iertare de păcatele cele mai dinainte dă, și putere și ajutor spre a nu mai păcătui, dacă nu din lenevire noi ne vom da pe sine la păcate. Pentru aceea și David, zice: „Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte, Doamne, spre a ajuta mie grăbește” (Psalm: 69,1). Și, „Ajutorul meu de la Domnul” (Psalm: 120,2), și celelalte. Și Pavel: „Așijderea și Duhul împreună ajutorează nouă. Și el se roagă pentru noi, întru slăbiciunile noastre” (Romani: 8,26). Și altele ca acestea zeci de mii se află întru dumnezeieștile Scripturi.

CANONUL 123, 116

A plăcut, ca, oricare ar zice, că aceștia dar al lui Dumnezeu, cel prin Iisus Hristos Domnul nostru, întru aceasta numai ajută nouă, spre a nu păcătui, că prin el nouă se descoperă și se arată cunoștința păcatelor, spre a ști ce să cerem, și de care se cade a ne feri; dar nu și că prin ele se dă nouă, ca ceea ce vom cunoaște a fi de făcut, că încă și a o face vom iubi și vom putea, anatema fie. Că Apostolul zicând: „Că cunoștința face semeț, iar dragostea zidește” (I Corinteni: 8,1). Foarte păgânesc lucru este a crede, că spre a ne îngâmfă noi avem darul lui Hristos, iar spre a ne zidi, nu-l avem. Când, amândouă sunt dar al lui Dumnezeu, și a ști ce se cade a face, și a iubi ceea ce se cade a face. Că dragostea zidind, să nu poată cunoștința a mândri, precum de la Dumnezeu s-a scris: „Cel ce învață pe om minte” (Psalm: 93,10); așa s-a scris încă: „Dragostea de la Dumnezeu este” (I Ioan: 4,7). [Cartagina, can. 120, 121, 122, 124, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

Și prin acest canon, anatematisește sinodul pe pelaghieni, și pe kelestieni, care ziceau, că darul lui Dumnezeu numai întru aceasta ne ajută întru a nu păcătui, fiindcă printr-însul cunoaștem, care trebuie a cere, și a face, adică pe cele bune; și de care trebuie a ne feri, adică cele rele. Și nu că ne dăruiește, și pe a iubi, și pe a ne împuternici spre a face bunătățile acelea, pe care le vom cunoaște. Că întocmai amândouă darurile sunt ale lui Dumnezeu, și cunoștința, și dragostea. Căci, pentru cunoștință, zice David: „Cel ce învață pe om nu minte”. Iar pentru dragoste, zice iubitul ucenic, că este din Dumnezeu. Și după alt chip încă, este păgânesc lucru a crede, că darul lui Dumnezeu, ne dă cunoștință, care singură fiind, precum zice Pavel, umflă, adică pricinuieste mândrie, dar nu dă și dragoste, care zidește, și ne împuternicește spre a lucra bunătate. Drept aceea precum este dumnezeiescul dar dăruire, a cunoaște ce trebuie a face; așa întocmai este, și a iubi ce trebuie să facem. Deci cunoștința, se dă în minte, iar dragostea, în voință, pe amândouă puterile sufletului cele întâi și mai domnitoare.

CANONUL 124, 117

A plăcut, ca, oricare ar zice, că pentru aceasta se dă nouă darul dreptății, ca, ceea ce putem face prin stăpânirea de sine, mai cu lesnire să împlinim prin dar. Ca cum că și de nu ni s-ar fi dat darul, nu cu lesnire adică, dar însă am fi putut și fără de acela încă a împlini dumnezeieștile porunci, anatema fie. Că pentru rodurile poruncilor Domnul grăia, unde nu a

zis fără de mine cu anevoie, puteți face, ci a zis: „Fără de Mine nu puteți face nimic” (Ioan: 15,5). [Cartagina, can. 120, 121, 122, 123, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

Și acesta anatematisește pe pelaghieni și pe celestinieni, pentru căci învățau ei, că de vreme ce Dumnezeu pe noi ne-a făcut de sine stăpânitori, putem cu adevărata și fără de dumnezeiescul dar să împlinim poruncile lui, măcar deși nu cu lesnire, ci cu anevoie, iar prin ajutorul dumnezeiescului dar, mai lesne (zic ei) putem să isprăvim poruncile. Fiindcă și Domnul nu întru alt chip a zis vorbind pentru împlinirea dumnezeieștilor porunci, ci așa zis: „Fără de Mine, nu puteți face nimic”. Drept aceea totul este dumnezeiescul dar, și fără de el nimic putem isprăvi.³⁴¹[...] 341 Fiindcă osebite daruri au pomenit trecutele canoane, am socotit să dăm o cuprinzătoare știință pentru dânsele. Deci lăsând pe felurile de despărțiri a scolasticilor cele pentru dar, zicem cele obștești, și de toți teologii mărturisite acestea: **darul**, altul adică se zice **începător, și luminător**: care se dă tuturor oamenilor, fără de împreună lucrarea a însăși stăpânirii, că merge înainte de acesta. **Ca să cunoască omul pe adevărul dumnezeieștilor porunci, și cu slobozenie să se învoiască.** (Pentru darul acesta începător zice Teofilact al Bulgariei tâlcuind zicerea: „Nu vor învăța fiecare pe aproapele său, zicând; cunoaște pe Domnul” (Evrei: 8,11). Dumnezeu pe firea noastră prin în omenirea Sa îndumnezeindu-o, au strălucit în sufletele tuturor pe lumina adevăratei cunoștinței de Dumnezeu, și ca oarecare îndemânare s-au pus în firea omenească de către dar, spre a cunoaște pe Dumnezeul cel adevărat. Iar altul se zice **dar** întăritor, care **întărește pe omeneasca voință spre a iubi binele, nu silind, ci cu dulceață pe ea** înduplecându-o. Altul **împreună lucrător, care împreună lucrează cu cel ce lucrează binele, ca să aducă la ispravă și la sfârșit pe lucrarea binelui.** Altul se zice **rămâitor, și îndreptător, care face pe om să rămână în bunătate până în sfârșit, care se sortește singuri celor mai înainte hotărâți (proorisiți).** Altul se zice **deprinzător, și după deprindere; care pentru adânc este lipit în om și rămâne, atât când lucrează binele, cât și când nu îl lucrează.** Și acesta numai celor proorisiți (mai înainte sortiți) se dă, dragoste a lui Dumnezeu, și arvună, și hărăzire numindu-se în Sfintele Scripturi de către marele Vasilie în cele pentru Sfântul Duh (cap 26); și de Sfântul Kiril al Alexandriei (cartea 4 la Isaia), cu meșteșugul asemănat. Care pururea se află după deprindere în meșter, dar nu pururea, nici neîncetat pe lucrări le pune înainte; deci **darurile** cele trei de mai întâi, cel începător zic, cel întăritor, și cel împreună lucrător (sau ajutor), se dau și către cei ce până la o vreme se află întru fapta bună, și în har, iar la urmă căzând **dintr-** însa se dau muncilor de veci. Iar cele două, adică cel rămâitor, și cel deprinzători, numai singuri celor proorisiți, a căroră de sineși stăpânirea rămâne întărită și temeinică întru bunătate, și în fapta bună; pentru aceea și singure acestea pecetluiesc proorismosul, și lucrurile lui, și se zic chiar isprăvi (efecturi). Iar cele trei mai de sus, după rea întrebuințare să numesc lucruri a proorismosului, fiindcă înlesnesc celui ce se mântuiește mântuirea. (după teologia lui Coresie.)⁹⁹

G. NOE ȘI IISUS CA PRETEXT PENTRU STRĂMBA TEORIE ECUMENISTĂ A RAMIFICAȚIILOR

Redăm un cuvânt în acest sens, comentariu la o nelămurire a Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și... Ortodoxia.

Nelămuririle Părintelui Mihai-Andrei Aldea se află aici:

<http://poruncaibirii.agaton.ro/articol/1104/1%C4%83muriri-asupra-controverselor-legate-de-p%C4%83rintele-arsenie-boca>

Lămuririle în legătură cu nelămuririle sfinției sale se află aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/p-nelamuriri-ale-parintelui-mihai-andrei-aldea-in-legatura-cu-parintele-arsenie-boca-si-ortodoxia/>

De acolo cităm:

⁹⁹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 393-395.

Primul lucru: era Părintele Arsenie Boca un om care pune pe picior de egalitate Biserica lui Hristos cu felurile confesiuni sau grupări creștine? Nu.

[Nu, doar în concepția idealistă a Părintelui Mihai-Andrei Aldea și a altor nelămuriți în privința Părintelui Arsenie Boca și a Ortodoxiei. Da, în realitate, după cum vom vedea mai jos, chiar prin cuvintele și picturile Părintelui Arsenie Boca, puse în lumina Sfinților Părinți – n.n.]

În Cărarea Împărăției (p. 14, 16-17 ș.cl.) și în Cuvinte vii (p. 116), ca să luăm ceea ce este consemnare directă, Părintele Arsenie Boca arată că este o singură Biserică a lui Dumnezeu. Că aceasta nu este unde este Papa, nu este unde sunt adunările sectare, ci acolo unde sunt cu adevărat, neschimbate, Învățătura Apostolică, Sfânta Împărtășanie și Sfânta Cruce. Delimitarea între Biserica lui Hristos și toate celelalte grupări (catolice sau protestante) se face politicos dar clar.

{Haideți să analizăm acum chiar acele texte propuse de Părintele Mihai-Andrei Aldea ca mărturisire de credință antiecumenistă a Părintelui Arsenie Boca.

După cum vom vedea chiar credea că nu ne putem mântui decât printr-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, iar aceasta este chiar credința Ortodoxă. Făcea o descriere a Sfintei Biserici distingând-o de secte prin niște caracteristici specifice. Problema sfinției sale, însă, era că și prin pictură, și prin scris, considera și propovăduia public că Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică nu este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, ci că este compusă din mai multe ramuri, una la apus (Roma, Vatican, San Pietro) și alta la răsărit (Constantinopol, Sfânta Sofia). Dar aceasta nu mai este credința Ortodoxă, ci chiar ecumenismul de tip „Teoria ramificațiilor”. Așadar, Părintele Arsenie Boca era ecumenist sadea, cu mască Ortodoxă, crezând și propovăduind teoria ramificațiilor, iar caracteristicile specifice Ortodoxiei le extindea și la cei din eresul numit romano-catolicism, dar mai ales la cei din uniaticism (de care este atât de legat prin tată - posibil și prin botez - dar mai ales prin învățătura și întreaga sa viață) considerând și sacramentele lor ca taine valabile și credința lor aproape fără de greșală.

Redăm acum textele Părintelui Arsenie Boca citate de Părintele Aldea, rugându-vă să nu vă pripiți entuziasmați de descrierea Bisericii, ce pare Ortodoxă, deoarece aceste texte se completează și cu pictura, și cu celelalte texte ale Părintelui Arsenie Boca, și cu mărturiile ucenicilor, în care observăm cu stupeoare că extinde descrierea de mai jos și la romano-catolicism. Textele care întregesc tabloul credinței reale ale Părintelui Arsenie Boca în ecumenism, le vom reda la o notă de mai jos.

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaiile pierzării.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoai. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipe Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiuită a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, luntri sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. **Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși,***

luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"

[Din descrierea Părintelui Arsenie Boca oricine poate înțelege că cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, consideră că au 7 Sfinte Sacramente (Taine) sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele, și ele spun *Tatăl nostru*, și ei vorbesc de bine pe Maica Domnului. – n.n.]

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeodată și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserica aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea

[Bun lucru, acum scoate arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul și... arsenismul (care propovăduiește învățături date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, după cum vom vedea la finalul acestui studiu). Dar cum rămâne cu restul? – n.n.]

și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

[Ce cuvânt frumos! Am putea spune că acum, de abia, exclude în sfârșit romano-catolicismul și uniaticismul. Așa să fie oare? Din păcate, după cum vom vedea în alt text al sfinției sale, chiar dacă nu este de acord cu ideea că papa ar putea conduce Biserica, totuși romano-catolicismul (și implicit uniaticismul) îl vede ca o ramură, fără de care nu este deplină Sfânta Biserică. Fiindcă și romano-catolicismul se consideră că respectă cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, la care a mai adăugat însă încă 14, considerate și ele a fi pe temelia primelor 7. Chiar în textul de mai sus, Părintele Arsenie Boca cu multă grijă își exprimă credința eretică a ramificațiilor, pentru a fi cât mai mult disimulată. El spune: *Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea* arătând prin aceasta că toate confesiunile care susțin că stau pe temelia celor șapte soboare a toată lumea fac parte din Biserica sobornicească și imediat adaugă *și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare*. Arătând sfinția sa că nu este de acord că Biserica lui Hristos este condusă de papă, ci de Hristos Însuși, dar nici nu exclude romano-catolicismul a face parte din Sfânta Biserică. Dacă ar fi fost un cuvânt scris de un Ortodox, acesta ar fi adăugat pentru limpezime: *Cei ce cred că vreun înlocuitor conduce Biserica lui Hristos, sunt în afară de corabia mântuirii*. Ar putea fi un cuvânt neclar (Sfinții Părinți niciodată nu lasă ceva exprimat îndoielnic), dar să spunem că este încă o scăpare a Părintele Arsenie Boca care și așa se exprima întotdeauna duplicitar, îndoielnic, pentru a putea fi interpretat și așa, și așa, pentru a avea ca adepți și dintre ecumeniști, și dintre zeloți. Dar, din păcate, după cum vom vedea mai jos, chiar sfinția sa precizează și mărturisește credința sfinției sale în teoria ramificațiilor, și anume că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici,

fără de care Ea nu este deplină. Tot sfinția sa declară catolicismul o credință aproape fără de greșală:

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)¹⁰⁰*

Din textul de mai sus, deducem că greșeala lui (atenție, nu o numește erezie, cum este în realitate, care exclude de la apartenența Sfintei Biserici) ar fi înlocuirea lui Hristos de către papă. – n.n.]

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" ivite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

[Aici exclude pe protestanți, dar nu pe ceilalți, care declară și ei că au succesiune apostolică, desigur, noi știm cu toții că după Sfinții Părinți, prin ruperea prin erezie de Sfânta Biserică Ortodoxă au pierdut harul, și punerea mâinilor este doar un obicei omenesc, care nu poate transmite ceea ce nu mai are (harul), deci nu mai este o succesiune apostolică a harului, ci doar o succesiune a punerii mâinilor, un fel de hei-rup religios – n.n.]

Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina răutății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățatura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței adevărate; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără beteșug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pățimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă."¹⁰¹ Iar după dezlegarea noastră din cele pământești, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, inșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicelanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

[Frumos spus, dar de ce Părintele nostru drag, nu ai urmat acest exemplu, ci nu ai respectat preoția Bisericii și te-ai rupt de obște și din duhul dragostei lui Hristos? Ai răzlețit în părerea de sine și iată că lucrarea ta se continuă după moarte, din izolarea și neascultarea ta făcându-se o mare dezbinare la Prislop, o mare răzlețire a sărmanilor tăi adepți, pe temeiul nu a celor 7 Soboare a toată lumea, ci pe temeiul învățăturilor sfinției sale, date anatema de Ele – n.n.]

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

[Să nu trecem dragilor cu vederea acest mic cuvânt, ce pare Ortodox. Când sfinția sa spune că Biserica din Ceruri biruitoare e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt

¹⁰⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

¹⁰¹ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

asteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului . și dacă îi consideră pe Francisc de Assisi și pe Ulfila arianul Sfinți, pictându-i public (și chiar având un text despre Francisc de Assisi, în care îl numește Sfânt), ne arată prin aceasta colții credinței sfinției sale: și arienii și cei din romano-catolicism (latini, cum îi numesc Sfinții Părinți) se pot mântui, pot deveni Sfinți. Deci, fără îndoială, pentru sfinția sa Una, Sfântă, Sobornicească Biserică este formată și din arieni, și din latini, și din uniați. Dar aceasta nu este Ortodoxia, ci chiar credința strâmbă a ecumenismului de tip arsenist. – n.n.]

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

*Fericit cine se-ntoarce...*¹⁰²

Unde e Biserica ?

Zic unii: „Unde-s doi sau trei, adunați în numele Meu...”

Zic alții: „Încuie-te în cămara ta și te roagă în ascuns...”

Și iarăși alții: „Biserică sunt eu «Templu al Duhului Sfânt».”

Iar alții zic: „Unde e Papa, acolo e Biserica”.

Vechiul Testament - Sfânta Sfintelor cuprindea:

1) Tablele Legii; 2) Mana din pustie, și 3) Toiagul lui Aaron.

Noul Testament - Sfântul Altar:

*1) Sfânta Evanghelie; 2) Sfânta împărtășanie, și 3) Sfânta Cruce. Unde sunt acestea acolo e Biserica. Acolo e și Pâinea Vieții de care voia să le vorbească mulțimilor, - dar n-a avut la cine.*¹⁰³

Un cuvânt neclar, ori nu mai există Biserica, fiindcă au fost ascunse cele din Vechiul Testament, ori din Biserică fac parte și cel puțin romano-catolicismul, uniatismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie, Pâinea Vieții sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele.

Dar Mântuitorul ca să ne ferească de vorbirea duplicitară a ecumeniștilor (din care, iată, fruntea lor este propusă la canonizare) ne spune foarte clar că a avut și are în continuare doar o turmă mică (a Ortodocșilor ce lucrează pocăința), și o va avea până la sfârșitul lumii, cărora să le vorbească despre Pâinea Vieții, să le-o și dea spre hrană în chip înțelegător, cu condiția de care ei înșiși au nevoie: să își schimbe mintea după adevărata Învățătură Creștină, care cuprinde fără abatere toate poruncile, dogmele, teologia și iconomia așa cum o le predă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

Mat 28:20 Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

– n.n. }

IV. CUVINTE VII

Intre „Cărarea împărăției” scrisă în anii '40 la sfânta mănăstire „Brâncoveanu” Sâmbăta de Sus și pictura de la biserică din Drăgănescu lucrată în anii '70-80, opera Părintelui Arsenie se întregeste prin Manuscrisul de 267 de pagini ai Sfinției Sale, fără titlu, aflat la Așezământul Monahal de la Sinaia și care cuprinde 137 de predici duminicale și la sfintele sărbători, meditații evanghelice și cuvinte duhovnicești în spirit filocalic pe care cu umilință și cu smerenie am îndrăznit a le numi pregătindu-le pentru tipar „CUVINTE VII” (Faptele Apostolilor 7.38 ed. brit.), după unica expresie biblică aliată în cuvântarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan, din ziua revelației din Sinedriu și a muceniei sale. Unele sunt cunoscute, circulând de zeci de ani în popor, nu fără mutilări, deformări, inexactități sau lipsuri. Din păcate, astfel de variante au și văzut lumina tiparului în volume și ediții care lasă

¹⁰² Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 14-18.

¹⁰³ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 116.

mult de dorit și care nu se ridică la exigențele și nivelul unor lucrări care poartă pecetea numelui Părintelui Arsenie. De aceea am socotit de cuviință „să dăm tiparului cele ce sunt ale tiparului”, dar nu oricum, ci după manuscrisul unic, original și original, scris cu multă atenție, frumusețe și dragoste de însăși Părintele Arsenie prin grafia miniaturală a Sfinției Sale, irepetabilă și inconfundabilă.¹⁰⁴

Din păcate, cuvintele din această carte nu sunt duhovnicești, ci tocmai parcă anti filocalice.

Tipăritorul acestui manuscris numește această carte „Cazaniile de la Prislop”, dar ele ne înfundă într-un cazan de necurății gândite.

Titlul oficial este luat din Sfânta Scriptură:

Fap 7:37 Acesta este Moisi cel ce a zis fiilor lui Israil: proroc va ridica vouă Domnul Dumnezeuul vostru dintre frații voștri, ca mine, pre el să ascultați. 38 Acesta este acela ce a fost întru adunare în pustie cu îngerul care grăia lui în muntele Sinai, și cu părinții noștri, care a primit cuvinte vii să ne dea nouă.39 De care n'au vrut să fie ascultători părinții noștri, ci l-au lepădat și s'au întors cu inimile lor în Eghiptet,

Astfel că este comparat Părintele Arsenie Boca de la Sinaia, cu Sfântul Prooroc Moise care grăia cu îngerul în Sinai. Chiar și comparația, din păcate, este cumplită, arătând o mare rătăcire, fiindcă îngerul ce grăia la Prislop era unul mincinos, făcându-l pe Părintele Arsenie Boca un anti Moise, prooroc mincinos, de care mulți oameni ascultă, întorcându-se prin el cu inimile în Egiptul idolatru al ritualului trupesc, plăcerii trupesti și egoismului. Astfel că, în realitate, după mulțimea și viclesugul învățăturilor eretice din această carte, luată din predicile Părintelui Arsenie Boca, am putea-o numi mai degrabă Cuvinte Otrăvitoare.

Este ceea ce ne atrăgea atenția proorocește Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul (parcă descriind cu exactitate lucrarea, scrierea, predicile și pictura Părintelui Arsenie Boca, ispititorul cel mai primejdios al creștinilor cu adevărat Ortodocși din veacul de acum):

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispită și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșătoare va fi oare, să se arate lămuriri cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la atei, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. "Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela." (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele "filosofice" și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va

¹⁰⁴ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 6.

găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește "om" (tradusă din grecește).

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se preface în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)¹⁰⁵

Să enumerăm o foarte mică parte din învățăturile mincinoase pe care le găsim în „Cuvinte Vii”:

Ecumenism mascat de tip uniat și teoria ramificațiilor;

Uniatismul;

Panteismul;

Filozofia mai înțeleaptă decât creștinismul;

Ortodoxia nu ne dă o suficientă cunoaștere;

Androginia lui Hristos;

Metempsihoza îngerilor, ca excepție: Ilie > înger > Ioan > înger > Zian.

- **Alte învățături greșite:**

Metoda lui Ignațiu de Loyola bună pentru începători;

Francisc de Assisi este „Sfânt”;

Inventează apocrife;

Hulește pe Sfânta Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena, că ar fi fost desfrânată;

- **Etc.**

Iată și o parte din textele eretice, citate din această carte:

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.¹⁰⁶

TAINA LUI ILIE SI IOAN

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduiele providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan? Ar fi prin urmare vieți succesive? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație?

Astea-s întrebările și misterul.

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți? - un prooroc? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de

¹⁰⁵ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393

¹⁰⁶ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»".
Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam, sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger”?

Întâi înțelegem fapăturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles. Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de față și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad? Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

Că Ioan a fost înger, sau era Ilie transformat de Rai în înger, rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngerești ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării. Reîncarnarea se referă la oameni, - și deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire -, deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduit să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

Cu Ilie încă nu s-a terminat. El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbîndu-se de limitele îngăduitului.

Dincolo este împărăția marilor taine ale existenții.

Dumnezeu ține ascunse în mister rânduieli neștiute de îngeri și oameni.

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine”

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

Poate că ei au dezlegat „înfiiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine.

Prislop. Joi XXX

14. XII.949 Marcu 9,10-16.¹⁰⁷

¹⁰⁷ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 271-273.

DINCOLO DE CHIP

Evangelhia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruiești în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor; dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.)

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termeni care nu stărnesc nici o imagine. Iată câțiva termeni fără chip: „Eu sunt Adevărul”; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Inspirăm atotprezența Sa în Preasfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3¹⁰⁸

Maria Magdalena

Era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un șarpe de aur, încolăcit pe brațul gol, îi mărea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toți i-au căzut la picioare.

A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalți bărbați ai lumii. Un dor trușă de a-L cunoaște i-a încolțit în inimă.

A vrut să-L ispitească pe Iisus.

S-au întâlnit.

Dar nu s-a putut apropia de El.

Iisus o privea din oarecare depărtare, așa cum privește Dumnezeu, nu cum privește bărbatul.

În fața sfințeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la șapte - zice Evangelhia. Erau cele șapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească.

Când aceștia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă față, altă ținută. Și, rușinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr.

Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a muștrat-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut.

I-a grăit în conștiință.

In fața lui Dumnezeu te pierzi pe tine.

Dar te regăsești în El, așa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

In fata lui Iisus revii la firea ta adevărată - și te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubește Dumnezeu de cum iubește omul.

Omul amestecă iubirea cu plăcerea și asta-i decăderea lui. Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te crește la mărimi sufletești nebănuite, până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască.

¹⁰⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 130-131.

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul.

Aci aduse ea altceva lui Iisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preț. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus, - de data aceasta cu o iubire sfințită de pocăință - și, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele și I le-a șters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu știa cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu (Aștia-s oamenii, sau mediul social: te strică, îți ajută să te strici, se bucură că-i strici și tu, ca pe urmă tot ei să te ținuiască la stâlpul de osândă...)

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena.

De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-și profaneze templul de lut al conștiinței, Iisus le ridică viața la înălțimea și la valoarea conștiinței: că-s fiii lui Dumnezeu și temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de făptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiță, model pentru toate vremile.

Și, din voința lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul.

O așa femeie nu se mai teme de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: Iubirea ei pentru Iisus biruise frica de moarte.

De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească învierea!

Prislop 8. V.49.¹⁰⁹

*Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci **Dumnezeul nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.***

*Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.***

*„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftetele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.***

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus. (I. Boehme, „Misterium magnum” C.v. cit. de Berdiaeff). [...]Maica Domnului.

In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea

¹⁰⁹ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 89-91.

căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupesti a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹¹⁰

A. BASILICA SAN PIETRO ȘI TEORIA ECUMENISTĂ A RAMIFICAȚIILOR

„Bazilica Sfântul Petru din Roma”¹¹¹

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Informații generale:

Confesiune: romano-catolică;

Tip: bazilică papală;

Perioadă construcție: 1506-1626;

Țara: Vatican;

Localizare: Roma.

Bazilica Sfântul Petru (în italiană *Basilica di San Pietro*) din *Roma* se găsește în *Cetatea Vaticanului*, înăuntrul statului pontifical, în monumentală Piazza San Pietro. Edificiul, lung de 186 metri, înălțimea cupolei de 119 metri, și cu o suprafață totală de peste 15.000 m², este cea mai mare biserică din lume. Bazilica Sfântul Petru este una din cele patru *bazilici patriarhale* din Roma, alături de *Bazilica San Giovanni in Laterano*, *Bazilica Santa Maria Maggiore* și *Bazilica Sfântul Paul din afara zidurilor*. [...]

§Istoric[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Bazilica este rezultatul unor lucrări de-a lungul mai multor secole. La început a fost doar un monument comemorativ în locul unde *Sfântul Apostol Petru*, considerat drept primul *papă* al Romei, ar fi fost martirizat și înmormântat, în apropierea cercului lui *Nero*. Între anii 319 și 329 împăratul *Constantin cel Mare* construit pe acest loc o mare bazilică.^[1]

În secolul al XV-lea clădirea era în stare de ruină. Papa Iuliu al II-lea a hotărât construirea unei noi bazilici de mari dimensiuni. Construirea edificiului actual, începută la 18 aprilie 1506, se sfârșește în anul 1612 în timpul papei Paul al V-lea. Bazilica a fost sfântită la 18 noiembrie 1626 de către papa Urban al VIII-lea.

¹¹⁰ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

¹¹¹ http://ro.wikipedia.org/wiki/Bazilica_Sf%C3%A2ntul_Petru_din_Roma, sâmbătă, 14 martie 2015

Numeroși arhitecți și artiști de prestigiu au contribuit la realizarea acestei opere: arhitectul [Bramante](#) inițiază primele lucrări, Michelangelo execută proiectul cupolei, [Rafael Sanzio](#) modifică planul original dintr-o cruce grecească într-una latină, [Carlo Maderno](#) completează fațada, [Bernini](#) desenează planul pieței cu faimoasele colonade.

§Arhitectura[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

§Fațada[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Fațada în stil [baroc](#) este dominată de statuile Mântuitorului, a sfântului Ioan Botezătorul și a 11 apostoli (cea a sfântului Petru se găsește în interior). **În mijloc se află loggia binecuvântării papilor, de unde este împărtășită binecuvântarea festivă "urbi et orbi"**. Deasupra intrării principale se poate admira mozaicul "Navicella" de [Giotto](#). Poarta centrală de bronz este o operă a lui [Filarete](#), care a fost concepută în [1445](#) pentru vechea bazilică. Poarta din dreapta se deschide numai cu ocazia "anilor sfinți".

§Interiorul[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Planul bazilicii este în forma unei cruci latine cu trei "nave". Între stâlpii navei centrale, de la transept la absidă, se găsesc 39 de nișe, fiecare cu statuia unui sfânt întemeietor al unui ordin religios. În interior se poate admira un mare număr de statui în marmură, travertin sau bronz, printre care monumente funebre de [Bernini](#)(mormântul [Papei Alexandru al II-lea](#)), [Antonio del Pollaiolo](#) (mormântul [Papei Inocențiu al VIII-lea](#)), [Arnolfo di Cambio](#) (statuia [Sfântului Petru](#)) și de [Antonio Canova](#)(mormântul [Papei Clement al XIII-lea](#)).

De o neasemuită frumusețe este grupul sculptural "Pietà" al lui [Michelangelo](#), realizat în tinerețe.

În mijloc, sub cupolă, se află altarul principal al papilor, dominat de un baldachin înalt de 29 metri, realizat în bronz de [Bernini](#). În absidă se găsește Scaunul episcopal al Sfântului Petru, susținut de statuile a patru sfinți învățători ai Bisericii: [Sf. Ambrozie](#), [Sf. Augustin](#), [Sf. Atanasie](#) și [Sf. Ioan Gură de Aur](#).

Din apropierea coloanelor de susținere a cupolei se coboară în grota Vaticanului, care reprezintă cripta bazilicii, unde sunt resturile clădirii inițiale și ale unui vechi cimitir, unde ar fi fost mormântul Apostolului Petru. **Aici se găsesc numeroase morminte ale unor papi, cardinali și prinți laici.**

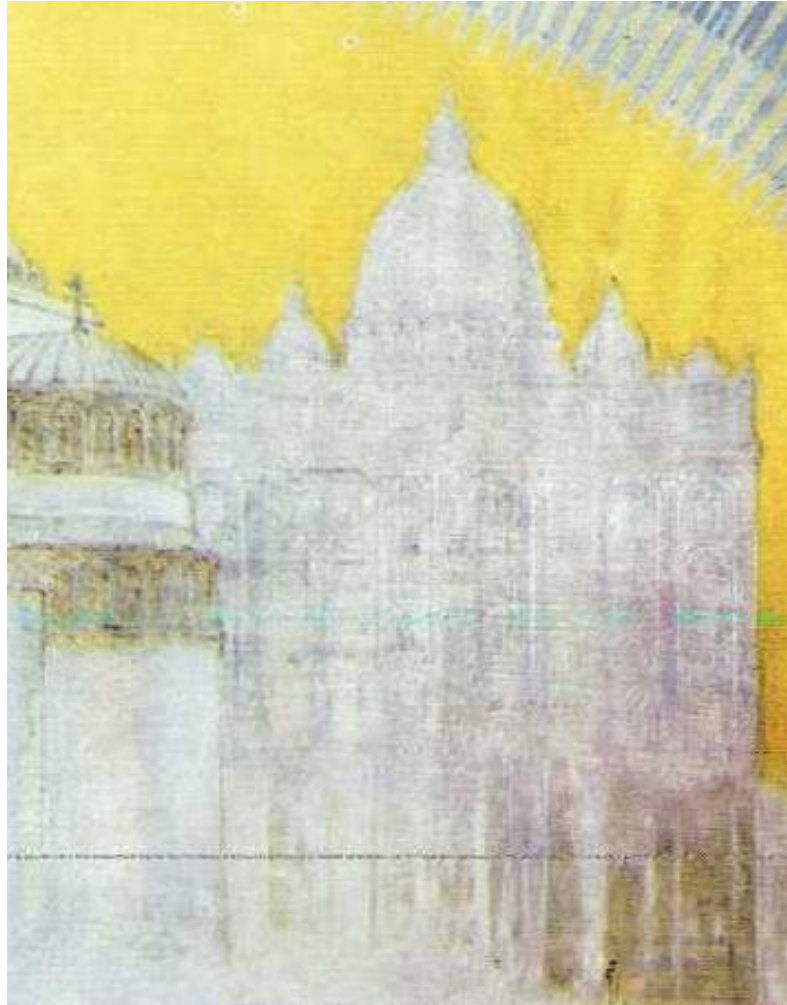
Din punct de vedere artistic, bazilica "Sfântul Petru" reprezintă triumful barocului roman, într-un moment al istoriei europene, în care Biserica Catolică căuta să se impună ca prestigiu față de creșterea puterii statelor naționale, Franța și Spania.

§Importanță religioasă[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Bazilica "Sfântul Petru" este sediul principalelor manifestări ale cultului catolic și are o funcție solemnă cu ocazia celebrării sărbătorilor "Nașterii Domnului", "Paștelui", ritualilor din [Săptămâna Mare](#), proclamării noilor papi și funeraliilor celor defuncți.

În nava laterală dreaptă au avut loc în anul [1870](#) ședințele Conciliului Vatican I."

Cum explică Părintele Arsenie Boca, adică tocmai autorul tabloului de mai sus (de la biserica Drăgănescu), și ucenicii sfinției sale, pictarea clădirii celei mai reprezentative pentru catolicism, ca fiind Biserica în afara Căreia nu este mântuire („Extra Ecclesiam nulla salus”) Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească? Oare este o proorocie că vom fi atacați de ecumenism, pentru a ne feri de el, sau sfinția sa avea concepții ecumeniste și uniute?

La prima vedere am spune, după zvonurile care circulă acum pentru a convinge Sfântul Sinod și pe toți oamenii în favoarea canonizării, că Părintele Arsenie Boca este unul din marii luptători și apologeți ai Bisericii Ortodoxe împotriva ecumenismului.

Să dăm și fraza cea mai percutantă în acest sens:

„- *Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhierei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu.*”¹¹²

Din nefericire, tocmai această carte, numită Pravila Albă, în care este atacat atât de violent ecumenismul, este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (printr-un facsimil autograf al Părintelui) în disperare de cauză, Maica Zamfira:

„*I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulând pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:*

«*Pravila Albă – model de strâmbare a unui original furat*»¹¹³.

Oare nu cumva dorința atât de intensă de a anula cartea numită Pravila Albă, provine tocmai din prezența în ea a frazelor ce dezvăluie esența ecumenismului, adică faptul că este erezia tuturor ereziilor? E foarte posibil, deși sunt și alte contradicții (de exemplu referitoare la împreunarea trupească) față de învățătura recunoscută ca fiind oficială a Părintelui Arsenie Boca (din „*Cărarea Împărăției*”, „*Cuvinte vii*”, „*Omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*”, „*Biserica de la Drăgănescu - «Capela Sixtină» a ortodoxiei românești*”). Nu numai atât, dar, din păcate, în fraza anti ecumenistă de mai sus autorul ei atacă și persoanele amăgite de ecumenism, cu un duh zelot (adică uitând de milă, de îngăduință și de cumplita înșelare datorită căreia atât de mulți cad în mentalități greșite). De aceea chiar și acest text percutant devine inoperant, fiind de fapt o manifestare de mânie necontrolată și nu un susur de iubire, îngrijorat de pierderea sufletelor.

De unde am tras concluzia aceasta, că tocmai pentru fraza anti ecumenistă este dezavuată Pravila Albă? Fiindcă cea mai perversă și mai hulitoare frază ecumenistă întâlnită de noi, vreodată, până acum, îi aparține tocmai... Părintelui Arsenie Boca și cum ar putea via în mintea unui om asemenea contradicții, fără a fi vătămat?

Iată fraza și, vă rog, fără prejudecăți, să observați chiar dumneavoastră perversiunea și hulele din ea.

„***Trinitatea este un număr sacru, divin, un număr care simplifică, plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu este opoziție între personalități, între ipoteze și ființa unică.***

Misterul creștinismului este misterul unității, în dualitate găsindu-și soluția în Unitate - Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma Trinitară.”¹¹⁴

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.¹¹⁵

¹¹² Ierom. Arsenie BOCA, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

¹¹³ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003.

¹¹⁴ Pr. Ioan GÎNSCĂ, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteza a gândirii Părintelui Arsenie in 800 de capete, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 68.

¹¹⁵ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

Lăsând la o parte celelalte erezii și inexactități (nu este vorba de ipoteze ci ipostaze, nu poate fi vorba de dualitate în Sfânta Treime, Dumnezeu nostru Cel Simplu și mai presus de toată simplitatea, iar dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului este chiar monofizismul – deci o minciună dată anatema de sinodul al 4-lea ecumenic, iar nu o realitate descoperită de Sfântul Duh prin dogmele Ortodoxe), în legătură cu subiectul ecumenismului avem un șoc:

După Părintele Arsenie Boca modelul ecumenismului este tocmai... Sfânta Treime!!! Devine astfel, de departe, cel mai mare atlet al ecumenismului de la noi din țară.

Dar să ne apropiem mai mult de înțelegerea gândirii concrete a Părintelui Arsenie Boca, în legătură cu ecumenismul, citind ce propovăduia sfinția sa despre cei ce aparțin catolicismului:

„Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- *Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă. Nu pot sta fără fotografia lui. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: “Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?! Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (Murar Maria, 77 ani, Arpașu de Sus)”¹¹⁶*

De ce nu i-o fi spus oare... să se facă Ortodoxă. Orice prostie ar fi vrut să facă era mai mică decât viețuirea în afara Sfintei Biserici Ortodoxe. Observăm că stilul fantastic de sugestie funcționează și la ucenicii din catolicism, fiindcă este un simptom al lucrării lăuntrice rătăcite, iar nu lucrarea plină de trezvie a harului.

Dar poate că cele de mai sus sunt impresii eronate și amintiri deformate ale ucenicilor mai simpli.

Să vedem ce zic ucenicii autorizați (favoriții cărora Maica Zamfira le-a încredințat propaganda operei Părintelui Arsenie Boca):

„Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18). [dar cum poate fi bazilica Sfântul Petru din Roma... Biserica lui Hristos? – n.n.] **Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei, din lucrarea „De unitate Ecclesiae”: „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă prin pictură o idee eretică, ce nu o avea Sfântul sfințit mucenic Ciprian: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] nu există mântuire”. Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică: „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintează înspre sfântul Altar**

¹¹⁶ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

sau Eshaton, fiind umbrită, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-însule toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângerață coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele doua catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu. [ce nimb, ce aură, ce perihoreză, ce unire ipostatică (acest termen folosit în context greșit sugerează că s-ar putea topi într-o Persoană mai multe persoane, sau dacă ar fi o vorbire metaforică, după cum sugerează ghilimelele, ținta răsăritului și apusului este să refacă o unire atât de mare, cum sunt unite fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire și fără despărțire cele două firi omenească și Dumnezeiască în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, căci aceasta înseamnă unirea ipostatică. Dar și folosirea metaforică este greșită, deoarece și răsăritul și apusul sunt de aceeași fire, omenească, dar compuse din ipostase diferite), poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca înlocuitor de dumnezeu pe papă? *2Co 6:14 Nu vă înjuțați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțășire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?* Nimbul și aura (de unde această echivalare? Aura este un termen hindus, ce vrea să sugereze panteismul, că noi am fi dumnezei prin fire, cu o lumină interioară ce aparține faptei care se iluminează prin strădani proprii spre posedare și prin procesul chinuitor, magic și automat al reîncarnărilor. Aura este diametral opusă nimbului, este un anti nimb, fiindcă nimbul simbolizează lumina necreată a lui Dumnezeu dăruită dumnezeilor după har, sau celor botezați care lucrează pocăința, cu multă libertate dar în împreună lucrare de iubire cu Sfântul Duh) nu sunt dedicate de Părintele Arsenie Boca viitorului sau trecutului, ci prezentului continuu în luptă cu puterea răului, după cum vom vedea din tâlcuirea personală a sfinției sale, de mai jos. După Preacuvioșia sa și adunarea de la Roma, care s-a rupt de Sfânta Biserică de atât de multă vreme, este o ramură activă și luptătoare a Ei.

Iar avem de a face cu folosirea nepotrivită, de prost gust, în chip snob, a cuvintelor sfinte ale dogmelor Ortodoxe, deși autorul, după cum le-a aranjat, vădește că nu le înțelege sensul lor, ci doar le folosește pentru a face ca erezia să sune după un șablon Ortodox și astfel să fim fermecați pentru a o primi, dacă ne lăsăm înșelați de aparențe.

Unirea oamenilor, la care toți creștinii tindem, trebuie să se facă după cum se unește Tatăl cu Fiul, iar aceasta nu este unirea ipostatică a firilor, ci unirea Persoanelor de aceeași fire prin voință, ca în Taina cea nepătrunsă a Sfintei Treimi. Și cei din catolicism și noi Ortodocșii avem aceeași fire, firea omenească, dar suntem mai multe persoane (ipostase) cu voințe nu numai diferite, datorită personalității fiecăruia, dar care doresc și lucruri diferite, unii plăcerea de sine și ceilalți plăcerea de Dumnezeu, de unde apare tulburarea și împotrivirea între noi. Cu toții suntem, însă, chemați să ne unim prin urmarea (cu râvnă echilibrată prin experiență, chibzuință și cunoașterea Sfinților Părinți) aceleiași voințe: cea Una, simplă și atotvindecătoare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate face decât prin credința cea adevărată în Hristos Adevărul, după cum S-a rugat chiar Mântuitorul în rugăciunea Sa de taină, arhierească care este și Testamentul Său duhovnicesc sau moștenirea noastră cea Sfântă: *Ioan 17:20 Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, :21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.* Vedeti? Nu se roagă ca aceștia să fie una după cum El Însuși are unite în Sine firea omenească și cea Dumnezeiască, ca să fie vorba de unirea ipostatică. Dacă ar fi vrut aceasta ar fi spus: ca toți să fie una, după cum Eu sunt și Dumnezeu și om. Dacă cei din catolicism ar vrea, s-ar lepăda de erezii și s-ar converti la Ortodoxie, unindu-se prin dragoste și adevăr cu noi, dar atunci am avea parte de o unire între ipostase, nu una ipostatică. Iar aceasta nu ar fi ecumenismul, ci convertirea la ecumenicitate, sau la cele 7 sfinte sinoade ecumenice.

Ecumenismul uniatar ar putea fi numit la figurat o *unire ipostatică*, în sensul că toți s-ar unii (vrând-nevrând) sub persoana papei, acesta preluând controlul acoliților săi prin robire tiranică

a voințelor personale, datorită conceptului de infailibilitate papală. Dar în Hristos nu este așa, după cum nu este nici în sobornicitate (taina Sfintei Treimi asemănată în Sfintele Sinoade), fiindcă unirea cu voința Lui se face de bună voie și prin întărirea în libertate a voinței noastre, care pe măsură ce se șterge (ca să strălucească în ea voința Mirelui), pe atât se întărește mai mult și își regăsește identitatea de Dumnezeu după har. Deci este o *unire între ipostase*, ca într-o nuntă mistică și mai presus de toată cunoașterea, păstrându-se fiecare persoană și fiecare mod de a vrea, chiar dacă voința devine una (provenind de la Cel ce o dăruiește și fiind primită de la cel ce o împlinește, cu dor dorind-o și așa unindu-se Unul cu altul), după asemănarea cu Sfânta Treime la care deși voia și voința Tatălui este Aceeași cu a Fiului și cu a Sfântului Duh (prin fire și alegere), nu sunt nimicite Persoanele, fiindcă modul de a fi al Tatălui (prin faptul că este necauzat), se deosebește de al Fiului (Care este Născut) și de al Sfântului Duh (Care este Purces), dar sunt unite printr-o negrăită simplitate și unicitate a firii și voinței – n.n.]¹¹⁷

Dar, haideți de dragul Părintelui Arsenie Boca, să admitem că poate și ucenicii autorizați s-au înșelat, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele Arsenie Boca prin pictură: *1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?*

Ca să cunoaștem adevărul până la capăt, să vedem ce ne spune chiar Părintele Arsenie Boca:

„Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Picturilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. **Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta:** „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum **între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare**

[Dumnezeu și sfinții Lui nu vor să extermine pe nimeni – n.n.], aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci **creația și stăpânirea îngerului rebel, Satana** [după Sfinții Părinți satana nu a creat nimic, doar a distrus și a parazitat creația lui Dumnezeu, *IIo 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău*. Așadar lumea este creată de Dumnezeu, dar prin alegerea rea și din ispita satanei, s-a rupt de Dumnezeu, s-a îmbolnăvit și zace bolnavă sub stăpânirea celui rău. Noi nu suntem dualiști să credem că împreună cu Dumnezeu ar fi creator și diavolul, cum cred păgânii – n.n.],

după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și roșul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, **se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma**. [aici, pe lângă erezia numită teoria ramificațiilor, ne întâlnim și cu o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. *1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte*. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? *Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine*. 5 *Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine*

¹¹⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Deci Sfânta Biserică este o viță din Hristos, fiind Trupul Lui, și cine nu rămâne în Ea se usucă și arde în focul veșnic.

Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, face minuni de la Sfântul Duh, dacă ascultă nu numai de Apostoli și de Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși, printre care se enumeră și duhovnicii. Iar proorocii sunt enumerați după Sfinții Apostoli, pentru a vedea că proorocii dacă sunt adevărați, se supun învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să învețe și să conducă lucrarea oamenilor la și prin învățături Ortodoxe și nu contradictorii cu Sfinții Părinți), iar criteriul adevăratelor proorocii este supunerea față de Predania Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe și nici duhovnicilor, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2

¹¹⁸

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, în Botezul cu foc de la Cincizecime, iar rădăcina Ei duhovnicească este Sfânta și Dreapta Credință, pe care dacă o urmează putem vedea că este cu adevărat Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez*. Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma, deci nu au cum să fie acestea primele două ramuri ale Bisericii Apostolice.

Dacă vorbim de vremea căderii în erezie a apusului, acesta nu a devenit o ramură pe lângă Biserica Ortodoxă care a devenit, indirect, o altă ramură. Ci apusul a fost rupt din viță (cu forța armată francă și prin sute de mii de martiri apuseni care s-au împotrivit, dar au fost uciși cu sălbăticie), s-a uscat, a pierdut harul pregătindu-se de focul cel veșnic (cu durere o spunem și nu o dorim să continue așa, ci să revină la trunchi, să fie altoit, să capete seva Sângelui lui Hristos și să trăiască în fericirea veșnică) și singurul trunchi al Bisericii Apostolice, continuarea fără schimbare a Ei, este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Singura și Adevărata „Una, Sfântă, Sobornicească (Catholică) și Apostolească” care are ca ramuri doar bisericile locale Ortodoxe, de răsărit.

Iar dacă vorbim de contemporaneitate, azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee. Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului (ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței) și un simbol actual al secularismului (ideologia fanatică despre omul fals științific, pământesc, istoric, ca centru al credinței). Azi San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului (ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței). Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire, construită în 1506-1626 nu s-a slujit niciodată Ortodoxia, ci Ea întotdeauna a fost viclenită și primejduită de către papă și cartierul lui general) Sfânta Biserică Apostolică.

Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, avem în fața ochilor sărutul mielului cu lupul îmbrăcat în piele de oaie sau unirea ecumenistă între răsărit și apus (cel mai evident simbolism al lor) care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale. În istorie avem această repetiție începând de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat

¹¹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului (căzut la sinodul Ferrara-Florența), apoi cu Patriarhul visător Atenagora ce-și dorea unirea printr-un potir cu papa, neținând cont că prin aceasta cădea de la dragostea adevărată (cel ce iubește când vede că cel iubit se află în rătăcire îl avertizează, chiar strigă la el ca să scape, și nu îl lasă să creadă prin înșelare că merge bine, pe o cale alternativă care duce tot la fericire) fiindcă poate nici Preafericirea sa nu era lămurit în credință, și azi avem în coastă pe papa Francisc ca o momeală uniată puternică, atractivă, propagată, cu mult spectacol și cu mult vicleșug. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul evident al Părintelui Arsenie Boca, căci are ca tată un greco-catolic, de la care a moștenit un mod uniat de a gândi și a crede, mărturisit atât în scris cât și în pictură – n.n.] **Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi**

CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox, fiindcă îi contrazice pe Sfinții Apostoli?– n.n.]

stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului

[cine poate spune, în adevăr fiind, că catolicismul stă pe Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și că, deci, nu a căzut de la El? – n.n.].

Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insuflată de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu.

[acum numește biserică și sinagoga protestanților, iată cum sporește mintea nelămurită a Părintelui Arsenie Boca ramificațiile din mentalitatea sfinției sale cu privire la biserică– n.n.]

Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt tărâm, tărâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

[...]

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de învioreare locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert

[problema nu este a lui Humbert. El a aruncat și apoi a murit. Problema este a tuturor papilor și forței lor armate, care au continuat nu aruncarea (lipsită de importanță, a unui anatema ineficient căci este îndreptat împotriva Adevărului), ci păstrarea și adâncirea tot mai nălucitoare a credinței mincinoase ce nădăjduiește în om

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui. – n.n.]

aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trufiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.

[iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei, sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței

drepte, în afara iubirii Sfintei Biserici. Ce măhnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat (cu o așa tărie nebiruită) că, din nefericire, fiind eretici, nu se pot mântui? – n.n.]

Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate? [după cum ne arată învățăturile sfinției sale chiar și Părintele Arsenie Boca – n.n.] '

119

Însă despre teoria ramificațiilor Sfânta Biserică Ortodoxă ne învață diametral opus Părintelui Arsenie Boca:

*HOTARÎREA SFÎNTULUI SINOD
al Bisericii Ortodoxe a Georgiei*

8 octombrie 1998,
Sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare,
Catolicos al Georgiei (+ 887)
PRIVIRE ISTORICĂ

Privind la izvoarele istorice ne încredințăm că în toată lumea creștină, totdeauna și de către toți a fost mărturisită existența unei singure sfinte, sobornicești și apostolești Biserici, care este constituită pe pământ sub forma vizibilă a comunității de credincioși creștini, cu ierarhia și cu administrația sa proprie.

*Această încredințare privind unicitatea Bisericii adevărate a fost întotdeauna prezentă la ortodocși și respectiv la eterodocși; disputele se purtau doar în jurul problemei privind care este Biserica cea adevărată. Iar convingerea că statutul și cinstea de a fi Biserica cea adevărată a lui Hristos poate aparține doar uneia singure, nici nu se pune în discuție. **În acel timpuri nimeni nu vorbește - așa cum se face astăzi de către teologii eterodocși - că diversele confesiuni creștine sunt de fapt ramuri ale unei singure Biserici a lui Hristos: toate aceste grupări neortodoxe fiind considerate ca schismatice și-au pierdut prezenta harului mântuitor în Tainele lor odată cu separarea de trupul Bisericii ortodoxe.***

Așa văd problema din punct de vedere eclesiologic cele șapte Sinoade Ecumenice. Biserica ortodoxă mărturisește despre sine exclusiv ca fiind cea adevărată precum și prezenta numai în Tainele sale a harului sfințitor și mântuitor; numai ierarhia acesteia este purtătoare a harului apostolic prin care are dreptul de a lega și dezlega.

Fericitul Augustin spune că : " Ei (ereticii) primesc harul botezului numai după revenirea lor în sânul bisericii. Afară de granițele Bisericii poți avea orice, cu excepția mântuirii. În afara se poate să ai trepte ierarhice, taine, Aliluia și Amin (liturghie), Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica universală dreptmăritoare".

În afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât ca formă exterioară lipsită de harul sfințitor și mântuitor. Aceste forme exterioare, golite însă de har, își recapătă valabilitatea numai după întoarcerea în Biserica ortodoxă. [...]

Concluzii:

Din toate cele spuse mai sus, Comisia Teologică a Patriarhiei Georgiei a stabilit că la începutul secolului XX, în cercul teologilor moderniști s-au formulat următoarele învățături eretice:

- Valabilitatea Sfintelor Taine și în afara granițelor canonice ale Bisericii lui Hristos celei adevărate.

- Așa zisa "Teorie a ramificațiilor".

Toate aceste învățături contrazic radical eclesiologia ortodoxă și sunt absolut inacceptabile pentru ortodoxie.

G. COMISIA NOASTRĂ CONDAMNĂ CATEGORIC EREZIILE AMINTITE MAI SUS.

Iar în ceea ce privește primirea ereticilor și a schismaticilor în Biserica Ortodoxă procedura recomandată se bazează pe principiulul iconomie și nicidecum nu înseamnă că într-o oarecare

¹¹⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

grupare din afara Bisericii lucrează harul Sfântului Duh -- al Botezului, al Mirungerii sau al Hirotoniei.

Deținătoarea harului este exclusiv una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica Ortodoxă. Amin.

Notă:

1. Ereticii sunt cei care mărturisesc învățătura greșită și în același timp nu sunt în legătură euharistică cu Biserica dreptmăritoare.

2. Schismaticii sunt cei care n-au învățătura greșită dar nu sunt în legătură euharistică cu Biserica. (se despart pe motive secundare de ritual)¹²⁰

Așadar, după Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Georgia, Părintele Arsenie Boca este numit teolog modernist care formulează învățătura eretică a teoriei ramificațiilor.

Din aceasta vedem că Părintele Arsenie Boca picta și învăța eretic despre catolicism și ecumenism. După cum vom detalia mai jos, el are de fapt o abordare uniata asupra acestui subiect.

B. ÎNVĂȚĂTURA MONOFIZITĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL IV-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 4-lea Ecumenic.

*Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.*¹²¹

Iată că Părintele Arsenie Boca propovăduia **monofizismul** dat anatema la Sfântul Sinod Ecumenic al 4-lea.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Ioan Damaschin, numit de Sfântul Sinod al 7-lea Ecumenic: „Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind”¹²²:

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu niciuna din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dacă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

¹²³

Deci în nici un caz nu este vorba de o fire (natură) teandrică, cum susținea Părintele Arsenie Boca. Această învățătura a fost dată anatema la Sfântul Sinodul al 4-lea Ecumenic.

Activitatea însă se numește teandrică, păstrând, însă, neatinsă, deosebirea activităților și celor două naturi dumnezeiască și omenească:

¹²⁰ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

¹²¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

¹²² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, 2011, p.15

¹²³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, p. 84.

Când fericitul Dionisie spune că Hristos a trăit printre oameni cu o activitate nouă, teandrică³⁷³, nu suprimăm activitățile firești ale celor două firi, în sensul că ar spune că a rezultat o singură activitate din cea dumnezeiască și cea omenească — căci dacă ar fi așa, am fi spus și o singură fire nouă, rezultată din cea omenească și cea dumnezeiască. Căci, după cum spun Sfinții Părinți, cele care au o singură activitate acelea au și o singură ființă —, ci fericitul Dionisie a numit cele două activități astfel, voind să arate modul nou și inexprimabil de manifestare al activităților firești ale lui Hristos, mod înrudit cu modul inexprimabil al întrepătrunderii reciproce a firilor lui Hristos, traiul lui ca om, străin și minunat și necunoscut firii existențelor, ca și felul comunicării însușirilor care rezultă din unirea inexprimabilă a firilor.

Nu spunem că activitățile sunt despărțite și nici că firile activează despărțit, ci fiecare lucrează în chip unit ceea ce are propriu cu participarea celeilalte. Nici pe cele omenești nu le-a lucrat în chip omenesc, căci n-a fost simplu om, și nici pe cele dumnezeiești numai ca simplu Dumnezeu, pentru că n-a fost simplu om, ci El a fost în același timp și Dumnezeu și om. Căci după cum cunoaștem unirea și deosebirea firească a firilor, tot astfel cunoaștem unirea și deosebirea voințelor și activităților firești. [...] **Prin urmare, termenul „activitate teandrică” arată aceasta, anume că Dumnezeu s-a făcut bărbat, adică s-a înomenit și activitatea Lui omenească a fost dumnezeiască, adică îndumnezeită; activitatea Lui omenească n-a fost lipsită de activitatea Lui dumnezeiască, iar activitatea Lui dumnezeiască n-a fost lipsită de activitatea Lui omenească, ci fiecare este considerată împreună cu cealaltă. Felul acesta se numește perifrază, anume când cineva cuprinde printr-un singur cuvânt două lucruri. După cum spunem că este una atât arderea care taie, cât și tăierea care arde a cuțitului înroșit în foc; dar spunem că altă lucrare este tăierea și alta arderea, și că arderea focului și tăierea cuțitului sunt activitățile unor firi deosebite, tot astfel și când vorbim de o singură activitate teandrică a lui Hristos, înțelegem pe cele două activități ale celor două firi ale Lui, a Dumnezeirii Lui, activitatea dumnezeiască, iar a omenirii Lui, activitatea omenească¹²⁴.**

C. IGNAȚIU DE LOYOLA

Dar în vremea aceea, tânărul Valeriu Boca se interesa și de „mistica comparată a diferitelor religii superioare”, pentru a vedea „prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice”⁷. În acest sens, s-a folosit și de studiile lui Mircea Eliade tipărite în prestigioasa „Revistă de filosofie”.

Referitor la interesul său de a cerceta fenomenul religios și dincolo de marginile Ortodoxiei, Nichifor Crainic își amintește într-un proces-verbal de interogatoriu: Afară de aceasta, am tradus și comentat cartea „Exercițiile” lui Ignațiu de Loyola. [...] fiind foarte curios să cunoască această metodă de viață spirituală, [Arsenie Boca] m-a rugat să i-o traduc și să o comentez.⁸

7 Ibidem, p. 13.

8 Dosar informativ 2637/ 1, p. 90.¹²⁵

Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai alesi scriitori ascetici, a vietuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfintilor povatuitori și-a întemeiat propria sa manastire și a fost intai-statator al ei. Sfântul Ioan Scararul atentionează ca cei inclinați spre cugetare semeata și alte patimi sufletesti nu trebuie nicicum să-și aleaga viața în pustnicie [aici a fost prima și marea greșală a Părintelui Arsenie Boca: cele mai multe din cele 66 de zile state în Sfântul Munte, le-a făcut idioritmice, de sine și s-a amăgit – n.n.], ci să petreacă în mijlocul obstii și să se mantuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvantul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvantul 27, cap. 13, 36): *caci orice fel de vietuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a placea lui Dumnezeu, este preafericit (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din*

¹²⁴ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004
<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, pp. 118-119.

¹²⁵ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 15-16.

zavorarea de mai înainte de vreme odrasleste inselarea draceasca, nu numai cea care bate la ochi, ci si cea care este ne vazuta la aratare: a cugetului, a sufletului, fara de asemanare mai primejdioasa decat cea dintai, ca una care se tamaduieste foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaste tãmaduire. Acest rod al inselarii, care se intemeiaza pe cugetarea semeata, este numit de catre Sfintii Parinti "parere" (Ale Sfantului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci cand nevoitorul primeste pareri mincinoase despre lucrurile duhovnesti si despre sine, socotindu-le adevarate. Parerilor si vedeniilor mincinoase le urmeaza intotdeauna, potrivit legaturii firesti de simtire si de lucrare dintre minte si inima, simtiri amagitoare, desfatatoare ale inimii: ele nu sunt altceva decat lucrarea unei patimi subtiri a dulcetii si slavei desarte. Cei molipsiti de catre aceasta inselare se fac propavaduitori ai unei invataturi ascetice mincinoase, cateodata si ereziarhi, spre vesnica pieire a lor si a celor apropiati lor. Sfantul Isaac Sirul pomeneste, in cel deal 55-lea Cuvant, ca un oarecare Malpas a dus in pustnicie o viata foarte aspra de nevoitor, cu zelul de a atinge o inalta stare duhovniceasca, si a cazut in trufie si inselare demonica vadita, facandu-se intemeietor si capetenie a sectei evhaiților.

*Ca pilda de carte ascetica scrisa in acea stare de înșelare numita "pãrere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numita "Urmarea lui Hristos". Ea rãsufla o patima subțire a dulceti și o cugetare semeată, care naște in oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții si întunecații ! Ei nu pricep, ca aduimcând damful subțire al patimilor care trăiesc in ei, se îndulcesc de el, socotindu-l in orbirea lor, mireasma a harului ! **Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovniceasca sunt in stare doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnesti trebuie sa meargã pocãința si curățirea de patimi, ca desfătarea duhovniceasca nu sta in puterea păcãtosului, ca el trebuie sa se cunoascã pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, sa o alunge, daca aceasta va începe sa-i dea târcoale, sa o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vãdita si pierzãtoare amãgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe si a patimii dulceti.** [ce bine dacã ar fi știut și Creștina aceasta și ar fi plãns pentru relația ei cu un eretic în loc să primeascã bucurii și lumini asupra rodului păcatului ei. I-ar fi transmis, poate, lacrimi de pocãință fiului ei și ar fi fugit bietul de el de înșelare – n.n.] **În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola si alii nevoitori ai latinilor (Dupã cãderea Bisericii de Apus de la cea din Rãsãrit), recunoscui de ei ca sfinți. "Atunci când Francisc a fost rãpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatãl, vãzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipa in nedumerire: cui sa dea întãietate, Fiului Sau Celui dupã fire, sau fiului dupã har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hãd decãt aceasta hulã, ce poate fi mai întristãtor decãt aceasta amãgire ![...]***

*Staretul arhimandrit Paisie Velicovski s-a stramutat in Muntele Athos, din Moldova, in anul 1747. In scurta vreme, a cercetat toate manastirile si schiturile, a stat de vorba cu numerosi batrani pe care parerea obsteasca a Sfantului Munte ii tinea de monahi foarte incercati si sfinți. Atunci, in sa, cand a inceput sa-i intrebe pe acesti monahi despre cartile Sfintilor Parinti care au scris despre rugaciunea mintii, s-a aratat nu doar ca nu aveau habar ca vor fi fost pe lume asemenea carti, ci si ca nu stiau nici macar numele sfintilor Scriitori; Filocalia nu fusese, inca, tiparita in greceste (Din scrisoarea staretului Paisie catre staretul Teodosie. Scrierile lui Paisie, ed. Pustiei Optina). Rugaciunea cu luare-aminte cere lepadare de sine, si putini se hotarasc sa se lepede de sine. **Cel inchis in sine prin luarea-aminte, care se afla in stare de uimire din pricina vederii pacatoseniei sale nu este in stare de vorbire multa si, indeobste, de scene de efect si actorie - unul ca acesta apare inaintea celor ce nu cunosc nevointa lui tainica oarecum ciudat, curios, "neispravit" in toate privintele. Usor este, oare, sa te deosebesti de parerea lumii ? Iar lumea, cum sa-l cunoasca pe nevoitorul adevaratei rugaciuni, cand nevointa aceasta este ea insasi cu totul necunoscuta lumii ? Altfel stau lucrurile cu cel aflat in amagire de sine ! Nu mananca, nu bea, nu doarme, iarna umbla doar in rasa, poarta lanturi, vede vedenii, pe toti ii invata si ii muștra cu o nerusinare plina de indrazneala [ca un bici al lui Dumnezeu – n.n.], fara nici o dreptate, fara rost, cu infierbantare a sangelui, infierbantare trupezasca, patimasa, si indemnat de aceasta infierbantrare nenorocita si pierzatoare. Sfant si gata ! [chiar și al Ardealului – n.n.] De multa vreme s-au facut bagate de seama gustul si inclinarea pe care le are societatea***

omeneasca spre asemenea lucruri: "rabdati", scrie Apostolul Pavel catre Corinteni, "de va robeste cineva, de va mananca cineva, de va ia ce e al vostru, de va priveste cineva cu mandrie, de va loveste cineva peste obraz" (2 Cor. 11, 20). In continuare, Sfantul Apostol spune ca el, fiind in Corint, nu a putut sa se poarte cu indrazneala si obraznicie: purtarea lui a purtat pecetea smereniei, a "blandetii si ingaduintei lui Hristos" (2 Cor. 10,1). **O mare parte dintre nevoitorii Bisericii Apusene, socotiti in sanul acesteia ca foarte mari sfinti - aceasta dupa caderea ei de la Biserica Rasariteana si indepartarea Sfantului Duh de la ea - s-au rugat si au ajuns la vedenii, bineintele mincinoase, prin metoda pe care am amintit-o. Acesti paruti sfinti se aflau in cea mai cumplita inselare draceasca. Inselarea isi ridica, deja, in chip firesc capul pe temeiul hulirii impotriva lui Dumnezeu prin care este schimonosita la eretici credinta dogmatica.** Purtarea nevoitorilor latinilor, cuprinsi fiind de inselare, a fost intotdeauna "extatica" din pricina neobisnuitei lor infierbantari trupesti si patimase. **Intr-o asemenea stare se afla Ignatiu de Loyola, intemeietorul Ordinului iezuitilor. Inchipuirea lui era atat de aprinsa si de ațățată, incat, precum el insusi spunea, avea nevoie doar sa o voiasca si sa intrebuinteze oarecare sfortare ca sa-i apara inainte, dupa bunul sau plac, iadul sau raiul. Aparitia raiului si iadului se savarsea nu doar prin lucrarea inchipuirii omenesti; lucrarea inchipuirii omenesti, de una singura, este neindestulatoare pentru aceasta: faptul se savarsea prin lucrarea demonilor, care isi uneau prisositoarea lor lucrare cu lucrarea neindestulatoare omeneasca, adaugand lucrare la lucrare, plinind o lucrare prin cealalta, pe temelia liberei vointe a omului care si-a ales si si-a insusit o indreptare mincinoasa. Se stie ca adevaratilor sfinti ai lui Dumnezeu vedeniile li se daruiesc numai si numai prin bunavointa si lucrarea lui Dumnezeu, iar nu dupa voia omului si nu prin propriile lui sfortari - se daruiesc pe neasteptate, foarte arareori, cand este neaparata nevoie, potrivit minunatei iconomii a lui Dumnezeu, iar nu la intamplare (Sfantul Isaac Sirul, Cuvantul al 36-lea). Nevointa aspra a celor aflati in inselare se insoteste, de obicei, de o adanca stricaciune sufleteasca. Dupa aceasta se poate masura vapaia care ii mistuie pe cei inselati. In sprijinul celor spuse stau povestirile din istorie si marturia Parintilor. "Cel ce vede duhul amagirii - in vedeniile care-i sunt infatisate", a spus Preacuviosul Maxim Cavsocalivitul, "foarte adesea este supus iutimii si maniei; buna-mireasma a smereniei ori rugaciunii, ori lacrimii adevarate nu incapa intr-ansul. Dimpotriva, unul ca acesta se lauda mereu cu virtutile sale, este plin de slava desarta si se deda intruna, fara frica, patimilor viclene (Convorbirea Preacuviosului Maxim Cavsocalivitul cu Preacuviosul Grigore Sinaitul, Filoc. rom., vol. 7).¹²⁶**

De unde oare a putut cunoaște Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, atât de amănunțit, fenomenul Prislop și cum se va manifesta generatorul lui?

Iată ce impact a avut Ignatiu de Loyola asupra inițiatorului acestui fenomen:

PĂRINTELE ARSENIE BOCA

DINCOLO DE CHIP

Evanghelia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor [zicând aceasta el acceptă această metodă de îndrăcire, tocmai la începătorii care nu au habar de cum se manifestă înșelarea. Probabil și sfinția sa a practicat-o, și crezând că amăgirea în care a căzut ar fi ceva pozitiv, a îngăduit-o la începători. Vedeti ce a pățimit din cauza ei în gară, când văzând un drac l-a confundat cu Hristos. Pomenind mai apoi respingerea adevăratei duhovnicii față de această metodă, nicidecum nu o combate pe prima, cum am spera, ci doar o numește riscantă și se arată pe sine mare cunoscoător și

¹²⁶ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 22-23, 29-30.

comparator al celor două metode. Prin aceasta cu o perfidie sporită și acoperită de o falsă cunoaștere integrală lasă fără grija că va fi combătut vreodată momeala întinsă pentru cei neatenți și fascinați de experimentele Părintelui Arsenie Boca ca aducătoare de faimă, sfințenie și minuni. Mai mult, sfinția sa oarecum socotindu-l inferior pe Ignațiu de Loyola, iar lansează pe neobservatelea, ideea că amăgitul Francisc de Assisi ar fi Sfânt. Astfel că ne propune ca bune două căi de înșelare, ca fiind lucrări duhovnicești de sfințire: cea a lui Ignațiu mai riscantă, cea a lui Francisc mai sigură – n.n.]; *dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.)* [dacă știai aceasta, părinte, de ce nu ai urmat și sfinția ta duhovnicia, ba mai îndemni și pe ucenicii începători ai sfinției sale să urmeze rătăcirea? – n.n.]

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă [termenul de meditație este cu totul străin Ortodoxiei. Ea cunoaște contemplația, care este cu totul altceva – n.n.] *e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termeni care nu stârnesc nici o imagine. Iată câțiva termeni fără chip: „Eu sunt Adevărul”; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.*

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. [ea nu este o tehnică și cu atât mai puțin o rugăciune meditativă. Este lucrarea dureroasă a pocăinței ce își cere iertare și cheamă pe dulcele Iisus în ajutor – n.n.]

Inspirăm atotprezența Sa în Preasfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3¹²⁷

¹²⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 130-131.

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); **El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeul nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.**

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftete inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff). [...] Maica Domnului.

In ea, **natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh.** Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. **Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.**

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el **apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen.** Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că **genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.**

Dar se pare că **nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor.** Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. **Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice.** Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. **Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica.**" (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapunerii de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Trei învățături diavolești se găsesc în predica Părintelui Arsenie Boca, tocmai de Buna-Vestire:

1. Panteismul provenit din confundarea tipic eretică a dogmelor Persoanei, firii și energiilor;
2. Androginia hristosului mincinos propovăduit de Părintele Arsenie Boca, care ar fi genul în care sunt chemați bărbații și femeile să devină;
3. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime în legătură cu sensul mistic al iubirii, zămisirea și transfigurarea omului. Hulirea creștinismului că ar fi nedeplin ca învățatură, cel puțin din punct de vedere al conștiinței antropologice și al neexplicării... iubirii!

Panteismul:

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu. [...]Maica Domnului.

*In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.*¹²⁹

Ca de obicei Părintelui Arsenie Boca, condus de caracteristica cea mai pregnantă a personalității sale, duplicitatea încâlcită (provenită din întunericul înșelării cultivat de demoni - prin Yoga, religii superioare și vedenii mincinoase - și pecetluită în mintea sfinției sale prin neascultare), mai înainte de a afirma o erezie, o infirmă ca titlu, pentru a nu fi acuzat de ea. Dar este posibil să nici nu înțeleagă sensurile ei, deoarece a străbătut teologia ca prin pipăire într-o negură deasă.

În fraza de mai sus combate deismul și panteismul definindu-le, ca apoi să propovăduiască panteismul.

Pentru Părintele Arsenie Boca Sfântul Duh se împreunează ba cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu, ba cu Fecioara și naște din ea rațiunea lumii, astfel că Ea nu mai este Maica Domnului ci Maica lumii, care astfel se naște de la Duhul.

Logosul sau Cuvântul sau Rațiunea lumii acesteia nu este Domnul nostru Iisus Hristos Logosul, Cuvântul și Rațiunea lui Dumnezeu:

Ioan_8:23 Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

Nici Sfântul Duh nu naște rațiunea lumii acesteia despărțite de Dumnezeu, pe care lumea nici nu-L primește, nici nu-L cunoaște:

Ioan_14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!

Logosul Născut de Maica Domnului trece din lumea aceasta la Tatăl:

Ioan_13:1 Iar înainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit.

Pe creștini, adevărații fii ai Maicii Domnului, lumea îi urăște, fiindcă nu sunt din ea, cum nu este nici Hristos Fiul Ei:

Ioan_15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Ioan_17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

¹²⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

¹²⁹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

Lumea este judecată, iar stăpânitorul sau rațiunea ei irațională, care a făcut-o să cadă prin faptul că a îndemnat-o să se îndumnezeiască fără Dumnezeu, mutându-și plăcerea de la Dumnezeu adevărat către sine, va fi aruncat afară. Cum să fie el născut de Maica Domnului?

Ioan_12:31 Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

E adevărat că se spune:

Ioan_8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Dar aceasta pentru că Fiul Fecioarei este Logosul dumnezeiesc, rațiunea după care s-au făcut toate din creație, dar nu rațiunea lumii căzute care zace în cel rău:

1 Ioan 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău.

Mântuitorul este lumina lumii, câtă vreme este în lume, așadar nu este lumina lumii în raționalitatea ei subfirească, ci câtă vreme este ea deschisă pentru ca prin pocăință să ajungă din nou la raționalitatea ei vindecată după Logosul dumnezeiesc. Dacă ea părăsește pocăința, suferă părăsirea de către Lumina ei:

Ioan_9:5 Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu cunoștea sau contrazicea teologia Ortodoxă.

Chipul cel viu al lui Dumnezeu este născut mai înainte de veci din Dumnezeu Tatăl, iar la plinirea vremii din Maica Domnului, nicidecum din lume.

Chipul Chipului cel viu al lui Dumnezeu, ca și făptură îl are orice om prin facere sau naștere firească din părinții săi, iar îngerii îl au prin creație, iar Chipul Viu al lui Dumnezeu ca Persoană, este Iisus Hristos. El nu se naște din acțiunea unei puteri numite Sfântul Duh, asupra lumii, ci Naște mai înainte de toți vecii din Tatăl și Se întrupează (ia firea omenească din Persoana Fecioarei), născându-se la plinirea vremii din Născătoarea de Dumnezeu.

Luc 1:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Sfântul Duh nu este o putere, ci o Persoană a Sfânta Treime, iar puterea Celui Preaînalt, este o Altă Persoană, Fiul lui Dumnezeu, numit Iisus Hristos după unirea în Sine a Firii Dumnezeiești cu Firea Omenească luată din Persoana Maicii Domnului, iar nu din lumea impersonală.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..¹³⁰

Maica Domnului este Persoana numită Născătoarea de Dumnezeu. Nu natura (firea) feminină naște, cum susține Părintelui Arsenie Boca:

Maica Domnului. In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților.

Aceasta ar însemna că toate femeile (căci toate au firea feminină) nasc pe Dumnezeu. Aceasta nu este valabil mai presus de fire decât la Maica Domnului, iar după duh doar la femeile Ortodoxe care lucrează pocăința, sau voia lui Dumnezeu. Așadar nu este o lucrare a naturii, ci una mai presus de ea, sau una a voii libere (a alegerii):

Mat 12:50 Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.

Așadar, a fi fără prihană, ține de voia omului să facă voia lui Dumnezeu, nu de natură. Nu toate femeile sunt fără prihană, ci doar cele care se luptă pe viață și moarte cu voia proprie, până o biruiesc, trecându-și natura prin curățire, iluminare și desăvârșire. Maica Domnului este modelul cel fără de prihană pentru toate femeile, dar nu toate o urmează.

Haideți acum să vedem cum a avut loc cu adevărat Buna-Vestire:

¹³⁰ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

Acesteia binevestindu-i îngerul i-a zis: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”276. Ea s-a înspăimântat din pricina cuvântului, iar îngerul a zis către ea: Nu te teme, Marie, căci ai găsit har la Domnul și vei naște Fiu și îi vei pune numele Iisus”277. „Căci el va mântui pe poporul lui de păcatele sale”278. Pentru aceea cuvântul Iisus se tâlmăcește mântuitor. Iar ea nedumerindu-se a zis: Cum va fi mie aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?”279. Iarăși zice îngerul către ea: „Duhul cel Sfânt se va pogori peste tine și puterea celui prea înalt te va umbri. Pentru aceea și Sfântul născut din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu”280. Iar ea a zis către el: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”281.

Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrît-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoființă cu Tatăl, ca o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânziurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecele Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânziurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit. Nu și-a schimbat firea, nici nu avem o iluzie de întrupare, ci s-a unit după ipostasă în chip neamestecat, neschimbat și neîmpărțit cu trup însuflețit, rațional și cugetător, care are în el însuși existența, pe care l-a luat din Sfânta Fecioară, fără ca să se schimbe firea Dumnezeirii Lui în ființa trupului și fără ca să se schimbe ființa trupului în firea Dumnezeirii Lui și fără ca să rezulte o singură fire compusă din firea Lui dumnezeiască și din firea omenească pe care a luat-o.

CAPITOLUL III Despre cele două firi contra monofiziților

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu nici una din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dac ă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

Dar noi învățăm că Hristos nu este dintr-o fire compusă, nici că a rezultat ceva deosebit din naturi deosebite, după cum rezultă omul din suflet și corp, sau după cum corpul rezultă din cele patru elemente și din cele deosebite, acelea și. Mărturisim că Hristos este din Dumnezeire și omenire, același este și se numește Dumnezeu desăvârșit, și om desăvârșit²⁸², din două și în două firi. Cuvântul Hristos spunem că este numele ipostasei; acest cuvânt nu indică numai o singură natură, pe cea omenească sau pe cea dumnezeiască, ci arată că este din două naturi. Căci El însuși s-a uns pe sine: a uns ca Dumnezeu corpul cu Dumnezeirea Lui, iar ca om a fost uns; căci El este și Dumnezeu și om. Dumnezeirea e ungera umanității. Căci dacă Hristos ar fi dintr-o singură fire compusă, și dacă este deoființă cu Tatăl, atunci va fi și Tatăl compus și deoființă cu trupul, lucru absurd și plin de toată blasfemia.

Cum va fi cu puțință ca o fire să primească deosebiri substanțiale contrare? Cum este cu puțință ca aceeași fire să fie în același timp zidită și nezidită, muritoare și nemuritoare, circumscrisă și necircumscrisă?

Dacă ei susțin că Hristos are o singură fire, ei vor spune că ea este simplă și prin aceasta vor mărturisi sau că El este numai Dumnezeu și vor introduce o iluzie de întrupare, și nu întrupare, sau că este numai om, după cum susține Nestorie²⁸³. Unde mai este atunci adevărul că este desăvârșit în Dumnezeire și desăvârșit în omenire? Și când vor putea ei sus ține că Hristos are două firi, dacă ei spun că după unire El are o singură fire compusă? Este evident fiecăruia, însă, că Hristos înainte de unire are o singură fire.

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

Cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate admite o specie comună. Căci nici nu a fost, nici nu este, nici nu va fi cândva un alt Hristos din Dumnezeire și omenire, în Dumnezeire și omenire, acela și și Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Prin urmare nu se poate vorbi cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos de o singură fire compusă din Dumnezeire și omenire, după cum se poate vorbi cu privire la individ (om) de o singură fire compusă din trup și suflet. Aici este un individ. Hristos, însă, nu este un individ și nici nu există specia Hristos, după cum există specia om. Pentru aceea spunem că unirea s-a făcut din două firi desăvârșite, din cea omenească și cea dumnezeiască; ele nu s-au amestecat, nici nu s-au confundat, nici nu s-au combinat, după cum au zis urgisitul de Dumnezeu Dioscur²⁸⁴, Eutihie²⁸⁵ și Sever²⁸⁶ și ceata lor blestemată; și nici nu s-au unit printr-o unire personală sau morală sau printr-o unire de demnitate sau de voință sau de cinste sau de nume sau de bunăvoință, după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor²⁸⁷, Teodor al Mopsuestiei²⁸⁸ și adunarea lor cea diavolească; ci prin unire, adică după ipostasă, fără schimbare, fără confundare, fără prefacere, fără împărțire și fără depărtare. Mărturisim o singură ipostasă în două firi desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu întrupat. Afirmăm că Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă și mărturisim că după unire se păstrează în el cele două firi. Nu așezăm pe fiecare din firi deosebit și separat, ci unite una cu alta într-o singură ipostasă compusă. Spunem că unirea este substanțială, adică reală și nu imaginară. Iar când spunem substanțială nu înțelegem că cele două firi au dat naștere unei firi compuse, ci că sunt unite una cu alta în chip real într-o singură ipostasă compusă a Fiului lui Dumnezeu și stabilim că se păstrează deosebirea lor substanțială. Ceea ce este creat a rămas creat, iar ceea ce este necreat a rămas necreat; ceea ce este muritor a rămas muritor, iar ceea ce este nemuritor a rămas nemuritor; ceea ce este circumscris a rămas circumscris, iar ceea ce este necircumscris a rămas necircumscris; ceea ce este văzut a rămas văzut, iar ceea ce este nevăzut a rămas nevăzut. Unul strălucește prin minuni, iar celălalt s-a supus ocărilor.

Cuvântul își împropriază cele omenești — căci ale Lui sunt toate cele ale sfântului Lui trup — împărtășește corpului cele ale Lui proprii, potrivit modului comunicării însușirilor, din cauza întrepătrunderii reciproce a părților și a unirii după ipostasă și pentru că a fost unul și același cel care a lucrat atât pe cele dumnezeiești cât și pe cele omenești în fiecare din cele două forme cu tovarășia celeilalte. Pentru aceea se zice că s-a răstignit Domnul slavei²⁸⁹, deși firea Lui dumnezeiască nu a pățimit. Tot astfel se mărturisește că Fiul omului era în cer înainte de patimă, după cum însuși Domnul a spus²⁹⁰¹³¹. Unul și același a fost Domnul slavei, care a

¹³¹ 274 Matei I, 16; Luca I, 27.

275 Evrei VIII, 14, 13.

276 Luca I, 28.

277 Luca I, 30-31.

278 Matei I, 21.

279 Luca I, 34.

280 Luca I, 35.

281 Luca I, 38.

282 Tradus prin corectarea textului ediției din Migne PG, după ediția de la Verona, 1531, f. 63r. 84

fost prin fire și cu adevărat Fiul omului, adică om. Cunoaștem că atât minunile cât și patimile sunt ale Lui, de și același cu altă natură făcea minunile și cu alta suferea patimile. Aceasta pentru motivul că știm că după cum se păstrează unitatea ipostasei Lui, tot astfel se păstrează și deosebirea substanțială a firilor. Și cum s-ar păstra deosebirea, dacă nu s-ar păstra cele care se deosebesc unele de altele? Iar deosebirea este ceea ce face ca lucrurile să se deosebească între ele. Așadar în ce privește modul prin care se deosebesc firile lui Hristos una de alta, adică cu privire la ființă, spunem că El se unește cu extremitățile: în virtutea Dumnezeirii Sale se unește cu Tatăl și cu Duhul; iar în virtutea omeneirii Sale se unește cu Maica Sa și cu toți oamenii. Dar cu privire la modul prin care sunt unite firile Lui, spunem că se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de ceilalți oameni. Firile se unesc în ipostasa Lui și au o ipostasă compusă, în virtutea căreia se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de noi.¹³²

Vedeți că Ceea ce face ca ereticii să rățăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. același lucru îl face și pe Părintele Arsenie Boca să rățăcească. Pentru sfinția sa nu Persoanele dumnezeiești crează și lucrează prin energii în lume, nu Maica Domnului naște, ci firea sau natura, sau energiile (activitățile firii) fac aceasta oarecum automat, fiind confundate cu Persoanele care în realitate au în ele firea, dar o și stăpânesc, prin voință liberă având inițiativa/acceptarea lucrării sau nelucrării ei. De aceea și mesajul de Prislop este o mântuire automată prin minuni care transmit puteri și rezolvări, dar nu implică libertatea lucrării persoanei prin pocăință. De aceea Părintele Arsenie Boca susține hinduismul în care atmanul se confundă cu brahmanul, adică persoana cu impersonalul, devenind amorfă, ca într-o contopire cu firea care nu mai are decizii libere, ci lucrează automat. Minunea fără adevăr depersonalizează, pocăința întărește personalitatea, eliberând de tot ceea ce este amorf.

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le și se numește fire considerată în specie, sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase.¹³³

283 Nestorie, patriarh al Constantinopolei de la 428 - 431, a ajuns reprezentantul ereziei care îi poartă numele. Despre Nestorie să se vadă D. Fecioru, op. cit., nota 5, p. 172.

284 Dioscur, patriarhul Alexandriei de la 444 - 451, a fost unul din cei mai înverșunați apărători ai lui Eutihie (+ după 451).

285 Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri de lângă Constantinopol, mort după 451, a fost scânteia care a dezlănțuit monofizitismul. Punctele doctrinale ale sale se reduceau la următoarele două: a) Hristos nu este deoființă cu noi; b) după unire n-a avut decât o singură fire.

286 Sever, episcopul monofizit al Antiohiei, mort după 530, a fost cel mai subtil și cel mai bun teolog monofizit, înverșunarea cu care combate hotărârile sinodului de la Calcedon (451) și le justifică prin aceea că doctrina sa este identică cu doctrina Sfântului Chiril al Alexandriei (+ 444).

287 Diodor, episcopul Tarsului, mort înainte de 378, a fost întemeietorul școlii exegetice din Antiohia. Din pricina doctrinei sale hristologice poate fi socotit, după cum spune Sf. Chirii al Alexandriei, drept izvorul ereziei nestoriene.

288 Teodor, episcopul Mopsuestiei, a trăit în sec. IV. Despre Teodor să se vadă: D Fecioru, op. cit., nota 3, p. 184.

289 I Corinteni II, 8.

290 Ioan I, 13.

¹³² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 82-87

¹³³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 89, 96-97.

Așadar, în cele două nașteri ale lui Hristos după firea dumnezeiască și cea omenească (nu în nașterea lui înnoită în noi, după har, care ne scoate din lume, deci nu se naște din lume), avem de a face cu 4 Persoane (Tatăl, Fiul, Sfântul Duh și Maica Domnului), 2 firi (Dumnezeiască și Omenească) și 2 lucrări sau energii (necreată dumnezeiască și creată, omenească) care împreună lucrează (sinergie). Mai participă și Persoana Îngerească a Sfântului Arhanghel Gavriil, ce are Fire Îngerească, cu lucrarea ei îngerească, ce slujește bine-vestind taina.

Părintele Arsenie Boca toate le încâlcește:

După sfinția sa Dumnezeu (Treimea, deci Trei Ipostase) este o energie activă (lucrarea) ce transmite plenitudinea existenței (deci firea) universului (beneficiarul), care astfel exista mai înainte (cum zic și păgânii că zeii nu au creat lumea din nimic, ci dintr-o materie amorfă a organizat-o dându-i formă. Ceva echivalent cu Big-Bang-ul).

Cum s-ar spune pe românește: cocoșul și găina (două ipostase) este frecarea, cucurig-ul și cotcodăcitul (lucrările) ce transmite forma ovală, gălbenușul, albușul, coaja și plodul (deci firea) oului (beneficiarul) care exista mai dinainte, dar nu avea plenitudinea existenței sale, fiind un punct vidat, fără formă. Apoi clocirea din găină se așează pe ou.

Astfel Părintele Arsenie Boca anulează cele Trei Persoane Dumnezeiești care în realitate mai întâi crează din nimic prin energia (lucrarea) ziditoare a lor universul și apoi îi transmit prin pronie și judecată energia (lucrarea) lor proniatoare și judecătoare din Firea lor Dumnezeiască, firii lui create (tot de Dumnezeu) a universului, în final Întrupându-Se și făcându-Se Om.

Aceasta ar corespunde în exemplul de mai sus cu realitatea că cocoșul și găina se împreunează prin frecare, strigă cucurig-ul și respectiv cotcodăcesc, zămisind plodul, care va fi înconjurat de albuș, gălbenuș, coajă, adică fiind cuprins într-un ou de formă ovală, pe care apoi găina îl clocește.

De aceea Părintele Arsenie Boca nu înțelege cum de *El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”*.

Nașterea lui Hristos ca Persoană Dumnezeiască prin firea omenească care este circumscrisă, adică este într-o parte din univers, chiar dacă firea dumnezeiască este necircumscrisă, ne având loc unde se găsește, fiind omniprezentă. Însă Dumnezeu nu este marele „tot” fiindcă nu este prezent în voia cea rea. Dumnezeu este totul într-o parte și într-o parte nimic. Este totul într-o parte ca prezență, dar într-o parte nimic ca fire. Panteismul aceasta susține: că universul este de fire dumnezeiască, nu se naște Dumnezeu care este mai presus de toate, în peștera din Betleem ca om.

Panteist este Părintele Arsenie Boca când vrea să ne convingă că energia dumnezeiască care este Dumnezeu este o putere care este Sfântul Duh, care se unește cu lumea și naște din ea omul și îngerii și chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Aici este un conglomerat de pnevmatomahism, arianism și panteism.

Pnevmatomahism că îl înjosește pe Sfântul Duh, micșorându-L de la Persoană la o putere.

Arianism că îl face pe Chipul lui Dumnezeu celui Viu din Fiul al Fecioarei ca Om și Fiul al lui Dumnezeu ca Persoană Dumnezeiască, fiu al lumii, deci creatură lumească.

Panteism că împreunează Sfântul Duh cu lumea pentru a o face să nască, deci ridică lumea la nivel de fire dumnezeiască și mireasă firească a Sfântul Duh care este Dumnezeu.

Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

Dacă ar fi fost Ortodox, Părintele Arsenie Boca ar fi spus așa:

Sfântul Duh trimite harul său în lumea cea căzută pentru a restaura chipul viu al lui Dumnezeu și să-L ridice la asemănare prin nașterea de sus:

*Ioan 3:3 Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:4 Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Ioan 3:5 Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:6 Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Ioan 3:7 Nu te mira că ți-am zis: **Trebuie să vă nașteți de sus.** Ioan 3:8 Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.*

Spunând că *cineva* trebuie să se nască arată persoana nu firea (care este numită de *ceva*), iar arătând că nașterea duhovnicească se face de sus, ne arată că nu din lume se naște chipul cel viu al lui Dumnezeu.

Ioan 1:1 La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. [vedeți, nu din lume era Chipul cel viu al lui Dumnezeu – n.n.] 2 *Acesta era întru*

început la Dumnezeu. 3 Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. [deci El a făcut și lumea, cum Să se nască din ea ca și chip, pe care chip el l-a dat oamenilor, când a făcut-o. S-a născut din Maica Domnului, nu din lume, la plinirea vremii, ca om, fiind mai înainte Persoană dumnezeiască și chip viu al lui Dumnezeu – n.n.] 4 *Întru El era viață și viața era lumina oamenilor.* 5 *Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.* [...] 9 *Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume.* 10 *În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.* [deci, cum s-a născut din ea? A venit în ea, prin Maica Domnului. Maica Domnului nu este totuna cu lumea – n.n.] 11 *Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.* 12 *Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu,* 13 *Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.* [nici măcar creștinii, ca și chip al lui Dumnezeu viu, deci restaurat la asemănarea cu El, nu s-au născut din lume, ci din Dumnezeu – n.n.] 14 *Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.*

[Cuvântul, Chipul cel ipostatic al Tatălui, este Unul-Născut din El, nu din lume. S-a făcut trup, luând firea omenească din Maica Domnului, deci și chipul omenesc al lui Dumnezeu, pentru a-l face asemănare deplină, deci viu și înviat. Doar S-a sălășluit prin naștere din Fecioară între noi, cei din lume. Deci nu S-a născut nici El (nici ca Dumnezeu, nici ca om) din lume, după cum nu ne naștem nici noi (chipurile Lui vii și înviate prin harul Lui la asemănare) din lume, ci din El (lăsându-L pe El să se nască în noi, dacă prin voință ne despărțim de lume și împlinim voia Tatălui) – n.n.]

Ce să spunem despre bietul Părinte Arsenie Boca înșelat de filozofia deșartă și mincinoasă a acestei lumi? S-a apucat precum Origen să se arunce în marea înțelesurilor teologice, fără să știe să înoate. Nu putem decât să-l plângem că nu a fost în ascultare de Sfânta Biserică și nu a învățat Sfânta Predanie dată nouă de Sfinții Părinți:

Sfantul Grigorie Palama vorbeste de posibilitatea cunoasterii si a unirii cu Dumnezeu. El afirma ca nu exista natura (fiinta) nelucratoare, care sa nu se manifeste in afara prin energii. Numai inexistentia este nelucratoare si neenergetica. Orice persoana care are natura proprie poate fi cunoscuta prin manifestarile ei. Sfantul Grigorie Palama vede in lucrarile lui Dumnezeu relatiile lui cu altceva, deci relatiile cu lumea creata. Natura dumnezeiasca nu este in sa relatie, fiind asezata peste toate.

Nu lucrarea se cunoaste din fiinta, zice Palama, ci fiinta se cunoaste din lucrare. Fiinta ramane dincolo de orice relatie, de orice impartasire, ascunsa in transcendentia absoluta. Toate numirile ce le dam lui Dumnezeu nu se refera la fiinta Lui care e mai presus de intelesul oricarui nume ci la lucrarile Lui care vin in lume : numirile "viata", "lumina", "intelepciune", "Dumnezeu", "fiinta dumnezeiasca" nu exprima ascunsul fiintei, ci puterile si lucrarile de "viata nascatoare", "de fiinta facatoare", si de intelepciune datatoare", "indumnezeitoare", care coboara la noi. "E fara nume aceasta fiinta suprafiintiala, zice Palama, ca una ce e mai presus de orice nume. Chiar si numirile ce si le-a dat Domnul insusi : Eu sunt cel ce sunt, Dumnezeu, lumina, adevarul si viata, numiri pe care teologii le atribuie prin excelenta dumnezeirii celei mai presus de dumnezeire, si acestea sunt nume de lucrari".

Dupa cum distinctia fire - ipostasuri, cu toate ca e reala, nu are drept consecinta impartirea lui Dumnezeu in trei ipostasuri independente intre ele si prin fiinta, tot astfel distinctia fire – energii in Dumnezeu nu poate avea ca rezultat impartirea lui Dumnezeu in doua realitati ontologice independente intre ele. Precum Persoanele impartasesc modul intra-treimic de existenta al lui Dumnezeu, tot asa energiile, impartasesc modul relatiilor Lui extra-treimic, inspre lume, si nu pot fi gandite si intelese independent de fiinta dumnezeiasca

Sfantul Grigorie Palama a aparut in disputele teologice ca aparator al monahilor isihasti. Acesti monahi, indeletnicindu-se cu lucrarea trezviei si a rugaciunii neincetate, "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine pacatosul!", vedeau lumina necreată a lui Dumnezeu. Adversarii isihastilor negau posibilitatea vederii lui Dumnezeu, spunand ca Dumnezeu nu poate fi vazut de catre om. Respingand distinctia dintre fiinta si energii in Dumnezeu, si astfel excluzand orice posibilitate de comuniune reala a omului cu

Dumnezeu. Sfântul Grigorie Palama a răspuns ca isihastii nu vad Fiinta lui Dumnezeu, ci energiile necreate care se revarsa din Fiinta Lui.¹³⁴

Panteiștii, precum și Părintele Arsenie Boca, confundă ființa cu energiile dumnezeiești astfel că prefac comuniunea reală a omului cu Dumnezeu în contopire și unire a firilor, anulând astfel distincția dintre Ziditor și făptură, dar și rolul Persoanelor care se unesc prin lucrările firii ce se află în Ele, ajungând în final la un nimic sau Nirvana, atotdevorator.

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftete inferioare. Desfacerea de odinioară

a omului de Dumnezeu, însemnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum” C.v. cit. de Berdiaeff).¹³⁵

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

(LXX) καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θῆλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

(ROBac) Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.

(GNT) μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originară, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

(LXX) καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.

¹³⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/sfantul-grigorie-palama/sfantul-grigorie-palama-marturisitor-energiilor-necreate-88140.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

¹³⁵ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

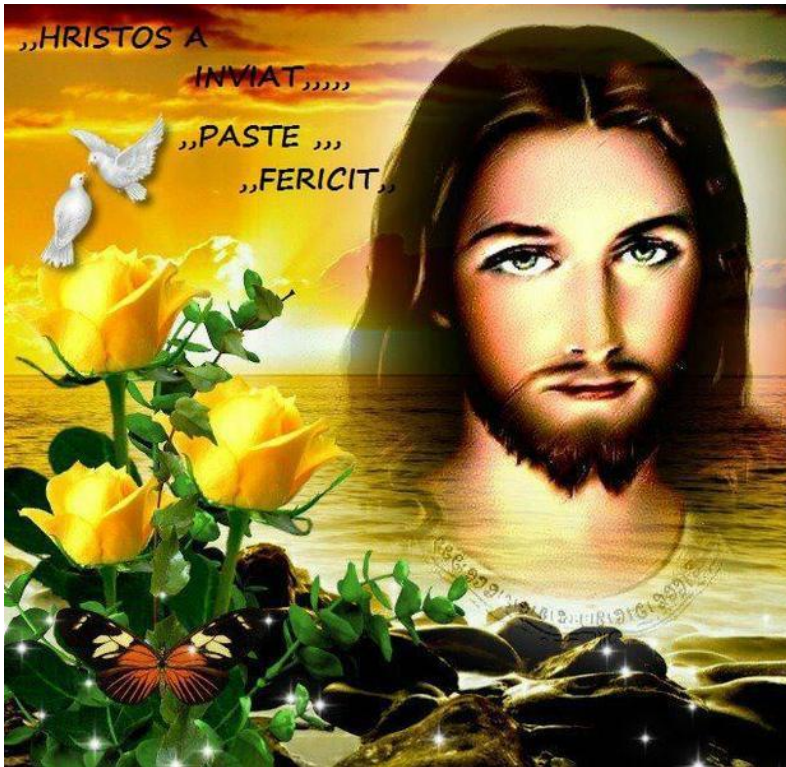
Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ᾄρσεν και θήλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

Ce înseamnă androgenia?

*ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.*¹³⁶

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbatofemei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

¹³⁶ <<https://dexonline.ro/definitie/androgenie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

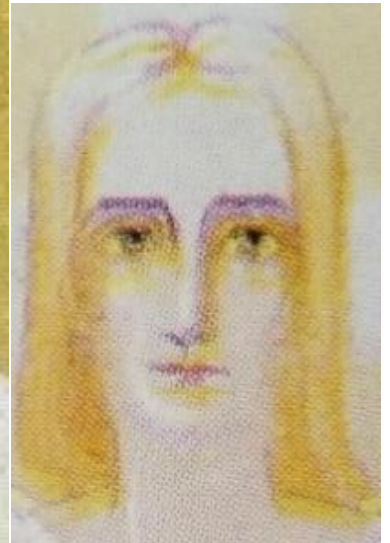
More feminine

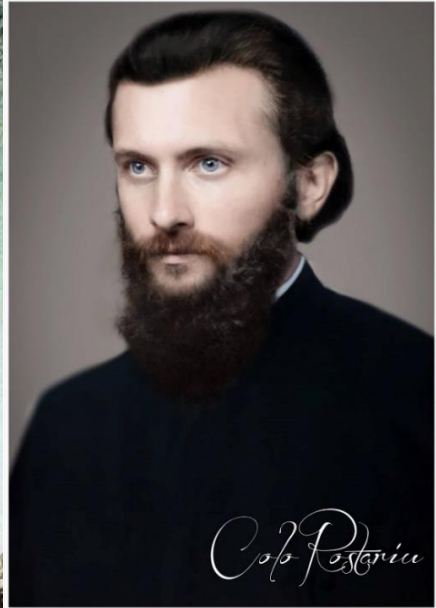
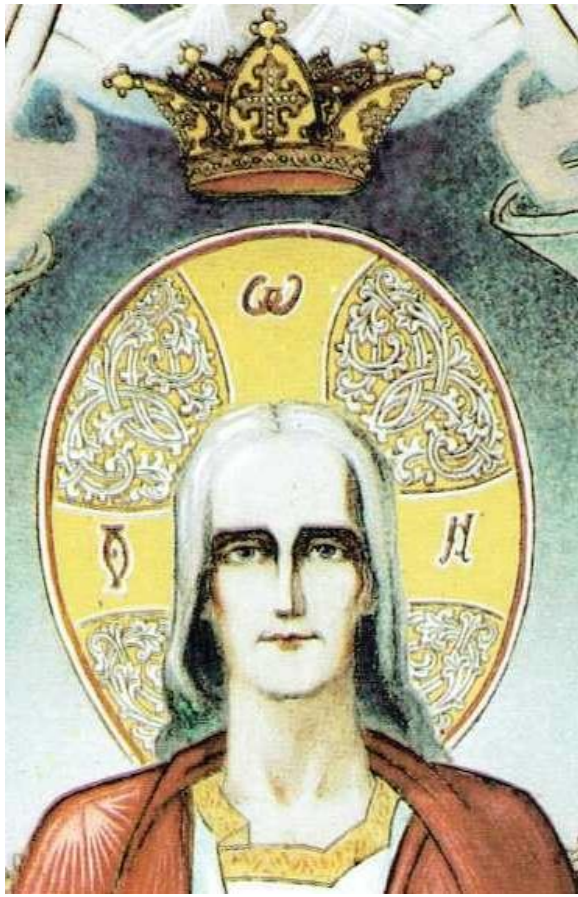

Original

More masculine

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineze.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atîta vreme cît vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să accelereze antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2

forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău există cel puțin o fărâmă de bine la fel cum în orice bine există o urmă de răutate.¹³⁷

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (έλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (άλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.¹³⁸

Astfel că prin androgenie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androgenului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androgenului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare câteva aspecte referitoare la mitul androgenului.

Mitul androgenului apare în cosmogoniile și relegiile arhaice, dar și în constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regăsim deasemenea în literatura modernă și în preocupările poetilor suprarealiști.

O versiune cunoscută a acestui mit este relatată de Platon, în Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicând astfel modul în care a apărut iubirea.

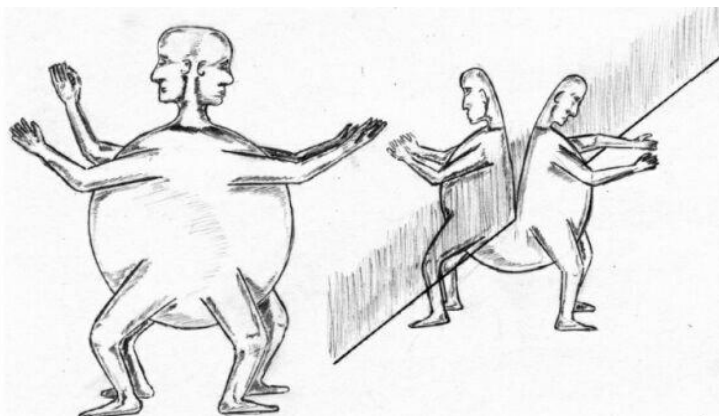
La început trăiau pe pământ ființe androgine, de formă sferică, compuse din doi bărbați, două femei sau o femeie și un barbat lipiți spate în spate. Puterea lor era nemărginită. Zeii, temându-se de această putere, au hotărât să îi despartă. Jumatățile astfel separate au început

¹³⁷ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

¹³⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatatii se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.

Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; aici barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femeie, nici androgin. Este minte pură. După cum vom vedea la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.] . El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androgenului este investit cu puteri neobisnuite, androgenia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androgeniei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androgenia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androgenizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbolic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androgenului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta strainie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Seraphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMko AIEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012¹³⁹

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupestă și de secreția bărbătească numită „elixir al tinereții sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricina de justificare înaintea Românilor.

Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului"138, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent

¹³⁹ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androgenului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.¹³⁹ Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarismele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;¹⁴⁰ să efectueze doar anumite meserii etc.¹⁴¹ Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului Europei. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang. Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin\ se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.

Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori ^{138 139 140 141}¹⁴⁰ simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-și justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta..."¹⁴² Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. In Evanghelia de la Luca,¹⁴³ observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reiterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa.."**¹⁴⁴

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile ecleziastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericii. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclezial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei

¹⁴⁰ 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

¹³⁹ Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

¹⁴⁰ Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

¹⁴¹ Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".¹⁴⁶¹⁴¹

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: **"In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării fătului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.**

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: **"Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".¹⁴⁸¹⁴² Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de colegele ei feministe:**

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umaniste sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni".¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.¹⁵¹

Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeităte feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclu anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeu demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului

¹⁴¹ "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

¹⁴² ¹⁴⁰ Ibidem, p. 149.

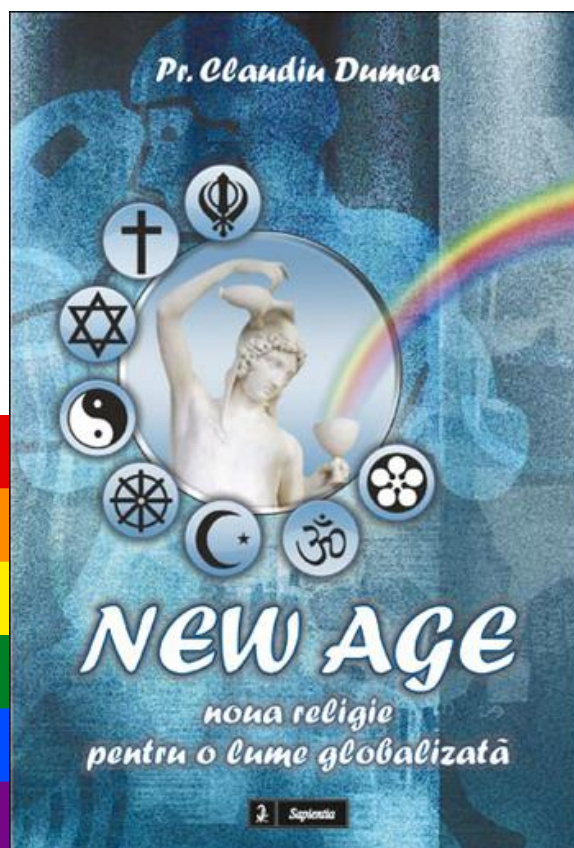
¹⁴⁷ Ibidem, p. 150.

¹⁴⁸ F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”¹⁵²

Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.¹⁴³

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

¹⁴³ CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgini+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgini%20iisus%20hristos&f=true>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 5 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru păruta nevoie ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcăminți muiește, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6, can. 62]

TÂLCUIRE

Multe muieri învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muieștile îmbrăcămintea, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematisește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.¹⁴⁴

Îată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androginului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 Τὸν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιόματων. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupestă - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile corespunzătoare îi diferențiază.¹⁴⁵

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.³⁰ Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi lăudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngerii nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngerii sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voire) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voire) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreunează trupestă, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai

¹⁴⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

¹⁴⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

împreună trupește, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmitându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o neplinătate a unirii:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: "Pentru ce fugi de noi?" Răspunse bătrânul: "Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin întru petrecerea cu oamenii" ¹⁴⁶

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mintea lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.

Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturei, întru amăgitura oamenilor, întru vicleșug spre meșteșugirea înșelăciunii;

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftetele.

Gal 6:14 Iar mie să nu'mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumii.

Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci vieză întru mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgenă, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotriva, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

Hulirea creștinismului ca învățătură nedeplină. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime:

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămisirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

¹⁴⁶ Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 13.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfînșite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹⁴⁷

Aici avem de a face cu o esență a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca: disprețul față de creștinism și Sfinții Părinți, și admirația demonică față de filozofie și religiile superioare. Aceasta l-a marcat toată viața și l-a dus în cumplita înșelare de a se considera ieromonah Ortodox dar a practica în realitate sacerdoțiul noii spiritualități păgâne, ce vrea să înghită și deformeze creștinismul, considerat inferior ei.

Practic hulește Sfânta Cununie a nu fi deja Taină decât doctrinar, iar pe creștini și Sfinții Părinți îi categorisește drept oameni de nimic. Vom vedea la împreunarea trupească mai amănunțit această cădere a Părintelui Arsenie Boca și părerea sfinției sale că suferința Bisericii ar proveni tocmai de la faptul că preoțimea nu și-a însușit antropologia sa androgenă:

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruoșitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici

REPERE

I. Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)¹⁴⁸

După cum vedem Părintele Arsenie Boca consideră că antropologia (rațiunea omului – despre care crede și susține că nici creștinismul, nici Sfinții Părinți, nici teologia nu o cunosc și nu o exprimă) constă în modificările genetice provenite în urma comportamentului. Numește în mod eretic Har fluxul informațional ce face bine genetic (regenează) și Judecată fluxul care face rău genetic (degenerează). Lăsând la o parte că nici genetică nu știa (confundând noțiunile de mutație cu recesivitate, și necunoscând nici măcar câte perechi de cromozomi are omul), se vedește pe el însuși ignorant în ale teologiei.

Harul lui Dumnezeu lucrează prin **pronie** cu cei care se mântuiesc prin înfrânare și prin **judecată** cu cei care nu se înfrânează și au nevoie de suferință dăruită de Dumnezeu ca prin răbdare să-și dobândească sufletele. Iar acestea lucrează asupra minții, iar nu asupra genelor (lucrarea în trup fiind una secundară și nu numai prin acizii nucleici).

Antropologia Părintelui Arsenie Boca este deficitară (făcând apologia științei, nefiind mulțumit doar de câteva elemente științifice puse în genunchi, în slujba revelației), fiindcă provine din cugetarea trupească. Acuzând teologia și Sfinții Părinți, de insuficiență fiindcă au abordat cunoașterea omului prin prisma revelației dumnezeiești, a cunoașterii de sus (care include și trupul, dar în realitățile lui esențiale), de fapt

¹⁴⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

¹⁴⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, pp. 238-254.

se acuză pe sine de totală neînțelegere a sinelui, ca să nu mai vorbim a omului în general, tăindu-se de la sursa de cunoaștere care l-ar fi putut scăpa din starea de cunoștință mincinoasă în care se afla. Disprețul este marca acestei suficiențe de sine descrise foarte frumos de Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Așa, și mai mult încă, se chinuie și tânjește sufletul care a pierdut harul Duhului Sfânt și a fost dus în robie de gândurile cele rele.

Dar cine nu cunoaște harul, acela nici nu-l caută. Și așa, lumea s-a alipit de pământ și oamenii nu știu că nimic de pe pământ nu poate înlocui dulceața Duhului Sfânt.

Cocoșul de la țară trăiește într-o mică ogradă mulțumit cu soarta lui. Dar vulturul care zboară în înălțimi și vede de sus depărtările azurii, cunoaște multe țări, a văzut păduri și câmpii, râuri și munți, mări și orașe; dacă însă îi tai aripile și-l pui să trăiască împreună cu cocoșul în ograda de la țară, cât de mult îi vor lipsi cerul albastru și stâncile pustii!¹⁴⁹

În realitate Sfinții Părinți (și creștinii care le urmează) cunosc cu adevărat omul, mai presus de orice antropologie, fiindcă au această cunoștință de la Însuși Dumnezeu.

Iubirea mistică a omului cu Dumnezeu nu poate fi experimentată și, deci, cunoscută în nici o religie mai mult ca în creștinism, numit de Sfântul Ierarh Vasile cel Mare în Hexaimeron asemănarea cu Hristos, care în Persoana Sa Dumnezeiască unește pe Dumnezeu cu Omul, suindu-L pe acesta pe tronul Sfintei Treimi. Astfel că taina cea mare a nunții mistice dintre Hristos și Biserică (Trupul Său) nu poate fi imaginată, nicidecum trăită, de nici o altă religie, precum în smerita Ortodoxie. Ea nu deduce, ci experiază această iubire și spune tuturor cât de fericită este în cele pe care le-a pătimit.

Mai mult Sfinții Părinți, mai înainte de a scrie ceva, nu deduceau nimic, ci se uneau mistic prin iubire cu Dumnezeu devenind ei înșiși dumnezei după har. Astfel că Însuși Dumnezeu îi învăța realitatea.

1. Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curînd, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. Cea dintîi este libertatea, adică nepătîmirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu. A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvîntul harului și izvorăsc undele înțeleșurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistieriilor lui Dumnezeu ascunse în suflet. A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvîntului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zarafilor și eu venind aș fi luat al meu cu dobîndă» (Matei XXV, 27). De aceasta temîndu-se și David, a zis : «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea ; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă » (Ps. XXXIX, 11).

2. Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pămîntesc, prin care, înălțîndu-ne spre cugetul dumnezeiesc, ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.

3. Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, despărțită de toată iubirea de sine, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății. 150

De aceea Ortodoxia este adevărata fire a lucrurilor.

Dar poate vreun filozof cu mintea lui căzută în cugetare trupească, să fie mai înțelept și să deducă mai multe ca Sfinții Părinți? Poate el ști mai multe decât Însuși Atotștiutorul Dumnezeu?

Cred că nici un om sănătos la cap nu poate gândi acestea.

Atât de cumplit este păgânismul și raționalismul, încât cei asemănători lui Varlaam din Calabria și Părintelui Arsenie Boca cred că ei pot ști mai multe decât Sfinții Părinți, prin deducție, deci mai multe decât Dumnezeu. Atâta întunecare au pătimit. Astfel de lucrare luciferică au înghițit ei cu mintea.

Să vedem acum, ce ne învață despre aceasta Sfânta Scriptură:

¹⁴⁹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 46.

¹⁵⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

1 Co 2: Și eu venind la voi fraților, venit-am nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii, vestind vouă mărturisirea lui Dumnezeu. 2 Că n'am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos, și pre acesta răstignit. 3 Și eu întru slăbiciune și întru frică, și întru cutremur mare am fost la voi. 4 Și cuvântul meu și propoveduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea Duhului și a puterii; 5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu. 6 Și înțelepciunea o grăim întru cel desăvârșit; însă înțelepciunea nu a veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia, cari sunt pieritori; 7 Ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru taină, cea ascunsă, care o au rânduit Dumnezeu mai înainte de veci spre slava noastră; 8 Care nimeni din domniile veacului acestuia nu o a cunoscut; că de o ar fi cunoscut, n'ar fi răstignit pre Domnul slavei. 9 Ci precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul. 10 Iar nouă ne-au descoperit Dumnezeu prin Duhul său; că Duhul forțele cercă, și adâncurile lui Dumnezeu. 11 Că cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într'însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.

Mai sus avem pictați chiar de Părintele Arsenie Boca (de la stânga la dreapta) mai întâi pe Ilie, apoi pe Ioan. Ultima este fotografia cu Părintele Arsenie Boca.

Se vede și din aceasta că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, transformat în duh, mai apoi în Ioan, apoi iar în înger, ca la sfârșit să fie... Zian.

Dar aceasta nu este numai opinia autorilor studiului de mai sus, ci chiar trista și păcătoasa realitate a mentalității pictorului de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă redăm chiar cuvintele sfinției sale și mărturiile contemporanilor (atât dintre ucenici cât și dintre cei care au scăpat de robia preacuvioșiei sale).

TAINA LUI ILIE SI IOAN [și... ZIAN – n.n.]

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduielei providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările și misterul

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”.

Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

[până acum doar întrebări, frământări, pe care orice om nelămurit în dreapta credință și le poate pune. Nu și cel ce o trăiește, cum ar fi un Sfânt, iar dacă și le-ar și pune, ar primi răspunsuri Ortodoxe:

Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: „Spălați-vă și vă veți curați” [Is 1,16], mi-a venit gândul: „Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”.

Și, lucrul uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: „Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăției ei.¹⁵¹

– n.n.]

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

[Deci, cunoștea. De ce o contrazicea? Oare credea că dogmatica Ortodoxă este o părere omenească precum a sfinției sale, nu știa că este descoperită de Sfântul Duh și întărită prin vărsarea sângelui mucenicesc pentru fiecare literă a ei? Sau punea, poate, descoperirile prin vedenii ale sfinției sale, mai presus de întreaga descoperire a Bisericii întregi? – n.n.]

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

[A făcut pe măgărița lui Valaam să vorbească omenește, dar nu a făcut-o om. A face din pietre fii lui Avraam, este un lucru minunat, nu prin schimbarea firii ci a voinții inimilor împietrite, dar a face din Avraam Iacov sau din Iacov Ismail, aceasta nu o face Dumnezeu datorită dragostei veșnice față de persoană, peste a cărui libertate niciodată nu vrea Să treacă. Pe cine să anuleze: pe Ilie, care a fost creat sau să nu-l creeze pe Ioan? – n.n.]

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem făpturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. [deci... știa. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.:48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

[aceasta cine o decretează, cu ce o susține Părintele Arsenie Boca, cu vreo vedenie personală? Dar și Sfânta Biserică Ortodoxă îl pictează cu aripi ca de înger, arătând proorocia, vestirea și lucrarea ca a unuia fără de trup, cu atât mai mult că are trup, a Sfântului Ioan Botezătorul. Unde e știrbirea? Părintele nostru drag de ce nu-ți expui până la capăt ideile, de ce nu iei sfat de la Sfinții Părinți?! – n.n.]

Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de fată și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad?

[de ce nu a citit Sfinții Părinți ca să afle că Ilie a fost luat cu trupul la cer, nu a murit încă, ci va veni la a doua venire a Mântuitorului și va fi omorât atunci. Apo 11:3 Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șizeci de zile. 4 Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. 5 Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. 6 Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. 7 Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omori. 8 Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. 9 Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. 10 Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. 11 Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. 12 Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor. Până atunci, însă, Sfântul Prooroc Ilie stă în rai. Dar se vede că nici acatistul Sfântului Prooroc Ilie nu l-a citit. Sau, dacă l-a citit, că nu este de acord cu el, deoarece îl pictează pe un fals Ilie, în scena Schimbării la Față, ca pe o fantomă, iar nu ca pe un om viu (vedeți că nu are picioare, ci este ca un duh ieșit din lampa lui Aladin):

¹⁵¹ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 100.

– n.n.]

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

[Acesta este un sofism. Pune răspunsul pe care îl dorește în realitățile de la care pleacă cu argumentația, între variantele posibile. Cum să fie Ioan Ilie, sau Ilie Ioan? De la o premisă falsă ajunge la o concluzie falsă. În loc să demonstreze că Ilie e Ioan, se folosește de această aberație ca de ceva posibil să fie real și pleacă mai departe cu construcția logică, pentru a nu observa ilogical ipotezei. Cum ar spune cineva „dacă dracul este bun, înseamnă că răzvrătirea este o virtute, aceasta înseamnă că și eu, fiind răzvrătit sunt virtuos”. Este ceea ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca: „dacă Ioan era Ilie, înseamnă că se poate strămuta Ilie în înger, îngerul în Ioan, Ioan în înger, îngerul în Zian. Deci eu (Zian) sunt Ilie”. Numai că ultima afirmație este mult mai gravă, fiindcă pervertește nu lucrările firii, nu alegerea voinții, ci firea însăși, ba mai mult, persoanele (decă firea + toate lucrările ei + accidente + însuși ipostasul a cărui esență de exprimare personală este voința).

Dacă Părintele Arsenie Boca face referire la Sfânta Predanie că Sfântul Ioan este înainte mergător în iad, de ce îl consideră pe Ioan ca fiind Ilie, cum fac toți yoghinii ca să demonstreze reîncarnarea? Sfânta Tradiție ne spune foarte clar (prin toate: dogmatică, hronografie, viețile Sfinților, acatiste, erminia Ortodoxă a Bibliei și a iconografiei, cărțile de slujbă, toți predicatorii și Sfinții Părinți – mai puțin Părintele Arsenie Boca excepția excepțională a tuturor excepțiilor, după cum se prezintă pe sine și cum îl prezintă ucenicii sfinției sale) că sunt doi înaintemergători ai celor două veniri ale lui Hristos? – n.n.]

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger

[Acum și raiul are putere de a transforma. Face din Rai un alt Creator (Transformator)? Nu mai e Dumnezeu cel ce face minuni, ci Raiul...

Dar de unde această idee eretică? Îngerii sunt minți pure, Ilie are încă trup, și chiar Sfântul Ioan deși încă nu este înviat cu trupul, mintea sa este de om, în legătură cu Sfintele sale Moaște și însăși mintea omului, prin creație, este făcută a fi în legătură cu un trup, pentru a unii și cele văzute și simțite cu Făcătorul lor, acesta fiind scopul tuturor scopurilor. Mântuitorul **nu spune că vom fi îngeri, ci ca ei: *Luc 20:34 Și răspunzând Iisus, au zis lor: fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, 35 Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită; 36 Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu îngerii sunt, și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.*** Aceasta are semnificația că nu se vom mai împreuna trupește soții cu soțiile lor sau mai tainic, că ne vom bucura prin trupurile duhovnicești, cuvântătoare sau înviate **fînd fii ai învierii** printr-o lucrare mai presus de trup (dar care nu va fi desființat), de Dumnezeu, **asemenea cu îngerii** (prin har și lucrarea de luminare și slavoslovire, fără

îndulcirea nebunească din simțire) dar totuși diferit și mai presus de ei fiind **fiii lui Dumnezeu** (prin fire, deoarece firea noastră a fost luată în Persoana lui Dumnezeu – enipostaziată – fiind în perihoreză – întrepătrundere – cu firea Dumnezeiască și așezată pe tronul Sfintei Treimi prin Împăratul tuturor ca și prin Împărăteasca care este mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, fiind stăpânitoare și peste soborul îngeresc) – n.n.],

rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngeresti ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[după cum vedem Părintele Arsenie nu propovăduia reîncarnarea indiană, cel puțin la arătare fiind preot Ortodox, ci doctrina arseniană a reîncarnării lui Ilie ca o excepție și a întrupării îngerilor, înățătură ce iar aduce aminte de Origen. Sărmanul Părinte Arsenie Boca, devine astfel, din cal troian al ecumenismului și cal troian al hinduismului, poate fără să vrea. De unde oare o asemenea rătăcire, ce duce mintea la iad cu deznădejde? – n.n.]

Reîncarnarea se referă la oameni, - si deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire - , deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se nască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduitor oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduitor să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

[ce frumos combate reîncarnarea... numai că nu până la capăt, deoarece pleacă de la un principiu greșit. Sfinția sa vede greșeala reîncarnării doar în diferența că sufletul omului trece prin trupuri succesive, pierzându-și memoria și deci pocăința devenind inefficientă. Dar problema cea mai gravă a reîncarnării este că depersonalizează pe om dorind ca atmanul să se topească în impersonalul brahman. Dar, și din acest punct de vedere, doctrina arsenistă a reîncarnării nu numai că păstrează erezia dar o agravează. Nu numai că persoana lui Ilie se preface în Ioan, ca mai apoi să se prefacă în Părintele Arsenie Boca, după credința celui din urmă alimentată de vedenii, cum vom vedea mai jos, dar și persoanele îngeresti, nemai ținând Dumnezeu cont de firea lor se prefac în persoane omenești. Implică în hulele sfinției sale și pe Dumnezeu pe care îl face din Ziditor în distrugător al persoanelor și al firilor, tot cum propovăduiesc hindușii, mahomedanii, mormonii și... mulți alții, că adică Dumnezeu ar fi și autorul răului și al distrugerii. Deci, în arsenism, pe lângă anularea persoanelor avem de a face și cu anularea firilor, transmigația sau cum o numește chiar Părintele Arsenie Boca, promotorul acestei erezii **transformarea sau strămutarea lor**. Dar acest lucru pe care îl vedem și în hinduism, jainism, budism și elenism prin credința în metempsihoză, care susține că un individ se încarnează nu numai în trupuri omenești ci și în animale sau vegetale, idee prezentă și la filozofii elini și la Mircea Eliade, mentorul atât de iubit al Părintelui Arsenie Boca. Strămutarea îngerilor își găsește, însă, echivalent în hinduism în erezia avatarurilor – n.n.]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

[așa de mult își dorește sfinția sa, să fie reîncarnarea lui Ilie, să nu se fi terminat cu metempsihoza lui, încât toate **limitele îngăduitului**, ale bunului simț și hotarele cele veșnice ale Sfintei Tradiții le încalcă, nevăzând că Ilie va veni ca înaintemergător al zilei celei înfricoșate a Domnului, în trupul său, deci nu a murit (deci nu s-ar fi putut reîncarna, chiar dacă ar fi existat excepția inventată de sfinția sa la metempsihoză), și va fi omorât, după cum am citit mai sus în Apocalipsă. Iar o altă dovadă, poate cea mai pertinentă că nu există reîncarnare, este tocmai Schimbarea la Față. Sfinții Apostoli, care îl cunoșteau personal pe Sfântul Ioan Botezătorul, au văzut cu ochii lor că nu este același cu Ilie, pe care l-au cunoscut din cele ce le vorbea cu Mântuitorul. Și-au dat seama, în felul acesta, după înfățișare și cuvânt că Sfântul Prooroc Ilie este o altă persoană și față de Hristos, dar și față de Sfântul Ioan Botezătorul. Față de Cel dintâi fiind chiar lângă El, pentru a se alunga credința superstițioasă că Mântuitorul ar fi Ilie **Mat 16:13 Iar venind Iisus în părțile Chesariei lui Filip, au întrebat pre ucenicii săi zicând: cine'mi zic Oamenii ca sunt eu, Fiul**

*Omului? 14 Iar ei au zis: unii, Ioan Botezătorul; alții Ilie; iar alții Ieremia sau unul din proroci. Iar față de cel de-al doilea, adică față de Sfântul Prooroc Ioan având Sfântul Prooroc Ilie o altă înfățișare și un alt fel de a fi, care definește persoana chiar mai mult decât trupul. Astfel că nu au spus că este Sfântul Ioan, cum ar fi fost logic dacă era el, fiindu-le cunoștința mai apropiată prin experiență, ci *Mat 17:4 răspunzând Petru a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești, să facem aici trei colibi: ție una și lui Moisi una și una lui Ilie*, diferit, așadar, de Ioan – n.n.].*

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului. Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței. Dumnezeu ține ascunse în mister rânduieli neștiute de îngeri și oameni.

[Știute doar de Părintele Arsenie Boca? Numai că adevăratul creștinismul nu este esoteric ca și arsenismul și celelalte științe oculte, ci vorbește foarte mult de taina persoanei și a neștrămutării firii, putându-se schimba doar voirea. Noi nu știm, cu adevărat, decât cele pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, dar aceasta ne-a descoperit-o cu siguranță Dumnezeu: Ilie nu poate fi Ioan nici Părintele Arsenie, fiindcă persoanele nu sunt interschimbabile, îngerii și ei persoane, nu se prefac în alții, dar nici nu pot deveni oameni, fiindcă firile sunt, prin Dumnezeu, în hotarele pe care El le-a zidit, și tot el le păzește ca să nu se piardă, nu fiindcă nu ar putea ci pentru că nu o vrea. Cine crede altfel se osândește, chiar de ar fi numai din îndoială, darămite să o mai și sădești unor oameni și așa atacați de ideile la modă ale hinduismului propovăduit cu putere de New Age. *Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat. Sfinții Părinți, fiind insuflați de Sfântul Duh, când puneau întrebări de acest gen le și dădeau răspunsul, fiind în armonie cu ceilalți Sfinți, deoarece nu se conduceau după mintea proprie, ci cercetau ce a descoperit Sfânta Biserică. Și, dacă nu aflau la alți părinți purtători de duh, se rugau și rugăciunea lor le era ascultată, dând răspunsul adevărat:*

Oarecari frați au venit la avva Antonie și i-au pus o întrebare din Levitic. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urma lui în ascuns, știind obiceiul lui și după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: “Dumnezeule, trimite pe Moise ca să mă învețe cuvântul acesta!” Și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: “Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțe-les-o”. Sf. BĂTRÂNI, m. P., Sf. †Grigorie DASCĂLUL et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 28, (ed. cit, p. 9).

Zisu-ne-a nouă sfântul Antonie dându-ne cuvânt de folos: „Un an am săvârșit, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi descopere locul dreptilor și al păcătoșilor, iar într-o noapte m-a strigat un glas de sus, zicându-mi: «Antonie, scoală și vin-o!» Știind eu pe cine mi se cade să ascult, am ieșit și uitându-mă, am văzut un uriaș, întunecat și înfricoșător, care ajungea până la nori, având mâinile întinse în văzduh, sub care era o mare de flăcări întinsă. Am văzut apoi suflete zburând ca niște păsări și acelea care treceau de mâinile aceluia erau mântuite, iar cele lovite de el cădeau în marea cea de foc. Și groaznic mai scrâșnea din dinți pentru cei ce reușeau să scape, însă pentru cei ce cădeau, mult se bucura. Am auzit apoi iar glasul acela: «Înțelege ceea ce vezi; căci cei pe care i-ai văzut că au trecut în sus, sunt sufletele dreptilor care nu s-au supus fiarei acesteia și acum merg în Rai. Iar acesta este vrăjmașul care apucându-i pe cei vinovați, îi oprește surpându-i în iad căci au urmat vocii lui și au fost stăpâniți de ținerea de minte a răului»”. Sf. BĂTRÂNI et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 3, (ed. cit, p. 6).

Dar, dacă era smerit, nu trebuia să facă aceasta. Era suficient să întrebe pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi lămurit deplin.

În fel asemănător a procedat Sfântul Cuvios Epifanie:

- *Este adevărat ceea ce se spune, că tunetele și fulgerele sunt pricinuite de Proorocul Ilie, alergând cu carul său deasupra norilor și urmărind un oarecare balaur?*
- *Nu, fiul meu, nu este așa. Trebuie să fie omul peste măsură de prost ca să primească așa ceva. Acestea le-au plăsmuit oamenii cei nebuni cu mintea lor. Unii, asemenea acestora, au spus și că Hristos făcea înaintea iudeilor păsări de lut și, dându-le suflare, le lăsa să zboare sau mai ziceau că zăpada este făină care cade din cer și altele asemănătoare. Câte lucruri deșarte și mincinoase au scris ereticii! Pe acestea fiecare creștin trebuie să le lepede.*

Așadar, Ilie nu s-a ridicat la cer, nici nu șade în car, pentru că "nimeni nu s-a suit în cer; decât Cel Ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer" (Ioan 3, 13). Are însă harul de a-L face milostiv pe Dumnezeu și să trimită ploaie pe pământ în zile de secetă.

Ilie trăiește încă și este cu trupul său, dar nimeni nu-l cunoaște. Trăiește și Enoh și are legătură cu mulți, dar nimeni nu-l recunoaște. Trăiește și Ioan Teologul. Există și trăiește în lume ca mărgăritarul în noroi. A fost lăsat cu trupul pe pământ ca un trimis al lui Iisus Hristos, ca să-L facă milostiv față de păcatele noastre și să-L oprească să ne șteargă de pe fața pământului de fiecare dată când, cu dreptate se pornește asupra-ne mânia Sa cea dreaptă, văzând greșalele noastre înmulțindu-se.

Destui Sfinți i-au văzut. Nu au descoperit însă, din cauza necredinței și curiozității oamenilor. Aceștia trei vor trăi până la sfârșit. Se vor lupta cu antihrist și îl voi birui, lucru pentru care vor lua și cununa muceniciei.¹⁵²

Vă dați seama ce ar fi spus Sfântul Cuvios Andrei despre Părintele Arsenie Boca dacă îi numea proști și eretici pe cei ce credeau că Sfântul Prooroc Ilie pricinuieste tunetele și fulgerele, dar totuși erau convinși că Sfântul Prooroc Ilie este Sfântul Prooroc Ilie. Ce erezie gravă să crezi că Sfântul Prooroc Ilie nu este Sfântul Prooroc Ilie, ci ba inger, ba Ioan, ba Zian. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost Sfânt i s-ar fi descoperit și Sfântul Prooroc Ilie, cum s-a descoperit la mulți, ca să nu mai propovăduiască erezii. Dar nu era nevoie de aceasta, ci doar să cunoască Sfânta Tradiție și să fie în ascultare de duhovnic. Dar din cauza necredinței și curiozității eretice și prostești nu i s-a descoperit, ci a avut altfel de descoperiri și vedenii, de la duhurile mincinoase și ucigașe de oameni, care propovăduiesc erezii.

De ce nu i-a descoperit Dumnezeu? Fiindcă nici dacă l-ar fi văzut pe Sfântul Prooroc Ilie, nu ar fi crezut, deoarece nu credea în dogmatica Ortodoxă, ci în religiile superioare, Rudolf Steiner și Mircea Eliade:

Luc 16:27 Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, 28 Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. 29 Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. 30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. 31 Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Și din acest motiv Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model în Ortodoxie. Dacă sfinția sa ar fi avut trecere la Dumnezeu și ar fi dorit să afle adevărul mai presus de orice, ar fi avut adevărate vedenii pentru folosul lumii, ar fi aflat ceea ce căuta: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. 8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.. Căutând însă faima proprie, iar nu slava lui Hristos Adevărul, pe aceasta a și aflat-o, spre paguba sa veșnică.*

Probabil că cele pe care le susține aici sunt tot rodul unor vedenii, dar altfel, de la dușmanii cei mai mari ai Ortodoxiei Adevărata Credință care l-au înșelat, despărțindu-l de învățătura Sfintei Biserici, fiindcă prea mult credea în propria sa deșteptăciune și învățatură.– n.n.]

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine.

[poate se înfiora mulțimea hipnotizată de la Prislop (sau ne înfiorăm cu toții cu durere și nespuse umilință a minții față de neputința neamului omenesc cum a putut să decadă atât de mult logica și credința unui om al bisericii, și pe deasupra și ieromonah), însă în Sfânta Scriptură este scris așa *Mar 9:15 Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.* Se vede că Părintele Arsenie Boca nu citea sau nu credea în Biblia Ortodoxă. – n.n.]

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

[dar nici această reîncarnare nu s-a întâmplat decât în mintea nedumerită a celor ca sfinția sa, ce nu știau Tâlcuirile date de sus, prin Sfinții Părinți, la Sfânta Scriptură, – n.n.]

*Poate că ei au dezlegat „înfiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine. [nicidecum. Înfiorarea este diavolească, iar împărăția următoarele roade *Gal 5:22 Iar roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețele, înfrânarea poftelor.* – n.n.]*

Prislop. Joi XXX 14. XII.949 Marcu 9,10-16.¹⁵³

¹⁵² *Sfântul Andrei Cel Nebun pentru Hristos*, Editura «Evanghelismos», București, 2005, pp. 170-172.

¹⁵³ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 271-273.

Iată cum vede Părintele Arsenie Boca pe Sfinții Prooroci Ilie și Ioan [rodul unui proces de metempsihoză, numită de el însuși rodul *transformării* (*strămutării* - *deși nu corespunde nici cuvântul acesta* -) *unui om în înger* cu aripi curcubeu, simbol al New-Age-ului]:

Iată cum vede Sfânta Biserică Ortodoxă pe Sfinții Înaintemergători ai venirilor lui Hristos, persoane cu totul diferite, de la zămislire începând, fără de sfârșit în veșnicie:

Din analiza după Sfinții Părinți a cuvântului de mai sus vedem că toate textele din Sfânta Evanghelie le-a înțeles Părintele Arsenie Boca după literă, ca să poată să-și justifice erezia. Aceasta este o dovadă evidentă că nu a putut ajunge la desăvârșire, neavând astfel cu nici un chip harul Sfântului Duh simțit în trup și în duh, deci nici Sfinte Moaște.

Însuși Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că întemeietorul arsenismului, după cum se prezintă pe sine în gândirea sfinției sale, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, îndreptându-se în fiecare zi spre moartea păcatului, neputând să trăiască viața cea fericită în duh:

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai ca istorie, trăiește după trup, suportând în

fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. "Căci de viețuiți după trup, veți muri", zice dumnezeiescul apostol, "iară de omoriți cu duhul faptele trupului, veți trăi". Drept aceea, aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme.¹⁵⁴

Nu se vede, oare, cu ochiul liber că sunt persoane diferite? Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi studiat Erminia picturii bizantine, iar nu Bele-Arte, iar cât a stat la Sfântul Munte să fi văzut cu luare aminte Sfintele Icoane Ortodoxe și să fi respins vedeniile. Astfel ar fi crezut în Dogmatica Ortodoxă și nu în mintea proprie sau în învățăturile descoperite de jos.

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Taina Persoanei și Tainele Sfinților Prooroci Ilie și Ioan ca fiind persoane diferite și Tainele Îngerilor ca fiind ipostase diferite, și, cu atât mai mult, față de oameni, având și firi diferite. Dacă ne va ajuta Dumnezeu vom putea înțelege mai apoi de ce ținea morțiș Părintele Arsenie Boca la această excepție (că Ilie ar fi fost prefăcut în înger, apoi reîncarnat în Ioan, apoi prefăcut în înger, din nou).

Sfântul Ilie, Proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc și este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locașurile raiului. A fost văzut în trup de cei trei Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului pe Muntele Tabor și iarăși va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea Venirii celei de-a Doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui Antihrist, nu numai ca Prooroc, ci și ca Mucenic, și va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dătătorul de plată, Dumnezeu.¹⁵⁵

Dacă este încă în trup, cum s-ar putea reîncarna? Să adauge alt trup peste al său, să se facă iar mic să între în pântecul Sfintei Elisabeta? Dar toate acestea ar fi împotriva unei cugetări izvorâte dintr-o minte sănătoasă. Acest mod de a inventa pe tema credinței tot felul de păreri ce aduc aminte de hinduism sau alte gândiri deșarte este oprit de Dumnezeu prin Sfânta Scriptură: *ITi 4:7 Iar de basmele cele spurcate și băbești te ferește și te nevoește pre tine spre buna credință.*

Trebuie să se știe că altceva este examinarea reală și altceva examinarea logică și altceva examinarea abstractă. La toate fapăturile deosebirea ipostaselor se examinează real. Căci se examinează real Petru deosebit de Pavel. Dar se examinează logic și abstract ceea ce este comun între ei, ceea ce îi unește, ceea ce îi face unul. Căci gândim cu mintea că Petru și Pavel sunt de aceeași natură și au o natură comună, deoarece fiecare din ei este animal (ființă) rațional și muritor și fiecare este trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător. Această natură comună, deci, este examinată logic. Căci ipostasele nu sunt unele în altele. Fiecare are ceva special și particular, adică este despărțită în sine și are multe lucruri care o deosebesc de cealaltă ipostasă. Sunt depărtate în spațiu, se despart în timp, se deosebesc în felul de a gândi, în putere, în figură, adică înfățișare, în capacitate, în temperament, în vrednicie, în ocupație și în toate însușirile caracteristice, dar mai presus de toate în aceea că ipostasele nu sunt unele în altele, ci despărțite. Pentru aceea se zice: doi, trei și mai mulți oameni. Acest lucru se poate vedea la orice făptură.

[deci nici îngerii nici oamenii nu pot fi confundați ca persoane, unele cu altele, ci se unesc, după fire, doar în chip abstract – n.n.]

Cu totul dimpotrivă la Sfânta Treime cea mai presus de ființă, deasupra tuturor și incomprehensibilă. Căci cu privire la Sfânta Treime ceea ce o unește și o face una este examinat real din pricina coeternității și din pricina identității ființei, activității și voinței,

¹⁵⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 399-400.

¹⁵⁵ Mineiului pe iulie, citat de aici:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/07/20/despre-epoca-lui-antihrist-si-revenirea-prorocului-ilie-ca-%E2%80%9Eal-doilea-inaintemergator-al-venirii-lui-hristos/>, vineri, 19 iunie 2015.

din pricina acordului felului de a gândi și din pricina identității stăpânirii, puterii și bunătății. Nu am spus asemănare, ci identitate și unitate de mișcare, căci este vorba de o singură ființă, o singură bunătate, o singură putere, o singură voință, o singură activitate, o singură stăpânire, una și aceeași, nu trei asemenea unele cu altele, ci una și aceeași mișcare a celor trei ipostase. Căci fiecare dintre ele nu are mai puțină unitate față de altă ipostasă ca față de sine însăși, în sensul că în toate privințele Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt unul, afară de nenaștere, naștere și purcedere. Iar deosebirea aceasta se înțelege numai pe cale abstractă. Căci cunoaștem un singur Dumnezeu; iar deosebirea o înțelegem numai în însușirile paternității, fîmii și purcederii, potrivit cauzei, cauzatului și desăvârșirii ipostasei, adică modului de existență. Cu privire la Dumnezeirea cea înfinită nu putem vorbi ca despre noi de o depărtare spațială, deoarece ipostasele sunt unele în altele, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că sunt unite, potrivit cuvântului Domnului, care zice: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”⁸³, între ipostasele Dumnezeirii nu există deosebire de voință sau de gândire sau de activitate sau de putere sau de altceva din acelea care dau naștere în noi la deosebire complet reală. Pentru aceea nu spunem că Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt trei Dumnezei, ci, din contră, că Sfânta Treime este un singur Dumnezeu, Fiul și Duhul se raportează la o singură cauză; nu sunt nici alcătuiți, nici contractați în sensul contopirii lui Sabelie⁸⁴.

[dacă nici în cazul lui Dumnezeu, Care este Unul, Persoanele care au o asemenea întrepătrundere încât se deosebesc doar pe cale abstractă, Ele totuși nu se confundă, nici nu se amestecă, și, deci nu este vorba de aceeași Persoană ci de Trei, ce excepție ar putea fi la fapte care toate se deosebesc real? Cum ar putea Gavriil să fie Mihail sau Ilie să fie Ioan sau, cu atât mai mult, cum ar putea să fie Gavriil Ilie, și Mihail să fie Ioan când se deosebesc și cu firile, primii fiind serafimi și ultimii fiind oameni? – n.n.]

Căci, după cum am spus, ipostasele Sfintei Treimi se unesc, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că ele există unele în altele; iar întrepătrunderea reciprocă a ipostaselor este fără contractare și fără amestecare. Ele nu sunt depărtate unele de altele, și nici împărțite în ce privește ființa, în sensul împărțirii lui Arie⁸⁵. Căci dacă trebuie să spunem pe scurt, Dumnezeirea este neîmpărțită în cele ce se împart, după cum în trei corpuri solare, care există unul în altul și sunt nedespărțite, avem o singură unire și apropiere a luminii. Așadar, când privim la Dumnezeire, la prima cauză, la singura stăpânire și la una și la aceeași, ca să spun așa, mișcare și voință a Dumnezeirii, la identitatea ființei, a puterii, a activității, a domniei, atunci avem în mintea noastră o unitate. Dar când privim la acelea, în care este Dumnezeirea, sau ca să spun mai precis, care sunt acelea din care este Dumnezeirea și care sunt de acolo din prima cauză în afară de timp, de aceeași slavă și nedespărțite, adică ipostasele Fiului și Duhului, atunci trei sunt acelea la care trebuie să ne închinăm. Un Tată, Tatăl, care este fără de început, în sensul că este necauzat. Căci nu este din cineva. Un Fiu, Fiul, care nu este fără de început, în sensul că nu este necauzat. Căci este din Tatăl. Dar dacă ai raporta termenul de „început” la timp, atunci și Fiul este fără de început, căci el este făcătorul timpurilor și prin urmare nu cade sub timp. Un Duh, Sfântul Duh, care este din Tatăl, nu în chip firesc, ci purces. Tatăl nu este lipsit de nenaștere, pentru că a născut, nici Fiul de naștere, pentru că a fost născut din cel nenăscut — dar cum? — și nici Duhul nu se schimbă în Tatăl sau în Fiul, pentru că purcede și este Dumnezeu, însușirea este ceva netransmisibil; cum ar putea să rămână însușirea ceea ce se transmite sau se preface? Căci dacă Tatăl este Fiul, atunci nu este cu adevărat Tată, căci unul este cu adevărat Tatăl. Și dacă Fiul este Tatăl, atunci nu este cu adevărat Fiu, căci unul este cu adevărat Fiu și unul Duhul Sfânt. [...]

Am spus în repetate rânduri că altceva este ființa și altceva este ipostasa, și că ființa indică specia comună și cuprinzătoare a ipostaselor de aceeași specie, spre exemplu: Dumnezeu, omul, iar ipostasa arată individul (persoana) adică Tatăl, Fiul, Sf. Duh, Petru, Pavel. [...]

„Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă trup

sufletesc“ — *adică gros și muritor* — „*înviază trup duhovnicesc*”⁸⁰⁸, *ca și trupul Domnului după înviere, care a trecut prin ușile încuiate, care nu simțea oboseala și nu avea nevoie de mâncare, somn și băutură.* „*Căci vor fi, spune Domnul, ca îngerii lui Dumnezeu. Nu mai este căsătorie, nici naștere de copii*”⁸⁰⁹. *Căci spune dumnezeiescul apostol: „Petrecerea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, pe Domnul Iisus, care va schimba trupul smereniei noastre ca să fie la fel cu trupul slavei Lui”*⁸¹⁰. *Nu vorbesc de o schimbare în altă formă — departe cu acest gând! — ci mai degrabă de o schimbare din stricăciune în nestricăciune.*

[așadar, și după înviere, vom păstra trupurile noastre, nu vom fi îngeri fără de trup. Comparăția cu îngerii se referă la faptul că vom trece prin ușile încuiate, nu vom obosi, nu vom avea nevoie de mâncare și celelalte. Vom avea trup înviat întru slavă ca a îngerilor, dar nu vom fi fără trupuri ca ei. – n.n.] [...]

Lucrurile, care au o existență contrară, acelea au contrar și felul de a exista, adică însușirile. Și cine nu va cădea de acord cu noi că toate existențele, toate cele care cad sub simțirea noastră, chiar și îngerii, se schimbă, se prefac și se mișcă în multe feluri! Cele spirituale, adică îngerii, sufletele și demonii, se schimbă potrivit voinței libere, care crește sau se micșorează, fie în progresul în bine, fie în îndepărtarea de bine. Celelalte se schimbă prin naștere și distrugere, prin creștere și micșorare, prin schimbarea însușirilor și mișcarea de la un loc la altul.

[lucrurile spirituale se schimbă potrivit voinței, dar nu își schimbă firea – n.n.] [...]

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe.

[în nici un caz nu este om, care este legat de trup – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi [dar nu cu firea ci cu voirea – n.n.], *căci tot ceea ce este creat este schimbător.*

Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Tot ceea ce este rațional este și liber. Așadar, pentru că îngerul are o fire rațională și spirituală, este liber; iar pentru că este creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progresa în bine sau de a se îndrepta spre rău (cazul îngerilor căzuți n.n.).

Îngerul este incapabil de pocăință, pentru că este necorporal. Omul, însă, din pricina slăbiciunii corpului are parte de pocăință.

[vedem că, deoarece îngerii sunt raționali și liberi sunt persoane, iar fiindcă sunt incapabili de pocăință și sunt minți pure, nu pot fi minte omenească, capabilă de pocăință tocmai pentru că a fost făcută să se unească cu trupul care are slăbiciuni. Deci îngerii nu pot primi trup, nu se pot întrupa, nu se pot încarna. – n.n.]

Îngerul nu este nemuritor prin fire, ci prin har,

[deci, nu poate muri, ca să nu mai fie înger ci să se facă om – n.n.]

căci tot ceea ce are început are și sfârșit potrivit naturii lui. Numai Dumnezeu este veșnic, dar mai degrabă este mai presus de veșnicie. Căci cel care a făcut timpurile nu este sub timp, ci deasupra timpului. [...]

Dar noi spunem că sfinții părinți au numit mișcarea omenească în multe feluri, potrivit problemelor pe care le discutau. Au numit-o putere, activitate, deosebire, mișcare, însușire, calitate și patimă. Au numit-o putere, nu în opoziție cu cea dumnezeiască, ci pentru că este o putere care își are cauza în ea însăși și pentru că este neschimbătoare. Au numit-o activitate, pentru că este ceva caracteristic, care scoate la iveală ceea ce este asemenea în toate cele de aceeași specie. Au numit-o deosebire, pentru că ea face deosebirea între specii. Au numit-o mișcare, pentru că ea indică specia. Au numit-o însușire, pentru că ea constituie specia și se află numai în ea și nu în alta. Au numit-o calitate, pentru că ea este specifică speciei.

[deci, pocăința fiind caracteristică numai omului, îngerul nu se poate face om – n.n.]
Au numit-o patimă, pentru că se mișcă — căci toate cele ce sunt din Dumnezeu și după Dumnezeu, prin faptul că se mișcă, suferă, pentru că ele nu sunt prin ele mi șcătoare și prin sine puternice. [...]

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le [deci, îngerii nu pot fi oameni, fiindcă n-ar mai fi îngeri – n.n.] ***și se numește fire considerată în specie sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă*** [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.] , ***și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]***

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

[tot așa este și cu pocăința. Îngerul neavând pocăință și nici trup, în veac nu va putea fi om – n.n.]

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

[deci ipostasele îngerești nu pot fi ipostase omenești, atât datorită diferenței între firi, cât și datorită diferenței între însușirile caracteristice, care deosebesc și ipostasele aceleiași firi între ele. Pe cine să nedreptățească Dumnezeu desființându-l pe ipostasul care se preface în altul sau pe cel în care s-a prefăcut cel dintâi. Pe cine să distrugă Dumnezeu pe Ilie care se face Ioan sau pe Ioan care nu mai este fiindcă de fapt este Ilie. Vai nouă, de o astfel de logică ilogică. – n.n.]

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. [...]

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

[așadar îngerul fiind dintr-o singură fire nu poate fi ipostas omenească. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca a stat să se uite în oglindă cât a fost în facultatea de Teologie, în loc să învețe Dogmatica Ortodoxă, care l-ar fi scutit neînțelegerea noțiunilor de fire și de ipostas, cât și de înșelare – n.n.] [...]

Dumnezeu l-a pus pe Adam în paradis, care era atât spiritual cât și sensibil. În cel sensibil sălăsluia cu trupul pe pământ, dar cu sufletul trăia împreună cu îngerii, cultivând gânduri dumnezeiești și hrănindu-se cu ele. Era gol din pricina simplității sale și a vieții lui naturale; se urca numai către creator cu ajutorul făpturilor, bucurându-se și veselindu-se de contemplarea Lui.

Pentru că Dumnezeu a împodobit pe om în chip natural cu voință liberă, i-a dat poruncă să nu mănânce din pomul cunoștinței²⁵⁴. Dar despre pom am vorbit după puterea noastră destul în capitolul despre paradis²⁵⁵. Dumnezeu i-a dat această poruncă făgăduindu-i că dacă va păzi vrednicia sufletului, dând victorie rațiunii, cunoscând pe creator și păzind porunca Lui, va participa fericirii veșnice, va trăi în veci, ajungând mai presus de moarte. Dar dacă va supune sufletul corpului, dacă va prefera plăcerile corpului, neținând seamă de vrednicia lui, asemănându-se animalelor neînțelegătoare²⁵⁶, scuturând jugul creatorului și neglijând porunca Lui dumnezeiască, va fi responsabil de moarte și va fi supus stricăciunii și osteneții, ducând o viață nenorocită. **Căci nu era folositor ca omul să dobândească nemurirea fără să fie încă ispitit și încercat, ca să nu cadă în mândria și condamnarea diavolului**²⁵⁷. Diavolul din pricina nemuririi sale, după căderea lui de bunăvoie, s-a fixat în rău în chip neschimbat și fără posibilitate de pocăință. După cum iarăși și îngerii, după alegerea de bunăvoie a virtuții, s-au stabilit, prin har, în chip neschimbat în bine.

[ce diferențe mari, de netrecut, între îngeri, demoni și oameni. Ei au asemănări prin existența rațiunii și voinței, dar diferă între ei prezența/absența trupului și pocăinței. După înviere se vor asemana mai mult, prin pierderea posibilității pocăinței, prin har, și prin spiritualizarea trupului, dar nici atunci, nu vor fi desființate diferențele între firi, cu atât mai puțin între persoane – n.n.]

Prin urmare, trebuia ca omul să fie încercat mai întâi, căci un bărbat neispitit și neîncercat nu este vrednic de nimic. Și în încercare să se desăvârșească prin păzirea poruncii, ca astfel să primească nemurirea drept răsplată a virtuții. **Căci omul, fiind la mijloc între Dumnezeu și materie, prin păzirea poruncii, după ce se libera de legătura firească cu existențele, avea să se fixeze în chip nestrămutat în bine, unindu-se cu Dumnezeu potrivit unei stări sufletești speciale.** [nici aceasta nu o poate face îngerul, neavând trup – n.n.] Prin călcarea poruncii, însă, îndreptându-se mai mult spre materie și smulgându-și spiritul său de la cauza lui, adică de la Dumnezeu, și-a impropriat coruptibilitatea, a ajuns pasibil în loc de impasibil, muritor în loc de nemuritor, are nevoie de legături trupești și de naștere seminală, s-a lipit, prin dragostea de viață, de plăceri, ca și când ele ar fi elementele constitutive vieții, și urăște fără nici o teamă pe cei care se sânguiesc să-l lipsească de ele, și a schimbat dragostea de Dumnezeu în dragoste față de materie, iar mânia contra adevăratului dușman al mântuirii a prefăcut-o în mânie față de ceilalți oameni. Așadar, prin invidia diavolului, omul a fost biruit. Căci diavolul invidios și urător de bine nu suferea, el, care a căzut din pricina mândriei, să dobândească cele de sus. **Pentru aceea mincinosul momește pe nefericitul Adam cu nădejdea Dumnezeirii și după ce îl urcă la aceeași înălțime a mândriei, îl pogoară spre aceeași prăpastie a căderii.** [iată războiul vechi și nou. Să nu-l judecăm pe Părintele Arsenie Boca. Și noi putem oricând cădea într-o mai rea înșelare. – n.n.] [...]

Trebuie să se știe că îngerii, fiind ființe raționale, sunt înzestrați cu liberul arbitru. Și pentru că sunt creați sunt și schimbători. Acest lucru l-a arătat diavolul. El a fost creat bun de creator, dar, în virtutea liberului arbitru, el și cu puterile care au apostaziat împreună cu el, adică demonii, a ajuns descoperitorul răutății, în timp ce celelalte cete ale îngerilor au persistat în bine.

[și diavolul este deci, persoană, având voie liberă. Nici el nu se poate întrupa. – n.n.] [...]

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evanghelii despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de

multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ci. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

*Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.*¹⁵⁶

Să stăm și să plângem fraților cum s-au despărțit făpturile de Făcător, pierzându-și pocăința. Să ne umilim cu inimile și să-l rugăm pe Hristos să ne păstreze în smerenia Sa. Cu lacrimi să ne tânguim pentru rătăcirea Părintelui Arsenie Boca și să-L implorăm pe Domnul să oprească extinderea ei.

Iată cum ne explică atât de frumos, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, de care, din păcate, Părintele Arsenie Boca, deși a avut ocazia, nu a vrut să îl asculte, distincția de netrecut între îngeri și oameni, tocmai în ceea ce au comun, adică mintea, pentru a nu se spune că ar putea vreodată o persoană îngerească, să devină persoană omenească, prin întruparea minții ei:

Numai împreună, lumea sensibilă, având drept coroană omul, și lumea inteligibilă a îngerilor sunt un receptacol deplin al revelării lui Dumnezeu și al valorificării ei. Numai împreună, îngerii și oamenii, pot înălța o slavoslovie mai completă lui Dumnezeu.

[de ce să o descompleteze chiar Dumnezeu prefăcând un înger în om, în loc să creeze un alt om. După Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu s-a epuizat în creativitate tocmai la facerea celui mai mare bărbat și a avut nevoie să-l trimeată pe Ilie. Dar nu ar fi spus Domnul că Ilie este cel mai mare bărbat și că s-a reîncarnat sau că Ioan este cel mai mare dar la fel cu Ilie, și chiar este Ilie. Sau că Ioan nu e născut dintre femei, ci înger întrupat? Pe cine să credem pe Părintele Arsenie Boca sau pe Mântuitorul ce ne spune: *Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Se nasc oare îngerii din femei?* – n.n.]

Așa trebuie să înțelegem că îngerii sunt creați pe de o parte pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, pe de alta pentru a sluji lui Dumnezeu în solitudinea Lui pentru oameni, pentru a fi trimișii lui Dumnezeu la oameni, pentru a fi "vestitorii" Lui și, prin aceasta, pentru a ajuta la ridicarea oamenilor la o lăudare comună a Lui cu ei; iar prin aceasta, a sluji la mântuirea lor. Dar aceasta înseamnă și o capacitate a îngerilor de a conduce pe oameni spre Dumnezeu. în același timp prin aceasta chiar îngerii își sporesc cunoașterea de Dumnezeu și slavoslovia lor, asociind-o și pe a oamenilor. Corul îngeresc-uman e mai măreț decât corul simplu uman sau simplu îngeresc.

[corul Ilie Ioan Gavriil Mihail este mai măreț decât unul din ei care îi înlocuiește pe toți prin metempsihoză – n.n.]

Partea îngerească și cea omenească a corului se completează și se înfrumusețează reciproc. Fiecare din cele două părți câștigă, în elanul slavosloviei, de la cealaltă.

Unii Părinți au subliniat superioritatea îngerilor față de oameni, prin faptul că sunt "mînți pure", neîmpreunate cu trupul și cu afectele care rezultă din aceasta. Dar alții, cum am văzut, au afirmat că mai mult omul e după chipul lui Dumnezeu, întrucât omul prin trup este și devine un "stăpân" al lumii ca și Dumnezeu, câtă vreme îngerii nu au această calitate.

Dar nevoia de lume pe care o au oamenii și capacitatea de a dispune de ea reprezintă și o ispita pentru ei de a se atașa de ea și de a se încrede în puterile lor creatoare. În calitatea de spirite întrupate stă și măreția, dar și primejdia căderii lor. în dominarea afectelor se poate

¹⁵⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 20-27, 87, 179, 13, 38, 112, 96, 103, 89, 85.

actualiza o nouă forță a spiritelor. Dar aceste afecte pot să și închidă infinitele orizonturi spre care e chemat spiritul omenesc.

Greutățile de care e legată viața în trup pot dezvolta în om o responsabilitate proprie și nobila pornire de ajutorare cu fapta a semenilor săi, responsabilitate și capacitate de care e lipsit îngerul, dar pot dezvolta și egoismul și grija lumească exagerată.

În orice caz, omului i s-a dat mărirea misiune de a stăpâni materia prin spirit, de a o face transparentă pentru ordinea spirituală și dumnezeiască, de a actualiza moduri noi de revelare a spiritului și de ajutorare a semenilor, în primul rând modurile etice și estetice.

În schimb, spiritul pur sau îngerul are claritatea gândirii și un "amor intellectualis", greu de închipuit de ființa noastră. Dar până nu a fost consolidat în bine, a fost pândit și el de o altă formă de egoism, nefiind legat prin sânge de alte ființe, care pun o frână acestui egoism. A fost pândit de egoismul nelimitat al orgoliului cunoașterii și existenței prin sine, al libertății de grijile trupului. [...]

Nesepararea minții de omul total în cunoașterea lui Dumnezeu se datorește și faptului că cunoașterea deplină a lui Dumnezeu e în același timp o unire cu Dumnezeu a celui ce cunoaște. Dar de unirea aceasta nu are parte numai mintea înțeleasă ca parte pur spirituală a sufletului, ci sufletul întreg și chiar omul întreg. "Toate cele ce se mișcă își primesc stabilitatea în înfinitatea lui Dumnezeu". Toate se unifică în Dumnezeu și în înțelegerea trăită a omului, fără să dispară nici una³².

Sfântul Grigorie Palama respinge teoria lui Varlaam că mintea care se întâlnește cu Dumnezeu este o minte abstractă, detașată de persoana integrală. Ea este mintea în care se concentrează sau în care vibrează întreaga persoană alcătuită din suflet și trup, cu rezultatele experiențelor acumulate în ea, dar purificate, făcute curate. El condamnă teoria lui Varlaam zicând: "Cea mai mare rătăcire elină și izvorul a toată necredința... este a ridica mintea nu din cugetarea carnală, ci din trupul însuși, pentru a o face să se întâlnească acolo sus cu vederile mintale"³³. "Nu ni s-a spus "trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt care locuiește în noi"? (1 Cor. 6, 19). De ce a așezat Dumnezeu la început mintea (νοῦς) în trup? A săvârșit prin aceasta un rău? Noi socotim că e un rău ca mintea să fie în cugetări rele, dar nu e un rău să fie în trup, pentru că nici trupul nu e rău"³⁴. Sfântul Grigorie Palama nu vorbește de un trup golit de senzații, ci de un trup ale cărui senzații au fost purificate, îndreptate spre Dumnezeu. El socotește "inima", în care trebuie să se adune mintea (νοῦς), ca să experimenteze acolo harul lui Dumnezeu, cel mai lăuntric organ al trupului, dar în același timp ca centrul de întâlnire dintre trup și suflet și ca organul conducător (ἡγεμονικόν ὄργανον). Dar aceasta înseamnă că nu inteligența pură conduce pe om și nu ea întâlnește pe Dumnezeu, ci omul total în care înțelegerea și simțirea fac un tot. De abia acesta realizează rațiunea integrală a omului. Interpretând cuvântul Sfântului Macarie Egipteanul: "Acolo, deci, trebuie privit dacă și-a înscris harul legile Duhului", Sfântul Grigorie Palama zice: "Unde, adică, a colo? în organul conducător, în tronul harului, unde e mintea și toate gândurile sufletului, în inimă adică. Vezi că celor ce și-au ales să fie atenți la ei înșiși în isihie (liniște) le e cu totul necesar să-și readucă mintea și sa o închidă în trup, și mai ales în partea cea mai din lăuntru a trupului, pe care o numim inimă"³³.

După Sfântul Grigorie Palama, a lăsa mintea în cugetări abstracte dezlegate de ființa integrală a omului e o adevărată rătăcire. Omul acela e departe de sine, de realitate și de Dumnezeu.

Față de Varlaam, care cerea omorârea totală a părții pasionale a sufletului, Sfântul Grigorie Palama nu cere o anulare a acesteia, care se leagă de trup (iuțime și dorință), ci punerea ei în slujba binelui și a iubirii. "Dar noi am învățat că nepătimirea nu e aceasta, adică omorârea părții pasionale, ci mutarea lucrării de la cele mai rele spre cele mai bune și dumnezeiești prin deprindere... E a celui ce s-a îmbogățit cu virtuți ca cei pătimiși de plăcerile

lor, a celui ce și-a supus iușimea și pofta, care sunt partea pasională, părții cunoscătoare și raționale a sufletului"^{3^}.

Inserarea intimă a spiritului în trup și calificarea lui începând din primul moment al existenței lui ca spirit întrupat sau ca suflet, nu înseamnă că sufletul nu poate exista după moarte și înainte de învierea trupului, prin faptul că nu mai este în trup. El duce cu el calificarea sa ca suflet al trupului, cu rădăcinile trupului adâncite în el în cursul vieții. Faptul acesta arată și el că sufletul e un factor deosebit de trup, fără ca să fie un spirit pur, necalificat prin trup, cu care a trăit într-un anumit loc și timp.

[aici e surprinsă nu numai distincția dintre mintea îngerească și cea omenească, dar se arată că și atunci când este desprinsă de trup mintea omenească are în ea adâncite rădăcinile trupului. Așadar, nici măcar fără trup, mintea omenească nu poate fi înger, ca persoanele îngerești să se poată întrupa. – n.n.]¹⁵⁷

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți textele din Evanghelie pe care le răstălmăcesc hindușii și sârmanul Părinte Arsenie Boca:

Luc 1:17 Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie,

Și precum a lucrat darul [dumnezeiesc] cu duhul lui Ilie, așa și întru Ioan, pentru că și Ilie este înaintemergător al Venirii celei de a Doua, iar Ioan al celei Dintâi. încă și „cu puterea lui Ilie”, că aceleași pot venirile amândurora și a lui Ilie și a lui Ioan, căci la Hristos aduc. Dar și în alt chip a venit Ioan „cu duhul și cu puterea lui Ilie”, pentru că și el era pustnic și înfrânat la viață și muștrător asemeni lui Ilie. [vedeți că sunt doi, nu unul reîncarnat? Duhul lui Ilie nu înseamnă că a trecut sufletul lui Ilie în trupul lui Ioan, ci că erau într-un fel asemănător, în aceeași lucrare, având același har sau duh de la Sfântul Duh.– n.n.]¹⁵⁸

Mat 17:3 Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.

Șii pentru ce Moise și Ilie s-au arătat? Ca să se arate că El este Domn și al Legii și al Proorocilor, al viilor, dar și al morților. Ci Ilie este Prooroc și încă este viu (4 Regi 2,11), iar Moise este detător de Lege, și a murit (Deuteronom 34,5-6). [...]

[dacă Ilie e viu, cum s-a reîncarnat, având încă trupul său? – n.n.]

Dar, de unde au cunoscut ucenicii că erau aceștia Moise și Ilie? Cu adevărat, nu din icoane, de vreme ce atunci a face icoane se părea oamenilor a fi lucru păgânesc. Se vede că din cuvintele lor i-au cunoscut pe ei, ci poate Moise va fi zis: „Tu ești Acela a Cărui Patimă am inchipuit-o mai înainte, injunghiind mielul și Paștele săvârșind” (Ieșir cap. 12). Iar Ilie: „Tu ești Acela a Cărui Inviere mai înainte am inchipuit-o înviind pe fiul văduvei” (3 Regi 17,22), și altele ca acestea.¹⁵⁹

[dacă ar fi fost același Ioan cu Ilie, l-ar fi recunoscut după înfățișare, că au fost ucenicii lui. Se vede clar că este vorba de o altă persoană, necunoscută lor decât prin cuvintele lui din Sfânta Scriptură – n.n.]

Mar 9:12 Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat? 13 Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.

Zicând că Ilie „va veni”, arată că încă n-a venit, dar va veni ca înaintemergător al Venirii celei de a doua și „va așeza la loc toate”, adică va întoarce la credința lui Hristos pe toți iudeii care se vor afla atunci ascultători, ca și cum așezându-i pe ei - care erau căzuți - întru moștenirea părintească. Iar zicând că „Ilie a și venit”, il arată pe înaintemergătorul Ioan. Și zice: „au făcut cu el câte au voit”, omorându-l, căci pentru că l-au lăsat ei [iudeii] pe Irod

¹⁵⁷ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 1, Ed. Institutului Biblic și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997, pp. 300-304, 263-264.

¹⁵⁸ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 26.

¹⁵⁹ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 296.

să-l omoare deși l-ar fi putut opri, [pentru aceea] ei l-au omorât. Deci atunci, mai străbătători [iscușiți la minte] făcându-se ucenicii, au înțeles că pe Ioan l-a numit „Ilie”, fiindcă el a fost înaintemergător al Venirii celei dintâi, precum Ilie va fi [înaintemergător] al Venirii celei de a doua.¹⁶⁰ [deci sunt doi, nu unul – n.n.]

Exprimarea „Ilie a și venit” pentru desemna pe Ioan, adică a vorbi despre o persoană, folosindu-se de numele și pilda alteia care o preînchipuia, este specifică Sfințelor Scripturi și se cheamă alegorie, unul din cele patru modalități Ortodoxe de a tâlcui și înțelege Biblia (istoric, tropologic, alegoric și anagogic). Dar aceasta nu înseamnă că se prefac persoanele una în alta, cum ar deduce cineva ca Părintele Arsenie Boca care are cugetare trupească, neânțelegând simbolurile. De aceea acest mod de înțelegere nu este accesibil decât celor care studiază Sfinții Părinți și nu celor ce își formează credința după părerea proprie, vedenii sau știință. Sfinții Părinți recurgeau întotdeauna la Sfânta Tradiție și numai când nu găseau răspuns acolo, se rugau lui Dumnezeu să le descopere direct.

Vedem că Însuși Mântuitorul ne arată cum să abordăm corect Sfânta Scriptură tocmai în legătură cu înțelegerea lui Ilie ca preînchipuire al lui Ioan sau Ioan ca prototip al lui Ilie, deși Hristos este Marele Prototip al tuturor:

Mat 11:13 Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Mat 11:14 Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. 15 Cine are urechi de auzit să audă.

„De voiți să primiți”, adică să judecați cu dreaptă socoteală și nu cu pizmă, acesta este Ilie despre care a zis Proorocul Maleahi că va să vie (Maleahi 3, 23), pentru că și Înaintemergătorul și Ilie au aceeași slujire. Ioan a venit mai înainte de Venirea cea dintâi, iar Ilie va veni mai înainte de Venirea ce va să fie”. **După aceea, arătând că aceasta este vorbă umbră și ascunsă**

[deci nu-l judecăm pe bietul părinte că nu a înțeles-o. Nu era iscusit la astfel de cuvinte umbră ale Sfințelor Scripturi. Ne pare însă rău că nu s-a smerit să întrebe, deși l-a cunoscut chiar și pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care precis l-ar fi lămurit, ci s-a luat după mintea sfinției sale și după scrierile hinduse în care s-a format și a dat un răspuns șovăielnic, care întunecă pe cititori – n.n.] - **anume că Ioan este Ilie – și că este trebuință de pricepere [înțelepciune] spre a o înțelege, zice [Iisus]: 11:15; Cine are urechi de auzit să audă îndemnându-i pe ei spre a întreba și [astfel] a învăța.**

[Așadar este nevoie de înțelepciune duhovnicească, deci smerită și a întreba, desigur pe Sfinții Părinți – n.n.]¹⁶¹

Păcatului interpretării hinduse a Sfințelor Scripturi se adaugă ca o circumstanță agravantă faptul că tâlcuirile de mai sus sunt recomandate în toată Sfânta noastră Biserică, fiind o sinteză după toți Sfinții Părinți, și erau publicate și pe vremea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ori nu le-a citit, neglijându-le, ori le-a citit disprețuindu-le. Cu câtă durere trebuie să înțelegem noi acestea și să ne ferim de o astfel de primejdie, rugându-ne bunului Dumnezeu să-l ierte și să ne miluiască și pe noi, acoperindu-ne cu purtarea Lui de grijă.

Mat 3:9 Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Prin „pietre” înțelegem și neamurile, dintru care mulți au crezut. Dar chiar și în inlelesul acesta zice Ioan, că și din pietre poate să facă Dumnezeu „fii lui Avraam”, căci „piatră” era pântecele Sarrei din pricina sterpiciunii. Dar ea a născut (Facere 11, 12; 21, 1-2) Si iarăși a ridicat Domnul fii lui Avraam „din pietre”. Când? Atunci când răstignindu-Se El, văzând mulți pietrele despăcându-se, au crezut (Matei 27, 51).

¹⁶⁰ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 299.

¹⁶¹ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 240.

[Din pietre poate face fii ai lui Avraam, dar dintr-o persoană o alta nu, fiindcă ar desființa libertatea celei transformate, și nu numai libertatea ci chiar ceea ce este esențial într-o persoană: modul unic de a fi, prefăcându-o în alta. Dar și cea în care se transformă ar fi jignită, că nu ar fi putut ea de la sine, să descopere pe Dumnezeu ci a avut nevoie de o alta. Și această jignire să fie adresată tocmai Sfântului Ioan, cel ce șade și mijlocește de-a stânga Mântuitorului. De ce să nu fie două bogății infinite, două feluri de a lăuda pe Dumnezeu și iubi, fiind două persoane, ci să se reducă la numai una. De ce să acuzăm pe Dumnezeu de faptul că e constrâns tocmai în bogăția cea mare a creării chipurilor Lui persoanele? Transformarea unei persoane în alta care nu se face nici în iad cu nimeni, nicidecum pe pământ, cu atât mai puțin a face din îngeri oameni. Dar, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți, vedem că Dumnezeu nici măcar materia impersonală și amorfă nu o preface în persoane, adică nici pietrele nu le face fii ai lui Avraam, decât în sens tropologic, adică de îndreptare a moravurilor în sensul despietirii inimii iudeilor și în sens alegoric, ca vindecarea de sterpiciune a Sarrei. Înnoirea cerului și pământului este prefacerea lor în duhovnicești pentru a fi potrivite cu trupurile noastre înviate, și astfel vor fi spiritualizate pentru și prin persoanele noastre în Hristos. Nicidecum nu se va preface vreo piatră în vreun fiu al lui Avraam, Dumnezeu netrecând peste raționalitatea firii pe care El însuși ne-a dăruit-o prin creație – n.n.].¹⁶²

Dar ce ne spune Sfânta Scriptură:

Evr 9:27 Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

Cum așadar să moară cineva, chiar și Ilie, de două ori, dacă se reîncarnează în Ioan, și pentru cine ar fi judecat pentru Ilie sau pentru Ioan?

Surprindem însă în această întunecată răstălmăcire pe care o face Părintele Arsenie Boca Sfintelor Scripturi un păcat mai grav, specific celor ce nu au înțeles și trăit cum dorește Hristos Ortodoxia:

Dar cel ce vrea să înțeleagă Sf. Scriptură în lumina cunoștinței lui Hristos, ca referindu-se la suflet, trebuie să se exercite cu toată sârguința și în tălmăcirea numelor, care poate să lămurească tot înțelesul celor scrise. E nevoie să facă aceasta dacă vrea să ajungă la înțelegerea întocmai a celor scrise și să nu coboare în chip iudaic înălțimea Duhului la pământ spre trup, închizând (circumscriind) fâgăduințele dumnezeiești și nestricăcioase ale bunurilor spirituale în stricăciunea bunurilor trecătoare, precum o fac unii dintre așa zișii creștini. Aceștia poartă în chip mincinos numele care derivă de la Hristos, dovedindu-se că tăgăduiesc prin faptele lor înțelesul lui și umblând pe o cale contrară lui Hristos, cum va arăta pe scurt cuvântul nostru.

Căci Dumnezeu a venit la noi făcându-se om, pe lângă alte pricini tainice pe care nu le poate pătrunde nici o rațiune, și pentru ca să plinească legea duhovnicește, prin înlăturarea literei, și să înalțe și să facă arătată puterea ei de viață făcătoare, depărtând partea care omoară. Iar partea legii care omoară este, după dumnezeiescul Apostol, litera, precum puterea de viață făcătoare a ei este duhul. Căci zice: “litera omoară, iar duhul face viu”.³³¹ (331 II Cor. 3, 6) Dar dacă-i așa, creștinii mincinoși de care vorbeam, au ales fățiș partea contrară a lui Hristos și au ignorat toată taina întrupării.

[dar așa face Părintele Arsenie Boca nu numai la răstălmăcirea spre metempsihoză a Sfintelor Scripturi ci și când pune în gura lui Moise și a Sfintei Biserici înțelesuri genetice care îl vor duce la niște aberații științifice și antropologice devastatoare pentru el și pentru contemporani, după cum vom vedea mai jos la răstălmăcirea de tip hindus și orgonomic a împreunării trupești cu mască endocrină – n.n.]

Ei nu numai că și-au îngropat prin literă toată puterea înțelegerii și n-au voit să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (3), ci au ales mai bine să fie pământ, potrivit amenințării, și să se întoarcă la pământ, prin afecțiunea lor față de literă, ca față de pământ,

¹⁶² Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tălcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 164.

în loc să aleagă legătura cu cerul, adică cu duhul, și să fie răpiți în văzduh, adică în lumina spirituală, întru întâmpinarea Domnului, în nori, adică în contemplațiile înalte, și astfel să fie totdeauna împreună cu El prin cunoștință

[ce păcat că Părintele Arsenie Boca a ales vedeniile superficiale și ieftine, refuzând contemplațiile înalte duhovnicești descoperite prin Sfinții Părinți, refuzând a fi prin cunoștință cu Hristos – n.n.]. *De aceea cu drept cuvânt se cade să ne scârbim de aceștia, întrucât se aleg cu o pagubă insuportabilă din pricina neștiinței, dar și ne întristăm, întrucât dau multe prilejuri Iudeilor spre întărirea în necredință. Dar noi lăsânu-i pe aceia să fie așa cum vor, să ne întoarcem la noi înșine și la Scriptură, începând cercetarea duhovnicească a capitolului de față cu tălmăcirea numelor.*

[...]

Așa am înțeles eu locul, după Puterea mea. Dacă poate cineva să vadă în cele spuse un înțeles mai înalt,

[mai înalt nu mai josnic, mistic iar nu mistificator, tainic iar nu esoteric, mai de preț, adică după Sfinții Părinți iar nu contradictoriu Sfintei Predanii – n.n.]

ne va face și nouă și lui bucurie, arătând acest înțeles mai de preț al celor scrise. Căci am spus mai înainte despre cuvântul Scripturii dumnezeiești, că rămâne totdeauna fără hotar (necircumscris), hotărnicind (circumscriind) pe toți cei ce-l grăesc, dar el însuși neputând fi hotărnicit de cei care-l grăiesc. Deci chiar de am spus ceva după puterea mea, și aceasta luându-mi o mare îndrăzneală, nu am îmbrățișat tot înțelesul celor scrise, acesta aflându-se înfinit mai presus de puterea mea.

Scolii

1. *Precum Dumnezeu după ființă nu e supus cunoașterii, la fel nici cuvântul lui nu poate fi cuprins prin cunoștința noastră.*

2. *Cei ce își lipesc cugetarea în chip iudaic numai de literă, așteaptă făgăduințele bunurilor neprihănite în veacul acesta, necunoscând bunurile firești ale sufletului.*

3. *Cel ce poartă “chipul celui ceresc”,³³⁶ se sârguiește să urmeze în toate duhului Sf. Scripturi, care conservă sufletul prin virtute și cunoștință. Iar cel ce poartă “chipul celui pământesc”, cultivă numai litera, care susține slujirea trupească prin simțuri, ce dă naștere patimilor.*

[...]

Cuvântul Sf. Scripturi, deși are margini (e circumscris) după literă, sfârșindu-se deodată cu timpul în care se petrec lucrurile istorisite, după duh, în înțelesurile lui mai înalte, rămâne totdeauna fără hotar (necircumscris). Și nimeni să nu spună că nu poate crede aceasta, știind că Dumnezeu care a vorbit e fără hotar (necircumscris) după natură. Căci cei ce voiesc să asculte cu inima curată sfatul Scripturii, se cuvine să creadă că și cuvântul grăit de El se aseamănă mai mult Lui.³³⁰ Fiindcă dacă Dumnezeu este cel ce a grăit, iar El este după ființă nehotărnicit, e vădit că și cuvântul grăit de El e nehotărnicit (1).

Așadar, chiar dacă cele petrecute figurat în timpul lui Ezechia au luat sfârșit, contemplând duhovnicește întâmplările istorisite care s-au sfârșit atunci, să admirăm înțelepciunea Duhului Sfânt care le-a scris. Căci în fiecare dintre cei ce se împărtășesc de firea omenească a așezat puțința ca să realizeze în sine așa cum trebuie și cum se cuvine înțelesul celor scrise. Astfel oricine vrea să se facă învățacel al cuvântului dumnezeiesc și să nu socotească nimic din cele prezente și trecătoare deopotrivă cu virtutea, poate deveni un alt Ezechia în duh. Ba și un alt Isaia, neîmpiedecat de nimic să se roage, să strige la cer, să fie auzit și să obțină de la Dumnezeu, printr-un înger, distrugerea și pieirea celor ce îl războiesc spiritual.

[...]

¹⁶³ 330 Cuvântul Scripturii se aseamănă mai mult lui Dumnezeu cel necircumscris, decât omului mărginit, de la care l-a împrumutat Dumnezeu. Căci în gura lui Dumnezeu cuvântul omenesc își lărgeste cuprinsul la infinit, potrivit cu cel ce îl folosește.

15. *Ermonti și Memfivoste sunt materia și forma, iar cei cinci fii ai Merobei, încercarea întrebuințare a simțurilor, împreunându-le pe acestea laolaltă, adică împletind simțurile cu materia și forma, în urma înțelegerii trupești a legii, cel ce mărginește înțelesul la literă pe de-o parte dă naștere patimei trupești, iar pe de alta, corupe rațiunile naturale.*

16. *Patima și firea, după rațiunea existenței lor, niciodată nu există împreună.*

17. *Cel ce nu crede că Scriptura este duhovnicească, nu-și simte puținătatea cunoștinței.*

18. *Când David e înțeles ca lege, în sens iudaic, se tâlmăcește “disprețuire”, pentru tradiția interpretării trupești a celor dumnezeiești, iar când înseamnă în sens creștin duhul, se tâlmăcește “cel tare la vedere”, pentru contemplația cunoștinței ce se petrece în minte.*

19. *Prin sufletul Scripturii a înțeles duhul ei, iar prin trup litera.*

Cei trei ani sunt cele trei legi, cea scrisă, cea naturală și cea a harului, care vin una după alta. Deci cel ce înțelege legea scrisă trupește, nu hrănește sufletul cu virtuți; la fel cel ce nu sesizează rațiunile lucrurilor, nu-și nutrește mintea din belșug cu înțelepciunea variată a lui Dumnezeu; iar cel ce nu cunoaște marea taină a harului celui nou, nu se veselește cu nădejdea viitoare îndumnezeiri. Așadar lipsa contemplației duhovnicești sub regimul legii scrise e urmată de lipsa înțelepciunii variate a lui Dumnezeu ce se poate primi prin legea naturală, iar aceasta e urmată la rândul ei de ignorarea îndumnezeirii ce se va da prin har în temeiul tainei celei noi. 656¹⁶⁴

21. *Cel cenu înțelege legea duhovnicește, chiar dacă legea a murit pentru el, dat fiind că nu-i mai servește trupește, dar mai păstrează înțelesurile coborâte ale legii, mai cruță încă pe copiii și pe nepoții lui Saul. De aceea e chinuit de foamea cunoștinței.*

22. *Precum fața e pecetea caracteristică pentru fiecare, la fel cunoștința duhovnicească caracterizează și revelează dumnezeiescul. De aceea cel ce o caută pe aceasta, caută fața Domnului.*

23. *David se mai tâlmăcește “cel tare la vedere” și “minte străvăzătoare”.*

24. *Cel devenit în întregime trup prin jertfele sângeroase aduse după litera legii, iubește neștiința, socotind că porunca e numai spre plăcerea trupului.*

25. *Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor. Iar cel ce primește Scriptura duhovnicește, omoară prin cugetările naturale pe înălțimea contemplației lucrarea păcatului ca materie și consimțirea cu păcatul ca formă, împreună cu modurile întrebuințării abuzive a simțurilor, în vederea plăcerii, ca pe niște fii și nepoți ai legii scrise.*

26. *Fără contemplația naturală nimeni nu cunoaște deosebirea simbolurilor legii de lucrurile dumnezeiești.*

27. *Prin spânzurare a înțeles scoaterea la iveală a literii omorâte a legii pe înălțimea contemplației, prin cunoștința în duh.*

28. *Prin “hotarul lui Israel” a înțeles toată rațiunea și tot modul contemplației, în care nu se poate menține deloc predania înțelegerii trupești a legii.*

29. *Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune.*

30. *Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este “bună foarte”, după cuvântul care zice: “A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte”. Legea însă,*

¹⁶⁴ 656 Este interesant că în această ordine a legilor, legea naturală e așezată după cea scrisă, fiind socotită pe o treaptă mai înaltă. Această ordine corespunde cu cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc: a activității virtuozitate, a contemplării naturale, a îndumnezeirii. Ordinea aceasta a legilor o înțelegem dacă o considerăm nu atât pe planul istoriei, ci pe al vieții fiecărui ins. Apoi dacă prin legea scrisă se înțelege în special legea celor zece porunci. Astfel fiecare om trebuie să înceapă de la împlinirea poruncilor, pentru a se ridica la contemplarea lui Dumnezeu în natură și apoi a se uni cu Dumnezeu.

poruncind înlăturarea acelei părțicele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea impietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural⁶⁵⁷ simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părțică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera.

[...]

Deci cel ce se ține numai de litera Scripturii ca Saul, pe de o parte respinge rațiunile cele după fire, iar pe de alta, nu crede în chemarea neamurilor anunțată tainic de mai înainte, căutând în lege, așa cum o înțelege el, numai plăcerea trupului. Iar câtă vreme stăpânește această dispoziție trupească peste cei ce, înțelegând astfel legea, trăiesc numai după simțuri, nu se ivește în ea foamea cunoștinței duhovnicești (17). Pentru că foamea este absența bunurilor ce au fost cunoscute odată prin experiența însăși și lipsa totală a mâncărilor duhovnicești care întrețin sufletul. Căci cum va socoti cineva ca foame sau ca lipsă absența celor pe care nu le-a cunoscut niciodată? De aceea, cât trăiește Saul nu se ivește foametea, pentru că nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești cât trăia litera legii și împărăția peste Iudeii cei pământești cu înțelegerea. Când însă începe să strălucească raza harului evanghelic și ia David împărăția peste cei duhovnicești cu înțelegerea, cu alte cuvinte legea înțeleasă duhovnicește, lucru care se întâmplă după moartea lui Saul, adică după sfârșitul literii (căci David se tălmăcește “disprețuire“ și “cel tare la vedere“, primul înțeles potrivit-i-se din punctul de vedere al Iudeilor, întrucât litera copleșește duhul, iar al doilea din punctul de vedere al creștinilor, întrucât duhul biruiește litera) (18), atunci se simte foametea cunoștinței duhovnicești. Și anume o simte poporul credincios îndeobște și sufletul fiecăruia îndeosebi, când alege învelișul de dinafară al literii în locul contemplației tainice în duh și socotește, așa zicând, sufletul Scripturii mai de necinste decât trupul ei (19). Căci cu adevărat flămânzește poporul celor ce cred și au cunoscut adevărul, ca și sufletul fiecăruia, atunci când cade din contemplația duhovnicească prin har și ajunge în robia formelor și chipurilor literii, care nu hrănește mintea cu înțelesurile mărețe, ci umple simțirea cu năluciri pătimase prin figurile trupești ale simbolurilor Scripturii. Din această pricină se spune că foametea de cunoștința lui Dumnezeu se prelungește “trei ani unul după altul“. Căci tot cel ce nu-și însușește înțelegerea duhovnicească a dumnezeieștii Scripturi, leapădă pe de o parte, deodată cu ea, asemenea Iudeilor, și legea naturală, iar pe de altă parte nu cunoaște nici legea harului, prin care li se dă celor călăuziți de ea îndumnezeirea.

Prin urmare foametea celor trei ani înseamnă lipsa de cunoștință care le vine din cele trei legi, din cea naturală, din cea scrisă și din cea a harului, corespunzător cu fiecare, celor ce nu caută prin contemplație înțelesul lor mai înalt. Căci nu poate cultiva cătuși de puțin știința Scripturilor acela care leapădă rațiunile naturale ale lucrurilor în contemplarea sa și dă atenție numai simbolurilor materiale, negândindu-se la nici un înțeles duhovnicesc mai înalt (20). Pentru că atâta timp cât stăpânește numai latura istorică a Scripturii încă n-a încetat stăpânirea celor trecătoare și vremelnice asupra înțelegerii, ci chiar dacă a murit Saul, mai trăiesc copiii și nepoții lui, care sunt șapte la număr. Cu alte cuvinte din slujirea trupească și vremelnică a legii obișnuiește să se nască în cei iubitori de trup, pentru pricina amintită, o dispoziție pătimasă, ce-și are ca încurajare în rătăcire porunca arătată în simboluri (21). Pentru această pricină socotesc că nu s-a ivit foamete în zilele lui Saul, adică nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești în vremea slujirii după trup a legii, ci în vremea harului evanghelic. Căci abia acum după ce a trecut împărăția literii, flămânzim când nu înțelegem duhovnicește toată Scriptura, pentru faptul că nu gustăm din slujirea cea tainică în duh, așa cum se cuvine

creștinilor. Iar când ne trezim la simțire asemenea lui David și căutăm în fața Domnului (22), înțelegem limpede că harul cunoștinței s-a luat de la noi din pricină că n-am primit rațiunile cele după fire, pentru a intra la contemplația tainică în duh, ci suntem lipiți încă de, gândurile trupești din litera legii.[...]

4. Precum cel se se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului.

5. Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

11. Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiească, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuițare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semințele naturale din lucruri.¹⁶⁵

După ce am înțeles de unde provine rătăcirea Părintelui Arsenie Boca (și receptarea lui entuziastă de către cei ce vor să găsească în Ortodoxia tâlcuită de sfinția sa trupește prilejuri de a-și adormi conștiința pentru a-și satisface plăcerile având pretext că sunt sfințenie), să răspundem, dacă ne va ajuta Dumnezeu și la a doua întrebare:

De ce respinge reîncarnarea ca principiu general, dar o primește ca pe o excepție?

O respinge ca principiu general să nu fie vădit ca practicant și propovăduitor al hinduismului.

O primește ca pe o excepție deoarece este convins că și el este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, gândim noi că în urma unor vedenii ca aceasta:

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

[Poate de aici, comparând cu Sfânta Scriptură: 4Re 2:10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”. 11 Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. să fi înțeles sfinția sa că este reîncarnarea lui Ilie, dar este posibil să fi avut și alte vedenii înșelătoare, după cum citim mai jos, care să îi fi spus aceasta direct – n.n.]

[...]

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni.¹⁶⁶

Nu ar fi de mirare, deoarece acesta este un atac clasic al celui vechi de răutăți, pe care îl îndrăznește chiar și la cei ce resping arătările demonice, darămite la cei ce le iubesc, crezându-le cerești:

7. Ne spunea nouă avva Or: „Eu fiilor, știu un om oarecare în pustia aceasta, care zece ani mâncare pământescă n-a mâncat ci îngerul lui Dumnezeu îi aducea lui odată la trei zile mâncarea cerească și-i da în gură și aceea îi era în loc de mâncare și de băutură. Și știu că au venit la acela un pâlc de diavoli luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, cu cai de foc cu mulțime de ostași înarmați întocmai cum ar veni un îm-părat. Apropindu-

¹⁶⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

¹⁶⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

se de dânsul, i-au zis: «Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, vino acum și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și înălțându-te de pe pământ la cer ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul!» El auzind acea-țea, zicea în gândul său: «Eu în toate zilele și nopțile mă închin Împăratului și Dumnezeu-ului meu, deci cine este acesta de-mi zice să mă închin lui?» Acestea socotindu-le în gândul său, a răspuns aceluia: «Eu îl am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul, Dumnezeul și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea. Iar ție ți se închină cei ce sunt cu tine!» Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Acestea le spunea bătrânul ca despre altcineva, tăinuindu-și viața sa. Iar părinții care erau cu dânsul, ne-au spus nouă, că el însuși era acela, căruia i s-au întâmplat acestea.¹⁶⁷

Că sfinția sa se credea Ilie, avem multe mărturii:

Una o aduce o uceniță a sfinției sale, care ne istorisește că nu numai teoretic se credea reîncarnarea lui Ilie și Ioan, dar făcea și demonstrații practice ucenicilor sfinției sale că este chiar așa:

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.» Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.¹⁶⁸

Este de mirare că îl picta pe Hristos cu înfățișarea sa, când își dădea sieși înfățișarea lui Hristos prin hipnoză? Vedeți că se arăta pe sine și ca Ioan și ca Ilie, ca să confirme că cele pe care le-a scris în Taina lui Ilie și Ioan vorbesc despre sine, că Ilie s-a reîncarnat în Ioan și Ioan în Zian?

Dar nu numai ucenicii sfinției sale aduc astfel de mărturii, ci și oamenii care și-au dat seama despre realitatea amăgită și amăgitoare a Părintelui Arsenie Boca. Una este adusă chiar de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cuprinzând în ea credința multor fani ai Părintelui Arsenie Boca:

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumi-tă spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șosea-ua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

¹⁶⁷ Sfinții Bătrâni et alii, *Patericul...*, Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșeală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 7.

¹⁶⁸ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca să ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea. [...]

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedintu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmațiști ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă precuciosul monah, de mai sus, numit pare-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățăturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.¹⁶⁹

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca s-a pierdut renunțând la linia Sfinților Părinți și apucându-o pe calea spectaculozității ieftine... cu multă durere să înțelegem aceasta și să plângem, dacă putem, pentru mântuirea lui.

Dar și Părintele Arsenie Papacioc mărturisește că a auzit aceasta chiar de la Părintele Arsenie Boca care o striga în gura mare, să o audă cât mai mulți, să-l laude, să-l iubească și să i se închine ca unui prooroc sfânt aflat în viață:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și

¹⁶⁹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”¹⁷⁰

Vedem că pentru Părintele Arsenie Boca nu este o problemă ca o persoană să fie în locul alteia, dacă se cheamă Arsenie, indiferent dacă are sau nu cu totul altă lucrare. Și ce frumoasă, ce sobră este, ce dor după adevăr a avut lucrarea Părintelui Arsenie Papacioc. Cu cât mai grav este însă că Părintele Arsenie Boca credea că poate fi înlocuit Ioan sau Arsenie cu Ilie, prin reîncarnare.

Nici Părintele Arsenie Papacioc nu poate substitui pe Părintele Arsenie Boca, nici Sfântul și Marele Prooroc Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului pe Sfântul și Marele Prooroc Ilie Înaintemergătorul celei de a doua veniri, prin reîncarnare. În schimb Părintele Arsenie Boca înlocuiește, dar nu prin reîncarnare, ci prin repetarea vechii ispite, un protestant rătăcit de la Sfântul Munte:

A mers odinioară la Sf. Munte un Protestant din Germania și căuta să ia în bătae de joc simplitatea călugărilor.

A declarat în fața Epitropilor din Careia că el este Proorocul Ilie. Proestoșii au început a râde, crezând că au de-a face cu un nebun. Dar când a început el să le vorbească, au văzut că nu este nebun ci este o undiță primejdioasă pentru Ortodoxie.

Deci nepricepându-se ei cum să-i răspundă s-au sfătuit ca să găsească pe cineva dintre călugări cari să dovedească cu mărturii din Sfânta Scriptură că Protestantul este mincinos (iar nu prooroc cum zicea el). Atunci și-au adus aminte bătrânii de smeritul Dascăl Nicodim, care trăia la vremea cea la o chilie, aproape de Careia. Cuv. Nicodim s-a prezentat ca de obicei îmbrăcat în niște zdrențe și încălțat cu opinci de porc. Când l-a văzut Protestantul a început a râde cu hohote. Atunci Bătrânii Proestoși i-au lămurit Cuviosului pentru ce este chemat, adică să dea răspunsul cuvenit proorocului mincinos.

Pricepând Cuviosul că ereticul își bate joc de călugări i-a zis:

"Va să zică ești Proorocul Ilie, Domnule".

"Desigur (a răspuns neamțul)!" Atunci Cuviosul i-a zis iarăși:

"Proorocul Ilie a avut tăierea împrejgur, dar Dumneavoastră?" (o aveți?)

La întrebarea aceasta a rămas Proorocul cu gura căscată și a plecat fără să mai stea de vorbă cu opincarii din Sf. Munte. Toți carii veneau să ispитеască pentru tainele credinții dacă se întâmpla ca să vorbească cu Dascălul cel flenduros, nu mai avea poftă să râdă, ci plecau îndată rușinați.

Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a făcut semne și minuni în viață, dar viața lui întreagă a fost o întreagă minune, prin roadele bunătății care au umplut lumea. Învățăturile lui au luminat norodul creștinesc și au întărit Biserica Ortodoxă în vremurile cele mai grele.

După mărturisirile Sfinților Părinți, sfințenia omului nu se arată din săvârșirea minunilor ci din viața cea îmbunătățită. Minunile sunt lucrurile lui Dumnezeu și se fac mai mult pentru luminarea celor necredincioși și pentru întărirea celor slabi în credință, iar faptele cele îmbunătățite sunt roadele prin cari se cunosc sfinții.¹⁷¹

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să-i fi urmat exemplul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț sau al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul și să propovăduiască Ortodoxia și

¹⁷⁰ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

¹⁷¹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion*, Ed. cit., p. 144.

smerenia... n-ar fi făcut minuni, dar ar fi avut, poate, și Sfinte Moaște. Dar chiar de nu ar fi avut, măcar s-ar fi putut mântui. Și ce poate fi mai minunat decât aceasta?

Gravitatea cea mare a acestei erezii propovăduită de draci prin scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca nu se oprește, din păcate, odată cu moartea sfinției sale. Diavolii vor să convingă pe Ortodocși cu orice chip să renunțe la unicitatea persoanei (fie prin ideea anihilării ei prin contopirea cu Brahmanul, fie prin substituirea unuia cu a altuia, măcar ca o excepție ce odată înghițită de minte ar duce-o încă un pas spre acceptarea nirvanei sau anihilării persoanei. Dar aceasta înseamnă, în final, nimicirea întregii creații care are ca principiu unificator persoana, și hulă la adresa lui Dumnezeu că ar fi făcut o zidire fără rost. Războiul acesta cumplit ideologic împotriva Persoanei îl fac dracii tocmai fiindcă îi arde, aceasta fiind capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Persoanele dumnezeiești sunt cele care susțin firea dumnezeiască și iradiază energia necreată, arătând că dragostea este izvorul a toate, iar chipul lor persoana omenească este zidită tocmai pentru a unii cele cinci mari despărțiri: cerul cu pământul, pământul cu raiul, bărbatul cu femeia, inteligibilul cu sensibilul, Creatorul cu creația. Ceea ce diavolul, fiind ură și dezbinare, nu poate suporta). Pentru aceasta demonii fac minuni legate de Părintele Arsenie Boca (care le-a dat dreptul la aceasta din viață, fiindcă el însuși a primit această credință distrugătoare prin vedenii și lecturi și a propovăduit-o prin scris și pictură, sub o mască Ortodoxă), la mormântul sfinției sale, care propovăduiesc tocmai păgânismul: preexistența sufletelor și reîncarnarea.

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricărui argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F..., pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca. ¹⁷²

Durere mare este în sufletul nostru că Părintele se află într-o astfel de primejdie ce îi atinge veșnicia. Și nu numai a lui, ci și a tuturor celor ce îl consideră Sfânt. Cum să nu doară că un preot Ortodox și călugăr s-a îndepărtat atâta de nădejdea noastră – dreapta credință? Un om cu o așa capacitate, ce ar fi putut aduce la adevăr atâția oameni să fie deturnat spre terenul mlăștinos al amăgirii de sine... și, dacă pe noi ne doare atât, cât trebuie să Îl doară pe Hristos, iubirea cea răstignită?

¹⁷² Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

F. PROPOVĂDUITOR ȘI INVENTATOR DE APOCRIFE. HULITOR AL SFINȚILOR

Părintele Arsenie Boca s-a purtat ca un eretic clasic: a fost propovăduitor și chiar inventator de texte apocrife, fiind pentru aceasta vrednic de caterisire

Din canoanele Sfinților Apostoli

CANONUL 60

Dacă cineva cărțile necinstitorilor de Dumnezeu cele minciunosuprascrise, ca pe niște Sfinte în adunare (Biserică) le-ar citi, spre vătămarea norodului, și a clerului, să se caterisească.

[Sinod 6, can. 2, 63; Sinod 7, can. 9; Laodiceea, can. 51]

TĂLCUIRE

*Din cărți, unele adică, de eretici, și de necinstitori de Dumnezeu fiind alcătuite în numele sfinților cu minciună s-au suprascris, spre amăgirea și rătăcirea celor mai proști, precum este Evanghelia cea ce se numește a lui Toma, fiind scrisă cu adevărat de manihei, iar deasupra scrise cu numele Apostolului Toma: apocalipsurile cele numite ale lui Avraam, Isaac, Iacov, și ale de Dumnezeu Născătoarei. Bârfele lui hrisomal (păr de aur), pe care ereticul Pamfil le-a scris deasupra teologhiceștii voroave. Și alte nenumărate ca acestea, de care face pomenire Sfântul Meletie⁸⁸ mărturisitorul, prin stihuri politicești, în cea de dânsul numită Alfavita. **Iar altele dreptslăvitoare fiind și binecinstitoare și scrise de bărbați dreptslăvitori și sfinți, sau notevsit (adică s-au stricat) de eretici în urmă [deci și stricarea celor vechi și autentice este păcat, cu cât mai mare este păcatul Părintelui Arsenie Boca că a inventat unele noi, sau a reprodus unele mincinoase, existente – n.n.];** Precum s-au notevsit de cei răi slăvitori, așezămintele Apostolilor cele prin Clement, pentru aceasta și s-au lepădat, precum zice aceasta ecumenicul sobor al 6-lea în canonul, al 2-lea al său. Și cele apocrifa (ascunse) ale lui Ilie, și ale lui Ieremia, și ale lui Enoh, încă și ale altor prooroci, și patriarhi.⁸⁹ Pentru aceasta și canonul acesta apostolesc rânduiește. **Că oricare le-ar întrebuința acestea în auzul de obște, și ar pune să se citească în Biserică ca niște Sfinte, cărțile necinstitorilor de Dumnezeu și rău slăvitorilor, cele minciunosuprascrise, pentru ca să vatăme sufletește pe norodul cel de obște, și pe clerici, să se caterisească. Căci cărțile cele de acest fel se cuvine să se osândească, sau cel mai puțin, să se ascundă, dar nu să se citească în Biserică.***

⁸⁸ Care pe lângă cele zise sunt acestea: Apocalipsis a lui Adam, a lui Lameh; Rugăciunea lui Iosif celui frumos; Apocalipsis a lui Moisi, și Diata; Psalmii lui Eldad și a lui Solomon; Străine ziceri lui Isaia; Apocalipsis a lui Sofonie. Cartea a treia a lui Esdra; Apoclipis a de Dumnezeu Născătoarei, și a lui Petru, și a lui Pavel; Epistolia lui Varnava; Încungiurările Apostolilor; Carte a lui Matei și a lui Varnava. Învățătura lui Climent; Faptele lui Pavel; Învățătura lui Ignatie și a lui Policarp, Cărțile Ucenicilor lui Simon, a lui Dima și Cleov și Nicolai. Iar cărțile ereticilor manihei sunt: A șaptea Evanghelie; Dragostea cea în șapte cuvinte; Lucrarea rugăciunilor; Pragmatia Urieșilor; Evanghelia lui Filipp; Cele copilărești ale lui Hristos; Și Faptele lui Andrei. Iar Sfântul Nichifor în canoanele 3, 4 ale sale (care sunt în tomul al 2-lea al adunării canoanelor foaia 918) zice: că nu se cuvine să primim Apocalipsa lui Pavel, și altele ca acestea. **Că spurcate și necurate sunt.** Nici Apocalipsul lui Esdra, și a lui Zosima; și cele două mucenii al Sfântului Gheorghe; și ale Sfinților Mucenici Chiric și Iulita). Însemnează însă că Înțelepciunea lui Solomon se citește în Biserică în auzul norodului împreună cu

cărțile cele canonisite ale Scripturii, pentru că, carte canonică se numește de canonul 30 al soborului din Cartagina. Încă și Atanasie în epistolia sa cea prăznuitoare pe aceasta o numără împreună cu cărțile cele ce se citesc. Iar de o numesc oarecare apocrifa (ascunsă) rău zic, că se muștră de aceștia epistolie a lui Atanasie. **Însemnează pe lângă acestea, că scriitorul cărții cei sobornicești scrie, că Sfântul sobor a toată lumea cel 1 prin minune a cunoscut cărțile cele întestăluite și canonicești, și pe cele ascunse și mincinoase ale ereticilor, că punându-le pe toate împreună sub Sfânta Masă, și rugându-se Domnului, o minune! Pe cărțile cel canonicăști le-au aflat deasupra Sfintei Mese, iar pe cele ascunse sub dânsa.**

89 Am zis, că s-a notevisit cele apocrifa (ascunse) ale lui Ilie, și Ieremia, și Enoh, încă și ale altor patriarhi, pentru că până în vremurile Sfinților Apostoli, erau nenotevisite și curate. Pentru care Pavel, din cele ascunse ale lui Ilie, a luat zicerea ceea ce o scrie în capul al doilea, aceea întâi către Corinteni, care zice: „Ci precum este scris, cele ce ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și pe inimă de om nu s-au suit, care au gătit Dumnezeu celor ce-l iubesc pe el. Precum aceasta o mărturisește mai întâi, Grigorie oarecare ce a stătut arhidiacon patriarhului Tarasie, a unchiului înțeleptului Fotie; Și al 2-lea însuși înțeleptul Fotie, în întrebările cele ce se numesc Amfilohia, de la Grigorie luându-o aceasta. Că nicăieri în cărțile Sfintei Scripturi cele ce se găsesc, zicerea aceasta a lui Pavel așa anume nu se află. Iar din cele ascunse ale lui Ieremia a luat, zicerea aceea ce o pomenește în capul 5 a celei către Efeseni, care zice. „Pentru aceasta zice: Deșteaptă-te cel ce dormi, și te scoală din morți, și va lumina ție Hristos.” Precum și aceasta o adeverează însuși Grigorie, și pe deslușitorul Fotie. Iar apostolul Iuda în soborniceasca sa epistolie (Iuda: 1;14,15), aduce o întreagă parte din cele ascunse ale lui Enoh. Adică: „Și a proorocit de aceștia și Enoh cel al șaptelea de la Adam, zicând: Iată au venit Domnul întru întunericele sfinților Săi îngeri, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să mustre pe toți necredincioșii, de toate faptele păgânătății lor, cu care a făcut fără de lege, și de toate cuvintele lor cele aspre, care a grăit împotriva lui păcătoșii cei necredincioși”; Și celelalte. Au fost ascunse însă și ale altor patriarhi.

[...]

CANONUL 85

Fie vouă tuturor clericilor și mirenilor cărți vrednice de cinstire și Sfinte: ale Testamentului celui vechi adică, ale lui Moise cinci, Facerea, Ieșirea, cea Leviticească, Numeri, a doua Lege. A lui Isus Navi una, a Judecătorilor una. A lui Ruth una. A Împăraților patru. Paralipomena din cartea zilelor două. Esdra două. Estera una, a Macabeilor trei; a lui Iov una; Psaltirea una. A lui Solomon trei, Pildele, Ecclesiastul, și Cântarea Cântărilor; a Proorocilor douăsprezece: una a lui Isaia; una a lui Ieremia; una a lui Iezechiil; una a lui Daniil. Din afară însă mai adaugă-se vouă a învăța tinerii voștri, înțelepciunea a mult învățatului Sirah. Iar ale noastre, adică ale noului Testament, Evanghelii patru, a lui Matei, a lui Marcu, a lui Luca, și a lui Ioan. Patrusprezece epistolii ale lui Pavel. Două epistolii ale lui Petru. Ale lui Ioan trei. A lui Iacov una. A lui Iuda una. Ale lui Clement două epistolii. Și așezământurile cel prin mine Clement în opt cărți proglăsuite către voi episcopii (care nu trebuie a se publica către toți pentru cele într-însele tainice) și faptele noastre al Apostolilor.107

107 Însemnează însă că în multe cărți manuscrise și tipărite, și mai ales în sinopsul lui Alexie Arestin, se văd și alte canoane suprascrise, unele în numele lui Petru, iar altele în numele lui Pavel, care nu se cade a le primi, ci a le lepăda

ca neadevărate, și minciunosuprascrise, căci și Sfântul de toată lumea al 6-lea sobor în canonul 2 pe singure aceste 85 le primește, ca adevărate canoane al Apostolilor. Iar pe celelalte minciunoscrise le socotește. Însă fiindcă Grigorie episcopul Pisinuntei a zis în Sfântul al 7-lea sobor, că adunarea Apostolilor ceea ce s-a făcut în Antiohia (din nouă canoane ale sale, care se află în biblioteca Cezareei Palestinei ce se făcuse de mucenicul Pamfil, precum însemnează apusenii) în canonul său al 8-lea au rânduit a nu se mai amăgi întru idoli cei ce se mântuiesc, ci împotriva să închipuiască Dumnezeu bărbătescul și precuratul chip al lui Hristos [deci, Părintele Arsenie Boca pictând idolul feței sale în locul bărbătescului și precuratului chip al lui Hristos, încalcă acest canon Apostolic, al 8-lea și se împotrivesc sinodului al 7-lea – n.n.] . Pe acest canon al Apostolilor zic, îl primim, și pentru că soborul al 7-lea l-au primit, și pentru că se conglăsuiește, cu vechile istorii. Fiindcă și femeia ceea ce i-a fost curs sânge vindecându-se de Mântuitorul a afierosit stâlp în Paneada precum istorisește Eusebie cartea 7 cap 8 pe care l-a sfârâmat Iulian, precum zice Sozomen cartea 3, cap 1 și Nichifor cartea 10, cap 30 (la Dositei în Dodecavivlion foaia 18) vezi și la prolegomena apostoleștilor acestora canoane.

[Sinod 6, can. 2; Laodiceea, can. 51, 59, 60; Cartagina, can. 32, 54; Atanasie, can. 39]

TÂLCUIRE

După ce au învățat Apostolii și au legiuit prin sfințitele lor canoane în ce chip se cuvine atâta clericii, cât și de obște toți mirenii creștini în a vieții în lume; în sfârșit învață, și care cărți se cade a le citi. Și cărțile adică cele ne canonisite și minciunosuprascrise au învățat în canonul lor al 60-lea să nu le citim. Iar cele canonisite și Sfinte prin canonul acesta ne învață pe noi să le citim, pe care le și numără, precum aici se văd [unde sunt enumerate cărțile din care citează Părintele Arsenie Boca, mințind despre Sfânta Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii? Iar dacă nu a citat (fiindcă obișnuia să fure de la alții și să le dea în numele său, ca să fie mai interesant, înseamnă că le-a inventat), deci păcatul este mai mare Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] . Pomeniște însă cărțile acestea și soborul cel din Laodiceea în canonul 60 și cel din Cartagina în canonul 32 dar și marele Atanasie în prăznuitoarea sa epistolie a 39. Și Grigorie Teologul în stihurile sale, și Amfilohie al Iconiei prin iamblicești stihuri. Deci marele Atanasie în pomenita epistolie în două desparte toate cărțile vechii Scripturi: în cele canonisite, și în cele ce sunt de citit. Și canonisite adică a vechei Scripturi zice că sunt douăzeci și două de cărți, după numărul literelor evreicești (precum aceasta o zice și Teologul Grigorie, și dumnezeiescul Ioan Damaschin) care sunt acestea: 1. Facerea, 2. Ieșirea, 3. Leviticul, 4. Numeri, 5. A doua lege, 6. Isus a lui Navi, 7. Judecătorii, 8. Ruth, 9. Cea întâi și a doua a Împăraților împreună (care și Samuil se numesc de evrei. Iar cea a 3-a și 4-a a Împăraților: 1 și 2 a împăraților se numesc), 10. Cea a treia și a patra a Împăraților, 11. Întâia și a doua împreună Paralipomenon (adică a rămășițelor), 12. a lui Esdra întâi și a doua împreună, 13. Psalmii, 14. Pemiile (Pildele), 15. Ecclesiastul, 16. Cântarea Cântărilor, 17. Iov, 18. Proorocii cei mici douăsprezece care se numesc o carte, 19. Isaia, 20. Ieremia împreună și Plângerile, și Baruh, și Epistolia, 21. Iezechiel, 22. Daniil. Iar cărți ce se citesc de cei ce de curând se catehiesc sunt acestea: Înțelepciunea lui Solomon, care și preambunătățită (virtuoasă) se zice după Eusebie (cartea 11, cap 7 despre evangheliceasca pregătire) înțelepciunea lui Sirah, care și aceasta pe preambunătățită se zice după Gheorghe Singhelul.

(Însemnează însă că Sirah la apuseni se numește bisericesc) Estir, Iudit, și Tovias. Dar însemnează că și cartea Estirei una fiind, cu cărțile cele canonisite împreună se numără, precum și canonul acesta apostolesc între cele canonisite pe aceasta o numără, și soborul cel din Laodiceea, și cel din Cartagina. Ci și Înțelepciunea lui Solomon, și Iudith, și Tobit, împreună se numără cu cărțile cele canonisite de soborul cel din Cartagina. Canonicești cărți însă se socotesc de canonul acesta apostolesc, și cărțile cele trei ale Macabeilor.¹⁰⁸ Iar cărți canonicești ale Scripturii celei noi sunt acestea: Evangheliile cele 4, Faptele Apostolilor, Cele șapte sobornicești epistolii, adică a lui Iacov una, a lui Petru două, ale lui Ioan trei, a lui Iuda una, ale lui Pavel epistolii 14, și Apocalipsa. Despre care măcar că zice dumnezeiescul Amfilohie în stihurile cele iamblicești, că mulți cu adevărat o judecă a fi cu adevăr a lui Ioan (Evanghelistului), iar cei mai mulți o judecă ca o neadevărată. Încă ca o carte canonisită pe aceasta o primește soborul cel din Cartagina canon 30. Și marele Atanasie în mai-nainte zisa epistolie cea 39. Și dumnezeiescul Dionisie Areopagitul, tainică privire pe aceasta numindu-o, și scoliastul Sfântului Dionisie dumnezeiescul Maxim, la multe locuri din scoliile sale de aceasta pomenește. Și dumnezeiescul Ieronim zicând-o pe această cartea cea mai înaltă a lumii. Iar de și Teologul Grigorie aceasta nu o numește în stihurile sale; ci întru alcătuitorul său cuvânt, cel face către cei 150 de episcopi ai Sinodului al 2-lea arătat o pomenește aceasta, zicând: Mă înduplec a crede că alți (îngeri) pe altă Biserică o apără precum Ioan mă învață prin Apocalipsis, (adică prin descoperirea ce i s-a făcut). Dar și Origen avea tâlcuire la Apocalipsis. Pomenește de aceasta și Chiril al Alexandriei (foaia 669 a celor cinci cărți) și Clement Stromateul (foaia 856 a acelor cinci cărți) o primesc pe aceasta și Apolinarie, Efreem, Papias, Iustin, Irineu, Tertulian, Lactandius, Sevir, Silpichie, Augustin, Metodie, Ipolit, Andrei al Cezareei. Și însuși cel a toată lumea al doilea Sinod, înaintea căruia Teologul Grigorie a glăsuțit cuvântul cel alcătuitor care pomenește despre Apocalipsis. Meliton al Sardelor, Teofil al Antiohiei, și alții. Iar cele două epistolii ale lui Clement, pe care le pomenește apostolescul acesta canon sunt trimise către Corinteni, ca din partea Bisericii celei din Roma, și tipărite în adunarea tomului întâi al practicelelor sinoadelor, din care cea a 2-a ne adevărată se judecă de către Fotie; foaia 156 a Miriovivlei. **Iar așezământurile Apostolilor, care și învățătură a Apostolilor se numesc, de către marele Atanasie, și de către canonul al 2-lea al sinodului 6 s-au lepădat de către al 2-lea canon al celui a toată lumea al 6-lea sinod, adică, fiindcă s-a notevsit (adică s-au reformăluit) de către eretici. Dar de vreme ce nu toate s-au notevsit, ci la oarecare părți, pentru aceasta mulți din Părinți, și mai înainte de sinodul al 6-lea care mai ales este Teologul Grigorie, dar încă și Sfințitul Maxim, au întrebuițat ziceri dintr-însele. Și Teologul adică în cuvântul cel despre Paști: „Asupra străjei mele voi sta, cu oaie aligorițe pe Hristos pentru îmbrăcăminte nesticăciunii.” Care zicere o a luat din așezământurile acestea, după Nichita. Iar dumnezeiescul Maxim perioade (adică cuprinderi) întregi întrebuițează din așezământurile acestea la scoliile lui Dionisie. Și ce zic pe unii? Însuși cel a toată lumea sinod al 5-lea aduce mărturie din aceste așezământuri în epistolia lui Iustinian; că se cuvine pentru cei ce s-au săvârșit a se da milostenie. Foaia 392 a tomului al 2-lea al adunării sinoadelor. Dar și după cel al șaselea a toată lumea Sinod din așezământuri a întrebuițat mărturie sinodul cel din Sfânta Sofia. Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, care se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în cartea întâia a apostoliceștilor așezământuri în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge**

bărbile voastre; că frumsețea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” Și vezi la foaia 978 în tomul al 2-lea al Sinodicalilor. Și acum precum se află tipărite, mi se pare că nu au nici un neadevăr și necuviință. Iar Pimen (adică păstorul) de care carte pomenește marele Atanasie în epistolia cea de multe ori zisă, este o carte care nu se află vremile noastre. Poate să fi fost însă una ca aceasta, precum este și cuvântul ce face Ioan al scării către Păstorul. Și în scurt a zice, era cartea aceasta, învățând pe păstorul oilor celor cuvântătoare, cu ce chip să păstorească pe acestea spre pășunea cea mântuitoare, și cum să le păzească nevătămate de unghiile lupilor celor gândiți a demonilor, zic, și a oamenilor celor rău slăvitori. Ne-au vestit însă unii că păstorul acesta se află o carte prea veche într-o mănăstire a Eladei, facerea a lui Quart, unuia din Apostolii cei șaptezeci. Pe păstorul îl pomenește și Sfântul Maxim în scoliile dumnezeiescului Dionisie. Și este mărimea ei pe cât este a Psaltirii. Însemnează că canonul 54 al Cartaginei pe lângă cărțile Scripturii celei vechi și a celei nouă, poruncește a se citi și viețile mucenicilor, care cuprind mucenicile lor, în zilele praznicelor lor.

108 Însemnează că alții numără pe Daniil cu Iezechiel o carte, și așa împlinesc pe 22 număr a evraicescului Alfavit. Iar sinodul din Laodiceea, numără pe Ruth cu Judecătorii o carte, și așa împlinește pe al 22-lea număr. Care este și mai bun, fiind încredințat de sinod. Așa dară nedrept este și greșit șirul și rânduiala și cunoscută de toți și tipărită, în care se află cărțile vechiului Testament, pentru multe pricini. Întâi pentru că are despărțit în două cartea lui Estir, așezând o parte cu cele canonizate, iar pe alta cu cele apocrife, în vreme ce apostolescul acesta canon, o carte lămurit o numește, și al 60-lea a celui din Laodiceea și al 30-lea din Cartagina, și marele Atanasie și Amfilohie, așijderea o carte o numără. Al doilea fiindcă și a lui Ezdra cel 2 cărți în două deosebite părți le așează, pe una adică în cele canonizate, iar pe alta în cele apocrife, în vreme pe acestea două cărți ca una le numără și aceste apostolesc canon, și sinodul din Laodiceea, și din Cartagina, și marele Atanasie, și Teologul Grigorie, și Sfântul Amfilohie. Al treilea fiindcă pe Baruh, și pe epistolia lui Ieremia le despărțește de profeticeasca carte a lui Ieremia, și le numără cu cele apocrife, în vreme ce sinodul din Laodiceea și marele Atanasie o carte le numără pe tustrele acestea (pentru ce sinodul din Laodiceea, scrie în număr multorotec epistoliile lui Ieremia, în vreme ce una numai se află, precum și Atanasie epistolie în număr singuratic o numește? Mă mir!). Al patrulea că pe acele trei cărți ale Macabeilor între cele apocrife le numără pe care apostolescul acesta canon le numește canonice. Al cincilea fiindcă pe cartea lui Neemia o numără între cele canonizate, despre care nicicum se face pomenire, nici de către apostolescul acesta canon, nici de către sinodul din Laodiceea, nici de către cel din Cartagina, nici de către marele Atanasie, sau de Grigorie și de Amfilohie. **Al șaselea și fiindcă în oarecare ediții numește apocrife pe cărțile cele ne canonizate, în vreme ce nicicum se cuvine cu acest nume să se numească, precum zice marele Atanasie în epistolia mai sus zisă. Fiindcă numele, de apocrife, li s-au pus de către eretici, spre a putea cu aceasta a scrie ce voiesc, și să înșele pe cei simpli cum că ar fi cărți apocrife și vechi de ale Sfinților, dar bine este pe cărțile necanonizate a vechiului Testament să se numească anaghinoscomene (cele ce se citesc), și nu apocrife, însă anaghinoscomene acestea trebuie să se numească: Neemia, Cântarea celor 3 Tineri, Vil și balaurul, și Susana. Cu toate despre cărțile acestea nici o pomenire se face, nici în apostolescul canon, nici în sinodul Laodiceei, nici**

a celui din Cartagina, nici de către marele Atanasie, nici de către dumnezeiescul Grigorie, nici de către Amfilohie.¹⁷³

Ce texte apocrife cita, inventa și propovăduia Părintele Arsenie Boca?
Iată o mică parte din ele:

*Părintele ne-a povestit altădată despre Maria Magdalena că a fost fiică de împărat, dar a fost depravată, păcătuia cu toți care îi convenea și când a auzit de Domnul Iisus Hristos a spus că se va duce să-L amăgească și pe El. S-a gătit și a plecat spre locul unde Iisus vorbea lumii. Dar, înainte cu 60 de stadii de a ajunge, a căzut în genunchi și nu a mai putut înainta. Se lupta singură să poată să ajungă, dar era în zadar. Lumea trecea pe lângă ea, toți ducându-se să-L asculte pe Iisus Hristos și ea era singura care nu putea să înainteze. Atunci și-a dat seama că o putere dumnezeiască o ține pe loc și și-a aruncat toate podoabele de pe ea. A început să-L roage pe Dumnezeu ca să o ierte de păcate. Atunci Domnul Iisus Hristos i-a îngăduit să meargă la El, iar ea a parcurs restul drumului în coate și în genunchi, iar când a ajuns la Mântuitorul, l-a spălat picioarele cu lacrimile ei și l-a șters cu părul ei. Astfel, Maria Magdalena s-a întors la credință și a ajuns prima mironosiță. [Iată deci, cine era propovăduitorul fabulelor, legendelor și apocrifelor despre Sfânta Maria Magdalena, pe baza cărora o judecau ucenicii sfinției sale și o comparau cu femeile cunoscute de ei – n.n.]*¹⁷⁴

Dar poate credeți că este o invenție a ucenicilor fără carte și nu putem să ne bazăm pe ei că exagerează și mint (cam așa spun ucenicii intelectualiști când le dai argumente din cărțile despre Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar trebui să inventăm noi un alt Părinte Arsenie Boca, pe gustul lor, ca să nu poată fi acuzat de nimic. Dar realitatea este așa cum este: și în cărțile de tip basme, și în cărțile cu tentă academică, și în cărțile dictate chiar de Părintele Arsenie Boca sunt lucruri deviate de la Ortodoxie, foarte grave). Ca să vedeți doar dintr-un exemplu că cele ce le-a învățat și făcut Părintele Arsenie Boca nu sunt Ortodoxe și, în același timp, că sunt dezvăluite cu precizie (fără să-și dea seama că îl fac de râs) chiar și de ucenicii simplii, la fel ca și de către cei cărturari, iată ce a spus însuși sfinția sa în public, surprins chiar în cartea oficială a predicilor sale numită „Cuvinte vii”:

Maria Magdalena

Era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un șarpe de aur, încolăcit pe brațul gol, îi marea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toți i-au căzut la picioare.

A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalți bărbați ai lumii. Un dor trufaș de a-L cunoaște i-a încolțit în inimă.

A vrut să-L ispitească pe Iisus.

S-au întâlnit.

Dar nu s-a putut apropia de El.

Iisus o privea din oarecare depărtare, așa cum privește Dumnezeu, nu cum privește bărbatul.

În fața sfințeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la șapte - zice Evanghelia. Erau cele șapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească

¹⁷³ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102.

¹⁷⁴ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 82.

[aici observăm cum experiența bolnăvicioasă personală și mentalitatea Părintelui Arsenie Boca își spun cuvântul. Crezând că ce face sfinția sa este lucrare dumnezeiască, iar nu înșelare demonică, este convins că și Mântuitorul lucra ca el.

Avea impresia că Hristos privea de departe pe oameni fulgerător și le schimba magic sufletele, scoțând (fără lucrarea de pocăință) patimile împreună cu dracii care le însoțesc.

Dar Mântuitorul niciodată nu a lucrat așa, și nici acum nu face aceasta prin Sfinții Lui, deoarece:

1. Ca Făcător al firii știe că ceea ce este Dumnezeu pentru creație, este zidită mintea să fie pentru fire. Adică să împărățească peste ea și să-i poarte de grijă, după alegerea ei ducând-o unde dorește:

- a. Dacă mintea vrea să se unească pe ea, pe cele ale ei și pe cele dimprejurul ei cu Dumnezeu se unește și se împlinește, cu ajutorul lui Hristos;
- b. Dacă însă vrea să se despartă de Dumnezeu, se desparte, povârnită și grăbită fiind spre aceasta de draci... și astfel se strică și strică toate cele ale ei.

V. Nici dracii nu pot să o silească pe minte să vină la ei, deși vor, nici Dumnezeu nu poate să o silească, pentru că nu vrea, având ca țel să o facă asemenea Lui până la identitate, atotputernică și liberă în smerenie, în relație de iubire, iar nu de dependență robită.

2. Ca Vindecător al firii și purtător în Sine al pocăinței noastre știe (ca Dumnezeu atotștiutor și Om trecut prin suferințele și păcătoșenia noastră ca și cum ar fi ale Lui – prin compătimire și Cruce) că mântuirea este o schimbare a firii, ce se lucrează de har împreună cu mintea, dacă și noi vrem. Pentru aceasta omul aduce (ca jertfă a lui) sudoare, credință, înțelegere, convertire a mentalității, osteneli nenumărate de înfrânare și răbdare a suferințelor, iar Hristos Se aduce pe Sine Răstignit și iubind cu milă și înțelegere. Aceasta este nunta de taină care vindecă și îndumnezeiește. Altfel nu este în realitate și cine crede că poate fi este înșelat.

Așadar, scoaterea dracilor este una, ea poate veni prin minune, pe loc sau în timp (dar tot prin împreună lucrarea cu oamenii, în urma lămuririi credinței celui îndrăcit, dacă poate înțelege, sau a celor ce-l însoțesc, dacă vor), iar vindecarea de patimi este alta. Ea vine în timp odată cu lucrarea de pocăință însoțită de experiențele ei, prin durerile trezviei și har.

În predica de mai sus a Părintelui Arsenie Boca și dracii, și patimile ies prin priviri, deci hipnotic, fără contribuția omului. Dar acest mod de a lucra (neținând cont de libertatea celui chinuit și dorindu-se supunerea lui totală – prin anihilarea propriei voințe – la voința lucrătorului) este specific Părintelui Arsenie Boca și îi definește rătăcirea, însă este diametral opus modului de a lucra al lui Hristos.

Vedem astfel că în acest basm eretic și elinesc despre Sfânta Maria Magdalena sunt doi huliți: și ea este acuzată de prostituție, și Mântuitorul este acuzat de viol... duhovnicesc, deci, mai grav decât cel trupesc – n.n.]

Când aceștia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă față, altă ținută. Și, rușinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr [iată o descriere vrednică de un pictor renascentist și un scriitor de romane, dar nepotrivit nici măcar cu cineva care ar cunoaște

realitatea istorică a contextului vestimentar, cu atât mai puțin potrivit cu un ieromonah care ar trebui să aibă evlavie și să citească cu sfiială viața Sfintei Cuvioase Maria Magdalena, pătrunzându-se de adevărul ei și de atunci – n.n.].

Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a muștră-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut.

*I-a grăit în conștiință [ce diferit lucra Părintele Arsenie Boca, față de Mântuitorul. Precucuvioșia sa dădea, prin duhurile care-i slujeau, gânduri străine ucenicilor, ca să creadă că le vorbește conștiința și astfel îi silea să facă ce dorește el. Aceștia, fiindcă aveau mentalitatea deja stricată prin căutarea minunii (fugind de osteneala propriei responsabilități, și dorind să fie purtați de alții spre mântuire, spre a scăpa de ostenele libertății), primeau momeala și deveneau roboți arsenolatrici. Părintele Arsenie Boca credea că și Hristos acționează la fel ca sfinția sa, pentru a-i sili să se lepede de sine și să-i urmeze Lui. Însă Mântuitorul făcea cu totul altfel, deoarece ne iubește. El păstra libertatea ucenicilor Lui, dăruindu-ne porunca lepădării de sine nu ca pe o robie magică ci ca pe o artă a artelor și o știință a științelor ce este asumată din libertate spre a o spori. Omul în Hristos își pierde sufletul pentru a și-l câștiga, se leacă de sine pentru a-și regăsi sinele vindecă într-un alt Sine, mai frumos, în Hristos. Astfel că Mântuitorul le vorbea cu smerenie, ca un om obișnuit, adresându-se auzului, și mintea ucenicilor, ajutată de har, cântărea cele auzite. Contribuia și glasul luminos și subțire al conștiinței, sădit de Dumnezeu la zămislire și, numai astfel omul se schimba, pocăindu-se. Ne este spre aceasta mărturie Sfânta Scriptură: *Rom 10:13 Căci: „Oricine va chema numele Domnului se va mântui”. 14 Dar cum vor chema numele Aceluia în Care încă n-au crezut? Și cum vor crede în Acela de Care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără propovăduitor? 15 Și cum vor propovădui, de nu vor fi trimiși? Precum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc cele bune!” 16 Dar nu toți s-au supus Evangheliei, căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut celor auzite de la noi?” 17 Prin urmare, credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos. – n.n.].**

In fața lui Dumnezeu te pierzi pe tine.

Dar te regăsești în El, așa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

In fața lui Iisus revii la firea ta adevărată - și te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubește Dumnezeu de cum iubește omul.

Omul amestecă iubirea cu plăcerea și asta-i decăderea lui [o și mai mare decădere este plăcerea sufletească de sine că ai ajuns la mărimi sufletești nebănuite și că ai prins, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască, amestecată cu iubirea. Dar pentru că Părintele Arsenie Boca nu știa de aceasta a căzut prin ea cu decădere adâncă, mai adâncă de cât poate omul exprima și decât poate mila înțelege. O decădere ce mimează sfințenia Ortodoxă, dar o desființează deplin – n.n.]. *Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te crește la mărimi sufletești nebănuite, până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască* [dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu te coboară sub toată făptura, și mai ales sub tine însuși, pe care te vezi cel mai rău și neputincios. Numai așa poți să semeni cu Dumnezeu ce S-a pogorât în adâncimile cele mai cumplite ale iadului ca să-i ridice pe toți cei ce vor și să-i facă asemenea Lui.

Părinte Arsenie Boca, de ce nu ai lucrat smerenia prin trezvia învățată de la Sfinții Părinți ca să poți înțelege acestea și să-i ajuți cu ele pe mulți? Și Dumnezeu,

și îngerii, și oamenii te-ar fi iubit și, deși nu ai fi avut această popularitate care te-a păgubit atât de mult, ai fi ajuns la ceea ce poate face pe om mai fericit... la smerenia lui Hristos. – n.n.]

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul [de ce se scârbea de Sfânta Mironosiță și o numea „această Marie Magdalenă”, cum ar spune această desfrânată. De ce nu a spus: s-a întâlnit cu Sfânta Maria Magdalena, cu unica Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii, sau măcar „această mare Magdalenă”? Se vede că o disprețuia în adâncul sufletului lui vătămat de mentalitatea greșită că a fost desfrânată. Dar dacă nu a știut care a fost realitatea lăuntrică a Sfintei Maria Magdalena, cunoscută de toți cei care studiază Sfinții Părinți, cum ar fi putut ști realitatea ucenicilor pe care le-o ghicea? Se vede că era informat de niște duhuri bârfitoare, cărora nu le place să vorbească de virtuțile oamenilor, ci numai de păcatele care-i fac asemenea lor. Dacă ar fi fost prooroc insuflat de harul Sfântului Duh ar fi știut realitatea vieții Sfintei Mironosițe întocmai cu Apostolii, căci Sfinții Părinți au scris fiind insuflați de Sfântul Duh. Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, fiind Dumnezeu neschimbat și Duh al Adevărului. De aici se vede clar că mentalitatea și cunoștințele sale Părintele Arsenie Boca le-a dobândit de la duhurile mincinoase, pârâșii oamenilor, clevetitorii care pun pe răboj în vămile văzduhului doar defectele lor, ca să-i acuze și deznădăjduiască – n.n.]

Aci adusesse ea altceva lui Iisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preț. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus, - de data aceasta cu o iubire sfințită de pocăință - și, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele și I le-a șters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu știa cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu [cum nu știa nici Părintele Arsenie Boca – n.n.]. De aceea începe să-L judece pe Iisus, că „dacă ar fi Acesta Prooroc, ar ști cine-i și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El” (Luca 7,39) și nu s-ar compromite, primind-o cu atâta dragoste [după cum vom vedea: iarăși minciuni peste minciuni, arătând că Părintele Arsenie Boca nu avea vedeniile de la Duhul Adevărului, ci de la tatăl minciunii. Dacă sfinția sa ar fi fost prooroc ar fi știut că Sfânta Maria Magdalena nu era femeia desfrânată, ci s-ar fi atins de pomenirea ei cea veșnică cu sfială, cu lacrimi și gânduri evlavioase, necompromițându-se că o primește într-o prejudecată cu dispreț. După cum Sfânta Cuvioasă Fecioară Maria Magdalena nu a desfrânat, după cum nici Domnul nostru Iisus Hristos nu a respins-o, nici nu s-a uitat de departe la ea, artistic, cum Îl descrie regizorul imaginațiilor de la Drăgănescu, tot așa femeia desfrânată ce a șters picioarele lui Hristos cu părul capului ei, nu a fost Sfânta Maria Magdalena, după cum vom vedea mai jos, în tâlcuirea Sfinților Părinți – n.n.]

(Aștia-s oamenii, sau mediul social: te strică, îți ajută să te strici, se bucură că-i strici și tu [acesta este un cuvânt interesant. Arată că, totuși, îl muștra pe undeva conștiința că a contribuit la stricarea oamenilor și a mediului social – n.n.], ca pe urmă tot ei să te ținuiască la stâlpul de osândă...)

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena [Mântuitorul nu a venit pentru a corecta acuzele necinstite și a ne face în fața oamenilor apreciați. El a venit

pentru a ne vindeca și lua în sine, așa cum suntem noi, dar însănătoșiți și lucrați până la asemănarea cu El în smerenie. Ce meschin privea Părintele Arsenie Boca lucrarea Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos... sau altfel deși vedea că Domnul corectează acuzele necinstite despre oameni, Părintele Arsenie Boca lucra tocmai dimpotrivă și acuză necinstit pe Sfânta Maria Magdalena că ar fi fost desfrânată, vădind public la oameni păcatele, înaintea tuturor – n.n.].

De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-și profaneze templul de lut al conștiinței, Iisus le ridică viața la înălțimea și la valoarea conștiinței: căs fiii lui Dumnezeu și temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de făptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiță, model pentru toate vremile [model de Cuvioșie prin pocăință este Sfânta Maria Egipteanca, iar nu Sfânta Mironosiță Maria Magdalena, model de Feciorie Apostolică. În mintea Părintelui Arsenie Boca toate erau amestecate și stricate, ca și învățăturile sfinției sale – n.n.] .

Și, din voința lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul.

O așa femeie nu se mai teme de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: Iubirea ei pentru Iisus biruise frica de moarte.

De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească învierea!

[Părintele Arsenie Boca avea ca mentalitatea pățimașă necesitatea împreunării dintre bărbați și femei, pe primii numindu-i poligami prin fire și pe ultimele numindu-le atârânătoare de bărbați. Fiind și ieromonah căzut în conviețuirea cu o maică, nu putea înțelege realitatea preafrumoasă că **doar Fecioriei (adică iubirii absolute) i s-a dat, prima, să vestească învierea** și nu iubirii vătămate în trecut de desfrânare, chiar dacă ar fi fost în curs de vindecare prin pocăință. Căci adevărata vindecare vine de abia după Sfântul Botez, iar, la vremea Învierii, încă nu Se pogorâse Sfântul Duh pentru a boteza ucenicii lui Hristos și a-i curăți de toate. Dacă Sfânta Maria Magdalena ar fi fost o prostituată, chiar dacă se afla în pocăință, dar necurățită prin Sfântul Botez, nu ar fi vestit ea, prima, învierea.

Doar Fecioria ei, însoțită de experiența neputinței omenești (dobândite prin chinuirea de către cei 7 diavoli care a dus-o la dobândirea smereniei – sau fecioriei minții), a făcut-o capabilă de a înțelege și a vesti cu toată puterea: Hristos a înviat!, arătând-o credibilă în fața ucenicilor. Ne fiind încă botezată nici chiar pe ea, Sfânta Fecioară întocmai cu Apostoli Maria Magdalena, nu a lăsat-o Domnul Hristos să-L atingă, ci doar să Îl vestească, până se va duce la Tatăl Lui și Tatăl nostru, ca să trimită Sfântul Duh, după cum vom vedea mai jos. Cum ne-am putea închipui că

dacă ar fi fost vreo desfrânată (chiar și în pocăință) ar fi trimis-o la vestirea unei asemenea noutăți uimitoare a învierii. Cine ar fi crezut-o în acea situație dacă ar fi avut un asemenea trecut, dacă nici pe Maica Domnului și Pururea Fecioara Maria nu au crezut-o Apostolii, punându-i pricină că s-a tulburat fiind mamă. Câte prihăniri n-ar fi pus pe seama unei foste prostituate, zicând că aiurează, doar fiindcă vestea învierii este incredibil de frumoasă? Dar fiindcă Sfânta Maria Magdalena a avut o așa de profundă feciorie și o așa de mare înțelepciune duhovnicească era persoana cea mai vrednică de crezare – n.n.]

Prislop 8.V.49.¹⁷⁵

Icoana portabilă a Sfintei Maria Magdalena

din Sfânta Mănăstire Dionisiou, sec. al XVIII-lea.

În ea se arată și mahnirea Sfintei pentru păcătoșenia noastră. Ne întrebăm câtă mahnire îi provoacă hulele de mai sus ale Părintelui Arsenie Boca, referitoare la ea, care duc la rătăcirea și răcirea ucenicilor lui într-o falsă evlavie, astfel că nu mai vor să fie ajutați să se mântuiască de cea care este întocmai cu Apostolii. Cine vrea să canonizeze pe Părintele Arsenie Boca să știe că, în realitate, vrea să hulească pe Sfânta care este întocmai cu Apostolii: Cuvioasa și Mironosița fecioară Maria Magdalena.

Dar iată ce spun despre facerea și răspândirea textelor apocrife:

Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic CANONUL 63

¹⁷⁵ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 89-91.

Martirologiile (istoriile mucenicilor) cele mincinos plăsmuite de vrăjmașii adevărului, că doar ar necinști pe mucenicii lui Hristos, și ar aduce la necredință pe cei ce le aud, poruncim, a nu se publica prin Biserici, ci să se dea focului acestea. Iar pe cei ce le primesc, sau ca la niște adevărate iau aminte la acestea, îi anatematisim.

TĂLCUIRE

Necredincioșii, și vrăjmașii adevărului, vrând să prihănească pe cele ale creștinilor, precum se vede, au scris oarecare de răs și străine, ca cum le-ar fi zis, și le-ar fi făcut mucenicii lui Hristos; ca și mucenicii din acestea să se ocărească, și credința dreptslăvitorilor să se batjocorească. Drept aceea canonul acesta poruncește a nu se citi în Biserică acest fel de cuvinte mincinoase, ci să se ardă, iar cei ce le plinesc pe acestea ca pe niște adevărate să se anatematisească¹⁷⁶

Dar să redăm ceea ce ne învață Sfânta Tradiție despre Sfânta Fecioară, Mironosiță și Muceniță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena:

Sfânta Maria, numită Magdalena, a fost ucenița și mironosița lui Hristos cea dintâi și cea mai mare decât toate mironosițele și purtătoarele de mir. Ea se trăgea din seminția lui Neftalim, a cărei patrie se cuprinde în hotarele Galileii celei de sus, dintr-un loc ce se numea Magdala și de unde s-a și numit Magdalena. Aceasta a trăit în vremea venirii pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, ca, după judecățile lui Dumnezeu, să se arate lucrurile Fiului lui Dumnezeu întru dînsa, precum Însuși zice despre orbul din naștere [deci, ca la orbul din naștere: nu pentru păcatele ei, nici pentru a le părinților ei avea șapte demoni – n.n.]. Tot prin voința dumnezeiască și spre oarecare folos sufletesc, ea era muncită și supărată de șapte duhuri necurate [deci, nu cele șapte păcate capitale – n.n.] .

Auzind ea de Hristos, Mîntuitorul lumii, Care umbla în vremea aceea prin cetățile și satele Galileii, că tămăduia toate bolile și neputințele din oameni, izgonea pe diavoli dintr-înșii, propovăduia Evanghelia împărăției cerului și cu puterea Sa dumnezeiască cea dătătoare de tămăduiri, făcea bine tuturor, s-a dus la Dînsul și s-a învrednicit îndată de milostivirea Lui cea iubitoare de oameni, împreună cu cei miluiți [deci, nu s-a dus cu gând viclean, ca Maica Zamfira la Părintele Arsenie Boca, și nu a fost respinsă și privită din depărtări, ci îndată a fost miluită – n.n.] . Domnul Cel multmilostiv, care cunoștea pe toate mai înainte de facerea lor, a gonit dintr-însa pe cei șapte diavoli muncitori cumpliți, făcînd-o sănătoasă nu numai cu trupul, dar și cu sufletul; căci i-a luminat mintea cu lumina cunoștinței adevărului, făcînd-o să cunoască pe Mesia Cel așteptat și să creadă într-Însul [nu a fost vindecată prin priviri și glas în conștiință silit, ci a luminat-o prin participarea ei: prin împreună înțelegere (adică „să cunoască”) și prin primirea iubitoare a seminței binelui (adică „să creadă”) – n.n.], că El este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel trimis de Tatăl, spre mîntuirea lumii.

De atunci, Sfânta Maria Magdalena s-a făcut uceniță și următoare lui Hristos, slujindu-L împreună cu celelalte sfinte femei, pînă la patimile Lui cele de bună voie, pînă la moartea pe cruce și pînă la îngroparea dumnezeiescului Trup, după cum mărturisește despre aceasta Sfîntul Matei Evanghelistul, astfel: Acolo erau și femei

¹⁷⁶ Sfîntul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 215.

multe, privind de departe, care veniseră după Iisus din Galileea, slujindu-I Lui, între care era și Maria Magdalena.¹⁷⁷

Sinaxar 22 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei mironosite și întocmai cu Apostolii Maria Magdalena.

Magdala (ou Magada ou Dalmanuta), mic sat de pescari aflat pe tarmul occidental al lacului Ghenizaret, la 5 km de orasul Tiberiada, era patria Sfintei Maria Magdalena. **Fecioara cu avere, a trăit cu frica de Dumnezeu și cu ascultarea poruncilor Lui, până în ziua în care a fost posedată de șapte diavoli (cf. Marcu 16, 9 ; Luca 8, 2). Cuprinsa de aceasta boala și negăsindu-și nicicum odihna, ea afla că Iisus Hristos ajunsese până în ținutul ei, după ce traversase Samaria și ca atragea mulțimi multe după El, prin minunile pe care Le savârșea și prin învățatura Sa cea cerească. Plina de speranță, ea alerga spre El și, asistând la minunea înmulțirii pâinilor și a peștilor, în număr suficient de mare pentru a hrăni peste 4000 de oameni (Matei 15, 30-39), se arunca la picioarele Mântuitorului și îi ceru să o conducă pe calea vieții vesnice [nu îi puse gând viclean, nici nu a pățimit că o legumă despățimirea, ci s-a aruncat la picioarele Lui cum se cuvenea în fața lui Dumnezeu și s-a rugat – n.n.].**

Izbăvita din aceasta încercare, ea renunță la bunurile sale și la orice atasament la lume pentru a-l urma pe Iisus în toate periplusurile sale, împreună cu Apostolii, Maica Domnului și alte femei pioase care se puseseră în serviciul Lui după ce au fost vindecate de el din diverse boli. : Maria, mama lui Iacov cel mic și al lui Ioset, Maria lui Cleopa, Ioana, soția lui Huza ; Suzana și Salomea, mama fiilor lui Zevedeu.

Când și-a terminat misiunea în Galileea, Domnul Se îndreptă către Ierusalim, în ciuda atenționărilor primite din partea celor apropiați. Maria Magdalena îl urma fără ezitare și se împrietenii cu Marta și Maria din Betania. Pe când Domnul tocmai eliberase un posedat care era mut și afirma că el alungă demonii prin Duhul lui Dumnezeu, o voce se ridică din mulțime și striga : "**Fericit pântecul care Te-a purtat și sânul care Te-a alăptat !**" (Luca 11, 27). Acest glas se presupune a fi fost cel al Mariei Magdalena. Ea asistase și la învierea lui Lazar și atunci fu întărită în credința sa în Fiul lui Dumnezeu. **În timp ce ceilalți discipoli își abandonaseră Învățătorul în momentul arestării Sale, ea îl urma până în curtea marelui preot apoi la tribunalul lui Pilat, asista la procesul Sau nedrept, la Patimile sale și rămase lângă Cruce, împreună cu Maica Domnului și cu Sfântul Ioan Teologul (Ioan 19, 25).**

Totul fiind de-acum îndeplinit și sângele Mântuitorului fiind scurs din coasta Sa pentru a curăți pământul, Maria își învinse durerea și lua inițiativa îngropării Lui. **Știind că nobilul sfătuitor Iosif din Arimateea (cf. 31 iulie) săpase nu departe un mormânt nou în stâncă, ea se duse să îl găsească și îl convinse să îi cedeze acel mormânt pentru a-l îngropa pe cel omorât pe Cruce. Incurajat de credința hotărâtă a acestei femei, Iosif obținut din partea lui Pilat autorizarea în acest sens și împreună cu Nicodim, membru al Sanhedrinului care era discipol în ascuns al lui Iisus, coborî Trupul de pe Cruce și îl înfășură într-un giulgiu pentru a-l depune în mormânt. Maria Magdalena și Maica Domnului asistau la aceasta scenă și au cântat atunci un imn de înmormântare, însoțit de lacrimi, în care strălucea totuși nădejdea lor în Inviere (acest cântec funebru este tema Slujbei Utreniei a Sâmbetei Mari). După ce mormântul a fost închis cu o piatră mare ce fusese**

¹⁷⁷ Viețile Sfinților, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 22.07.

rostogolita pâna la intrare, Iosif si Nicodim se retrasera dar cele doua femei Sfinte ramasera asezate, in lacrimi in fata mormântului, pâna târziu in noapte. Parasind locul, ele se hotărâra ca imediat dupa ce se termina odihna Sabbatului sa vina inapoi la mormânt cu bune miresme pentru a mai imbalsama o data trupul Mântuitorului (Marcu 16 :1).¹⁷⁸

SINAXAR (Minei 22 Iulie)

în această lună, în ziua a douăzeci si doua, pomenirea Sfintei mironosițe și întocmai cu Apostolii Maria Magdalena.

Această Marie, venind către Hristos, a urmat Lui. Ea era de la Magdala, în hotarele Siriei.

Și fiind bântuită de șapte draci, cu harul lui Hristos a fost mântuită. Și urmând după Dânsul până la patima Sa, s-a făcut și mironosiță.

Și cea dintâi ea a văzut învierea, și împreună cu cealaltă Marie, adică cu pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, a văzut pe înger, târziu, când se lumina spre una a sâmbetelor, precum scrie Matei Evanghelistul. Iar dimineața a văzut doi îngeri cu veșminte albe șezând. Apoi a văzut pe Domnul însuși, Care i se părea că este grădinarul, auzind de la Dânsul cuvântul: «Nu te atinge de Mine». După dumnezeiasca și Sfânta înălțare, mergând la Efes la Sfântul Apostol Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, a răposat acolo cu cuviință. Și a fost îngropată la intrarea peșterii în care au adormit sfinții și fericiții șapte tineri. Iar după aceea, în zilele fericitului întru pomenire împăratului Leon, au fost aduse moaștele ei și puse în mănăstirea ce a făcut el Sfântului Lazăr, în care i se face și soborul în toți anii.

Vedem așadar, că Părintele Arsenie Boca a fost un mare pasionat și primul propovăduitor/ reproducător al apocrifelor la noi în țară, dar, mai grav, în numele Ortodoxiei. Iată ce zic apocrifele:

Maria Magdalena o desfranata?

Evanghelistul Luca mentioneaza ca Hristos a tamaduit-o de sapte demoni. In Evanghelia nu se face nicio mentiune cu privire la ce fel de demoni o posedasera. [...]

motiv pentru sustinerea afirmatiei ca Maria Magdalena a fost o desfranata, cu care nu trebuie sa fim de acord, sunt cateva fragmente gnostice in care ea este privita ca fiind amanta lui Hristos. In Evanghelia lui Filip, de exemplu, ea este descrisa ca inotitoarea cea mai intima a lui Iisus:

"Inotitoarea Mantuitorului e Maria Magdalena. Hristos a iubit-o mai mult decat pe toti ucenicii Sai si obisnuia adesea sa o sarute pe gura".

Din diverse texte apocrife, fara legatura cu Sfanta Scriptura, reiese ca ea a fost logodita cu Sfantul Ioan Evanghelistul, insa pentru ca acesta a lasat-o pentru a-L urma pe Hristos, Maria Magdalena a devenit prostituata:

"Fugind de aici la Ierusalim, fara sa-i pese de nasterea ei si uitand de legea lui Dumnezeu, s-a facut o prostituata vulgara si dupa ce de bunavoie a facut un bordel al destrabarilor, s-a facut pe drept cuvânt un templu al demonilor, fiindca sapte diavoli au intrat deodata in ea si o chinuiau neincetat cu dorinte spurcate".

Sfanta Maria Magdalena in Evanghelia

¹⁷⁸ <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/iulie/iulie22.htm>>, luni, 20 iulie 2015.

In Sfintele Evanghelii (Luca 8,2 si Marcu 16,9), Maria Magdalena este prezentata ca fiind "o femeie din care s-au scos sapte draci", dar si cea dintai care a adus vestea invierii lui Iisus apostolilor (Ioan 19, 25; 20, 1-19).

Maria Magdalena confundata cu alte femei

A fost confundata cu cele trei femei care au uns cu mir pe Mantuitorul. Doua sunt numite pacatoase, cea de la evanghelistii Luca si Marcu, pe cand cea de la evanghelistul Ioan este Maria, sora lui Lazar.

Evanghelistul Luca vorbeste de o femeie pacatoasa care "a inceput sa ude cu lacrimi picioarele Lui, cu parul capului ei le stergea si ungea cu mir picioarele Lui" (Luca 7, 36-50). Marcu vorbeste si el de o femeie pacatoasa, dar care toarna mir de mare pret doar pe capul lui Iisus si nu pe picioarele Acestuia (Mc. 14,3), in vreme ce Evanghelistul Ioan vorbeste de o femeie care unge numai picioarele Domnului, cu sase zile inainte de Pasti (Ioan 12, 13).

Nu avem nici un motiv sa vedem in femeia pacatoasa (desfranata) pe Maria Magdalena, tinand seama ca in Traditia bisericeasca, in imnologia cultica sau in scrierile Sfintilor Evanghelisti, nu se vorbeste de Maria decat ca a fost izbavita de sapte demoni.¹⁷⁹

După ce au fost demontate, pe scurt, toate minciunile evangheliilor gnostice apocrife și ale Părintelui Arsenie Boca, să vedem acum, mai amănunțit, realitatea mărimii sfințeniei feciorelnice a Cuvioasei Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii.

Cinstita mână stângă izvorătoare de har a Sfintei, slăvitei Mironosițe și cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena, constituie o binecuvântare pentru mănăstirea noastră și o sfântă laudă, bogăție și renume pentru Sfântul Munte, dar și un odor mult cinstit al Bisericii lui Hristos,

Sărbătoarea Sfintei se prăznuiește în mod strălucit în sfânta noastră mănăstire pe data de 22 iulie. Sfânta Maria Magdalena împreună cu Sfântul Cuvios Simon Izvorătorul de Mir constituie cei doi stâlpi și ctitori ai Mănăstirii Simonos Petras. Necesitatea editării unei cărți care să cuprindă viața, petrecerea și locul Sfintei Magdalena printre ucenicii lui Hristos atitudinea ei vitejească la Răstignirea și învierea lui Hristos și, în general activitatea ei apostolească, precum și cele privitoare la confuzia care s-a făcut cu privire la curăția ei feciorelnică, ne-au preocupat adeseori.

De aceea, am hotărât să încredințăm o asemenea operă Ieromonahului Theologos, care a considerat ca pe o binecuvântare faptul de a se ocupa științific de un astfel de studiu, cercetând izvoare vrednice de crezare. Desigur, încercarea în discuție impunea multe dificultăți, dat fiind faptul că mărturiile autentice din Scripturi despre viața și activitatea misionară a Sfintei sunt limitate și informațiile corespunzătoare puteau fi extrase numai din operele Sfinților Părinți ai Bisericii noastre și din mărturiile autentice ale Tradiției noastre bisericești, atât cele vechi, cât și cele mai noi.

Cartea în discuție, Sfânta Maria Magdalena. Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, credem că prezintă complet imaginea personalității Sfintei Maria Magdalena.

Arhimandritul Elisei, Starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

[...]

¹⁷⁹ <http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfanta-maria-magdalena-96381.html>>, luni, 20 iulie 2015.

În capitolul al doilea, interesul se concentrează asupra temei răstălmăcirii și defăimării persoanei Sfintei Maria Magdalena, mai cu seamă în Apus [de care aparține, după cum vedem și aici, Părintele Arsenie Boca, în toate de o gândire, simțire și lucrare amăgită cu cei de acolo – n.n.], și asupra restabilirii adevărului istoric în privința acestui lucru. În acest scop se va da cuvântul Părinților Bisericii, Imnografiei și tradiției sinaxarelor.

[...] Cartea în discuție, Sfânta Maria Magdalena. Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras (termenul odor fiind luat de la Slava Litiei din slujba Sfintei), credem că prezintă complet imaginea personalității Sfintei Maria Magdalena.

De aceea se și editează acum pentru luminarea și zidirea sufletească a credincioșilor evlavioși care o cinstesc pe Maria Magdalena. Ea ocupă un loc de seamă printre femeile la care face referire Noul Testament.

Pe de altă parte, mâna făcătoare de minuni și izvorătoare de mir a Sfintei noastre care s-a atins de Cel Neatins, Domnul cel înviat și Dumnezeu nostru, este pusă la închinarea pelerinilor evlavioși înăuntrul sfintei noastre Mănăstiri, în fiecare zi, dar și afară din mănăstire, când se scot spre închinare și binecuvântare pentru sfințirea poporului dreptcredincios al lui Dumnezeu.

Fără îndoială, înmiit au a se folosi închinătorii care imită, atât cât le este cu putință, sfânta și dumnezeiasca ei viețuire, vrednică de imitare [vrednică de imitare este viața ei feciorelnică și nu acuzația hulitoare că ar fi fost prostituată – n.n.] și, mai ales, credința, adâncimea dragostei și devotamentul ei pentru Cel ce a pățimit pentru noi și S-a îngropat și a înviat, Hristos, Domnul și Dumnezeul nostru.

Arhimandritul Elisei, Starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

[...]

Prin toate cele câte s-au scris pe larg suntem datori să mărturisim că cercetarea noastră nu a epuizat subiectul, din pricina chipului pluridimensional al Sfintei care, după Preasfânta Maică a lui Dumnezeu și mama Maicii lui Dumnezeu, Sfânta Ana, este cinstită în mod special în Sfântul Munte [deci ar fi a treia Sfântă în ierarhia cerească, cel puțin așa cum este privită în Sfântul Munte. Atunci de ce să o prihănim și să o numim una dintre desfrânatele pocăite, să o înjosim numindu-o „această Marie Magdalenă”, una dintre multe de felul ei, cum făcea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]. Astfel, fără îndoială, se impune un studiu încă și mai științific decât acesta. Lucrarea de față are în vedere mai înainte de toate prezentarea icoanei marii noastre Sfinte și apoi folosul duhovnicesc al credincioșilor din expunerea înălțimii vieții și petrecerii ei.

[...]

Viața Sfintei Maria Magdalena

1. Originea și creșterea Sfintei

Începând istorisirea vieții și petrecerii Sfintei Maria Magdalena, chemăm mai întâi ajutorul ei, pentru a-i reda corect viața, pe baza istorisirilor evanghelice, pe baza textelor patristice și hagiografice, precum și a tradițiilor care s-au păstrat [nu cum au făcut alții, în afara duhului Ortodox, superficiali în gândire și pregătire, bizuindu-se pe mintea, părerile și vedeniile lor amăgitoare, care au redat hulele ereticilor ca fiind adevărate, spurcând mintea ucenicilor creduli ai lor, pentru a începe și ei să hulească și să murdărească haina cea albă a slavosloviei Sfintei Biserici – n.n.].

Maria Magdalena, cum mărturisește și numele ei, s-a născut în Magdala Galileei. Numele ebraic "Magdala" înseamnă turnul lui Dumnezeu. Probabil de la acest fapt pornind, însuși Hristos a căutat pretext pentru a-i atribui

supranumele acesta, așa cum a făcut cu ceilalți ucenici ai Lui. Se spune că „le-a pus lor nume”¹. Astfel, pe fiii lui Zevedeu, Iacob și Ioan, i-a numit „Boanerges”, care înseamnă „fiii tunetului”¹. Pe Simon l-a numit Chefa, care se va numi Petru³. Pe vameșul Levi l-a numit Matei, care se tâlcuiește „darul lui Dumnezeu”⁴¹⁸⁰. Pe Iuda Levveul l-a numit Taddeu⁵. Pe Toma l-a numit „Geamănul”, ca să arate, potrivit lui Theofanes Kerameus (sec. XII)⁶, dispoziția ostenitoare față de ucenicii Lui; și așa mai departe.

[...]

La școală învățau pe copii Sfânta Lege a lui Dumnezeu. Studiau limba, gramatica, istoria, Tora. „În aceasta”, zice, Flavius Josephus, despre Sfânta Scriptură, „cineva află cea mai bună cunoștință și izvorul fericirii”. Același scriitor se laudă că la 12 ani o știa toată pe dinafară⁷. Apostolul Pavel, de asemenea, îi amintea ucenicului lui Timotei că știa Sfintele Scripturi de la vârsta prunciei⁸.

[...] Dacă judecăm însă după exemplul micuței Fecioare Maria, putem să presupunem că multe fete de iudei cunoșteau Scriptura la fel de bine ca și frații lor. De altminteri, ideea unei educații care să nu fie religioasă era de neconceput în Israel⁹.

Prin urmare, în acord cu tradiția iudaică, putem trage concluzia că Maria Magdalena a avut parte de la o vârstă fragedă de întreaga educație religioasă. Părinții ei bogați, mai înainte de a muri, s-au îngrijit ca fiica lor să fie învățată întreaga Lege (Tora). În mod cu totul special, Maria iubea studiul Psaltirii și era interesată să afle de la Profeți cele referitoare la Mesia, adică cele despre Hristos.

În acord cu biograful ei, Nichifor Callist Xanthopol, lucrarea ei de căpetenie era postul și rugăciunea, reaua pătimire în trup și totala ei afierosire lui Dumnezeu. În tinerețea ei, cultiva curăția și păzea virtutea fecioriei. Fugea de sărbători, petreceri și vizite și îi plăcea să trăiască în curăția minții, în liniște și în neîncetată meditație a Scripturilor, având astfel o neîntreruptă comuniune cu Dumnezeu. Aflându-se Sfânta într-o asemenea stare duhovnicească, biograful ei spune că s-a năpustit diavolul împotriva ei cu toată puterea lui și că a pus șapte demoni să o chinuiască. Poate planul lui Dumnezeu era să fie încercată cu șapte demoni, ca să fie condusă la desăvârșirea duhovnicească, fiindcă după tămăduirea ei l-a urmat pe binefăcătorul ei Iisus cu absolut devotament și a fost arătată deopotrivă cu apostolii.

Potrivit istorisirilor Evangheliștilor Matei³⁰ și Marcu 31¹⁸¹, Maria Magdalena l-a cunoscut pe Iisus în ținuturile Magdala sau Dalmanoutha. Acolo, împreună cu cei doisprezece ucenici ai Lui, pe un delușor pitoresc, vizavi de lacul Ghenizaret se adunaseră patru mii de oameni din popor, care cu mult dor urmăreau învățătura dumnezeiască a preadulcelui învățător și își aduseseră bolnavii ca să fie tămăduiți de Marele Doctor al sufletelor și al trupurilor. Acolo s-a petrecut minunea săturării celor patru mii de bărbați, fără femei și copii. Acolo, așadar, s-a vindecat și Maria Magdalena de biciul celor șapte demoni. Dar mai înainte de toate, s-a tămăduit după credința ei. Credința ei s-a întărit în dumnezeiasca învățătură și văzând extraordinarele Lui minuni. Astfel, crede nezdruncinat în dumnezeirea

¹⁸⁰ 1 Mc. 3,16-19.

2Mc. 3,17.

3 In 1, 42.

4 Mt. 9, 9; Mc. 2,14.

5 Mt. 10, 3.

¹⁸¹ 30 Mt. 15, 30-39.

31 Mc. 8, 1-10.

Lui si îl urmează cu credință împreună cu apostolii și cu alte femei evlavioase care nu voiau să se întoarcă la ale lor.

Părăsește astfel părinții și rudele și toate cele pământești și Îl urmează pe Domnul cu toată puterea sufletului ei. Din acel moment devine ucenică devotată și credincioasă și Îl urmează pe Iisus în călătoriile Lui în Galileea și Iudeea. Din istorisirile evangheliștilor, o vedem că se află mereu în cercul strâmt al femeilor care îl urmau pe Domnul. In mod evident, atunci a cunoscut-o și pe Preasfânta Maica Domnului nostru, împreună cu care nu era numai de un nume, ci și de un suflet. Magdalena, ca una care era bogată, se îngrijea de hrana lui Iisus și a ucenicilor Lui.

Cât despre tămăduirea ei de cei șapte demoni și despre relația ei cu cercul restrâns al ucenișilor lui Hristos, cea mai importantă mărturie este a lui Luca³².

Maria Magdalena l-a însoțit pe Domnul la învierea lui Lazăr, cu gândul de a mângâia pe surorile lui. Când, mai cu seamă, L-a văzut pe Hristos lăcrimând și când L-a auzit cu glas puternic și curat zicând: „Lazăre, Lazăre, vino afară”³³, s-a minunat de minunile lui Dumnezeu, zice iarăși biograful ei și encomiastul Nichifor Callist Xanthopol³⁴. Încă într-un caz pe care ni-l istorisește Evanghelistul Luca³⁵, când Hristos L-a slobozit pe mut de demon și el a vorbit, atunci unii au rămas uimiți, alții L-au acuzat pe Hristos că scoate demonii „cu căpetenia demonilor, Beelzebul”. În acest text, Iisus Hristos respinge acuzația că lucrează prin satana. Așadar, în timp ce Domnul vorbea despre duhurile necurate, o femeie, care, potrivit lui Nichifor Callist Xanthopol³⁶, era Maria Magdalena, a strigat și a zis: „Fericit pântecetele care te-a purtat și sânii pe care i-ai supt”. Dar El a zis: „Fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl fac pe el”³⁷. Sfânta Maria L-a urmat, ca ucenică devotată Lui, din Galileea până în Iudeea și L-a însoțit în Intrarea lui triumfală în Ierusalim³⁸¹⁸². L-a însoțit de asemenea și pe drumul Pătimirii, la Răstignire, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu. Născătoarea de Dumnezeu stătea sub Crucea Fiului ei din pricina iubirii ei de mamă. Salomeea era de față, fiindcă era rudă cu Maica Domnului. Iar Maria Magdalena s-a aflat și ea împreună cu rudele lui Iisus, fiindcă avea o mare legătură cu ele și cu Iisus, o legătură care rivaliza în dragoste și dăruire cu rudenia însăși, care nu este întotdeauna cea mai puternică legătură a dragostei. In mod corect, Evanghelistul Ioan spune că Magdalena se afla printre persoanele care erau cel mai strâns legate de Iisus, fie din pricini de rudenie, fie din rațiuni duhovnicești. [...]

Nichifor Callist Xanthopol, tâlcuind relatările evanghelicești corespunzătoare, descrie într-un mod cutremurător cum a trăit Sfânta Maria Magdalena momentele Patimilor: „înțelegi, frate, cât a pățimit atunci în curtea Arhiereului, unde se afla Arhiereul, fericita Magdalena care se prefăcea că este o femeie simplă și dezinteresată și aștepta să afle hotărârile pe care le vor lua împotriva Lui, ca să le facă cunoscute Maicii Lui. Inima ei s-a sfâșiat de durere, nu mai puțin decât Maicii Lui, când a văzut și a auzit mărturiile mincinoase și batjocurile și biciuirile, flagelările, palmuirile, înjosirile, haina mincinoasă de porfiră, punerea cununii de spini pe cap și toate celelalte pe care îndelunga răbdare a lui Dumnezeu le-a îngăduit celor răi și răufăcătorilor să le facă! [...] după ce toate

¹⁸² 32 Lc. 8,1-3.

³³ In 11, 43.

¹¹ Nichifor Callist Xanthopol, Cuvânt la Sfânta Mironosiță..., PG 147, 553.

³⁵ Lc. 11, 14-28.

³⁶ Nichifor Callist Xanthopol, Cuvânt la Sfânta Mironosiță..., PG 147, 553.

aceste chinuri le-au făcut nerecunoscătorii iudei, plini de ură și răutate, L-au dus pe Domnul la locul Căpățânii unde era înălțată Crucea și Iisus atârna sus pe ea, jalnică privesc. Atunci numai Maria Magdalena a putut să se apropie de Iisus, Care era gol, pe Cruce și schimbat de răni și pătămiri, împreună cu Maica Lui și cu ucenicul iubit al Lui. **A fost învrednicită atunci Sfânta Magdalena să se atingă cu mâinile ei de preacuratele acelea picioare și cu gura ei să sărute rănile și să-și amestece lacrimile cu sânghiurile".** Și continuă Xanthopol: „Cum au putut să-L vadă încă și mort? Și cum oare acelea nu si-au dat sufletul mai înainte de Iisus? Cum nu și-au sfâșiat veșmintele când au văzut că s-au despiciat pietrele și soarele s-a ascuns în întuneric și luna s-a întunecat, fiindcă pătimea Ziditorul? Sfânta Magdalena după toate acestea și-a asumat grija îngropăciunii. A venit la Iosif al Arimatheeii, fiindcă știa că acela avea mormânt nou, nefolosit, în cel mai frumos loc, într-o grădină închisă. L-a îndemnat, așadar, Sfânta noastră să lepede frica de primejdie și să îndrăznească a cere trupul lui Iisus de la Pilat, în timp ce el însuși se gândea să-L îngroape pe ascuns. După ce Iosif a luat permisiunea, a venit și Nicodim, ucenicul cel nocturn și au pregătit toate cele necesare pentru a-L da jos de pe Cruce. Maria Magdalena, fiindcă se temea să nu cumva să se zdrobească vreun os din oasele Stăpânului Hristos, l-a rugat pe Nicodim să fie cu luare aminte.

Tot ea a sărutat cuiele și picioarele acelea minunate și a îmbrățișat întreg trupul Stăpânului și Mântuitorului ei.

Fata însă nu a îndrăznit să o atingă, mai întâi din evlavie și adânc respect [vedeți ce hule aduc ereticii care zic că Îl săruta când era viu? – n.n.], și apoi i-a lăsat-o îndureratei Maicii Domnului pe care o mângâia ținându-i mâna și capul care se îngreuna din pricina întristării insuportabile și o împiedica de la tânguirile de îngropăciune. A poruncit Maria Magdalena mai ales lui Nicodim și lui Iosif să înfășoare cât de repede trupul în giulgiu și să-L ungă cu smirnă și, ca pe o comoară, să-L pună în mormânt. Și toate celelalte lucruri de îngropăciune ea le-a pregătit mai dinainte pentru că avea locul al doilea după Maica Domnului și în privința întristării, și în privința a toată grija"43. Modul liric al descrierii biografului nu este departe de realitatea istorică a faptelor.

În afară de biograful și encomiastul Sfintei noastre, Nichifor Callist Xanthopol, printre alții, și Iosif Vryennios⁴⁴ descrie privesc înfricoșătoare a Răstignitului, pe care a trăit-o Maria Magdalena. „îmbrățișează Crucea - zice - și sărută tălpile picioarelor". Adică umblă neliniștită în jurul Crucii, își sparge pieptul de durere prin strigăte, se apropie și sărută tălpile picioarelor Răstignitului. Și, „stropită de sângele Stăpânului, cu părul despletit, îl cheamă pe nume, răcnește, se închină și suspină și varsă râuri de lacrimi", în timp ce îmbrățișează Crucea, picături din sângele Lui cădeau peste ea și s-a atins de sângele care curgea pe jos din rănile piroanelor Răstignitului [ce diferit se poartă ea, față de cum o descriu ereticii și Părintele Arsenie Boca, ca și cum s-ar acoperi cu haina romană aruncată peste umăr – n.n.]. Așa o prezintă Iosif Vryennios, cu părul despletit, îmbibată de sângele Stăpânului, plângând cu strigăte și cu lacrimi neîncetate și închinându-se tainei Pătimirii de voie a Domnului. Dar, în același timp, Magdalena încerca să o susțină pe mult îndurerata Maică a lui Dumnezeu, devenind pentru ea sprijinul omenească în acele clipe tragice.

În acord cu Maxim Mărturisitorul mai ales, Maria Magdalena și Maria lui Cleopa, când se aflau la Cruce, au venit puțin mai aproape de Născătoarea de Dumnezeu, au mângâiat-o și sufereau alături de ea, fiindcă ele erau mai

răbdătoare decât celelalte femei⁴⁵¹⁸³. De aceea spune Sfântul Evanghelist Ioan: "Lângă Crucea lui Iisus stăteau mama Lui, sora mamei Lui, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena"⁴⁶.

Când Domnul și-a dat Duhul, potrivit lui Nichifor Callist Xanthopol, Magdalena, având mai multă îndrăznire dintre toate femeile, de vreme ce bărbații, după cum este cunoscut, au dispărut de frică, s-a îngrijit pentru înfruntarea problemelor practice care au survenit de la cele întâmplare la Răstignire. **Născătoarea de Dumnezeu, trăind în liniște și în tăcere taina mântuirii noastre, dar și a Pătimirii și învierii, a rămas alături de Maria Magdalena cu discernământ și cu o stăpânire de sine superioară. Trăind în acest mod taina mântuirii, îndurerata Maică a lui Dumnezeu îngăduie Sfintei Maria Magdalena organizarea problemelor practice, fără a înceta, desigur, să-L jelească pe Fiul ei. Aceasta era cinstea de care a fost învrednicită Maria Magdalena, să atingă pe Cel neatins și să se îngrijească de trupul cel fără prihană al împăratului slavei⁴⁷** [desigur că Pururea Fecioara încredințează atingerea Celui Feciorelnic, la îngroparea în feciorelnicul mormânt, tot unei fecioare. – n.n.] [...]

„S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena”, S-a arătat Mariei Magdalena chiar în ceasul în care a înviat. Hristos, potrivit Sfântului Grigorie Palama, a înviat mai înainte de a-L vedea Maria Magdalena. Aceasta, așadar, este afirmat în mod umbrit de către evangheliști. Vestea învierii Domnului, prima dintre toți oamenii a primit-o Născătoarea de Dumnezeu de la Domnul, întrucât așa era convenit și drept. Născătoarea de Dumnezeu L-a văzut înviat mai înainte de toți și s-a bucurat de dumnezeiasca vorbire cu El, și nu numai că L-a văzut cu proprii ochi și L-a auzit cu urechile ei, ci a fost singura și cea dintâi care a și atins cu mâinile ei picioarele cele fără de prihană, fie că evangheliștii nu spun toate acestea în chip vădit, nevoind să o dea drept martoră pe Maica Lui pentru a nu da pricină de bănuială necredincioșilor. Sfântul Grigorie trage concluzia de la Evangheliști că cea dintâi a venit la mormântul Fiului și Dumnezeu Născătoarea de Dumnezeu, alergând acolo mai înaintea Mariei Magdalena. Și aceasta ne învață Evanghelistul Matei (28, 1-4) care zice: „a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie”, care era Maica lui Dumnezeu, „ca să vadă mormântul”. „După părerea mea, scrie Sfântul Grigorie Palama, mormântul acela dătător de viață s-a deschis mai întâi pentru ea. Pentru că mai întâi pentru ea și prin ea toate s-au deschis nouă, atât cele cerești, cât și cele pământești și pentru ea a strălucit îngerul atât de tare! Maica Domnului a dobândit mare bucurie de vreme ce a simțit cuvintele îngerului și a fost luminată toată, întrucât era curată și plină de daruri în chip dumnezeiesc... Așa cum Născătoarea de Dumnezeu, auzind Bună-vestirea învierii împreună cu Maria Magdalena, numai ea a înțeles puterea celor spuse, tot așa Întâlnindu-L pe Fiul și pe Dumnezeu împreună cu celelalte femei, cea dintâi dintre toate L-a văzut și L-a recunoscut pe Cel înviat și căzând la picioarele Lui s-a atins de picioarele Lui și a devenit apostolul Lui la Apostoli”. (Sf. Grigorie Palama, Cuvânt În Femeile Mironosițe, PG, 151. 235, et passim). [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur (349-407) observă că **Iisus a folosit pe femei drept apostoli către apostoli, ca să cinstească neamul care a fost necinstit din înșelarea șarpelui [...]**

¹⁸³ 43 PG 147, 556 et passim.

⁴⁴ Iosif Vryennios, Cuvântul I la mântuirea Răstignire, Τα εὑρεθέντα, vol. 2, ed. II, V. Rigopoulos, Tesalonic, 1990, p. 72.

⁴⁵ Sfântul Maxim Mărturisitorul, Viața preabinecuvântată a Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, ed. Sfânta Chilie a Sfântului Nicolae „Bourazeri”, Sfântul Munte, 2010, pp. 166-168.

58 Din acest text al Evanghelistului Luca rezultă limpede că **Sfânta Maria Magdalena este pomenită pe nume ca martoră a învierii lui Iisus. Tâlcuitorii sunt de acord că cei patru evangheliști o așază în față pe Maria Magdalena, în timp ce Ioan spune că era singură. Sfântul Chiril al Alexandriei (375-444) zice că cea dintâi și singură, Sfânta Maria Magdalena, în acele prime clipe a vestit Apostolilor cele întâmplare, din pricina iubirii ei fierbinți către Domnul, în timp ce toate celelalte au tăcut din pricina fricii, deși știau.**

[...] **Totuși ucenicii nu voiau nici măcar să le asculte, din pricina marii lor întristări. Iar în ceea ce o privește pe Magdalena, nu au lăsat-o nici măcar o vorbă să spună. Însă în ceea ce o privește pe Maica Domnului, fiindcă o cinsteau și o respectau în mod deosebit, spuneau între ei că mărimea durerii a tulburat mintea ei și i-a înșelat vederea și auzul și pipăitul. Totuși aceea cu strălucirea extraordinară a sufletului ei feciorelnic era absolut convinsă că L-a văzut pe Domnul și L-a pipăit. Fecioara nu s-a mai dus din nou la mormânt, nici nu s-a mai contrazis cu ucenicii, fiindcă avea certitudinea învierii, de vreme ce era convinsă de toate câte a văzut și a auzit.**

Evanghelistul Luca⁵⁶ istorisește că **Magdalena s-a întors din nou în aceeași noapte la mormânt, împreună cu celelalte femei, cu Ioana, cu Maria, mama lui Iacob cel mic și altele. Piatra fusese rostogolită și au intrat în mormânt cu aromatele pe care le pregătiseră cu mult înainte de a se lumina de ziuă, duminică, dis-de-dimineată. Trupul Domnului nu l-au găsit însă. În timp femeile ce erau nedumerite cu privire la acest lucru, s-au înfățișat înaintea lor doi îngeri strălucitori și le-au zis: «Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat».**⁵⁷¹⁸⁴

„Ia aminte, iubite, zice Sfântul Andrei, cât de limpede se arată că aceasta nu este prima venire a femeilor la mormânt! Altminteri, dacă ar fi fost pentru prima dată ar fi fost ciudat să le dojenească și să le rușineze. După aceea s-au dus iarăși la ucenici cu Maria Magdalena și au vestit faptele. **Și Magdalena văzuse deja mormântul, în timp ce celelalte numai pentru prima dată. Dar cuvintele acestea ale femeilor către ucenici au părut vorbării, și nu le-au acordat nici o încredere.**

[...]

62 **Sfântul Ioan Gură de Aur zice că, în timp ce cei doi ucenici au plecat de la mormânt, Maria Magdalena a stat acolo cu o mai mare stăruință. Maria răspunde „cu credință, dar și cu iubire”. Cuvintele „pe Domnul meu”, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, „sunt pline de sfântă dulceață” (Comentariu la Evanghelia după Ioan, Omilia 86, PG 59, 468 et passim). Iar Fericitul Augustin observă că: „în clipa în care bărbații se întorceau, firea cea mai slăbănoagă, adică Maria Magdalena, stătea ținută la mormânt de cea mai puternică dragoste. Și ochii ei, care îl căutau pe Domnul și nu îl găseau, nu aveau nimic altceva de făcut decât să plângă”. Sfântul Chiril al Alexandriei observă că **Mântuitorul i-a dăruit Mariei Magdalena cunoașterea tainei învierii Lui prin glasul sfinților îngeri, pentru răbdarea și pentru dorul cel iubitor de Dumnezeu care ardea în inima ei și pentru cugetul curat față de Stăpânul Hristos** [de unde a inventat Părintele Arsenie Boca că avea cuget viclean față de Hristos? – n.n.] (P.E. Pusey, op. cit., p. 122). Iar Sfântul Theofilact observă **în chip foarte potrivit: „întrebarea «Pentru ce plângi» pe care au pus-o cei doi îngeri Mariei Magdalena este plină de multă compasiune. Prin această întrebare a lor, îngerii iau prilej să o încredințeze că întristarea ei ar trebui să se întoarcă în bucurie”** (PG 124, 292).**

¹⁸⁴ 56 Lc. 24,1-12.

57 Lc. 24, 5-6.

[...]

Ioan 20:17 Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru.

Foarte reușită este și tâlcuirea papei Romei, Leon cel Mare (sec. al V-lea): "Te voi ridica la ceva mai înalt. Îți voi pregăti ceva mai mare. Când Mă voi urca la Tatăl Meu, atunci Mă vei atinge cu adevărat și în chip desăvârșit; atunci vei ține ceea ce acum nu poți atinge și vei crede ceea ce acum nu vezi".

Sfântul Ioan Gură de Aur notează că noua relație cu Iisus va fi atât de strânsă și cu atât mai slăvită, încât ea însăși și ucenicii se vor uni într-un singur trup cu El.

Mai frumoasă încă este tâlcuirea Sfântului Chiril al Alexandriei. "O împiedică, așadar, Hristos pe Maria pe când alerga către El și nu o lasă să-I îmbrățișeze picioarele așa cum dorea ea foarte mult. Ce vrea deci să arate Domnul când spune: «încă nu M-am urcat la Tatăl Meu». Așadar, mai înainte de învierea Lui, Se afla fără osebite cu dreptii și cu păcătoșii și nu se depărta de nimeni absolut dintre cei care se apropiiau de El. Și odată a lăsat pe o femeie păcătoasă să-I ștergă picioarele cu părul capului ei. Altă dată o femeie cu scurgere de sânge «fură» cu credință tămăduirea ei de la preasfântul Lui Trup, și nu îl vedem pe El să reacționeze, ci mai degrabă o învrednicește și de o laudă: "Fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace!" Dar atunci, din iconomie, chiar și cei necurați și care aveau trupul și mintea întinată era cu putință ca fără nici o împiedicare să se atingă de însuși sfântul trup al lui Hristos și să primească toată binecuvântarea care ieșea din El [cum poate spune Părintele Arsenie Boca că nu a lăsat-o Mântuitorul pe Sfânta Maria Magdalena să se atingă de El, când a venit prima oară să Îl cunoască? – n.n.] . Totuși după ce Domnul și-a împlinit iconomia Lui cu privire la om, atunci pune opreliște și nu mai este gata să Se ofere pe Sine tuturor celor ce se apropie de EL Cum atunci nu se cuvenea să o împiedice pentru moment pe Maria de la atingerea de sfântul trup al lui Hristos de vreme ce ea încă nu primise pe Duhul Sfânt? Fiindcă mai cu seamă când Hristos S-a suit la Dumnezeu și Tatăl, atunci ne-a trimis nouă pe Duhul. Prin urmare, ca pe una care nu avea darul Duhului Sfânt, o împiedică pe Maria zicându-i: «Nu Mă atinge, căci încă nu M-am urcat la Tatăl Meu», adică nu v-am trimis încă pe Duhul Sfânt." Acest cuvânt al Domnului, notează Sfântul Chiril, se extinde și asupra vieții noastre bisericești. De pildă, când plinătatea credincioșilor urmează să se împărtășească cu dumnezeiasca împărtășire iar slujitorii Tainelor dumnezeiești strigă: "Sfintele sfinților", ei învață astfel că împărtășirea cu Sfântul Trup al Domnului se potrivește numai celor sfințiți prin Duhul Sfânt [...]

În sfârșit, Roman Melodul, într-un comentariu la cuvintele „Nu Mă atinge”, scrie: „Creatorul nu a condamnat pornirea ei, ci o înalță pe ea la cele dumnezeiești zicând: «Nu Mă atinge». Sau mă consideri cumva doar un om? Dumnezeu sunt. Nu Mă atinge! Înalță ochiul tău sus, o, cuvioasă, și înțelege cele cerești. Acolo caută-Mă. Cu adevărat Mă voi sui la Tatăl Meu la Care încă nu am ajuns. Sunt de un tron și de o cinste cu El, Eu care dau celor căzuți ridicare" (Roman Melodul, Condacul I la înviere, 40,11,6, SC 128, Cerf, Paris, 1967, p. 398).

[...]

În mod foarte clar Maria Magdalena a crezut în învierea Domnului. Dar când a văzut-o pe Maria, mama lui Iacov cel mic și mama lui Iosif și pe Salomeea și alte femei ducându-se la mormânt cu arome, la răsăritul soarelui, s-a dus și ea

cu ele, nu fiindcă ar fi avut îndoieli, ci ca să le conducă, bucurându-se și săltând văzând mormântul gol, iadul prădat de mai multe ori. Aceste femei nu știau nimic exact, încă și despre piatra care fusese rostogolită de la intrarea în mormânt nu știau nimic, cum știau Apostolii Petru și Ioan. Aceste femei, de cum au intrat în mormânt, au văzut un tânăr cu veșmânt alb stând la dreapta și s-au cutremurat. Acesta însă nu le-a muștrat cum a muștrat Domnul pe acelea la care se referă Sfinții Evangheliști Luca și Ioan, fiindcă știa că ele veneau pentru prima oară la mormânt. Dar nu a dojenit-o nici pe Maria Magdalena; după bucuria de pe chipul ei, știa că nu mai are îndoieli și șovăieli cu privire la învierea Mântuitorului, ci era plină de bucurie pentru acest fapt. Îngerul a liniștit frica femeilor ca și primul înger din istorisirea lui Matei. A zis către ele: «Nu vă temeți... a înviat Domnul, nu mai este aici. Ci duceți-vă și spuneți-le ucenicilor și lui Petru că va merge mai înainte de voi în Galileea și acolo îl veți vedea, după cum v-a spus». Corect, zice sfântul Andrei, a adăugat îngerul: «Și lui Petru», fiindcă așa a fost încredințat Petru că l-a iertat Domnul pentru lepădarea lui." Aici se încheie istorisirea faptelor învierii potrivit cu relatările Evangheliștilor, așa cum le comentează în mod autentic și cu dumnezeiască înțelepciune Sfântul Andrei Criteanul. Le pune înainte, cum am văzut în special, pe Maica Domnului și pe Maria Magdalena, a cărei biografie o scrie, care cele dintâi dintre toate au văzut și s-au închinat Mântuitorului înviat și Domnului nostru Iisus Hristos!

[...] Domnul înviat a făcut-o pe Maria Magdalena cel dintâi apostol al bucuriei și mântuirii noastre.

În concluzie, se observă că pentru dovedirea teologiei patristice cu privire la vederea învierii Domnului de către Născătoarea de Dumnezeu, rolul și activitatea Sfintei Maria Magdalena în aceste evenimente nici nu se micșorează, nici nu este neglijat. Dimpotrivă, ea se arată și ajutor al Născătoarei de Dumnezeu și împreună-călătoare cu ea pe drumul către înviere, dar și inspiratoare a ucenicilor înspăimântați în privința învierii, cea care i-a mișcat spre credință, călăuză la mormântul gol și adevărarea învierii către poporul lui Dumnezeu.

[...]

Nichifor Callist Xanthopol care zice că după ce a rămas destul timp cu Sfântul Evanghelist Ioan și după ce a călăuzit pe mulți la cunoștința adevărului s-a mutat la fericita viață cea fără de sfârșit. Sufletul ei l-a dat în mâinile lui Dumnezeu, iar trupul ei, respectat chiar și de îngerii înșiși, l-a lăsat Sfântului Evanghelist, care era de față. Sfântul Evanghelist a înfășurat trupul ei în giulgiu, cum se cuvenea și cum trebuia să fie înmormântat, cinstit fiind ca o comoară de mult preț, de către Ioan Teologul, feciorelnicul ucenic al Domnului [deci nu fostul ei soț, cum bârfesc ereticii. După cum Trupul Fecioriei Întrupate și Răstignite a fost încredințat spre îngropare celei feciorelnice de către Pururea Fecioara Maică, așa și trupul celei ce L-a îngrijit feciorește la înmormântare, este încredințat unui feciorelnic. Și nu oricui, ci tocmai acela care a primit în grijă ca maică a sa pe Maica noastră a tuturor, Pururea Fecioară, tocmai la picioarele Crucii, Care restaurează fecioria Jertfei. Și nu de către oricine, ci chiar de către Cel ce însămânțează în fire nunta feciorelnică.

Aceasta fiindcă se cuvenea ca acela ce a sorbit cu urechea din pieptul Celui Tainic, Taina cea mare a asemănării cu Dumnezeu Tatăl (care a fost, este și va fi Fecioria, căci Tatăl L-a născut pe Fiul fără a nunti cu cineva pentru aceasta), să încredințeze smeritului pământ pe ceea ce a ajuns prin fecioria ei, poate cel mai aproape la înălțimea Pururea Fecioarei Maria.

Vedeți pe cine hulește Părintele Arsenie Boca că ar fi fost desfrânată, probabil justificându-și starea sa de slăbiciune față de Maica Zamfira, și ea căzută în modul pățimaș de a se atașa de un ieromonah?– n.n.], lângă Efes, într-o peșteră ascunsă la intrarea căreia au adormit ulterior cei șapte tineri din Efes⁹⁶.

[...]

II

Conștiința Bisericii cu privire la Sfânta Maria Magdalena

I. Adevărul și răstăcirile din jurul persoanei Sfintei Maria Magdalena

Persoana Sfintei Mironosițe și cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena a fost lăudată și admirată de mulți, dar a fost și răstălmăcită și pătată. De timpuriu, cum vom arăta în cele ce urmează, persoane care nu aveau cunoștință cu privire la tradiția bisericească referitoare la ea au prefăcut și au vătămat rău personalitatea ei, au numit-o desfrânată și păcătoasă, au văzut-o ca întruchipare a imoralității [printre care, din păcate și Părintele Arsenie Boca – n.n.].

Rătăcirea cu privire la Sfânta Maria Magdalena începe mai întâi cu basnele filologiei ebraice rabinice care fără nici o dovadă o prezintă pe Maria Magdalena ca femeie adulteră. Talmudul tâlcuiește numele ei de la Migdala, care înseamnă împletesc părul, și de aceea o prezintă în mod abuziv ca pe o femeie adulteră care și-a părăsit soțul și făcea peruci pentru femeile desfrânate [poate aici se află motivul ocult pentru care Institutul Elie Wiesel face atâta lobby pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca: sunt în același gând – n.n.]¹.

Această informație răuvoitoare au folosit-o ereziile gnostice ca să micșoreze autoritatea Sfintei. Talmudiștii sporovăiesc multe despre aceasta, despre bogăția ei, despre frumusețea ei, despre rușinea ei, despre soțul și iubii ei. Totuși ceea ce cunoaștem cu adevărat din Scripturi este entuziasmul acela al dedicării și al recunoștinței Magdalenei către Hristos care a făcut-o să se dedice suflet și inimă slujirii Lui²¹⁸⁵. Evangheliștii au încercat să o deosebească de celelalte femei care purtau același nume, atribuindu-i ca supranume locul nașterii ei.

În primul rând, identitatea de nume a femeilor care au uns cu mir pe Iisus a fost motivul principal pentru răstălmăcirea cu privire la persoana Mariei Magdalena. Faptul ungerii cu mir este istorisit de cei patru evangheliști³ fără să fie atribuită aceluiași persoane. Astfel, a fost identificată Maria Magdalena cu femeia păcătoasă din istorisirea Evanghelistului Luca⁴, din casa fariseului, care a adus un vas de alabastru cu mir, ungând cu el picioarele lui Iisus, udându-le cu lacrimi și ștergându-le cu părul ei. Această femeie a fost identificată încă și cu Maria, sora Martei și a lui Lazăr, care cu șase zile înainte de Paște au pregătit cină lui Hristos, iar Marta slujea în timp ce Lazăr cel înviat stătea la masa ospățului. Atunci Maria a luat o sticlă cu cel mai scump mir și a uns picioarele lui Iisus, din recunoștință. Apoi a șters cu părul ei picioarele Lui și toată casa s-a umplut de mirosul mirului³. S-au identificat cele două situații de mai sus, fiindcă seamănă între ele cum se aseamănă și cele două evenimente ale ungerii cu mir. Asemănarea celor două evenimente a dus la identificarea celor două miruiri și a celor două femei.

¹⁸⁵ 5. Judecând această informație din Talmud adăugăm o informație istorică ce zice că: "Din perspectivă istorică, nu am putea să dovedim că femeile din Palestina purtau în perioada lui Iisus perucă sau împletituri false!" De aceea această informație este falsă. Pe de altă parte, judecând după faptul că Talmudul este în general nevrednic de crezare observăm că: "Inepuizabilele scrieri ale Talmudului sunt ulterioare vremii lui Iisus, cu aproximativ cincizeci de ani. Mai mult încă, o mare parte din Talmud a fost alcătuită în Babilon în jurul anului 135 după Hristos, fără nici o îndoială". D. Rops, op. cit., pp. 172-173.

Datorită acestei identificări a femeilor, s-a interpretat în mod cu totul neîntemeiat și inacceptabil persoana Măriei Magdalena, dându-se prilej, cu o fantezie fără frâu, la inacceptabile consecințe, la sminteli și plăsmuiri de basne fără nici un temel istoric. Au scris despre ea romane și au regizat filme cinematografice [ce revoltă ar avea părinții de la Sfântul Munte să afle că astfel de basme a proliferat și un ieromonah Ortodox căzut în amăgire, dar propus la canonizare! – n.n.]. Dacă ar fi adevărate toate câte s-au scris despre Maria Magdalena, Biserica nu ar evita să scrie sau să spună aceleași lucruri sau asemănătoare cu cele pe care le-a scris și învățat, de pildă, despre păcatul lui David, despre prigonitorul Pavel, despre trecutul păcătos al lui Augustin și al Măriei Egipteanca și al atâtor alți păcătoși. Lauda Bisericii este să vadă morți că se ridică din păcat cu harul lui Dumnezeu. Bucuria ei este să promoveze aceste exemple și să dea curaj și altor păcătoși să se întoarcă [dar totodată ea promovează fecioria și o laudă prin exemplul Sfintei Maria Magdalena și condamnă folosirea minciunii chiar și doar pentru a îndemna la pocăință: Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este. – n.n.] .

Faptul identificării femeilor care au uns cu mir pe Iisus coboară până în secolul al II-lea. Primul care a identificat femeile a fost Tertulian, care totuși distinge dintre cele două femei pe Maria Magdalena.

[...]

Referirile părinților la Sfânta Maria Magdalena sunt din timpurile cele mai vechi, importante și clare cât privește înfrânarea și fecioria ei, dar și în privința deosebirii de femeile care au uns cu mir pe Domnul, în acord cu istorisirile evanghelice. Adevărul este că în nici una dintre Sfintele Evanghelii nu este caracterizată ca păcătoasă. Mai concret, Tatian Sirul (sec. al II-lea) pune accentul pe fecioria Sfintei și o distinge de femeia păcătoasă din istorisirea lui Luca.

În continuare, cei care fac referire la distincția femeilor sunt: Origen (185-254)⁹, Sfântul Efrem Sirul (306-373), Sfântul Ioan Gură de Aur (347-407), Sfântul Macarie Egipteanul și Victor Antiohianul (ambii au trăit în secolul al IV-lea). La fel de importantă este și mărturia Fericitului Augustin care într-un frumos cuvânt teologic la femeia păcătoasă care s-a pocăit nu face nici o referire nici la Maria Magdalena, nici la Maria lui Lazăr^{10 11}. Iar Sfântul Ambrozie al Milanului (339-379), învățătorul lui Augustin, este de partea distincției femeilor și o caracterizează pe Maria Magdalena drept fecioară, scriind: "Vezi că cei feciorelnici au fost învredniciți ca mai înainte de Apostoli să vadă învierea Domnului? A văzut așadar, Maria cea dintâi învierea Domnului și a crezut..."¹¹. În Biserica Apuseană, de asemenea, în afară de Sfântul Ambrozie pentru distingerea persoanelor sunt Sfântul Ilarie Pictavius¹² și Sfântul Ieronim^{13 14}. În secolul al V-lea Sfântul Chiril al Alexandriei (375-444) o distinge clar pe Maria Magdalena de femeia păcătoasă de la Luca".

Sfinții Modest al Ierusalimului († 634) și Fotie cel Mare (820-891) sunt și ei pentru distingerea persoanelor și în special pentru înfrânarea și fecioria Sfintei Maria Magdalena. În cuvântul său la Femeile Mironosițe, Sfântul Modest zice: „Tradițiile învăță că Maria Magdalena a rămas fecioară întreaga ei viață”¹⁵¹⁸⁶,

¹⁸⁶ 10 PL 38, 595-602.

¹¹ PL 16,269.

¹² PL 9, 748B.

¹³ PL 26, 191C.

¹⁴ Sfântul Chirii al Alexandriei, Comentariu Ia Evanghelia după Ioan, PG 74, 693.

Sfântul Fotie adoptă părerea Sfântului Modest și răspunde la întrebarea: „Pentru ce Hristos o alege pe Maria Magdalena din care a scos șapte demoni?” El scrie: “Numărul șapte aflăm că îl folosește Scriptura pentru virtute și pentru răutate. Pe bună dreptate, așadar, o alege Mântuitorul pe Maria Magdalena din care scosese șapte demoni, ca să alunge prin ea pe începătorul răutății din firea omenească”¹⁶.

Ca și părinții menționați mai sus, sunt pentru distingerea persoanelor și înfrânarea Sfintei Maria Magdalena sfinții: Cosma Melodul (685-750), Teofilact al Bulgariei (1030-126), Eftimie Zigabenu (sfârșitul sec. al XI-lea - începutul sec. al XII-lea) și Nichifor Callist Xanthopol. Este prin urmare zdrobitoare majoritatea celor ce acceptă distincția persoanelor în fața celor care acceptă identificarea lor. Dar este foarte important că printre cei ce acceptă distincția persoanelor se situează marii hermeneuți creștini precum Origen, Sfântul Efreem Sirul, Sfântul Ioan Gură de Aur, Fericitul Ieronim, Fericitul Augustin și Fotie cel Mare.

Prin urmare, încheiem cu concluzia că Sfânta Maria Magdalena a fost considerată păcătoasă din două motive principale. Primul motiv este identificarea abuzivă a persoanei ei cu femeia păcătoasă din istorisirea Sfântului Evanghelist Luca¹⁷¹⁸⁷, iar al doilea este interpretarea greșită a vindecării ei de șapte demoni care sunt în legătură cu cele șapte păcate de moarte [amândouă folosite greșit de Părintele Arsenie Boca fiindcă nu era insuflat de Sfântul Duh, ci de ignoranța în studierea Sfinților Părinți și duhurile ce-l conduceau prin vedenii – n.n.]. Cât privește ultimul motiv, trebuie să spunem că nici Marcu, nici Luca nu presupun că cei șapte demoni de care era stăpânită Maria Magdalena erau păcate. [...], Sinaxarul lui Constantin Hrestou Doukakis (monahul împărat), pe data de 22 iulie notează laconic, dar limpede: “Apropiindu-se de Hristos, a fost slobozită, prin harul Lui, de șapte demoni care o tulburau”²⁰. Nu tâlcuieste alegoric cei șapte demoni!

În primul rând, Minologhionul bizantin al împăratului Vasile, Sinaxarul Bisericii din Constantinopol din sec. al X-lea și toți cei care urmează aceste surse (de pildă, Sfântul Nicodim Aghioritul în Sinaxarul său), acceptă toți ideea că Maria Magdalena nu a fost stăpânită de patimi.

Prin urmare, este cu totul limpede concluzia că femeia păcătoasă de la Luca, Maria Magdalena și Maria lui Lazăr sunt trei persoane diferite. În final, tradiția serioasă hermeneutică a textului acestuia (Lc. 7, 36-50), precum și a altor texte care se referă la demonizați, nu este de acord cu părerea că demonii de care era stăpânită Maria Magdalena sau alți demonizați erau păcate. De altminteri, Iisus nu caracterizează demonizarea ca boală sau ca păcat²¹. Nicăieri niciodată nu îi condamnă pe demonizați, nici nu-i consideră vinovați de acest necaz. Noul Testament face o distincție clară între demonizați și păcătoși. [numai Părintele Arsenie Boca, care crede că toate necazurile ni se trag de la păcate, trage la rândul său, concluzia păcătoasă că demonizarea este totuna cu păcătoșenia, cel puțin la Sfânta Maria Magdalena – n.n.]¹⁸⁸

¹⁵ Sfântul Modest al Ierusalimului, La Sfintele Mironosițe, PG 86, 3273

¹⁸⁷ 16 Fotie, Patriarhul Constantinopolului, Amfilohia, întrebări și răspunsuri, 158-159, EPE 132, Tesalonic 2001, p. 107 (PG 101, 833) și arhim. Hrisostom Papadopoulos, “Și iarăși despre Maria Magdalena”, Ieros Syndesmos, voi. 165 (1911).

¹⁷ Lc. 7, 36-50

¹⁸⁸ 18 Noul Sinaxar, ed. cit., p. 239.

¹⁹ Marele Sinaxar, ed. cit., p. 425.

²⁰ Marele Sinaxar al tuturor Sfinților, adică piatra cea de aur a Raiului celui înțelegător, Atena, 1893, p. 237.

²¹ “Nici acesta nu a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (In 9, 3).

[...] Sfântul Roman Melodul, în afară de problema identificării persoanelor la care ne-am referit mai sus, într-unul din comentariile innologice la Evanghelia învierii se referă încă la Maria când aceasta a vizitat mormântul lui Hristos. **Roman crede că femeile ele însele o trimit pe Sfânta Maria Magdalena la mormânt și îi recunosc ei un rol special printre ele, așteptând cu încredere absolută cele pe care avea să le vestească lor**²⁶. **în acord cu poetul innograf Sfântul Roman Melodul, Sfânta Maria Magdalena este prezentată sub identitatea unei maici duhovnicești a apostolilor, învățându-i și mângâindu-i**²⁷. De asemenea, Sfântul Roman prezintă momentul în care Domnul îi încredințează Magdalenei marea ei apostolie: "Aleargă Mărie, adună-i pe ucenicii Mei, fiindcă te voi folosi pe tine ca pe o trâmbiță răsunătoare. Strigă pace în urechile înspăimântate ale prietenilor Mei ascunși și scoală-i pe toți ca dintr-un somn, ca să Mă întâlnească și să aprindă torțele. Spune-le lor, Mirele a înviat din mormânt și nimic nu a mai lăsat în el. Alungați apostoli moartea, fiindcă a înviat Cel ce dă celor căzuți ridicare"²⁸. Sfântul Roman Melodul vrea să dovedească pe de o parte marea credință a femeilor și pe de altă parte să arate în primul rând apostolicitatea Sfintei Maria Magdalena, dar și a celorlalte femei. **Se accentuează și superioritatea ei față de toate celelalte pentru că Sfânta s-a arătat cea dintâi la mormânt. Întâietatea Sfintei Maria Magdalena se întemeiază, potrivit Sfântului Roman Melodul, pe faptul că ea l-a văzut pe Domnul înviat. în final, Sfântul Roman Melodul o pune pe Sfânta Maria Magdalena la același nivel cu Moise, de vreme ce amândoi au fost cinstiți cu vederea lui Dumnezeu. Consideră astfel Roman Melodul că ceea ce este Moise pentru Israel, același lucru este Maria Magdalena pentru Israelul cel nou. Dar mai ales, Sfântul Roman Melodul în Imnul 21 nu face nici o legătură între femeia păcătoasă și Maria Magdalena**²⁹. **În Imnul 40, Sfântul Roman, dimpotrivă, o prezintă pe Maria Magdalena prihănindu-se pe sine și smerindu-se, zicând: "ca desfrânata lacrimi vărs"**³⁰. **Dar în mod special subliniază înfrânarea Măriei Magdalena cu caracterizări corespunzătoare [deci, pe lângă fecioria trupului, avea și fecioria minții, adică smerenia, socotindu-se desfrânată pentru orice mișcare a gândurilor ce-i clineau măcar pentru vreo fărâmă de clipă mintea de la nunta cu Hristos. Fiindcă prihănirea de sine a fi desfrânată, însoțită cu caracterizarea de către alții că este înfrânată, ce poate arăta altceva decât că avea o deplină cunoașterea a realității lucrării lăuntrice în care totul, până la cel mai mic fior al sufletului, trebuie să fie numai al lui Hristos – n.n.], precum "cinstită", „cu cuget înfrânat", „înțeleaptă", „purătoare de Dumnezeu", „pricepută", „evlavioasă", „iubitoare de Dumnezeu", „strălucind cu viața prin fapte virtuose", și „numărată cu cetele apostolilor".** **În final, Sfântul Roman o numește copilă mai întâi pe pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, în cel de-al 9-lea Imn al său**³¹, **precum și „preaînțeleaptă copilă" în Imnul 3532. Același termen îl folosește Sfântul Roman și pentru Sfânta Maria Magdalena, înțelegând prin aceasta în ambele cazuri fecioria femeilor** [vedeți că în conștiința Sfintei Biserici, Sfânta Maria Magdalena avea lucrarea fecioriei cea mai apropiată de a Maicii Domnului? De aceea și turbarea diavolilor este ca tocmai pe ea și pe Maica Domnului să le acuze de desfrâu, mai întâi în scrierile ereticilor și mai la urmă în învățătura Părintelui Arsenie Boca. Acesta în predici o acuză pe Sfânta Maria Magdalena de prostituție, iar în pictură îndrăznește cu o obrăznicie inimaginabilă să aducă cea mai mare hulă cu putință la adresa Pururea Fecioriei Maicii Domnului: nu numai că nu pictează toate cele trei stele ale Pururea Fecioriei, dar îi și face transplant pictat Maicii

Domnului mâinile Maicii Zamfira (care prin tentativele multiple de sinucidere își pecetluia pe trup desfrânarea ruperii voii sale de voia lui Dumnezeu) – n.n.]. Mai ales în Imnul 40 îi atribuie termenul de copilă Sfintei Maria Magdalena. Sfântul Roman Melodul face acest lucru de șapte ori în diferite strofe ca să arate credința vechii Biserici că cei șapte demoni de care a fost slobozită Maria Magdalena nu aveau nici o legătură cu fecioria ei³³.

Sfântul Modest al Ierusalimului, în omilia lui la femeile mironosițe³⁴, ca și Sfântul Grigorie de Nyssa³⁵ și Leontie, preot din Constantinopol³⁶, fac referire la păcatul strămoșesc, ca să arate că în antiteză cu Eva care a condus neamul omenesc la moarte, Sfânta noastră transmite ucenicilor lui Hristos vestea cea bună a învierii, că a biruit moartea definitiv. Consideră că alegerea ei specială de către Domnul a avut loc chiar în momentul în care a vindecat-o de cei șapte demoni. Sfântul Modest adoptă o tradiție manifestată în Efes pe care o mărturisește și Sinaxarul Bisericii din Constantinopol, care apoi a devenit acceptată pe o scară mai largă de Biserica noastră Ortodoxă. În Efes este mărturisită o cinste vie a Sfintei Maria Magdalena, care poate fi localizată în secolul al VII-lea. Este cunoscut faptul că împăratul Leon cel înțelept a strămutat moaștele ei din Efes în Constantinopol. Un interes deosebit îl prezintă, de asemenea, **locul pe care îl atribuie Sfântul Modest Măriei Magdalena în ceata ierarhică a femeilor. "Exact așa cum corifeul apostolilor, Petru, a fost numit astfel datorită credinței lui neclintite' pe care o avea în piatra Hristos, același lucru se întâmplă și cu Maria Magdalena, care a devenit ca un fel de căpetenie a ucenișelor Lui Hristos; datorită curăției sale și a dragostei pe care o avea față de El a fost numită de Hristos Maria, adică i-a dat numele Maicii Sale** [vedeți că avea și o lucrare asemănătoare cu a Maicii Domnului, dacă Însuși Făcătorul și Cunoscătorul inimilor noastre a numit-o cu numele cel preacinstit al Maicii Sale? – n.n.]."

Sfântul Maxim Mărturisitorul (580-662) scrie: "**Când Domnul s-a dus în cetatea Magdal l-a însoțit Maria Magdalena din care scosese șapte demoni. Aceasta se distingea pentru bogăția și originea ei nobilă și când l-a văzut pe Domnul i-a arătat râvnă și i-a slujit Lui cu credință, asemenea Maicii Lui celei fără de prihană.** Magdalena l-a găsit pe doctorul și curățitorul firii noastre, Cel care nimicește orice înstrăinare de Dumnezeu. Si nu numai că a fost eliberată de toți demonii cu harul lui Hristos, dar s-a și umplut ea însăși de har și a arătat o râvnă deosebită în credință, în milostenie și în gândurile bune. L-a urmat pe Domnul în toată perioada rămânerii Lui pe pământ, ca ucenică și ajutor al Lui, a devenit bună însoțitoare și ascultătoare a împărătesei, a Sfintei Născătoarei de Dumnezeu și a suferit împreună cu ea. **In cele din urmă, a fost învrednicită și de harul apostolesc. A călătorit din țară în țară de dragul lui Hristos. Așa cum fericitul Petru era râvnitor și avea locul întâi printre ucenici, așa era și Maria Magdalena printre femeile mironosițe și celelalte femei...** La evenimentele premergătoare Răstignirii lui Hristos sunt amintite de către evangheliști foarte multe femei care l-au urmat pe Hristos din Galileea și L-au slujit, printre care erau Maica Domnului și cele două Marii, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena, pe care le amintește Sfântul Ioan Evanghelistul și Teologul³⁷. [...] **Aceste două Marii, zice sfântul Maxim, erau cele mai vii în dragostea lor față de Domnul dintre toate celelalte și au participat la agonia Preanevinovatei Maici și la durerile ei, când au văzut cu câtă îndrăznire și cuget viteaz s-a aflat la Crucea Fiului ei³⁸.**

Sfântul Teofilact al Bulgariei, Arhiepiscopul Ohridei (†1108) se referă la Sfânta Maria Magdalena când tâlcuiește al 20-lea capitol al Sfântului Evanghelist Ioan,

accentuând faptul că sufletul ei se curățise prin nepătimire și o caracterizează ca învățător și mai cu seamă ca pildă³⁹.

Teofan Kerameul (sec. XII) în tâlcuirea lui la cele unsprezece Evanghelii de dimineață, accentuează faptul că **Maria Magdalena este ceva mai mult decât simplă mironosiță, ea este evanghelistă, și ca binevestitoare a unei vești pline de bucurie a devenit hristoforă**⁴⁰.

Cuvântul encomiastic al lui Nichifor Callist Xanthopol despre Sfânta Maria Magdalena constituie unul dintre cele mai frumoase elogii ale Sfintei în literatura omiletică a Părinților Bisericii⁴¹.

Xanthopol o prezintă pe Maria Magdalena urmându-l cu dragoste specială pe Mântuitorul și Binefăcătorul ei, Iisus, slujind pe Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu până la adormirea ei. După adormirea ei l-a urmat pe ucenicul iubit, Sfântul Ioan Teologul, în Efes și acolo și-a sfârșit viața ei pământească.

Ne-a preocupat în mod special faptul că Sfânta noastră a fost calomniată și defăimată atât în vechime, cât și în zilele noastre. Este, așadar, mare înșelare și confuzie, păcat, greșeală vinovată să se atribuie fecioarei

Magdalena caracterizarea de fostă desfrânată, de vreme ce nu există nici o mărturie evanghelică sau patristică pentru identificarea femeii păcătoase care a uns cu mir picioarele lui Hristos cu Sfânta Maria Magdalena. De altminteri, viața ei feciorelnică, marea dragoste de curăție a acestei fecioare, care a iubit din toată

puterea sufletului ei pe Domnul, jertfirea de sine și vitejia ei la Pătimirile și la învierea veneratului ei învățător, toate acestea stau ca mărturie care au învrednicit-o pe Maria Magdalena să fie arătată Mironosiță a lui Hristos și întocmai cu Apostolii.

Se dovedește, așadar, din texte autentice ale Părinților că Sfânta Maria Magdalena a fost fecioară curată încă din tinerețe. Această fericită fecioară a primit cinstea și bucuria de a-L întâlni cea dintâi dintre toate Mironositele pe dumnezeiescul învățător și să sărute preacuratele Lui picioare după înviere. De aceea și evangheliștii o situează pe Maria Magdalena drept prima dintre toate

celelalte mironosite. Dar și imnografia Bisericii noastre, cum au arătat câteva cântări pe care le-am ales, o laudă ca pe cea dintâi și mai înaltă dintre mironosițe, "ucenița Cuvântului".

Iubiții noștri frați cititori, Dumnezeu nostru cel ceresc a răsplătit credința și dragostea ei față de Mântuitorul Hristos, dar și îndelungatele ei lupte misionare cu bunătățile cerești și cu cununile împărăției Lui. [...]

Poate marea și jertfioarea ei dragoste către Domnul a depășit și dragostea Apostolilor înșiși și a multor sfinți ai Bisericii noastre.

Mesajul pe care îl transmite această carte este să o imităm pe Sfânta Maria Magdalena în dragostea ei înflăcărată față de Domnul Iisus Hristos, dar și în credința adevărată și puternică față de Binefacătorul și dumnezeiescul ei învățător.

Ar merita să încheiem cu adăugirea unui preafrumos encomion către Sfânta noastră:

"Maria! Dulce nume, lauda mironosițelor și a lumii întregi, statuia însuflețită a propovăduirii apostolice, modelul dumnezeieștii iubiri și strădanii și blândeți și a vieții liniștite, bucură-te, desfătează-te, veselește-te și iarăși bucură-te... Pentru aceea te rugăm cu multă evlavie, pomenește-ne și pe noi, smeriții tăi rugători, și fii mijlocitoare către Domnul, ca, trăind vremea pribegiei noastre liniștit și senin, să-L aflăm pe Judecătorul blând și binevoitor în ziua înfricoșată a răsplătirii!"¹⁸⁹

În același timp te rugăm cu umilință, nu lăsa pe hulitorul numelui și vieții tale să amăgească pe frații noștri Ortodocși și să-l canonizeze ca Sfânt, ca nu cumva să se lase înșelați și de celelalte învățături de suflet pierzătoare ale lui și de pilda lui cea rea, și să-și piardă sufletele, nebăgând de seamă că se unesc cu dușmanii Crucii și se despart de dulcele Mire Hristos!

Nu credem că un hulitor de Sfinți ar trebui să fie model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă.

¹⁸⁹ Ieromonahul Theologos SIMONOPETRITUL, *Sfânta Maria Magdalena, Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras*, Ed. Doxologia, Iași, 2015, pp. 1-56, 73-